

சைவமும் வைணவமும்

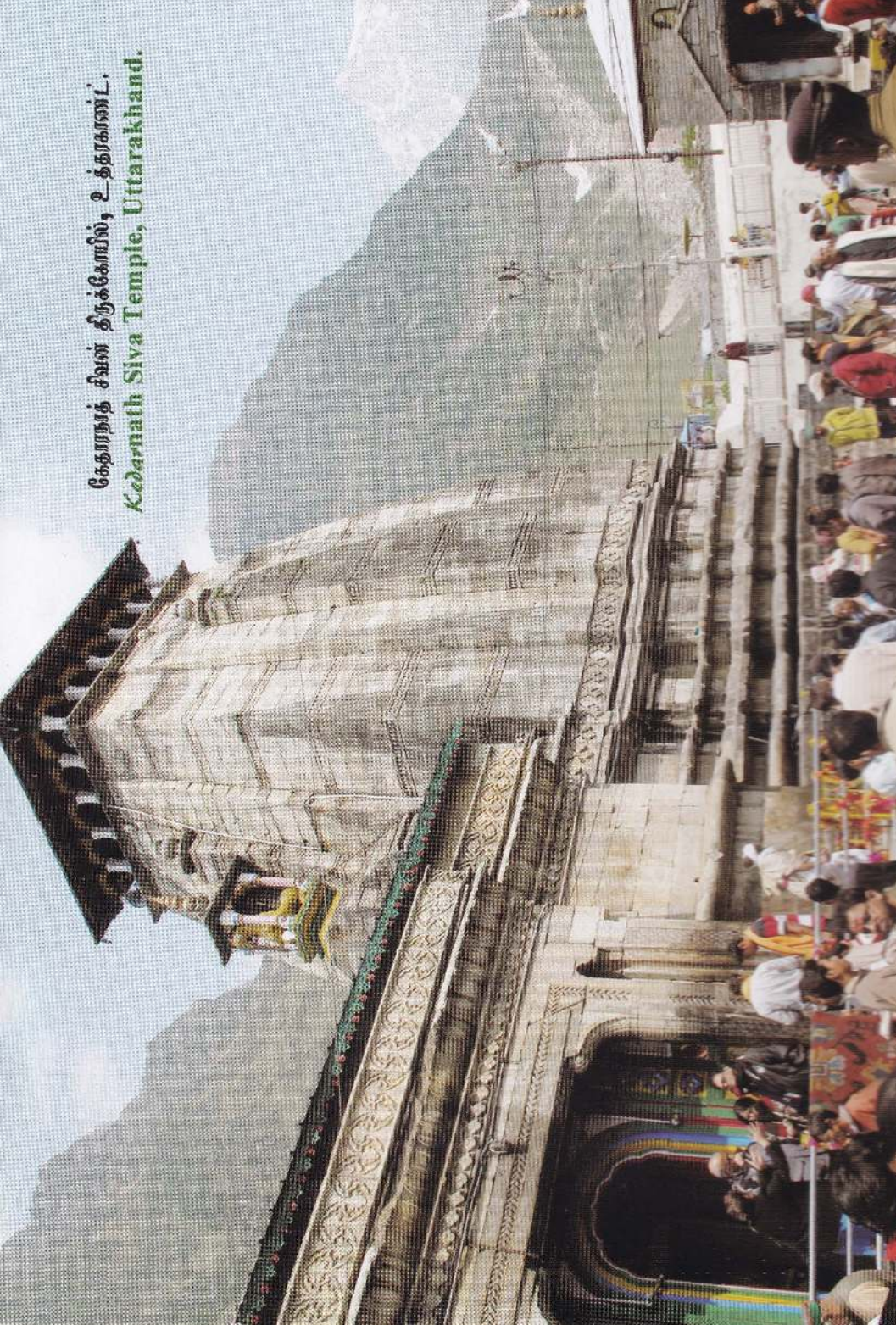
SAIVISM AND VAISHNAVISM

Dr. T N Ramachandran
R. Subbarayalu

கேதரநாத் சிவன் திருக்கோயில், உத்தரகாண்ட்.
Kedarnath Siva Temple, Uttarakhand.

சைவமும் வைணவமும்
SAIVISM AND VAISHNAVISM

COMPILED AND EDITED BY

Séekkizhaar Adi-p-Podi
Dr. T.N. RAMACHANDRAN, D.Litt., (Jaffna)
(Director, International Institute of
Saiva Siddhanta Research, Dharmapuram)

AND

Sri R. SUBBARAYALU, B.A.(Hist.) M.B.A.,

PUBLISHED BY

Dr.T.Sriskandarajah,
B.Sc.(Lon.), Ph.D., C.Eng., FIMar.E., FICE.

23rd June 2013

ஓம்
நமசிவாய
AUM NAMASIVAYA

சைவமும் வைணவமும்
SAIVISM AND VAISHNAVISM

COMPILED AND EDITED BY
Dr. T.N. RAMACHANDRAN
AND
Sri R. SUBBARAYALU

PUBLISHED BY
Dr.T.Sriskandarajah

Has Been Presented to Celebrate the
Wedding
of
Kumaran & Nirusa

23rd June 2013, London

Dr. Thurairajah Sriskandarajah
Mrs. Sakthy Sriskandarajah
London
United Kingdom

Mr. Kumarasamy Gengatharan
Mrs. Kamalasanani Gengatharan
London
United Kingdom

AUM

FOREWORD

Having sought the blessings and grace of Wimbledon SriSaktiVinayagar, The Almighty Lord Siva and Lord Vishnu, we humbly write this foreword. It is only the Lord's grace that has made it possible for this book to have been written by two erudite scholars and presented for the benefit of devotees and our community at large.

Firstly, with humility, we would like to provide the background to the origination of the concept to this religious book entitled "Saivism and Vaishnavism". When we were organising our daughter Vasuky's wedding in 2003, we gave due consideration as to what meaningful and lasting gift we could give to our guests after the ceremony. The Lord gave us an idea of offering a spiritual book that could enhance the knowledge of readers in Saiva Siddhantham. Therefore, we approached Dr T N Ramachandran of Thanjavur (Tamil Nadu), who is an expert and exponent in Saiva Siddhantham & was the Director of International Institute of Saiva Siddhanta Research, Dharmapuram, South India to help us produce a book on the subject matter. He happily accepted to author and compile a tome entitled 'Saiva Darshanam'. With God's grace the book was produced and presented to all guests who attended the wedding on 28th June 2003 (12th July 2003) in London. Similarly, the Lord blessed us with another spiritual text to offer the guests who were attending our elder son Kumuthan's wedding in 2006. We approached Dr T N Ramachandran again to produce a book entitled "Splendorous Shrines of Siva" and he heartily accepted our kind request and the book was joyfully gifted to the guests attending the wedding on 19th October 2006 (4th November 2006) in London.

As was the case for both Vasuky and Kumuthan, the Almighty God has blessed and guided us again to prepare and produce another religious book for the guests who will be attending Kumaran's wedding on 9th June 2013 (23rd June 2013) that would be both informative and enlightening.

Kumaran is an ardent devotee of Lord Siva and Lord Vishnu, and he has felt for a number of years that the perceived division between 'Saivites' and 'Vaishnavites' within the UK and International community was unnecessary and needed to be addressed. There seems to be a continuous drive within both denominations to argue the point that their path is supreme above and beyond all others. This view stems from the lack of understanding of both the religions, Saivism and Vasinavism, and only serves to hinder the devotees on their path to true 'Self' or 'God' realisation. Therefore, devotees of Lord Siva and Lord Vishnu may need to be assisted in understanding both of the denominations, backgrounds, common principles, philosophies and relationships. Devotees who understand the milieu of the respective denominations would not contemplate arguing and harbouring negative thoughts of either divine powers or suggesting that one deity is a greater form or embodiment of truth and divinity than the other.

As a young child I regularly visited a Vishnu Temple called Vallipurakovil in Vadamaradchy, Jaffna, Sri-Lanka with my parents, and prayed to Lord Vishnu with the same affection as Lord Siva at 'VeerapathirarKovil' in Uduppiddy, Jaffna, Sri-Lanka. My mother and mother-in-law were sincere and dedicated devotees who continually inspired me on my spiritual path. My mother would fast during various auspicious days and would spend those evenings reading biographies of the sixty three Saiva saints and singing Thirupughals & Abirami Anthathis. When I was very young she would encourage me to sit and join her so that sadhana would become second nature. I must say that it felt very natural and it was not long before I was able to do the sadhana independently. From an early age I was aware of the close connection between Lord Siva and Lord Vishnu. Abirami Pattar made the link emphatically in his Anthathi by stating that Ambal Abirami was Lord Vishnu's sister, and Saint Arunagirinathar sang in his Thirupughal that Lord Murugan was the adored nephew of Lord Vishnu. These two great Saints emphasise the familial unity between Saivism and Vaishnavism. Indeed, Saiva Saint Manickavasakar highlighted this in his Siva Puranam:

"Erehan Anekan Eraivan Adi Vaalga" Hail the Holy feet of Sivan who is One in His original form, but who takes many forms as desired

by his devotees and as necessitated by the circumstances, as He is immanent. But Eraivan (Lord) is only one.

We are grateful to The Almighty Lord for giving us such loving religious parents and guiding us towards the Lord's feet and good way of life. Now we have matured and had children; as parents, it is our responsibility to pass on the right messages and values to our younger generation. When they walk into the temples, they should be provided with guidance and encouraged to pray with the love and adoration, hence they also become religious and loving parents as well.

This book has been written by two esteemed scholars: the English section by Dr T N Ramachandran and Tamil section by Sri R Subbaraayalu. It is the synthesis of greater than one year of research & review into the subject matter, and combines a plethora of valuable materials to make this book an invaluable asset to the reader.

Dr.T.N. Ramachandran has received countless honours and awards in recognition of his works, including "Saiva Siddhanta Kalanidi" conferred on him by the Dharumapuram Adheenam in 1984. An internationally acclaimed scholar, Dr Ramachandran has written a wealth of books and articles on Saivism and is considered a pioneer in bringing the ancient Tamil scriptures to the English speaking community. Indeed Dr Ramachandran was the first to translate into English 'Tirukkovaiyar' – the eighth Tirumurai, composed of St. Manikkavaachakar's hymns. He was also the first to translate 'Periya Puranam' – the twelfth Tirumurai written by St. Seekkizhaar. Dr T N Ramachandran was born as a Vaisnavite and has practised as a Saivite. He is an authority on Saiva Siddhantham and is thoroughly conversant with Saivite literature and the Holy Tirumurais. He also possesses detailed and extraordinary knowledge on principles and fundamentals within Vaishnavism. His knowledge of the works of Aazhwars and their contribution to the Vaishnavism is equally exceptional. We are very fortunate to have Dr T N Ramachandran agree to write this book with his noble and praiseworthy friend Sri R Subbaraayalu.

Sri R Subbaraayalu, is a Vaishnavite who is well acquainted with Saiva Siddhantham. He possesses indepth knowledge of the works of Aazhwars and Nayanmars for Vaishnavism and Saivism

respectively. He also possesses considerable understanding of Tamil literature in general and works very closely with Dr T N Ramachandran. Sri R Subbaraayalu retired as the Senior Deputy Registrar of Tamil University, Thanjavur in 2001. He is a creative author, a translator, a short-story writer and essayist. Sri R Subbaraayalu has written many religious books including "Periyapurathanil Thiruvilai Aardal", "Thillai Vaazh Anthanar" and "Thirumuraikalil Elangahai Vaenthan". He has reviewed and edited more than 30 books and 200 articles. We are very grateful to Sri Subbaraayalu for closely working with Dr T N Ramachandran and writing the Tamil section of this book.

The English section of the book consists of 16 chapters and the Tamil section contains 26 chapters; both sections complement each other superbly in addressing the fundamentals and the relationships of the Saivism and Vaishnavism. Both sections also present the correlations and provide the reader with a commentary on the harmonic nature of Saivism and Vaishnavism as depicted in the ancient Tamil literatures. It is very humbling to learn how the ancient scriptures addressed both religions. It is also pleasing to discover the mutual respect that existed between the devotees and followers of both religions. It is wonderful to learn how the Nayanmaars & Aazhwars praised and expressed their love of Lord Siva and Maha Vishnu in the Tirumurais and Divya Prabhandam respectively. Most of all we are very much pleased to learn how Aazhwars praised Lord Siva and how Nayanmaars praised Lord Vishnu in their hymns. Lord Siva and Maha Vishnu are hailed in identical or near identical words by Nayanmaars and Aazhwars, in more than one hundred citations are presented in Chapter 15 of the English section of this book. Similarly there are numerous correlations and quotations in many chapters provided in the Tamil section of the book. We can also learn from both Tamil and English chapters that Siva and Vishnu exist as 'One', 'Separately' and 'Many' in serving all the beings in the universe.

In addition to the written English & Tamil sections, the book contains many photographs of stone carvings and paintings depicting the various deities and religious chronicles. Photographs of many temples including temples in the Himalayan hill ranges of

Uttarakhand, North India are also provided in the book. It is well worth noting that virtually all the temples provided in the photographs are Sivan Temples having Maha Vishnu as a deity within the temple, which is symbolic of the way that Siva and Vishnu together serve creation. You may also find numerous photographs in the book covering Chardham temples, Yamunotri, Gangotri, Kedarnath and Badrinath in the Himalayan Hill ranges of Uttarakhand province, North India. It is important to learn that Chardham Yathira is carried out by millions of people every year. Every devotee who visits & prays at the Kedarnath Sivan Temple goes on to Badrinath Vishnu temple to pray as well to complete their Yathira. This is another amazing example and reality to note how Lord Siva and Lord Vishnu are united in serving mankind.

By the grace of Lord Siva and Lord Vishnu this book has materialised in your hands. We are grateful to the Almighty God that we are able to present this book with sincere humility, as a unique gift to all the guests who will be attending the auspicious occasion of our younger son's wedding on 9th June 2013 (23rd June 2013) in London. We are very hopeful that the readers of this book will be able to understand and appreciate the relationships and correlations between Saivism & Vaishnavism, and better their way of life in order to improve their direction in this life and beyond. We are humbled that the divine Lord has enabled our vision to come to fruition. When one believes in God one will experience the following truth, "If you take one step towards the Lord, He will take ten steps towards you."

May we all pray for the greatest boon of all, that we are able to love the Lord more than He loves us.

OM Namasivaya! OM NamonArayanaya!

Dr Thurairajah Sriskandarajah
Mrs Sakthy Sriskandarajah.

புதிப்புரை

எந்தவொரு விடயத்தையும் ஆரம்பிக்கும் போது முதலில் விம்பிள்டன் விநாயகரிடம் சென்று அவரின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்ற பின்னரே நாங்களும் எமது பிள்ளைகளும் எதையும் செய்வது வழக்கம். அதேபோல் சைவமும் வைணமும் என்ற தலைப்பில் ஒரு புத்தகத்தை வெளியிடுவதற்காக புதிப்புரை எழுத வேண்டும் என சிந்தித்தபோது விநாயகர் ஆலயம் சென்று அவரை வணங்கி வலம் வந்து அவரின் ஆசீர்வாதத்துடன், எல்லாம்வல்ல இறைவன் சிவனையும், பார்வதியையும், திருமாலையும் மற்றும் தெய்வங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு, அவர் முன்னிலையில் இருந்து இதை எழுதுகின்றோம். எமக்கு மூன்று குழந்தைச் செல்வங்களை இறைவன் தந்து அருளியுள்ளார். அவர்களை எமக்கு முடிந்தவரை இறைபக்தி உள்ளவர்களாகவும் கலை கலாச்சாரங்களில் ஈடுபாடு உள்ளவர்களாகவும் வளர்ப்பதற்கு இறைவனின் ஆசீர்வாதம் நிறைய கிடைத்தது என்றே கூற வேண்டும். அவர்களில் எமது மகள் வாசுகியின் திருமணம் நடை பெறுவதற்கு முன்பாக நாங்கள் திருமண ஆயத்தங்களை செய்து கொண்டிருந்த போது, திருமணத்திற்கு வரும் அன்பர்களுக்கு என்ன பொருளை பரிசாக வழங்கலாம் என சிந்தித்தோம். அந்த சமயம் இறைவனே எமது மனதில் எமது சமயம் சம்பந்தமான அனைவருக்கும் பயன்தரக்கூடியதான ஒரு நூலை வெளியிட வேண்டும், அதையே திருமணத்தில் வழங்க வேண்டும் என்னும் சிந்தனையை உருவாக்கினார். இறைவன் திருவருளால் கணவருக்கு அறிமுகமானவரும் நிறைந்த அறிவும் ஆற்றலும் உடையவரான கலாநிதி ராமச்சந்திரனை அணுகி “சைவ தரிசனம்” என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூலை எழுதித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டோம். இந்த நூலை இலண்டனில் தயார் செய்து எமது மகளின் திருமணத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு 28ம் திகதி ஆனி மாதம் 2003 (12.07.2003) வழங்கும் பெரும்பேற்றை இறைவன் கொடுத்தான்.

அதன்பின் 2006 ஆம் ஆண்டு எமது மூத்த மகன் குமுதனின் திருமணத்திற்காக “சைவத் திருக்கோயில்கள்” என்னும் தலைப்பில் இன்னுமொரு நூலை மீண்டும் கலாநிதி ராமச்சந்திரன் மூலமாகவே எழுதுவித்து, இலண்டனில் தயார் செய்து திருமணத்திற்கு வந்த அன்பர்களுக்கு 19ம் திகதி ஐப்பசி மாதம் 2006ம் ஆண்டு (04.11.2006) வழங்கும் பாக்கியத்தை பெற்றோம். தற்பொழுது எமது இளைய மகன் குமரனின் திருமணம் நிச்சயமாகி திருமண ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டு இருக்கின்றோம். இந்த சமயம் இறைவன் திருவருளால் “சைவமும் வைணவமும்” என்ற நூலை தயாரிப்பதற்காகவே இந்த புதிப்புரையை

இன்று எழுத ஆரம்பித்துள்ளோம். இந்த நூலின் தலையங்கம் “சைவமும் வைணவமும்” எமது மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகும் என எண்ணுகின்றோம். அதே நேரம் இப்படியான நூல் எமது மக்களுக்கு மிகவும் அவசியமானது என நாம் நம்புகின்றோம். இந்த நூலால் பலர் பயனடைவார்கள் என்பதும் எமது அபிப்பிராயமாக இருக்கின்றது.

எமது மகன் குமரன், சிவனையும் திருமாலையும் இரு கண்களாக வழிபடுபவர். சிவனையும் திருமாலையும் பிரித்துப் பார்ப்பதும், சிவனின் ஆலயத்தில் திருமாலை வைக்கக் கூடாது, அவரின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை பாடக்கூடாது, திருமாலுக்கு சிறப்பான வழிபாடுகளை செய்யக்கூடாது என நம்மவர்களில் சிலபகுதியினர் பிழையான சிந்தனையுடன் செயல்படுவதைப் பார்த்து வேதனை அடைபவர்களில் குமரனும் ஒருவராவார். இதனால் “சைவமும் வைணவமும்” என்னும் நூல் அவரின் திருமணத்தில் அன்பளிப்பாக வழங்குவது மிகவும் பொருத்தமானது என இறைவன் விரும்பியுள்ளான். சிறு வயதில் எனது பெற்றோருடன் வல்லிபுரக் கோயில் சென்று திருமாலை மிகுந்த பக்தியுடன் வணங்கி இன்புற்று வந்தது இன்றும் பசுமரத்து ஆணிபோல் மனதில் பதிந்துள்ளது. அதே போல் உடுப்பிட்டியில் உள்ள வீரபத்திரர் கோயிலிற்கும், பருத்தித்துறையிலுள்ள சிவன் கோயிலிற்கும் சென்று சிவனை உள்ளம் உருகி வழிபட்டு வந்ததும் இன்னும் அழியாத ஓவியமாக எமது உள்ளத்தில் பதிந்துள்ளது. எனது கணவரின் தந்தையார் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் அதிகாலையில் எழுந்து ஒவ்வொரு நாளும் செய்யும் சிவதீட்சை செய்த பின்பு வல்லிபுரக் கோயில் சென்று திருமாலை வழிபட்ட பின்னரே மறுவேலைகளில் ஈடுபடுவார். எனது தாயாரும், எனது கணவரின் தாயாரும் சிறந்த இறைபக்தர்களாக முறையாக பல விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். எனது தாயார் விரத நாட்களில் சமய குரவர்களின் வரலாறு படிப்பதும், திருப்புகழ் பாடுவதும், அபிராமி அந்தாதி பாடுவதும் வழக்கம். அந்த நேரங்களில் என்னையும் தன்னுடன் சேர்ந்து பாடும் படி கேட்டுக்கொள்வார். நான் சந்தோசமாக இருந்து பாடுவேன். மேலும் நாயன்மார்களின் வரலாற்றைப் படிக்கும் போது தாயாரிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்பது இன்றும் நினைவில் உள்ளது. எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளால் தேவாரங்களைப் பாடி இறைவணக்கத்தில் தனியாகவே ஈடுபடுவதற்கு அதிக நாட்கள் எடுக்கவில்லை. எமது பெற்றோர்களின் வாழ்க்கை நடை முறைகளில் இருந்தும், அவர்களின் இறை வழிபாடுகளிலிருந்தும், சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் ஒரு பெரிய பாலமே அமைந்துள்ளதை நாம்

உணர்ந்திருக்கின்றோம். அவற்றில் சில பாடல் நடைகளை கீழே குறிப்பிட விரும்புகின்றோம்.

“ததியுறு மத்திற் சுழலும் என் ஆவி, தளர்விலதோர்
கதியுறு வண்ணம் கருது கண்டாய், கமலாலயனும்
மதியுறு வேணி மகிழ்நனும், மாலும் வணங்கி என்றும்
துதியுறு சேவடியாய் சிந்துரானன சுந்தரியே”

தாமரையில் இருக்கும் பிரம்மாவும், சந்திரனை சடையில் வைத்த சிவபெருமானும், திருமாலும் என்றும் வணங்கும் திருவடியை உடையவளே என அபிராமிப்பட்டர் கூறுகின்றார். இன்னொரு பாடலில் “நஞ்சுண்ட கண்டனுக்கு முத்தவளே, என்றும் இளமையாய் தோன்றும் திருமாலின் சகோதரியே எனவும் கூறுகின்றார். இன்னுமொரு அபிராமி அந்தாதியில் திரிபுராசுரர்களின் ஆணவத்தை அழித்த சிவபெருமானும், திருமாலும் சரணம் என்று போற்றும் அபிராமியே என்கின்றார். அபிராமிப்பட்டர் தனது அந்தாதியில் மேலும் மேலும் சிவனையும் திருமாலையும் அபிராமி அம்மனையும் இணைத்து இணைத்து உள்ளம் உருகி பாடியுள்ளார். அதே போல் அருணகிரி நாதர் திருப்புகழில் பல இடங்களில் “மாயோன் மருகோனே” என பெருமையாக பாடியுள்ளார். மாயோன் மருகோனே என முருகனை வர்ணிப்பதை பெரிய இன்பமாக உணர்ந்துள்ளார் என்பதை நாம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. முருகனை தமிழ்க் கடவுளாகவே சைவசமயத்தினராகிய நாம் போற்றி வணங்குகின்றோம். அப்படியான முருகனுக்கும் திருமாலுக்கும் உள்ள தொடர்பை அருணகிரிநாதர் அழகாக பல திருப்புகழ்கள் மூலம் தெளிவு படுத்துகின்றார். இதே நேரத்தில் சமய குரவர்களில் ஒருவரான மாணிக்கவாசகரின் போற்றித் திருஅகவலில் அவர் பாடிய முதல் பாடலை நினைவுகூற விரும்புகின்றோம்.

“நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுது எழ
ஈர்அடியாலே மூவுலகு அளந்து நால்திசை
முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப் போற்றி செய்
கதிர்முடித் திருநெடுமால்”

திருமால் தனது இரண்டு அடிகளால் மூவுலகும் அளந்தார், அதனால் நான்முகன் உட்பட நான்கு திசைகளிலும் உள்ள முனிவர்கள் ஒளிவீசும் திருமுடியிணைபுடைய பெருமை மிக்க திருமாலை தம் ஐம்புலன்களும் மகிழ்வடையும்படி வணங்கினார்கள், என திருமாலை சிறப்பாக வர்ணிக்கின்றார்.

மாணிக்கவாசகப்பெருமான் பாட சிவபெருமானே தனது பொற்கரங்களால் திருவாசகத்தை எழுதினார் என்றே திருமுறைகள் கூறுகின்றன. அப்படியான

திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் திருமாலையும் உயர்வாகவே வர்ணிக்கின்றார்.

மாணிக்கவாசகப் பெருமானால் அருளிச்செய்த சிவபுராணத்தில்

“ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடி வாழ்க”

என்று பாடியுள்ளதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

ஒருவனாகவும் பல உருவங்களில் ஆன்மாக்கள் விருப்பத்திற்கு தக்கவாறு விநாயகனாக, முருகனாக, திருமாலாக மற்றும் தெய்வங்களாக வருவதையே அவர் அப்படி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்படியான அரும் பெரும் பாடல்களைக் கேட்டும் பாடியும் வாழ்ந்து வந்த எமக்கு சிவன் வேறு திருமால் வேறு என்று பிரித்து பாரப்பது மனதிற்கு மிகவும் வேதனையைத் தருகின்றது. இப்படியான எண்ணங்கள் எமது மக்களின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு தடையாகவே உள்ளது. நாம் எமது ஆன்மாவை இறைவனோடு ஒன்றுபடுத்தி நற்பேறு அடைவதற்கு இப்படியான வேற்று நினைவுகளை மனதிலிருந்து கிள்ளி எறிய வேண்டும். எமது வருங்கால சந்ததியினருக்கு நாம் உதவி புரிய வேண்டும். இப்படியான நினைவுகள் அவர்கள் மனதில் வளர நாம் காரணமாக இருக்கக் கூடாது.

“கோயில்” என்று புகழுடன் கூறப்படும் “சிதம்பரத்தில்” மூலஸ்தானத்தில் இருக்கும் நடராஜப் பெருமானையும், ஆதிசேடன் மீது துயில் கொள்ளும் திருமாலையும் ஒரே இடத்தில் இருந்து வணங்கக் கூடியதாக உள்ளது. தமிழ் நாட்டில் பல சிவன் கோயில்களில் திருமாலும் ஒரே பிரகாரத்தில் அமர்ந்திருந்து அருள்பாலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறோம்: திருப்பூவனூர், திருச்சிகல், திருகைச்சின்னம், திருக்கோட்டூர், திருபாம்புரம், திருதலைச்சங்காடு, திருதென்திருமுல்லைவாயில், திருமகேந்திரப்பள்ளி, திருக்களிப்பாலை, திருமாணிக்கூழி, திருநாவலூர், திருக்கச்சிஏகம்பம், திருஅறையணிநல்லூர், திருவக்கரை, திருவைகாவூர் இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான திருக்கோயில்கள்.

எமது மகன் குமரன் சிவனையும் திருமாலையும் இரு கண்களாக போற்றி வழிபடுவர் என முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். அவரின் பக்திக்கு செவிமடுத்த இறைவன் அவரின் திருமண நிச்சயதார்த்தத்தை எதிர்பாராத விதமாக சிதம்பர நடராஜப் பெருமான் சந்ததியில் 30ம் திகதி பங்குனிமாதம் 2013ல் நடைபெறுவதற்கு அனைத்து ஆசீர்வாதங்களையும் வழங்கினார். உருத்திர ஹோமமும், சகம ஹோமமும் செய்து, படிகலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்து, மாலை மாற்றும் வைபவம் நடராஜப் பெருமானுக்கும் திருமாலிற்கும்

முன்னிலையில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அன்பும், கருணையும் அன்றி, வேறொன்றுமில்லை.

எமது இளைய மகனின் திருமணம் கைகூடுவதற்கு முன்பாக கடந்த வருடம் (2012 பங்குனி மாதம்) எமக்கு யமுனோத்ரி, கங்கோத்ரி, கேதாரநாத், பத்ரிநாத் ஆகிய நான்கு ஸ்தலங்களுக்கும் புனித யாத்திரை செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது. வாழ்க்கையில் என்றும் அடைய முடியாத பேரின்பத்தையும் ஆன்மீக வளர்ச்சியையும் இந்த யாத்திரை தந்தது என்றால் மிகையாகாது. ஒவ்வோர் இடத்திலும் மனதை இழுக்கும் ஆண்டவனின் அனுபவங்கள்.

இந்த புனித யாத்திரையில் முக்கியமாக காணக்கூடியது என்னவென்றால், கேதாரநாத் சிவனின் முக்கியமானதலம், இது இமயமலையின் பனிமலைப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இதே போல், பத்ரிநாத், திருமாவின் முக்கியமான தலம், இதுவும் இமயமலையின் பனிமலைப் பகுதியில், உத்தரகாண் பிரதேசத்தில் உள்ளது. இந்த புனித யாத்திரை செய்யும் பல லட்சம் மக்கள் ஒவ்வோரு வருடமும் சிவனை கேதாராத்திலும், திருமாலை பத்ரிநாத்திலும் சென்று வணங்கி சிவனினதும், திருமாலினதும் அன்பையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுச் செல்கின்றார்கள். இதிலிருந்து நாம் உணரக்கூடியது என்னவென்றால், இருவரும் ஒருவனே வேறாய் உடனாய் நின்று மானிடர்கள் அனைவருக்கும் கருணை செய்கின்றார்கள்.

மதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் உரிய கலாநிதி ராமச்சந்திரனும், ஸ்ரீ சுபராயலுவும் மிக அழகாக பல விளக்கங்களுடன் மிகவும் கவனம் செலுத்தி ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நிற்கும் சிவனையும் திருமாலையும் நம் உலகம் அறிய வேண்டி சைவமும் வைணவமும் என்ற இந்த நூலை எழுதியுள்ளார்கள். இந்த இடத்தில் கலாநிதி ராமச்சந்திரனைப்பற்றி சில வசனங்கள் எழுத விரும்புகின்றோம். இதை அவரை அறிமுகம் செய்வதற்காக எழுதவில்லை. அவருக்கு எந்தவித அறிமுகமும் தேவையில்லை. எமது உள்ளத்தில் அவருக்கு இருக்கும் மதிப்பை தெரிவிப்பதற்காகவே அவரைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் எழுதுகின்றோம். சுமார் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக லண்டனில் நடந்த சைவசித்தாந்த பயிற்சி (workshop) அரங்கில் அவரின் சொற்பொழிவை கேட்டு மெய்சிலிரக்கும் அனுபவத்தை பெற்றோம். அன்று கிடைத்த அறிமுகம் தொடர்ந்து வளர்ந்தது. அவருடன் கிடைத்த அறிமுகத்தை இறைவன் எமக்கு வழங்கிய பெரிய பரிசாகவே எண்ணுகின்றோம். கலாநிதி ராமச்சந்திரன் பிறப்பில் ஓர் வைணவர் ஆவர். ஆனால் அவருக்கு சைவ சித்தாந்தத்தை நன்கு கற்று அதில் பாண்டித்தியம்

அடையும் வரத்தை சிவன் கொடுத்தார். இதனால் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் இரு கண்களாக பேணி வாழ்ந்து வருகின்றார். இவருடன் சேர்ந்து இந்நூலின் தமிழ் பாகத்தை எழுதிய திரு. சுபராயலு ஒரு வைணவர் ஆவர். ஆனால் சைவ சித்தாந்தத்தில் மிகவும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். இவர்கள் இருவரதும் சமய அறிவை எம்மால் எழுத்தில் எழுத முடியாது. இந்த நூலை படிக்கும்போது நீங்கள் அனைவரும் புரிந்து கொள்வீர்கள். கடல் போல் அவர்களின் அறிவு விரிந்துள்ளது. உலகில் உள்ள சமய சம்பந்தப்பட்ட பல ஆயிரக்கணக்கான நூல்களை கற்று பல விடயங்களில் பாண்டித்தியம் உள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். இந்த நூலில் எந்தெந்த விடயங்கள் இருக்க வேண்டுமோ அத்தனையையும் மிகவும் நுண்ணியமான முறையில் ஆராய்ந்து பதித்துள்ளனர். இந்த நூல் எமது மக்களுக்கு பெரிதும் பயன்படும் ஒரு நூலாக அமையுமென கருதுகின்றோம்.

இவ்வரிய பொக்கிஷத்தை இரண்டு அறிஞர்களும் ஒரு ஆண்டிற்கு மேலாக ஆராய்ந்து, மிகவும் முக்கியமான பாகங்களையும், சைவ வைணவ சமயங்களின் சிந்தனைகளையும், கோட்பாடுகளையும், சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகளையும், ஒற்றுமைகளையும் மிகவும் சிறந்த முறையில் பல அத்தியாகங்களில் தந்துள்ளார்கள். இந்நூலை எமது மக்கள் ஒவ்வொருவரும் வாசித்து, சிந்தித்து, நல்வழி அடைய வேண்டும் என்பதே எமது அன்பான விருப்பம்.

நாம் எல்லோரும் எப்போதும் இறைவனை வணங்கி, நல்லன செய்து ஆண்டவனின் அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ள இறைவன் அனுக்கிரகம் புரிய வேண்டும், என வணங்குவோம். நாம் இறைவனை அன்பாகவும், தூய மனத்தடனும் வணங்கி மானிடராய்ப் பிறந்த எமது கடமைகளை செவ்வனே நிறைவேற்றி இறைவன் அடிசேர ஆண்டவனை வேண்டிக் கொள்வோம்.

கலாநிதி. துரைராசா ஸ்ரீஸ்கந்தராசா
திருமதி. சக்தி ஸ்ரீஸ்கந்தராசா

ACKNOWLEDGEMENTS

It is by the grace of the Almighty that this book “Saivaism and Vaishnavism” has been completed successfully. It has taken more than a year of research into the entitled subject matters by both authors.

Firstly, I owe a debt of gratitude to Dr T N Ramachandran who was instrumental in bringing the book to fruition and for writing the first section of the book in English. I would also wish to sincerely thank Sri R Subbaraayalu for writing the second section of the book in Tamil and for his hard work and full support in completing the book.

The collation of hundreds of stone carvings, paintings and temple photographs was a significant task. On this task we have been helped by Kudavayil Sri M. Balasubramanian and Sri S. Subramanian. I would like to express our sincere thanks for their extensive and timely help. Many temples’ trustees and administrators have also provided photographs for this book. I wish to acknowledge all of their contributions in adding extra value to this book.

I also acknowledge the hard work of Mr Anton Gnanapragasam of Net Printers in formatting the book and ensuring the timely printing of this book.

Finally, I would like to thank my family for their indefatigable assistance; especially, my wife Sakthy for her continual encouragement, support and inspiration.

Dr T Sriskandarajah.

PREFACE

By the grace of Grace, I have received many honours and titles. The one title I value much is 'Eezhatthamizharin Thozhar' which was conferred on me by the Bharati Sangam, Thanjavur.

I have visited England four times. The temples established by the Sri Lankans at London never failed to invite me to deliver lectures on Saivite Tirumurais and Sastras. I also acknowledge that I have been supported well by the Tamils who reside overseas, particularly in United Kingdom, to deliver my works.

With the grace of Almighty God and dedicated support of Dr Thurairajah Sriskandarajah we were able to produce "Saiva Darshanam" – A Vade Mecum of Saiva Siddhanta; which was presented to the attendees at the wedding of his daughter in 2003. Dr T Sriskandarajah approached me again few years later and we happily produced another companion volume "Splendorous Shrines of Siva" which was presented to the guests at the wedding of his elder son in 2006. This work entitled "Saivism and Vaishnavism was also sponsored by Dr T Sriskandarajah and will be handed out as a gift to the guests who attend his younger son's wedding.

Both Saivism and Vaishnavism are Vedic faiths. Indeed these are the two eyes of Hinduism that is *Sanātana Dharma*. I am a Vedāntin by birth and a Saiva Siddhantin by conviction. I adore with equal fervour Siva and Vishnu.

For many obstruse words I came by the correct meaning thanks to the commentaries of the Divya Prabandam. Sang St.Sundarar thus: "Kāmbotu nēthtirangkaḷ paṇittharula vendum." Not knowing what *Kāmbu* and *netthiram* mean, a few, claiming to be research scholars, had asserted that

Sundarar prayed to Siva for a gift of dark-hued spectacles. This is sheer balderdash. Kāmbu and netthiram refer to dhotis with borders sporting mangoes and mayil kaṇ. These are even today sold in the market. Again the word Tevāram also refers to the puja-cabinet. I gleaned this meaning from a passage of the Eedu commentary. I do not desire to multiply instances. Vaishnavite commentators were knowledgeable persons. No doubt a few passages of theirs essay to needlessly denigrate Siva. Both Siva and Vishnu, I daresay, can never be denigrated.

The book in your hands is in two parts. The author of the section in English is my humble self. The section in Tamil stands authored by my worthy friend Sri R.Subbarāyalu, more famously known as Sethu Bandanan. He is an acknowledged writer of books on management, of short stories, of essays and of biographies. He is a Vaishnavite who is well conversant with Saiva Siddhānta. Ergo, in the fitness of things, I requested him to write the section in Tamil.

We have taken care to present facts which are authentic. This volume represents the time-honoured traditions, religious customs and usages. The English section is intended for non-Tamil scholars, in the main. The Tamil section has in view Saivites and Vaishnavites who are Tamilians. Even persons who are neither Saivites nor Vaishnavites will be benefited by their perusal of this work.

Our work is not be reckoned as exhaustive. We have consulted many works worth consulting. We have not wittingly omitted anything vital. Photographs included in this opus enhance the value of this work. Kudavāyil Sri M.Balasubramanian secured for us most of the photographs. We are grateful to him. Thanks are also due to Sri S.Subramanian, the quondam Additional Inspector General of Registration.

We refrain from descanting on the merits of this opus. We are sanguine about the reception of this work, especially by discerning scholars. The sections in English and Tamil supplement and complement each other. Basic concepts are common to both sections.

Great indeed is our indebtedness to Dr Sriskandarajah and his family. We pray for their weal and welfare.

Finally, I wish to offer my heartfelt blessings to Kumaran and Nirusa on this auspicious occasion of their wedding. May the Lord guide them and fill their lives with happiness.

May Sankara Nārāyanar bless us all.

- Dr. T.N. Ramachandran

CONTENTS

Introduction	24
1. History of Saivism and Vaishnavism	31
2. Variform Saivism	35
3. Saiva Siddhantam	44
4. The Tevāram Trio	54
(i) Tirugnānasambandhar	
(ii) Tirunāvukkarasar alias St.Appar	
(iii) Nambi Ārūrar	
5. The Tiru-th-thonda-th-Tokai	90
6. St.Mānickavāchakar	98
7. Saivism and Vaishnavism in the Epics	108
8. Saivism and Vaishnavism in Ancient Tamil Literature	113
9. The equal greatness of Siva and Vishnu	123
10. The sacro sanctity of the feet and the names of Siva and Vishnu	128
11. Siva Lingam	138
12. Vaishnavism	142
13. Festivals and Vratas	170
14. Identical passages or near-identical passages in the Tirumurais and the Divya Prabhandam	189
15. Select Bibliography	218
Section Two in Tamil	241
Recent Pilgrimage	452
Awakening of the Mind to the Latent truth.....	454

பொருளடக்கம்

1. சைவ்வியல் இலக்கியங்களில் சைவ, வைணவச் சிந்தனைகள்	243
2. திருக்குறளில் சைவ, வைணவக் கோட்பாடுகள்	260
3. நாயன்மார் அறுபத்து மூவர்	277
4. பன்னிரு ஆழ்வார்கள்	286
5. திருமாலின் தசாவதாரம்	301
6. அகர உகர மகரம்	308
7. சிவபெருமானின் அஜபா நடனம்	312
8. தோத்திரம் தந்த சாத்திரம்	314
9. பகவத்கீதை	326
10. சங்கரனும் நாரணனும்	342
11. திருமுறைகளில் இராமாயணச் செய்திகள்	354
12. மகாபாரதத்தில் சிவலீலை	371
13. அமிழ்தம் வேண்டிப் பாற்கடல் கடைந்தது	377
14. வேழம் தவிர்த்த சோழன்	381
15. திருமுறைகளிலும் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் பஞ்சபூதங்கள்	385
16. எட்டுகொலாம்	389
17. சைவ, வைணவ சிற்றிலக்கியங்கள்	393
18. திருவெழுகூற்றிருக்கை	398
19. திருப்பள்ளியெழுச்சி	405
20. திருப்பல்லாண்டு	415
21. ஆள் ஓலை ஆவணம்	426
22. நெஞ்சுக்கு அறிவுரைத்தல்	431
23. கந்தபுராணத்தில் ஹரிஹர புத்திர தரிசனம்	437
24. தாடலை	441
25. யான் என நீ என வேறு அன்று	445
26. முன்னை ஆதியாம் மூர்த்தி நீ	448
நமச்சிவாயப் பதிகம்	477
திருமந்திரம்	479

SAIVISM AND VAISHNAVISM

PART I

Introduction

Saivism and Vaishnavism are the two eyes of Hinduism which is Sanātana Dharma. Dharma refers to the virtuous way that is to be pursued by every person to gain salvation.

Both Saivism and Vaishnavism flourish in India in juxtaposition. The ultimate goal of each is the gaining of unalloyed bliss. The giver of bliss is God alone.

These two faiths are founded on the Vedas – common to both –, and on the Agamas of the respective faiths.

The Jagadguru Sankarāchārya at Kānchi signs his name as Nārāyana Smruti. He wears the symbols of Saivism and worships Nārāyana – the God Vishnu, and Siva too. The original founder of the Sankara matams viz., Ādi Sankarāchārya sang the multifoliate glory of Govinda who is Vishnu. He made it a point to visit all the Saivite and Vaishnavite temples.

The Consort of Siva is Uma who is also known as Nārāyani – the younger sister of Vishnu. It was indeed Vishnu who effected the marriage between Siva and Umā. Pārvati is celebrated as the sister of Vishnu by Abirāmi Bhattar in his Abirāmi Antāti.

The Tiruppukazh by Arunagiri Nāthar which celebrates Muruka, the son of Siva, praises lavishly Vishnu. Rama (an avatar of Vishnu) is the hero of the Rāmāyana. The entire Rāmāyana can be reconstructed in almost all the details from the verses of Tiruppukazh. Kamban, the author the Tamil Rāmāyana mentions Siva, 395 times in his epepee. The Maha Bharata in Tamil is the work of Villiputthūr Āzhwar who mentions Siva in his work 270 times. Indeed, Villiputthūr Azhwar, a great Vaishnavite, affirms the supremacy of Siva in his epic. He even goes to the extent of saying that Vishnu who in his avatar as the cosmic Boar, maugre his strenous

and sustained effort of boring through the nethermost world to behold the feet of Siva, failed in his attempt. This description of Villi, appears, in the passage that describes the advent of Siva who manifests as a forester to down the boar (an Asura) that was sent to attack Arjuna. The verse is as follows:

ஓர் ஏனம் தனைத்தேடி, ஒளித்தருளும் இருபாதத்து ஒருவன் அந்தப்
பேர் ஏனம் தனைத்தேடி, கணங்களுடன் புறப்பட்டான்; புவனங்கள்
எல்லாம்

சீர் ஏனல் விளை கிரிக்கு தேவதை ஆம் குழுவியையும் செங்கை ஏந்தி,
பார் ஏனை உலகு, அனைத்தும் ஈன்றாள் தன் பதிபின் வந்தாள்.

[When the peerless Boar (Vishnu) went in quest of Him (Siva), the One of two sacred feet (Siva) concealed them; even He went with his *ganas* in quest of the martial boar (the Asura) (that was rushing to charge Arjuna.)

Arjuna is the closest friend of Vishnu. These are described as Nara-Nārāyana. Krishna took Arjuna to Mt. Kailas to enable the latter to secure from Siva the invincible Pāsupata-Astra. On the way Arjuna stood utterly fatigued. Krishna offered him a few fruits and bade him eat them to get refreshed. However Arjuna initially declined saying that he would not eat anything before he performed his Siva-puja. At this Krishna bade him do puja to him. This he did and ate the fruits as prasādam. When they reached Mt.Kailas, Arjuna found in the person of Siva the very flowers with which he adored Krishna.

Maha Kavi Bharati says: “தொழுவேன் சிவனாம் நினையே
கண்ணா” (I do adore you Krishna who is Siva).

It is Siva who kicked Yama to death to save Mārkaṇḍeya. Lo, Markandeya is a great bhakta of Vishnu.

To put it roughly, a Saivite thinks Vishnu to be the greatest chela of Siva. Conversely a Vaishnavite affirms that Siva is the greatest chela of Vishnu.

Kudantai Sundaresan, a staunch Saivite, used to visit Siva-kshetras with devotees. If he came to know that in a Siva-kshetra, there was also a temple to Vishnu, he would, with other devotees, first visit the temple of Vishnu, pay obeisance to him and then proceed to the shrine of Siva.

On the Vaikunta Ekādasi day, the Maha Sannidānam of Dharmapuram would first visit a Vishnu-temple, pay his obeisance and then return to his Ādheenam to perform his Siva-puja.

Till recently, a pundit was engaged to explicit the Kamba Ramayanam to Tambirans and devotees of the Tiruvavaduthurai Ādheenam.

Every day the time between 4.30 p.m. and 7.00 p.m. is known as the hour of *pradosham* when Siva enacts a special dance. Many Vaishnavite temples will remain closed during this time. If you enquire the temple-priest the reason for this, he will say that Vishnu is away attending the Dance of Siva.

Tirumūlar admonsthes the Saivites not to think of Vishnu is an outsider.

Every Brahmin that performs any ritual will close it with a prayer to Vishnu. He is invoked to forbear the shortcomings that wittingly or unwittingly arise during his performance.

In many shrines the name of the Siva-liṅgam installed in the adytum is known as Sankara Nārāyana. Sankara Nārāyanar Koyil is a famous and holy place. Here the presiding deity is Siva and Vishnu in a single form. In Thanjavur, in the temple known as Maṇikarnikeswarar Koyil, Vishnu stands installed in a linga form. In Kāramadai, the presiding deity is Ranganathar (Vishnu). He is in the Linga-form. In Tiruvananthapuram the huge (lapidary form of Vishnu hailed as Anantapadmanabhaswami is installed in a recumbent posture. Below his right hand is a lingam to which he offers puja. In Kāncheepuram Ekampareswarar temple is

a sub-temple. Here is installed an idol of Vishnu called Nilatthingkall Tundapperuman. The temple priest offers puja to this deity daily. In Suchindram, the presiding deity is known as Sthānumālayan. It is in the form of a Siva-linga. Sthānu is Siva, Māl is Vishnu and Ayan is Brahma.

In every Vaishnavite temple, after the puja, the priest places on the heads of devotees that which is known as Satāri which is symbolic of the sacred feet of Vishnu/Namāzhwar. A similar custom obtains in the Siva-shrines of Tirunallūr and Kānjēpuram.

Human nature is prone to indulge in disputation and quarrel. These arise between the devotees of Siva as well as Vishnu. Accrescent wisdom abides beyond the pale of pettifogging. Names and forms of the deity are indicative of God's greatness. Neither more nor less. In Truth these are subsumed. However chanting the names of the deity as ordained has its singular potency, which is why nāma-japa is insisted. Say Siva or Rama. Better say Siva Rama.

Siva is பிறவா யாக்கைப் பெருமான் (One who is birthless). Vishnu is பல்பிறவிப் பெருமான் (One of many many births). Of Siva, St.Sambandhar says: கருவினால் அன்றியே கரு எலாம் ஆயவன் (Never an embryo, He is all the embryos).

Every Nāyanār was born of a woman. Not so the first three Āzhwar and Āndall.

Saivam and Vaishnavam have each its singular distinctions. Yet in essence they are alike. The famous novelist Kalki, in his Ponniyin Selvan, refers to the following passages of Namāzhwar through a character called Anirudda Brammarāyar.

இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்
வலிந்து வாது செய்வீர்களும் மற்றுறும் தெய்வமாகி நின்றானே.

[Ye adherents of the Linga Purana, Samanas, Buddhists,

and ye that are out to wrangle, know that it is He (Vishnu) who is your God.)

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்
சீரார் சுடர்கள் இரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனாய் ...

[He is water, earth, fire, air, the extensive heavens, the two bright lights (sun and moon), Siva and Ayan (Brahma) ...]

முனியே நான் முகனே முக்கண்ணப்பா என் யொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக் கண் கருமாணிக்கமே என் கள்வா!
தனியேன் ஆருயிரே என்தலை மிசையாய் . . .

[O Muni (Vishnu), O the four-faced (Brahma), O the three-eyed (Siva)! O you, the strategist with lips of fruitage, eyes like the lotus and hue like a black ruby, are a purloiner (who stole my heart). You are indeed my – the lone one's –, dear life throned on my crown –...]

It is rather unfortunate that a tirade was carried against the Chola monarch Anapāya by some misguided Vaishnavites.

Anapāya (Kulotthunga II) was a great bhakta of Siva and Vishnu. So too was his son. It was Anapāya who requested St. Sekkizhār to indite the hagiography of Saiva Saints. This hagiography is the Periya Puranam.

Unmerited, scandalous and utterly false accusations against Anapāya were propagated by some Vaishnavites, alio intuitu. They let afloat a defamatory legend about Anapāya to the effect that Anapāya was a militant Saivite who always acted against Vaishnavites, prompted by unquenchable hatred against Vishnu. They added that Vishnu punished him by causing his body the abode of worms. They called him “Krimi Kanda Chozhan” (the Chola whose body was infested with worms galore). They never attempted to provide even a modicum of authentic proof in this connection. Their canard stood registered in their works.

Anapāya reigned between A.D. 1139 and A.D. 1150. He was a great bhakta of Vishnu also. He reared a flower garden in honour of Sri Āndāll, named it "Sūdikkudutthall Tirunanthavanam" and gifted it to the Srirangam Ranganāthar temple. His Meikkeerti refers to him thus: "Nedumāl ivan ..." (He is indeed Vishnu ...). Vide S.I.I. Vol.XXIV, No.123, (ARE 1936-37 No.56). This inscription is on the south wall of the fourth prākāra.

The Meikkeerthi of Raja Raja Chola II refers to Anapāya as the one who lifted up the fallen Vaishnavam விழுந்த அரிசமயத்தை மீள எடுத்து...).

A venpa sung on Anapāyan says that he was dedicated to Krishna who followed the cows (ஆவின்பின் போன வனகன் அன்பாயன் மாவின்பின் போன மனம்).

An inscription of Anapāyan dated A.D. 1140, February 10 (Saturday) reads as if that the order in question (passed by Anapāya) was actually the order of the deity Vishnu. It begins with the historical introduction "Pūmannu paduma ..." etc., of the king. It purports to be the fiat issued by the deity for leasing the temple lands to the Kovanavar who were to plant coconut and areca palms on the leasehold and to pay a specified portion of the yield to the temple annually.

This can be likened to an inscription at Ārūr of Kulotthungka III where also it reads that the order was issued by the God of Ārūr.

The Chola Kings built any number of Vishnu temples. I will mention hereunder the names of a few only.

Sundarachola Viṇṇagaram (Thanjavur),
 Ravikulamānicka Viṇṇagaram (Thalaikkādu),
 Jayamkondachola Viṇṇagaram (Kāttumannārkudi),
 Kulotthungkachola Viṇṇagaram (Maṇṇarkudi) and
 Vikramachola Viṇṇagaram.

The name of Adithyachola I was Gothandarāman. He was devoted to Vishnu.

The Meikeerthi-s of the Chola kings reveal the fact that they fostered all the six faiths of Hinduism namely Saivam, Sāktam, Vaishnavam, Gānāpatyam, Kaumāram and Sauram. Vide pages 509 to 565 of Piṅkālacchozhar Varalāṟu by Sadāsiva Pandāratthār, Aṅṅamalai University (1974).

Let us follow the great Cholas in their footsteps. Let us visit the temple at Kudimiyān Malai. The presiding deity is Siva, here hailed by the name Sikhānāthar. In the ten huge pillars of the Mahāmantapam are etched large-sized portrait sculptures of the ten avatars of Vishnu.

The late-lamented Mahaswami of Sri Matam, Kānchipuram once declared thus: "A Sivācharya is the sum total of a hundred Smārtha Brahmins and a Tillai-Brahmin is the sum total of a hundred Sivāchāryas. The Thillai-Brahmins performed puja to Vishnu enshrined in the Chitrakūtam at Tillai. So observes an Azhwar. Siva is Vishnu and Vishnu is Siva. The paths are seemingly different but the goal is the same.

Hail Hari-Hara.

1. History of Saivism and Vaishnavism

Both Saivism and Vaishnavism are Vedic faiths. Both stand moulded by their respective Āgamas. Both claim devotees throughout India. Indeed these two are regarded as the two eyes of Hinduism which is Sanātana Dharma.

To my knoweldge a detailed work on the origin of Vaishnavism is yet to be written. All Saivites are indebted to C.V. Narayana Ayyar whose work: "Origin And Early History of Saivism in South India" was published by the University of Madras, in 1974. No doubt, it has to be up-dated.

There are many Rudra-s; however there is only one Maha Rudra who is Siva. As usual western Indologists like Muir and Weber, more wittingly than unwittingly, had indulged at length in denigrating Siva. They never bothered about the six Angas which serve as a key to understand the Vedas. They knew nothing about the ancient culture and civilization of India. They presented Rudra as "a malevolent deity whose destructive shafts, the source of disease and death to men and beast" kept men and women in constant terror.

Truly speaking Rudra is a benevolent deity. He showered prosperity and set at naught suffering. No doubt He severely chastised evil-doers. He was hailed as the God of Heroes. "Let us worship Thee – the Ruler over Heroes." – Rig Veda, 1: 114, 2. He is also hailed as the guiding spirit and so is requested to confer all those favours upon His worshippers, which the great Manu secured through worship. – Ibid., 1: 114, 2. He is hailed as "a physician of physicians." – Ibid., 11: 33, 4. He is indeed Vaidhyanāta.

From these and other similar passages, the true conception of Rudra is very clearly perceived. He was indeed

the saviour God of the Vedic period. Even Muir had to concede that Rudra is so called as He drives suffering away. – R.V. 11. 1.6. Muir IV, p.307; also p.303 n.

It is said that the name Siva does not occur in the Rig Veda. This is not true. H.H. Wilson, the great Indologist and the first translator of the Rig Veda, affirms the name Siva occurs in the Tenth Mandala of the Rig Veda. The word Siva, like the word Sankara, means He who is auspicious. He is the ever-auspicious God. Hara, a synonym of Siva means "He who rubs sins away."

Tirumūlar says that it is the evil doers who do not chant the name Siva. "சிவசிவ என்கிலர் தீவினையாளர்" are the words of Tirumūlar. The name Siva, according to St.Appar, solely, wholly and exclusively belongs to Siva. "சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மான்" are the words of St.Appar. Again Tirumūlar declares ex cathedra that if one chants the name of Siva, one's evil Karma will perish. His words are: "சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்." Great men have declared that even if one mentions the name of Siva totally unaware of one's saying so, as when one says "பசி வந்தது" or "கண் சிவந்தது", as one has chanted the name சிவ one gets blessed. Siva's grace never fails. G.U. Pope, a Christian missionary who was the first to translate the Tiruvāchakam into English affirmed thus: "An appeal to Siva never fails."

All the 63 Nāyanmār followed the Saivite dharma with pernickety punctiliousness. Siva Himself announced to the world their greatness.

I stated supra that Rudra punishes evil-doers. Evil is twofold – spiritual / religious and social. The spiritual / religious evil is a sin, the social a crime. The monarch punishes the criminals. If the criminal escapes punishment here, he will be punished in his life after death.

Through Sruti (Veda) and Smruti mankind is made aware of what it should do. Bad deeds must be eschewed and good deeds must be done. Here the acts of omission and commission play a vital role.

One must know the true meaning of the words 'niti' and 'dharma'. These are untranslatable words. A.W.Ryder, the translator of the Panchatantra says: "The word *niti* means roughly "the wise conduct of life. Western civilization must endure a certain shame that no precise equivalent of the term is found in English, French, Latin or Greek. Many words are therefore necessary to explain what *niti* is, though the idea, once grasped, is clear, important, and satisfying. "Works like the Panchatantra, Ātthisūdi, Kondreiventan, Ulakaniti, Nalvazhi, Vākkundām, Naruntokai (Vetri Verkai), Nanneri, Nitineri Vilakkam and Tirukkural are Niti-Sastras. Barring Tirukkural the other works find no place in the curriculum of our Elementary schools and High schools.

Dharma is not mere virtue or righteousness, though these are included in the meaning of the word dharma. This word is included in the modern English Dictionary and yet is not satisfactorily defined or explained.

The goals of life are four they being அறம் (Dharma), பொருள் (Arttha), இன்பம் (Kāma) and வீடு (Moksha). Wealth must be earned in the dharmic way. It must also be so spent. Continenace characterises the mode of enjoyment. Moksha is deliverance / liberation / salvation. It characterises the gaining of at-one-ment with God. By gaining this the Saivite gains Kailās and the Vaishnavite Vaikuntam.

In the West, there is no distinction between Svarga (Paradise) and Moksha (Heaven). This is the reason why a westerner can never know what Hinduism (Sanātana Dharma) is.

The West does not know of the concept of Karma. Judaism, Christianity and Islam affirm that man or woman is bestowed with one life alone. I will deal with Karma in more detail later. Suffice it for me to say that the acts in an one and only life cannot decide the destiny of mankind. Even in a Tennis match more sets than one have to be played. A chronically-ill person, a man of wealth, a beggar, an educated person, an unlettered man, a person of sound limbs, a born-cripple, a born-idiot, a person born deaf and mute: all these are afforded only one life. Does God delight to encourage a handicapped race?

Isiah (3-10 and 11) says:

“Tell the righteous that it shall be
well with them,
for they shall eat the fruit of
their deeds.

Woe to the wicked! It shall be ill
with him.

for what his hands have done
shall be done to him.”

Both Vaishnavism and Saivism are Vedic faiths. Commentaries on the Divya Prabhanda abound in quotations from the Vedas, Ithihāsas, Puranas etc. Nammāzhwar is celebrated as the great Āzhwar who indited in Tamil the Vedas.

The reader can glean more details about the History of Saivism and Vaishnavism from the chapters on Saivism and Vaishnavism in the Epics and Saivism and Vaishnavism in Ancient Tamil Literature which form part of this work.

of India that is Bharat, notwithstanding their apparent cultural remoteness. The truth to be remembered in this context is that Saivism is but one though its forms are multitudinous. 'It sprouted and stood as one eventually growing ramiferous' (*ondraai mulaitthu ezhunthu etthanaiyo kavadu vittu*) are the words of St.Maanickavaachakar. This is elucidatory of the Vedic affirmation which says: "*Ekam Sat vipraah bhahudha vadanti*" (Truth is but one though apprehended in many ways).

Of variform Saivism, a scholar is expected to have some knowledge. The various Saivites, according to St.Appar, are: (1) Privileged worshippers (aadi Saivas), (2) Maha-Vritis, (3) Brahmins, (4) Saivas, (5) Paasupatas, (6) Kaapaalikas and (7) Bhairavas.

1. Aadi Saivas

These alone are privileged to enter the adytum, touch the icon of Siva or the Linga, bathe it ritualistically, clothe it, adorn it and perform unto it the *archana*. These are the temple-priests. In Tamil-Nadu, none else – not even the Brahmins –, are endowed with these privileges. These privileged Saivites are called *Aadi-Saivas* (the original Saivites), and they alone can perform *Pararththa Pooja* (the pooja performed on behalf of worshippers) to Lord Siva. They strictly adhere to the rules and regulations prescribed by the *Saivaagamas*. They are therefore called *Siva-Brahmins* or *Sivaachaaryas*. St.Sundarar, himself a Sivaachaarya, affirmed thus: "*Muppothum Tirumeni theenduvaarkkum Adiyen*" (I am a servitor of them who touch (and perform *archana*) to the holy person of Siva, during the three divisions of the day).

The rituals etc., to be performed in a particular Siva-temple, should conform to that Āgama governing the shrine. For instance, the Big Temple at Thanjavur has as its Aagama the *Makutaagama* and it is this Āgama which guides the conduct of the rituals, festivals etc., of the Big Temple.

Though all the major Aagamas are, more or less, of equal value, yet the rituals etc., of a specific temple must conform to the rules and regulations of its Aagama. So, varied and many are the groups of Sivaachaaryas and each group should stand well-drilled in its own chosen discipline as taught by its Āgama. These Aadi-Saivas enjoy a very high status, according to the Aagamas. These are next only to the Anaadi Saiva who is Siva Himself. It is rather regrettable that the present-day Aadi-Saivas are unaware of their own glory and greatness. The modern society is also to blame. It is dead to the Aagama-conferred status of the Sivaachaaryas. However, it is very reassuring to witness the ever-during greatness of the Tillai priests who maintain their status and dignity as the *Archakas* of Lord Siva.

2. Maha-Vratis

Maha-Vrita means: "the great vow". A Maha-Vratin is one who observes the great vow. Indeed, he observes a cluster of vows of extraordinary nature. Lord Siva who is proud of His mendicancy goes about seeking alms, with a skull. "*Kai ore Kapaalatthar*" (He holds a skull in His hand) are the words of St.Appar. The Maha-Vratin emulates Siva in this and other respects. The Maha-Vratin besmears his body with the ashes of the crematory. Lord Siva is referred to by St.Sambandhar as "*Kaadudaiiya sudalai-p-podi Poosi*"⁶ (the one who is bedaubed with the ashes of the Crematorium). St.Appar also refers to Siva as One who is bedaubed with the ashes of the burnt corpses of the Crematorium (*Savam thaangku Mayanaththuchchaambal... Tharitthaan*). He also declares that, for the (Maha-) Vratin, the ash of the gutted corpses is a beautiful adornment (*Ventha neeru arungkalam Virathikatku ellaam*). The Maha-Vrati wears a strand of human hair as his sacred thread. This is called *Panchavati*. St.Appar calls it 'mayirkayiru'⁹ (strand of (human) hair). The following description of Lord Siva in the guise of a Maha-Vratin is met with in St.Sekkizhaar's Periya Puranam.

3. Brahmins

Among Brahmins there were and are those who adore Lord Siva only as the supreme deity. It was Sankara Bhagawad Paada who brought about a revolution whereby almost all Brahmins became *Smaartas*. These follow the great Aachaarya in his sacred footsteps. Sankaraachaarya is hailed as the "*Shanmatha Sthaapaka*" (the Establisher/the Reorganizer of the six faiths), namely *Savisim*, *Vaishnavism*, *Saaktam*, *Gaanaapathyam*, *Kaumaaram* and *Sauram*. The pursuit of any one of these faiths, according to Sankaraachaarya, spells salvation. Before his advent, there were Brahmins who owed allegiance wholly, solely and exclusively to Siva. Of St.Sambandhar's parents, St.Sekkizhaar says that their respective lineages were poised only in the Saivaite faith "*Marabu irandum Saiva Neri Vazhi Vantha Kenmaiyaanaar*" are the words of St.Sekkizhaar. They knew not but the feet twain of the Lord of matted hair who is adorned with serpents (*Aravanintha Sadaimudiyaar Adi alaal Ariyaa(r)*). They fostered love for the Holy Ash (*Tiruneetru anbupaalikkum*).

Appayya Dikshitar, Neelakanta Dikshitar and their spiritual descendants as well as those that hail from the clan of Hara Datta are Brahmins who adore Siva and none else, as the supreme deity.

4. Saivas

According to *Varnaasrama Chandrika*, a work indited by Sri la Sri Tiruvambala Desikar – the seventh pontiff of the Dharmapuram Aadhinam –, there are seven types of Saivites, they being (1) Anaadi Saiva, (2) Ādi Saiva, (3) Maha Saiva, (4) Aṇu-Saiva, (5) Avaantara Saiva (6) Pravara Saiva and (7) Antiya Saiva. We know that Anaadi Saiva is Lord Siva. Aadi Saivas are Sivaachaaryas. Maha Saivas are Maha Brahmins who are solely dedicated to Lord Siva. Aṇu-Saiva is either a Kshatriya or a Vaisya owning Lord Siva alone as the supreme God. Avaantara Saiva is a Sudra who adores Siva only.

Ilayaankudi Maara Naayanaar and Vaayilaar Naayanaar are Avaantara Saivas. Pravara Saiva has a mixed origin. All other Saivas are known as Anthiya Saivas. Of these, the first four are the twice-born. A Sudra also becomes a twice-born, once he receives *deeksha* (initiation).

A Saivite by birth becomes a true Saivite only when he receives initiation. On initiation he transcends the limitations of caste, upbringing etc. Even as the fuel that feeds the fire loses its name as tree, the caste-distinctions get burnt on initiation.

All Saivas are Saiva Siddhantins. In this context the observations of David N.Lorenzen can be seen to be meaningful. He says: "The word 'Saivite' and 'Saiva' are distinguished. The former is applied to anyone who specifically worships the god Siva, the latter to a Saivite who follows Saiva Siddhanta."

5. Paasupatas

We know little about the philosophical doctrines of Kaapaalikam, Bhairavam, Mahavratam and Kaalaamukham. However this is not entirely the case with Paasupatam. We can learn a few vital facts from the Paasupata Sutras and the commentary thereon by Kaundinya. This faith claims that Siva incarnated as Nakulisa and authored the Paasupata Sutras. The commentator Kaundinya might have flourished between the fourth and the sixth centuries. Surendranath Das Gupta is of the opinion that not much can be gleaned by way of philosophy from either the Sutras or the Bhasya. These deal with rituals or 'rather modes of life'. It should be observed in this context that the *Naiyaayika* shares his theistic conviction with the Paasupata Saiva. The difference between these two schools can be briefly stated as follows. The Paasupata school lays emphasis on rituals. The *Naiyaayika*, on the other hand, is more concerned with a logical presentation of the system.

The pentad of subjects discussed by the Paasupata school comprises Kaarya (effect), Kaarana (cause), Yoga (meditation), Vidhi (behaviour/deportment) and Dukhaanta (annihilation of misery). This school maintains that liberation comes through the grace of Siva. The word 'pasu' includes all animate beings. However saints and highly evolved persons are not to be deemed as pasu. Pasu's impotence is the *raison d'être* of its bondage. It is connected with 'paasa' which means 'cause and effect'. According to Kaundinya, deliverance is not obtained through *Gnaana* (knowledge), *Vairaagya* (discrimination), *Dharma* and *Aisvarya-tyaga* (surrender of myrific powers) but by *prasaada* (grace of Siva).

6. Kaapaalikas

No Kaapaalika opus explicatory of the faith is extant. The bed-rock of Kaapaalika faith is bhakti (devotion to God). This bhakti is fostered in utter ignorance of the ways of the world. The Kaapaalika's bhakti is grounded in personal devotion to a personal god who in his case is LORD SIVA. The very rituals of the Kaapaalika help him foster his communion with his chosen deity. The devotee in course of time gains siddhi-s (occult powers) and in the end is freed from transmigration.

The Kaapaalikas constitute a Tantric sect. Their way of life is expressed by a pentad of 'Ma-s' (*panchamakara*).. *Panchamakara*, *panchadravya* and *panchatattva* are synonyms in Tantric texts. The five 'Ma-s' are *madhu* (liquor), *maamsa* (meat), *mathsya* (fish), *maithuna* (sexual union) and *mudra* (grain).

The Kaapaalikas thrive very well in Tamil Nadu too. The temple at Mylapore is known as Kaapaaleeccharam. The Tevaaram-Trio hail Siva as Kaapaali. Siva is referred to as 'Kaapaaliyar' in a hymn of Anbilaalanthurai. In the verse on Tirutthurutthi and Tiruvelvikkudi beginning with the words: "Vangilar mathyamum," Siva is referred to as 'Kaapaaliyaar'

by St.Sambandhar. In his hymn of Valampuram, St.Sundarar hails Siva as Kapaali.

7. Kaalaamukhas

Kaalaamukha means 'black face'. In his 'Elements of Hindu Iconography,' (II part 1, 25) T.A.Gopinath Rao says that this sect perhaps adhered to the practice of marking their foreheads with black streaks. This sect found a congenial soil in Karnataka. These formed themselves into an assemblage called *Sakthi-parishad*. They were in charge of temple administration. Lorenzen says that approximately sixty five inscriptions from eighteen Sakthi-parishad temples were discovered and published.

In his work "Rajaraja I", K.T.Tirunaavukkarasu says: "Sannyasins of Kaapaalikam, Paasupatam and Kaalaamukham which are sects of North Indian Saivism, flourished in those days, in Tamil Nadu. They were generally referred to as Siva-yogis. Among Saivites, the sect of Kaalaamukhas wielded great influence. Some of the Kaalaamukha yogis administered the *nibhandas* (endowment) gifted to the Siva-temples."

Tirunaavakkarasu also refers to the following facts. During the reign of Paraantaka Chozha-II, the prince of Kodumbaloor called Vikramakesari built in his capital 'The Temple of the Trio'. He also built a matam later. Kodumbaaloor Velaar appointed Vidyaaraasi – a North Indian Guru of Atreya Gotra —, as the head of that matam. Vidyaaraasi was well-versed in the Vedas. He was a staunch Kaalaamukha. His followers thrived well in the various parts of Tamil Nadu during the reign of Rajaraja-I.

The Kaalaamukhas, according to Ramanuja, the Vaishnavite saint, are also called Mahavratadhaaras. Their ways were perhaps similar to those of Mahavratins. According to A.V.Subbiah – the author of the essay "A twelfth century University In Mysore," the Kaalaamukhas

hailed from Kashmir. An inscription of A.D. 1147 seems to support this view. A great many inscriptions gathered by B.L.Rice are incorporated in *Epigraphia Carnatica*. A Sanskrit inscription of Kodumbaloor is proof positive of the prevalence of the Kaalaamukha faith in Tamil Nadu.

The link between the Virasaivas and the Kaalaamukhas is indisputable. Establishment of matams systematically organized and propagation of Linga worship characterize these cults. The tie between the two was stronger in the pre-Basavan period.

The latter-day Kaalaamukhas were not anti-Vedic at all. They cultivated the Vedas with great care. Their former rigorous practices also softened with the passage of time.

In the past, Tamil Nadu – celebrated for its tolerance – , was the Home of variform *Saivism*.

3. Saiva Siddhantam

Saiva Siddhantam is the Saivism of Tamil Nadu. The Sanskrit Vedas as interpreted by the Saiva Aagamas and the Dravida Vedas – in particular the Tevaaram and the Tiruvaachakam –, are its foundation. It is systematized in a general way by St.Tirumoolar in his Tirumantiram. Fourteen are the sastras which enunciate Saiva Siddhantam. These are called 'Meikanta Sastras' and they are all in Tamil. No wonder Saiva Siddhantam is now hailed as Tamil Saivism. The crest-jewel of these works is the Sivagnaanabhodam. The author of this work is St.Meikantaar. Maybe it is a translation of the Sanskrit Sivagnaanabodham. Many think that it is the Sanskrit work which is a translation. "Linguistically, the problem is unsettled, for, as M.Balasubramanya Mudaliyar says: "A decision on this question, acceptable to all parties, has yet to be made." It must be remembered in any case, however, that Meikanta was more than a translator (if he was one at all). His divisions and his comments are entirely original. It may likewise be said that, if his work is a translation, the translation is by far a greater masterpiece than the original itself." The Tamil Sivagnaanabhodam is at once celebrated for its terseness and clarity. His method of treatment is perfect perfection. Lucidity and logic are his forte.

What is Saiva Siddhantam? Why is it called the end of ends? Why is it hailed as "the apex of logical reasoning, the system which is proved and finally upheld, although, the various religions are like steps in a ladder without which the ladder will be useless?" Why is it to be regarded as the very summation of spiritual thinking? The reasons are not far to seek.

Suddha-Maya is the field. Thence grew up the tree of Vedas. This tree is endowed with leaves, shoots, buds,

blooms and fruits – both green and ripe. *Yaagas* (sacrifices) intended for personal benefit, deeds for self-aggrandisement, thaumaturgic mantras etc., are prescribed in the Vedas. Indeed the Vedas suffer the performance of these for the gradual upliftment of the souls. Souls which have just set foot on the highway of evolution crave for personal benefits. These look up to the *Karma-Kaanda* for securing such benefits. The contents of the *Karma-Kaanda* are like unto the leaves, shoots, buds and blooms of the Vedic Tree. The peak of the Vedas is the *Vedaanta*, otherwise known as the *Gnaana-Kaanda*. The ripe and luscious fruits that adorn the lofty branches of the Vedic Tree constitute the *Vedaanta*. The juice of these fruits is indeed *Saiva Siddhanta*. Thus spake St.Kumara Gurupara.

An old *venpaa* says:“ The Vedas are the cow. The *Aagas* are its milk. The hymns of the Four (namely St.Tirugnaanasambandhar, St.Tirunaavukkarasar, St. Sundarar and St. Maanickavaachakar) are the ghee churned out of the milk. *Sivagnaana Bhodam* is the toothsome relish of that ghee.”

The philosophy as well as the metaphysics of *Saiva Siddhanta* is contained in the three words – *Sivam*, *Gnaanam* and *Bhodam*. *Sivam* is the End of Science, the Ultimate of Philosophy and the Absolute of Metaphysics. *Gnaanam* which is *Gnosis* is the Knowledge leading to *Sivam*. *Bhodam* is the realization and the experiencing of that knowledge. Mere faith is not *Bhodam*. It is realization, unclouded illumination, flawless enlightenment, unalloyed and unending bliss which is ineffable.

Saiva Siddhanta proceeds on the footing that every religion has a place in the schema of evolution. Each is a rung in the ladder, and a necessary one at that. Life is a growth from truth to Truth. As Thackery says: “Life is the

soul's nursery, the training place for the destinies of eternity."

A good grounding in Sanskrit will be of immense help in understanding Saiva Siddhanta. A scholar who is well versed in English can also learn it as he has the good fortune to live during the time when many English opuses on Siddhantam are available.

The quintessence of Saiva Siddhantam stands distilled in a single verse of Tirumantiram which is as follows:

"Pati, Pasu and Paasam are the three;

Pasu and Paasam like Pati are beginningless;

Paasam prevents Pasu's reaching Pati;

If they be oned, Paasam ceases to be."

Pati (the Lord-God Siva), Pasu (the soul) and Paasam (the fettering rope, shackles) are the three uncreated eternal categories. They never go out of existence. If Pasu is oned with Pati, Paasam ceases to be. This only means that so far as the freed soul is concerned, the sway/hold/grip of Paasam on the liberated soul is absolutely ineffective. Paasam like Pati and Pasu is unannihilable.

Paasam is Asat; Pati is Sat; Pasu is Sat-Asat. Pasu has no independent status. It is '*Saarnthathan Vannam*.' It is what it is attached to. If it is accompanied with Paasam, it is under the latter's sway. If it is with God, it acquires godly excellence. Paasam is not the subject of redemption. Pati is the grantor of redemption. It is the Pasu fettered by Paasam which is in need of deliverance. After salvation Pasu does not become Pati, though it becomes Pati-like. Soul can never become God. '*Aham Brahmaasmi*' (I am become God) is blasphemy of the worst type in Saiva Siddhantam. Lucifer became Satan, because "He trusted to have equall'd the Most High."

The Lord is Sat (Truth). Sat is also Cit (Gnosis/Wisdom/Pure intelligence). Cit is Aananda (Unending Bliss). The Lord is therefore Sat-Cit-Aananda. This indeed is His swarupalakshana (innate nature). In His *tatastha-lakshana* (manifested state), the Lord is in advaitic relationship with His creation. This relationship is a synthesis of the triad, namely *abheda* (non-difference), *bheda* (difference) and *bhedaabheda* (difference cum non-difference). These three are indicated in Tamil by the words *ondṛaai*, *veṛaai* and *udanaai*.

Truly speaking the Lord is beyond name and form. Yet we are permitted to hail Him in names and forms. St.Maanickavaachakar says:

“To Him Who hath neither name nor form
We sing, the while hailing His thousand sacred
names.”

It is strange but true to say that the writings of John Milton are echoic of Saiva Siddhantam. In his work ‘The Christian Doctrine, Milton the Maha-Muni, says: “Our safest way is to form in our minds such a conception of God, as shall correspond with His delineation and representation of Himself in the sacred writings. For granting that both in the literal and figurative descriptions of God, He is, exhibited not really as He is, but in such a manner as may be within the scope of our comprehension, yet we ought to entertain such a conception of Him, as He in condescending to accommodate Himself to our capacities, has shown that He desires we should conceive. For it is on this very account that He has lowered Himself to our level, lest in our flights above the reach of human understanding and beyond the word of scripture, we should be tempted to indulge in vague cogitation and subtleties.”

Therefore it is Pati is hailed as the One endowed with three eyes, a Consort who is concorporate with Him, a throat that is tinct with a tint of blue, etc.

According to Saiva Siddhantam, the Lord has three forms. He is with form, without form and with-and-without form. His form is beyond human comprehension which is why St.Umapati says: "He is formless who hath a form as well, and a formless form too, and none of these."

The concept of formless form is peculiar to Tamil Saivism. The Sivalinga symbolizes His formless form. St.Sekkizhaar says:

"For the unseen formlessness and the seen form
The source and symbol is Siva-lingam."

The Lord is infinite and immeasurable and so there is no telling about the forms He assumes at will. But whatever His form be, it is for the deliverance of the fettered soul. "The three forms" says the Sivagnaana Siddhyaar, "are for the ridding of the cycle of transmigration from which souls suffer."

Lord Siva is to be conceived by us in His favourite form of Mother cum Father (Ammal Appar / Ardhanariswara). This form represents the ineluctable inseparability of the Lord and His Consort. What indeed is Divinity but Authority married to Mercy? This ethereal form of the Lord is his immemorially ancient form (*tonmai-k-kolam*). The inseparable state of the Lord from His Consort is thus affirmed by St.Umapati:

"Grace - Sakti's own nature true —, She doth grant
Unto the souls sempiternal; our Lord
From Her is inseparate for ever."

Sakti is one only. Very many are Her manifestations.

She is knowledge which is infinite and which is without limitation. She is known as Siva's Grace. It is by and through Grace, Siva is gained.

Thirtysix are the *tattvas*. Five are the *Siva-tattvas*, they being Sivam, Sakti, Sadaasivam, Maheswaram and Suddha-Vidya. Sivam is all knowledge; Sakti is all action; Sadaasivam is knowledge and action in equal proportion; Maheswaram is knowledge dominated by action and Suddha-Vidya is action dominated by knowledge.

Seven are the Vidya-tattvas, they being (1) Kaalam (Time, (2) Niyati (Rule/Destiny), (3) Kalai (Skt.Kalaa: Perceiving power), (4) Araagam (Desiring principle), (5) Vidya (Intelligence), (6) Purusha (the soul endowed with the five tattvas of Kaalam, Niyati, Kala, Araagam and Vidya) and (7) Maya (the material cause of the universe).

Four and twenty are the Aanma-tattvas, they being the five elements – Nilam (Earth), Neer (water), Tee (Fire), Kaatru (Air/wind) and Aakaayam (Skt.Aakaash) Ether/Space), the subtle elements – Sabdha (sound), Sparisa (Touch), Rupa (Form), Rasa (Taste) and Gandha (Smell), the five instruments of perception – Cevi (Ears, Thol (Skin), Kann (Eyes), Taalu (Tongue) and Naasi (Nose), the five instruments of action – Vaakku (Mouth that speaks), Paatham (Feet), Paani (Hands), Paayu (Excretory organs), and Upastam (Genital organs), and the fourfold Antakkaranam called Chittam (the perceiving principle), Manam (Skt. Manas : the thinking faculty/the doubting faculty), Ahangkaaram, (the Ego/the individuating principle) and Buddhi (the principle that judges aright).

Souls are infinite. Each one eventually attains liberation. None suffers from perpetual perdition. As souls are numberless, the five acts of Siva are performed sempiternally. The pentad of Siva's acts are creation, sustenance, absorption,

concealment and bestowal of Grace. The first four in this series are also acts of Grace.

Paasam comprises three malas (impurities) they being Aanava, Kanma (Skt.Karma) and Maya. The concept of Maya requires a word of explanation. This Maya has nothing to do with the indescribable is-and-is not principle posited by Aadi Sankara, and wrongfully understood by some as illusion. Maya in Saiva Siddhanta is a real (*ull porull*). 'Ma' refers to creation and 'Ya' to resolution (absorption). Maya is the stuff out of which Tanu (body), Karana (organs), Bhuvana (worlds) and Bhoga (experience of pleasure as well as pain) are wrought. Maya is the *causa materialis* of the cosmos. At the time of absorption, tanu etc., resolve into Maya which reverts to its causal state. The Lord creates tanu etc., with the aid of His Sakti and the souls endowed with tanu etc., will have to work out their salvation. A soul gets its body in keeping with its Karma. The Lord is the efficient cause (*Nimitta Kaarana*), His Sakti as well as the soul's Karma, the instrumental cause and Maya, the material cause of the universe and embodiment.

Karma constitutes both deeds and results of deeds. The soul will have to eat the consequences of its deeds to get purified. The results of its deeds, are as it were, stored, as in a granary or promptuary, and are called Sanchita. From this a modicum is ladled out for the consumption of the soul in a given life. The soul that undergoes the life ordained thus is said to experience/undergo its *Praarabda*. This is known as "Niyati/oozh" (destiny, kismet, fate). Fate (understood in this light) is indeed invincible. While living a destined life, the soul by reason of its egoism or asserting self-will commits a fresh set of acts and deeds. The results of these – called Aagaamiya –, eventually feed and augment the store of Sanchita which therefore swells apparently for ever. At some stage – after many many incarnations –, the soul gets vexed,

and becomes aware of the futility of its action – good as well as bad –, and lets go its hold on self-will. In other words, it becomes averse to deeds, good and bad alike. It surrenders its I-ness and My-ness and is ready to become a mere instrument in the hands of God. This stage is known as *Iruvinai-oppu* (Skt.Karmasaamyam/the balancing of good and bad deeds). When *Iruvinai-oppu* sets in, the soul is said to have come by *Mala-paripaakam* which marks the apposite hour for its spiritual operation. At this hour God visits the soul in the guise of a Guru. This is known as *Sakti-nipaataam* (the descent of Grace). The soul then undergoes a spiritual operation by the Guru who removes from the soul, (or, to be more precise, nullifies the effect of) the *Aanava malam* which has been holding the soul all along under its thrall. This process is known as *Diksha* (spiritual initiation). By *Diksha*, the Guru purifies the soul and makes it proof against impurity. This is done as it were, by the entrustment of a pass-word, the most coveted of all boons. This is known as the *panchaakshara* (the mystic pentad of syllables). The soul has to chant it as taught by the Guru. This insulates the soul and averruncates its *Aagaamiya*. At the hour of initiation, the whole of the soul's *Sanchita* gets gutted with fire. "Nindranavum teeyil toosaakum" are the words of St.Aandaall – a celebrated Vaishnavite mystic. Armed with the *Panchaakshara*, the soul is for ever safe. It steps the soul in a felicity, the goodness of which is infinite.

A word about *Aanava Malam*. This is not to be confused with *Aangkaaram* (Skt.Ahankaaram) which is haughty pride ego-begotten. *Aanava* is a *malam*, an impurity. This is not the quality of soul. It is soul's blemish. It is a beginningless defect found together with the beginningless soul. This is a darkening and denigrating principle. No soul is free from this. It is called *Irull* (Murk). This can be quelled only by *Arull* (Grace). It is *Avidya* (Nescience). It is the ancestral blindness of the soul, if it may be so described. It abides with

the soul like verdigris in copper. This is the root of all evils. It is the adversary of soul. The Hebrew word for adversary is Satan. Aanava malam which is Satanic, is one only; but its powers are multitudinous. It is called *Moola*(original) malam. It is also called *Sahaja* (innate) malam. This malam is more dangerous than the Nemean lion, more ferocious than the bristled Arcadian boar, more harmful than the hydra plague of Lerna, fenced round with its invenomed snakes, more violent than the bull of Crete, more strong than the triple-breasted might of threefold Geryon, more injurious than the birds with brazen arrowy feathers that dwelt in the Stymphalian swamps, more fierce than the horses of Thracian Diomede breathing fire from their nostrils along the Bistonian borders and Ismara, more terrific than Cerberus and more merciless than Inferno itself. This evil, is double darkness which hides the soul and hides itself abiding in the soul. It can be routed only by the Grace of Siva. Even then it will not become dead. It will only live dead. It is Muyalakan immobilized by the crushing foot of Lord Nataraja.

Three are the stages of souls. In the *Kevala* state/stage the soul is without any body (subtle or physical). It lies in this state ineluctably intertwined by Aanavamalam. In this state the soul merely languishes like an eyeless babe in a dark dungeon with none to succour it. It is to save the soul from this plight, Pati links it with the other two malas of Maya and Kanma. This is likened to the process of removing dirt with fuller's earth. As Maya and Kanma malas get attached to the soul much later they are called *Aagantuka* (adventitious) malas. Endowed with these, in particular with the Maya mala, the soul is a trifle enlightened. This is the second stage called *Sakala*, as the soul is now endowed with a body.

However, when the received enlightenment is abused by the soul by heaping on itself deeds, good and bad, the soul will have to get born again and again embodied in some

way or other. This process goes on till the soul arrives at *iruvina-oppu* which in its wake ushers in *Mala-pari-paakam* (the ripeness of soul's Aanavamala for removal by the spiritual knife) and this is affirmed by the advent of Sakti-Nipaataam. By Diksha the soul's Sanchita gets gutted. No Aagaamiya will henceforth ensue. The undergoing of Praarabdha for a liberated soul is just a child's play. The soul is now in the third stage called *Suddha* (pure). As the soul is still embodied, the person is called a *Jivan-mukta* (one who is liberated while yet alive). The Jivan-mukta has his being in Pati. He is just a puppet and the puppeteer is Pati. Through this puppet, Pati plays a divine game. The doings of the Jivan-mukta do not bind him. His acts are like fried seeds. They cannot germinate. He is endowed with endless felicity. He companies with the devotees of Siva. To him the insignia of Saivism are Siva Himself. He travels on life's common way in cheerful godliness. When he sheds his mortal coil, he is oned with Siva. It is thus he becomes heir to sempiternal Sivaananda (bliss).

It can thus be seen that "the soul's bondage" according to Ramana Sastri, "has no beginning, but has an end while the soul's spiritual freedom has a definite beginning but no end."

The odyssey of a soul meets with its fulfillment when it is anchored for ever in the salvific feet of Lord Siva.

4. The Tevāram Trio

i) Tirugnānasambandhar

This child-saint is truly the father of revived Tamil Saivism. He belonged to Sikaazhi. His parents Sivapaadahrudayar and Bhagavati hailed from clans exclusively devoted to the worship of Lord Siva. A few days after his third-birth day, he importuned his father to take him to the temple-tank where his father was to have his ablutions. While his father was immersed in the water, the child cried, and Parvati came to him at the bidding of Her Consort, gave him Her breast-milk poured into a goblet of gold. This was divine gnosis (Siva Gnanam) and from that moment he became Sivagnānasambandhar.

From the tank-bund, he hailed Ammai-Appar in hymn and song. Though his father was not vouchsafed a darshan of the Lord concorporate with his Consort, he knew that a miracle had taken place.

Next day, the child-saint visited Kolakka and hymned the Lord. The Lord presented to him a pair of cymbals wrought of gold and Parvati invested them with a valiancy to produce sound. He visited Nanipalli, his mother's birth-place and hailed its Lord. His father bore him on his shoulders and it was thus he travelled. He visited Valampuram, Tirucchaikkadu, Pallavaneecchuram and other holy towns and returned to Sikaazhi.

Tirunilakanta Yazhppaanar and his wife Matangka Choolaamani called on the divine child and obtained his leave to abide with him. The great Pānar was henceforth his accompanist. Many were the pilgrimages undertaken by the boy – saint. As observed by Prof.A.K.Ramanujan, he sang places into existence. Our Nāyanār visited Tillai and adored the Lord. He would not stay at Tillai. He chose to put up at

Tiruvetkalam. The Tillai-Brahmins were truly the hosts of Siva and they alone had the privilege to abide at Tillai.

The Lord of Tiruvaratthurai gifted to him a pearly palanquin, a margaritaceous parasol and trumpets.

The *upanayanam* of our Saint took place when he was seven years old. St.Appar who heard of the greatness of our Saint called on him, sojourned with him and adored Siva in his company. Our Saint was ever on the move. At Paacchilaacchiraamam, he cured the grand mal with which the daughter of a local chieftain was afflicted. At Sengkunroor, he cured the malarial fever (which in those days was a grievous illness) of his servitors. He admonished them to engage themselves in services to the Lord.

"You suffer from your action; can't you this learn?

Your indifference spells your fall;

Let us with our hands render service; we are

His servitors;

Nought shall assail us; Tirunilakantam saves."

Summer was at its fiercest when he arrived at Tiruvalanjuzhi. When he left for Patticchuram and arrived at that town, a Siva-Bhoota presented to him a canopy of pearls.

For some reason, the kin of Tirunilakanta Yaazhppaanar thought that the boy-saint owed much of his glory to Paanar. So at Dharmapuram, at the request of Paanar, he established the infinite superiority of his vocal rendering. His *Yaazh-muri* decad rendered here is a class by itself. He visited Tirunallaru and eventually arrived at Saatthamangkai and abode there with Nilanakka Nāyanār. Then he proceeded to many a shrine. Hearing of his advent, Sirutthonda Nāyanār rushed to his presence and took him to Tirucchengkaattangkudi. Our boy-saint referred to the greatness of Sirutthondar in his

decad on that shrine. At Tirumarukal, he came to know of the untimely death of a youth belonging to the mercantile clan. He came to that town with his beloved only the previous night. Their elopement ended in this tragedy. Our Saint, moved by mercy, hymned the dead youth into life. The wedding of the two then took place. Once again, Sirutthondar called on our Saint and the two synodites proceeded to Tiruchchengkattangkudi. From there he came to Pukaloor and abode there as the guest of Muruka Nāyanār. When the godly child heard of the advent of St.Appar to this town, he proceeded to its outskirts and duly received him. When he heard from him about the glory of the Tiruvaatirai festival at Tiruvaaroor, he was moved by a penchant to visit Aaroor at once. The devotees of Aaroor gave him a royal reception when he arrived there. He adored the Lord, hymned Him in psalm and song and solemn strain, and returned to Pukaloor.

St. Nilanakkār and St. Sirutthondar called on him when he sojourned at Pukaloor with St. Appar. Then, when he desired to adore Siva in His many shrines, our Saint would not travel by his litter, while St.Appar came walking. St.Appar insisted that the boy-saint should travel by his palanquin which was Siva's own gift to him. When our Saint heard this, he said that St.Appar should reach a shrine first and then he would follow him. Together, the father and the godfather of Saivism visited Tiruvambar and other holy towns and eventually arrived at Tirukkadavoor where they were received by Kalaya Nāyanār and other servitors. Then passing through Aakkoor, Meeyacchoor, Pāmpuram and other hallowed towns, they reached Veezhimizhalai. A famine swept the land during this time. To each of them, a coin of gold was vouchsafed by Siva, so long as the famine lasted. The coin received by St.Appar was slightly superior to that of our Saint's. It was wrought of the gold of finer touch. Though St.Appar merited this by reason of his manual

service, our Saint did not desire Siva to differentiate between them. He hymned Siva to bless him with a coin similar to St.Appar's. This the Lord granted. When the famine ended the two were again on their pilgrimage. They visited Tiruvaanjiyam, Talaiyaalangkaadu, Peruvelūr, Saatthangkudi and many other shrines. Eventually they arrived at Tirumaraikkaadu. Here they were informed that the Vedas in their anthropomorphic form adored the Lord and for that they used the passage leading to the adytum through the main entrance and that the doors of this entrance had remained closed thereafter. The devotees were using a side-entrance. Our Saint addressing St.Appar said: "Be pleased to sing open the doors." He did so. They both passed through that threshold, hymned and adored the Lord. Then St.Appar requested our Saint to close the doors through his hymn, and this he did. Since that time, devotees were enabled to use this passage.

When they abode at Maraikkaadu, the Pāndya Queen and the minister coming to know of this, sent some messengers to apprise our Saint of the plight of the Pāndya realm. The king turned a transfuge and so too his subjects, save his queen and minister. When our Saint heard of this deplorable situation, he decided to leave for Madurai. St.Appar tried to dissuade him and offered to go thither himself. However, the boy-saint persisted in his visit. He passed through Akathiyaanpalli, Usaatthaanam, Kodungkunram and other places. Meanwhile, the Samanas of the eight great hills suffered from malneirophrenia and bad omens. Minister Kulacchiraiyaar and Queen Maani were blessed with excellent auguries.

The Samanas notorious for their trichotillomania hastened to the Pāndya and apprised him of the advent of our Saint and obtained his permission to burn the matam of our Saint by incanting mantras. The evil ones that practised epicaricacy tried all their mantras but in vain. "Should the

king know of this, he would forsake us" thought they. So they set fire to the outer yard of the Matam and took to their heels. The devotees of our Saint put out the fire. The arsonites were the King's favourites. So, our Saint caused a burning fever to seize the king. The great unwashed did their best to cure the king. Their acts but aggravated the king's illness. At the suggestion of his queen and his minister, our Saint was invited to the Palace. The Samanas claimed that they would cure the illness on the left-half of the king. They failed. Our Saint cured the right half which became cool as a pool. The left-half began to rage doubly. At the King's request, this too was cured by our Saint. In the ordeal by fire suggested by the Samanas, our Saint emerged triumphant. Worsted twice, they suggested another ordeal, this time, by water, and affirmed that they would ganch themselves to death, should they fail. They suggested that the truth of each religion should be indited on scrolls. They should be thrown into the Vaikai. The scroll that stayed in the water unswept by the river decided the issue.

The author of that scroll was to be declared the winner. The scroll of the sebastomaniacs contained the words: "Asti Naasti," and when it was dropped into the river, it was swept away in a jiffy. The scroll of our Saint contained his "Tiruppaasuram" and when it was put into the river, it ran against the current cleaving the water with such speed that Kulacchiraiyaar who tried to follow it, could not do so, though he rode a swift steed. Then he prayed that the scroll should stop to enable him to fetch it. The town near the bank of which the scroll stopped, is even-to-day hailed as Tiruvetakalam (the town of the holy scroll). The Samanas, in their full strength, true to their word, impaled themselves. Saivism once again began to flourish in the Pāndya country. He adored at Tirukkalar, Pataaleecchuram and other shrines. When he came to Mullivaaikkarai, he found that the river was in spate. The boatmen who had safely tethered their boats

and gone away, were not to be seen in the vicinity. Our Saint desired to adore Siva in His shrine of Kollampoodūr. He and the servitors of Siva got into a boat. Our Saint hymned a decad which rowed the boat across the river. They adored the Lord of Kollampoodur. Our Saint then proceeded to Tirunallaaru. When he came to Telicchery, the Sakyas opposed his progress. Buddha Nandi, an erudite scholar, backed by his followers, prevented the retinue of our Saint from announcing his advent. The amanuensis of our Saint thereupon cursed him. A thunderbolt severed the head of Buddha Nandi from his body. His supporters ran helter-skelter in confusion. At this, Caari Buddhan, another leader of the Buddhists, challenged our Saint to demonstrate the truth of Saivism. In a debate that ensued, Caari Buddhan was routed. Then the Sakhyas fell at the feet of our Saint and embraced Saivism.

At Tirukkadvūr, our Saint heard of St.Appar's sojourn at Tiruppoonthurutthi. Desiring to call on him, our Saint proceeded to that holy town. When St.Appar heard of his coming, he moved out of his matam to fulfil his long-cherished desire. Unknown to the boy-saint, he melted into the crowd and began to bear his palanquin. It was then something struck the inner sensorium of our Saint (Puntiyinil veru onru nikazhantita). He thought aloud thus: "Where indeed is Appar?" Hearing this, St. Appar said: "Owing to my peerless tapas, I am blessed to bear your feet; lo, I stand redeemed." Pat descended our Saint from his litter when he heard these words. The meeting of the two was a sight to see. For some days, our Saint sojourned with St.Appar. Then taking leave of St.Appar, our saint proceeded to Sikaazhi. When he entered his house, the mother of our Saint made obeisance to him and he too adored her, his thoughts fixed on the divine feet of Mother Uma enshrined in the Ark-temple. He remained at Sikaazhi for some days. He was again on his pilgrimage. He visited Tillai, Tirutthinainakar,

Tirumaanikuzhi, Tiruppathirippuliyūr, Tiruvatukūr, Tiruvakkarai, Tiruvannamalai, Kānchi and other holy towns. He could not step into Tiruvālangkādu, sanctified by the presence of Peyaar. When he abode at its outskirts, Siva Himself appeared in his dream and gave him darshan. Eventually, our Saint reached Kaalatthi and hailed the Lord as well as His great servitor Kannappar. From Kaalatthi, he hymned the holy shrines of Siva at Kailas, Kedaram, Gokaranam, Srisailam and Indraneelaparuppatam. Then followed by servitors, he came to Tiruverkaadu and thence to Otriyoor.

One Sivanesan, a great devotee of Siva, flourished as a prosperous merchant at Mylapore. By the grace of Siva, a lovely daughter was born to him. Sivanesan decided to give her in marriage to our Saint. However, one day, while plucking flowers, she was bitten by a snake. She died. After cremation, the bones and the ashes were kept in an urn. When Sivanesan heard of the sojourn of our Saint at Otriyoor, he had the whole road from Otriyoor to Mylapore – a distance of about 20 kilo metres, decked fittingly. When our Saint heard all about Poompaavai who met with untimely death, he had the urn brought to a place fronting the gopura of the shrine at Mylapore. Then he sang the unique decad which invested the bones and the ashes with form, life, limb and all. Poompaavai emerged as a lass, twelve years old, from the urn. When Sivanesan offered her in marriage to our Saint, he said: "Your daughter died by snake-bite; this one, by the grace of Siva, is my daughter." Poompaavai remained a virgin and gained the hallowed feet of Siva.

Our Saint continued his pilgrimage. Crossing Tiruvaanmiyur, Idaicchuram, Kazhukkunru, Acchiruppaakkam, Arasili and other holy towns, he arrived at Tillai. Hearing of his arrival at Tillai, his father came there. Then they returned to Sikaazhi. St.Murukar and St.Nilanakkar called on our Saint and sojourned with him.

At this time, our Saint was sixteen years old (punniya-p-patinaaraandu). His parents and kin broached his marriage. Our Saint, though neither a misogynist nor a misogynist, declined to marry. Then they appealed to him thus: "You took birth to re-establish the Vedic way; to perform the six-fold duties, may you be pleased to pursue the Vedic way." To this, he gave assent. It was Nampaandar Nambi of Nallor-p-Perumanam (present day Aacchaalpuram) who was blessed to become his father-in-law.

On an auspicious day, the great wedding took place at Nalloor-p-Perumanam. St. Nilanakkar was the officiating priest at the wedding. As soon as the wedding was over, our Saint proceeded to the shrine of Siva with his bride. There he sang a decad in which he expressed his dislike for the terrestrial existence. A celestial voice spoke thus: "May your bride and all those who have come to attend this holy wedding enter this fire to reach us." A threshold of flame materialized. In rapturous delight our Saint hymned the hymn of hymns beginning with the words: "Kaathlaakik kasinthu kanneer malki..." He then addressed the gathering thus: "To put an end to base embodiment, all ye who have come to attend this wedding, enter (the threshold of fire)." Thus was deliverance vouchsafed to all that had the good fortune to attend the grand marriage. Our Saint and his bride were the last to enter it.

Thus ended the earthly life of our divinely glorious Saint. But his service as well as his servitorship is endless.

ii) Tirunaavukkarasar alias St.Appar

The Tiruppukazh-hymn on Tiruvaamor refers to that place as "Maathu pukazhai valarkkum Tiruvaamor." The word "Maathu" and the word "Pukazh" are fraught with an overtone significance. 'Maathu' may symbolize Maathu-iniyaar and 'pukazh' may symbolize Pukazhanaar, the parents of St. Appar. It was in Tiruvaamor our Saint made

his avatar. He was by birth a vellaala and his clan was known as *Kurukkaiyar kudi*.

Our Saint was christened 'Marulneekki' (the remover of tohu-bohu). When he joined the Samana fold, he received the name Dharmasena (Dharma's chief). Later, when he made stupendous strides in his new-found faith, he was hailed as "Thangkalil Melaaya Darumasenar" (Dharmasena par excellence). When he returned to his parent-faith, Siva named him Naavukku Arasu" (Lord of Language). When he called on the godly child Tirugnaanasambandhar, the latter addressed him as 'Appar' (father). These various names are not adventitious accretions but solid acquisitions which truly historicize the peerless odyssey of our Saint.

St.Nambi Aaroorar hailed our Saint as one who is poised in TIRUNINDRA SEMMAI (Salvific excellence). This Tamil phrase occurs in a hymn of St. Appar's which begins with the words "Sivan enum osai". Tirunindra Semmai is the way of life informed by Godliness. It was in this way our Saint was firmly established when he was restored to Saivism by his saintly sister Tilakavatiyaar. Tilakavatiyaar was truly the tilaka of Saivism. None led a more austere or more spiritual life than she. She was a *tapaswini* of a very sublime order and her whole life was a *Siva-yagnā*. She is not only the elder sister of our Saint, but truly speaking the very mother of renescent Appar.

When, thanks to the grace of Lord Siva, our Saint came back to the faith of his forefathers and made his first visit to the shrine at Tiruvatikai, led by his sister to the presence of Siva and sang the first decad of Tevaaram verses, Lord Siva was so pleased with him that He blessed him thus:

"As you have in tuneful harmony of Tamil's

majesty

Sung the ambrosial deced, a rich wreath of
 word-blossoms,
 Your goodly name will, in all the seven worlds, be
 Endearingly known as NAAVUKKARASU."

May Saivites contemplate the greatness of this mantric nomenclature: NAAVUKKARASU. It is the very name of Uma – Siva's own Consort. A verse of Tirumoolar's Tirumantiram begins thus: "Vazhutthidu Naavukkarasu Ivall." If Lord Siva chose to confer on our Saint the very name of His Sakti, then the infinitely immense glory of our Saint can, at least, to an extent, be understood by the likes of us. Such is the endless glory of Vaagisa (Lord of Language). Truly speaking it is our Saint who inaugurated the revival of Saivism. In His infinite mercy, Pasupati gave us a Vaakpati to hymn all the Vedic stotras in dulcet Tamil numbers.

Naavukkarasu – the Sovereign of Language, has gifted to us all, a language that is bound to carry everyone of us to the sacred feet of the Lord of lords - Siva Mahaadeva. Our Saint's verses are bound to bless us. Repentance, contrition, humility, compassion, loving kindness, egolessness: it is of these, his hymnody is wrought. These verses divine mirror his chequered career punctuated at each and every turn by trials and tribulations, angst and agony as well as sorrows and miseries. The first fifty years of his life had carried with it the burden of a millennium.

Our Saint never forgave himself for his apostasy. He was a Jain for nearly thirtyfive years and he spent the best part of his life denigrating and ditching Saivism. With his massive scholarship, polemical prowess and encyclopedic knowledge he bulldozed all opposition away. Even the tralatitious adherents of Jainism stood awed in the presence of this new comer to their fold. From the Saivite point of view, he was doomed to dwell in the worst of hells. However

Lord Siva, in His ever-during mercy, retrieved him from the bottomless pit and made him the King of Utterance to be hailed by all the seven worlds. This, for our Saint, was grace that surpassed understanding. He felt in his flesh and marrow that he did not merit this. He confessed this in his hymn beginning with the words: "Atthaa unadiyenai anbaal aartthaii."

Father by sheer love you drew me – Your slave –
to you

And bathed me in the flood of Your benign look;
You the infinitely rare, became easy of access
to me;

Pitying me, you claimed and blessed and accepted
me.

Did you not forgive all my trespasses – those
Of a mad man, a fool, a ghoul and a dog?
Is all this for my sake? Alas, alas!

Behold the blessed grace of Him – my Lord!

The dictum of Suga Brahmam Ramaswami Sastrikal which says that the vainglorious for ever flaunt their trifling successes and the pious for ever remember their sins, is significant. Many of the heart-rending outbursts of our Saint are surcharged with an intense pathos. "How have I wasted my time!" (Kaalatthai-Kazhitthavaare), "What can I, the deceptive one, do!" (Vanjanen en seikane), "Why, why was I born at all!" (en seivaan tondrinane), "Can I survive, if I forget!" (Maranthu uyvano), "Woe unto me! How in the past have I – the poor one – dispraised the Lord! (Emmaan thannai yezhaiyen naan pandu ikazhntavaare), "How many, O how many were the days that I wasted, not praising the Lord of

Pullirukkuvelur” (Pullirukkuveluraanai-p-potraathe aatranaal pokkinene): These are but a few instances. Our Saint was ever after intensifying his servitorship. He prayed to the Lord of Tillai thus: “Pray, do not befuddle me (Chintaiyei tikaippiyathe).” This is a significant prayer. The Lord clarifies the mind of the pious and hardens the heart of the evil-doer.

The hymns of our Saint bear eloquent testimony to the episodes relating to his life, as recorded by the Periya Puranam. The Lord afflicted our Saint with an acute colic to retrieve him from the fold of Jainism. This is referred to by him in the Tani-th-Tiru-th-Thaandakam, as follows: “He cured me – the slave – of colic and ruled me” (Soolai theertthu aatkondaare). It was Tilakavatiyaar, the elder sister of our Saint, who was responsible for the retrieval of our Saint from the fold of Jainism. He therefore hails her as his mother, father and sister in his Tiruppaathirippuliyur decad thus: “Eendraalumaai yenakku enthaiyumaai utan tondrinaarai.” (He wasted his time for about four decades in an alien faith.) No doubt, his life as a Jain was at once rigid and austere. He also practised non-attachment. However all these were but an exercise in futility. He led the life of the base, and according to our Saint, the base do not give up their baseness unless they suffer and their suffering becomes unendurable. These are referred to in his decad on Tirukkadavur Virattam. Thus does our Saint confess:

“I lived a life of non-attachment, irrigating the
barren land;

My life illustrated the truth of the dictum that says:
The base improve not unless severely punished.”

(Patrilaa vaazhkkai vaazhnthu paazhukke neer iraitthane Utralaar kayavar theraar ennum katturaiyodu otthane.)

Many were the ordeals to which he was put, by the Pallava king. He was thrown into a lime-kiln. He was administered poison. This is referred to in his decad on Tirunanipalli. Our Saint sang thus:

“The Lord of Nanipalli transformed into ambrosia
The evil and envenomed dish of rice and milk
Which the unjust Jains gave me to eat.”

(Vanjanai-p-paal soraakki vazhakkila Amanar thantha Nanju amuthaakkuvitthaar Nanipalli Adikalaare).

An elephant was set on our Saint. This evil boomeranged. The tusker spared our Saint but did away with the Jains. Finally he was tethered to a stone-slab and thrown in the mid-sea. By the grace of Lord Siva the stone began to float and our Saint safely reached ashore. His hymn on Tiruneelakkudi celebrates this victory.

“When the Jains tied me to a slab of stone
And threw me into the abundant flood,
I came out alive by chanting the hallowed name
Of Lord Hara of Neelakkudi – girt with long
paddy-fields.”

(Kallinodu enaippootti Amankaiyar
Ollai neer puka nookka en vaakkinaal
Nellu neell vayal Neelakkudi Aran
Nalla naamam navitri uynthane andre.)

When such miracles successively occurred in the life of our Saint, the Pallava king eventually shook himself away from the clutches of the Jains. He rued his conduct, adored our Saint, embraced Saivism, destroyed the pagodas of the Jains and built a temple for Lord Siva. This king was Mahendravarma who flourished between A.D. 580 and 630.

Repeated reading of the life of our Saint has driven us to the following conclusion. At some point of time, the ever-penitent Saint should have thought thus: "Should I do away with this body – the one that was fostered by the food of the Jains for decades – all at once, or am I to do it gradually (though utterly)? If I should continue to endure this wretched vesture, then it should be with the leave of the Lord." So when our Saint came to the shrine at Pennaakadam, he prayed to Lord Siva thus:

"I have a submission to place at Thy golden feet;
Be pleased to consider it; if Thou art pleased
To save my life and rid me of the loud saying
(That points to my nexus with the Jains),
O Lord Sudar-k-Kozhundu of Thoongkaanai

Maatam

Of Kadanthai – girt with vaulting clouds,
Be pleased to inscribe on my person
The fulgurant, three-leaved trident."

(Ponnaar tiruvadikku ondru undu vinnappam potri
seyyum

En aavi kaappatharkku icchai undale irum kootru
akala

Minnaarum moovilaiccholam en male pori mev
kondal

Thunnaar Kadanthaiyul Thoongkaanai

Maatacchudar Kozhunde.)

Verses 3 to 9 of this decad are missing. In the envoi verse the Saint prays for an inscribing on his person the bull-emblem too (Idapam pori).

While explaining the word Kootru which may mean death, the foot note at page 375 (Kasi Matam edition of Tirunaavukkarasar Tevaaram, 1957) says that it means "a saying" (which has reference to his past Jain affinity). It is therefore clear that our Saint sought the approval of the Lord for continuance of his life in a body that had, in the past, sinned against Lord Siva. The sought-for insignia were imprinted on our Saint by a Siva-Bhoota. This favour was conferred on our Saint in utter secrecy and none else knew of it.

From Pennaakadam he proceeded to Aratturai, Muthu Kundram and other holy places. Eventually he arrived at Tillai, a darshan of whose Lord confers fulfilment of one's birth on earth. From Tillai our Saint proceeded to Tiruvetkalam, thence to Tirukkazhippaalai and then back to Tillai. It was during this time he heard about the boy-Saint Tirugnaanasambandhar. He was fired by a penchant to adore the flower-feet of the godly child. He reached Seerkaazhi via Tirunaarayur. Hearing of the arrival of our Saint, St. Sambandhar left his house to receive him. Then took place the historic meeting. As our Saint fell at the feet of the divine child, the latter took hold of the hands of the aged saint with his flower-hands – indescribably great –, hailed him and addressed him as "Appar" (Father). The lips that called him Appar were the self-same lips which drew unto them the Lord mounted on the Bull, by a cry. (Vidaiyinmale Varuvaar Thammai azhuthu azhaitthukkondavar thaam "Appare" ena..) When thus addressed, our Saint, in utter humility, answered thus: "(I am) your servitor."

For St. Sambandhar, our Saint was FATHER. However our Saint never claimed the privileges of a father. He for ever behaved as a servitor. Only once did St. Appar address St. Sambandhar as a child. This was the outcome of uncontrollable anxiety he felt for the safety of the boy-saint. When the boy-saint decided to proceed alone to Madurai to

confront the Jains, our Saint who knew all about their machination and deviltry, burst out thus: "O child! There is no limit to the deception of those Jains!" (Pillaai! Antha Amankaiyar Vanjanaikkor avathi illai...)

St. Appar, according to Nambi Aandar Nambi, had composed in all 4,900 decads (yezhu yezhu nooru irum panuval pakarum Maakaviyogi). However only 392 decads are today extant. These sing of 125 shrines. The singular greatness of our Saint lies in the fact that he had visited all the shrines about which he had sung. St. Sambandhar had sung of Indiraneelaparuppatam, Kedaaram, Kedeccharam, Gokarnam, Konamalai and Sri Sailam which he did not visit in person. So too Sundarar who had not visited Kedeccharam, Sri Sailam and Kedaaram, had sung about these shrines.

St. Appar went on foot from shrine to shrine. He had on many occasions travelled alone. After his first meeting with the boy-saint he visited the shrines at Seerkaazhi and Kolakkaa in his company. While at Seerkaazhi our Saint stayed with the godly child in the latter's house for a number of days and dined with him. It is thus referred to by St. Sekkizhaar. "Pillaiyaar tham tiru matatthil ezhundu aruli amuthu seythu..." Matam is a word which also refers to the house of a holy person. (Vide ILR Madras, p.103 and 1952 (1) M.L.J., p.557).

Taking leave of the boy-saint, our Saint visited Tirukkaruppariyalūr, Tiruppunkūr, Tirukkurukkai, Thiruninriyūr, Thirunanipalli and other places. Thereafter his pilgrimage was along both the banks of the Cauvery. He worshipped at Tirucchemponpalli, Tiruvethirkolpaadi, Tirukkodikka, Tiruvaavaduthurai, Tiruvidaimaruthur, Tirunaakeswaram, Tiruppazhayaarai and Tirucchatthimutram. It was at the last mentioned place, he prayed to Lord Siva that He be pleased to grant him

“Tiruvadi-Diksha.” The Lord bade him to come unto Tirunalloor where the beatitude sought by him was conferred on him. The decad containing the words: “Nanainthanaiya Tiruvadi en thalaimel vaitthaar” celebrates this event. In spite of the imprinting of the Saivite emblems on his person at Thoongkaanai Maatam, our Saint was not happy with his body which was sustained by the food of the Jains for decades. He ached for the godly touch, prayed for it and obtained it. He sojourned at Tirunalloor for some days. From here he visited places like Aavoor and Paalaitthurai. However, he would return to Nalloor to abide there.

Then taking leave of the Lord of Nalloor he visited Tiruppazhanam and thence moved to Tingkaloor where, till then unknown to our Saint, abode St. Appoothi – a true chela of our Saint. It was here he resuscitated the moribund son of St. Appoothi. Perhaps, it was a resurrection.

Our Saint’s love for St. Appoothi was without bounds. In a verse of sublime style he praised St. Appoothi. “Nataimaanacchirappitthu” are the words of St. Sekkizhaar. Our Saint abode at Tiruppazhanam for many days.

From there he could have visited Thiruvaiyaaru which was only three miles away. However he did not visit it. It was the will of the Lord of Thiruvaiyaaru, as is affirmed by Panditha Vidwan T.V. Gopala Ayyar, that our Saint should reach Thiruvaiyaaru, not on foot, but in a mirific way. From Pazhanam our Saint returned to Nalloor. After some days he left for Tiruvaaroor via Pazhaiyaarai, Valanjuzhi, Kumbhakonam, Naaloor, Tiruccherai, Kudavaayil, Tirunaraiyoor, Tiruvaanjiyam, Peruvelur and Tiruvilamar. Of the many decades he sang on Poongkoyil at Tiruvaaroor, as many as 21 decads are extant.

Twentyfive are the Siva moortas (iconographical representations). Lord Thiagaraaja is not to be numbered

among these. "Aiajinj appuratthaan" are the words of our Saint.

Ten adages are referred to in a decad on Tiruvaaroor. These are aphorisms, not apophthegms, and are apodeictic. The first of these condemns the immature preference of man. Mellow wisdom is to be preferred, not raw knowledge. Our Saint condemns himself for having preferred the green one to a ripe fruit. "Kani irukkak Kaai Kavarnta" are the words of our Saint. "Kani iruppak Kai Kavarnta" are the words of Tiruvalluvar.

The man who is after meat will not chase a corbie when he can easily hunt a hare. It is folly to forsake a hare for a crow. This adage which is referred to by our Saint is also quoted by St. Tirumangkai Aazhwar in his "Siriya Tirumadal".

Tiruvāroor was a city where flourished the practitioners of manifold Saivism. This is referred to by our Saint in a verse beginning with the words: "Arumanitthadam."

Our Saint was for ever meditating on the Lord with a view to envision Him. "Kaandale karutthaai ninainthirunthane" are the words of our Saint. This kaandal has nothing to do with logic. It is not "Pratyaksha" as is opined by a writer on our Saint.

The decad of our Saint on the Aadirai-Festival at Aaroor in Kurinji-p-pann, is extraordinarily mellifluent. According to our Saint, Maha-vritins – the wearers of garlands wrought of white skulls – (Venntalai maalai Virathikal) participated in this festival. Actually, this decad on the Aadirai-festival of Aaroor, according to St. Sekkizhaar, was sung by our Saint at Tiruppukaloor, at the request of the boy-saint, the very son of Lord Siva (Seviltikazhnathanar

maintharaana Tirugnānasambandhar).

Whenever our Saint thought on his days of apostasy he

was besieged by immense remorse. One of the verses on Aaroor runs thus:

With the body in which life abides, for the post,
 The heart, for the water-bowl
 And misery, for the horizontal beam,
 Holding the pole of sorrow
 I plied the shadoof; the crops were not fed;
 In vain did I bale out water and stand
 Fatigued by the Five (senses), O Lord
 Of Aaroor Moolattam!

The hymn beginning with the words: "Aayiram thingkal" is the Purusha Sukta in a nut-shell.

In a decad dedicated to the glory of servitorship, our Saint carries a tirade against the Jains. Such attacks by our Saint are few and far between.

In one of the verses our Saint pays homage to St. Nami Nandi. "Nami Nandi Neeraal tiruvilakkittamai neell naadu ariyumanre" are the words of our Saint. Nami Nandi Naayanaar is referred to thrice in this decad. It appears to us, that one of the commandments of our Saint makes it mandatory for us to emulate Kungkuliyakkalaya Naayanaar, for our Saint says: "For ever burn the incense of kungkuliyam" (Kungkuliyappukai koottu enrum).

In one of the verses – not easy of explication – our Saint gratefully hails the Lord of Aaroor who had gifted to our Saint, at his hour of crisis, his elder sister – truly a mother.

"Ammaiyaar enakku enru enru aratrienerkku
 Ammaiyaarai-th-thanthaar Aaroor Ayyare."

Our Saint was a gift of Tilakavatiyaar to Saivism. He owed to her everything even as we owe everything to him.

Our saint deemed himself to be a bonded slave of Lord Siva. This is referred to in one of his Thaandaka-hymns on Aaroor. "Aavanatthaal ennai aandu kondaan kaann" are the words of our Saint.

The odyssey of soul and its ultimate achievement of the "Thaadalai-Beatitude" (the Siddhanta Advaitic union) is thus portrayed by our Saint in the following hymn:

First, she heard of His name;
 Then of His form and poise she heard;
 Of His Aaroor she heard next;
 She grew mad of Him thereafter;
 That very day, she forsook
 Her mother as well as father
 And quit the mores and modes of the worldly;
 She became oblivious of herself;
 She lost her name and entity;
 Thus, even thus, was she with the Lord's feet oned.
 "Aanatthu mun ezhutthai ninraar polum."

It is the first letter in Tamil, the second being ஆ. அ is indeed Alpha.

At his birth our Saint was christened "Marulneekkiyaar." However for a time he was held by the spell of marul (darkness). It was the Lord who dispelled his murk. So our Saint hailed Him thus: "Cintai marul neekkinaan kaann."

Our Saint always insisted upon service, manual service to the Lord and His shrine. He was ever to be seen with his *uzhavaaram*. Thus did he admonish mankind:

If you are after salvation, O heart,
 Come here; every day, ere break of day,
 Enter our Lord's temple; sweep its premises
 And coat them with the dung of cow;
 Weave garlands of flowers and words;
 Hail Him and hymn His praise;
 Adore Him with your head; perform a dance too,
 And cry aloud thus, even thus:
 "Hail Sankara, all hail Sankara!
 O Lord of Aaroor!
 O our Alpha in whose ruddy crest
 Doth rest the billowy flood!"

When our Saint forsook his faith in Jainism and rejoined Saivism, he was persecuted. He was sought to be murdered. He was thrown into a lime-kiln; he was administered poison; an elephant was set on him, and finally he was tied to a stone-slab and thrown into the sea. It was Lord Siva who saved him. In grateful acknowledgement he records this, thus: "Saavaame kaatthennai aandaai potri."

Two of the decads that our Saint sang on Tiruvaaroor-Araneri are extant. It was here St. Nami Nandi performed his service of lighting lamps for the shrine of the Lord. Our Saint refers to St. Naminandi in one of the verses.

At Tiruppukaloor, our Saint abode with St. Murukanaar. From Pukaloor he visited Tirucchengkaattangkudi, Nallaaru, Saatthamangkai, Tirumarukal and other places. The boy-saint later joined our Saint. While they sojourned at Pukaloor, St. Sirutthondar and St. Nilanakkal called on them and stayed with them for a few days.

Taking leave of them, our Saint and the boy-saint continued their pilgrimage. They visited Tiruambar and then came to Tirukkadvūr where they abode with St. Kungkuliya-k-Kalayanaar. Eventually they arrived at Tiruveezhimizhalai via Kadavūr Mayaanam and Aakkoor.

When they sojourned at Tiruveezhimizhalai, each in a different matam with his servitors, a famine swept the country. By the grace of Siva, each was to receive daily a gold coin. The coin received by our Saint was of superior touch. The Lord rewarded him thus for his manual service. The boy-saint appealed to the Lord to bless him even as He blessed our Saint. The Lord thereupon granted him his prayer. After a time, it began to rain and the famine ended. The saints were again on their pilgrimage. Eventually they came to Tirumaraikkaadu. In the past the Vedas themselves adored the Lord of this city and the doorway through which they had their ingress and egress was kept closed by them. Worshippers had to go through a different doorway. The boy-saint wanted our Saint to sing open this doorway. Our Saint began to hymn the decad beginning with the words: "Pannin ner mozhiyaall.." The doors opened not. In his envoi verse our Saint addressed the Lord as lacking in mercy (irakkam onrileer). Then the doors opened. At this the saints and the servitors rejoiced. They went in, hymned the Lord and came out. Our Saint requested the boy-saint to shut the doors by his hymn. Even as St. Sambandhar sang the first verse, the doors were closed shut.

This episode makes it plain that these two saints were no ordinary mortals and that they were the very Vedas in human form. Back in the matam our Saint mused over the cunctation in the opening of the doors and the celerity of their closure. Fear possessed him when he thought that he did not divine properly the will of the Lord. He went to a sequestered part of the matam and there fell asleep. The Lord appeared to him in his somnium, showed him His form and

bade him to follow Him to Tiruvaaimoor. At this he woke up and later hymned thus:

“Questing after me He came where I was
 And revealed to me His marks of identity;
 The opulent One of Tiruvaaimoor which is
 Girt with groves of coconut trees, said:
 “Come thither” and moved away;
 What may this be?”

He went after Him for a long time. On a sudden He disappeared into a temple that was there. By now the boy-saint had also arrived there. At his advent, our Saint sang thus:

“Yonder stands he who sang the doors shut;
 In articulating chaste Tamil, he is more
 Valiant than I who sang the doors open;
 can the Lord
 Of Tiruvaaimoor still conceal Himself? Ha, He is
 Truly mad – the One whose ruddy hair sports
 the crescent.”

The Lord then, revealed Himself to the boy-saint who showed Him to our Saint. The two saints sojourned at Tiruvaaimoor and then returned to Vedāranyam.

From there the boy-saint departed for the Pāndya Nādu. St. Appar, after sometime, left the place and came to Naakaippattinam. From there he proceeded to Veezhimizhalai and thence to Tiruvaavaduthurai. Here he hailed the Lord for His gift of a purse of one thousand sovereigns to the boy-saint. He left for Pazhayaarai, and when he arrived at this place he found out that the Jains had, by

deception, concealed the shrine of Vada-thali. Our Saint staged a satyagraha and saw to it that the Jains were driven away from the shrine. (For further details, read: "A Note on the Temples of Pazhayaarai", Journal of the International Institute of Saiva Siddhanta Research, Vol.1, No.1, 1985.

From Pazhayaarai our Saint proceeded to Tiruvaanaikkaa, Yerumbiyoor, Tirucchiraappalli, Karkudi, Tirupparaaitthurai and Tiru-p-Paigngneeli. Near to the last-mentioned place, Lord Siva greeted our Saint in the guise of a Brahmin. A pond was made ready to slake the thirst of our Saint by Siva who also offered to him packed food to appease his hunger. The Brahmin accompanied our Saint to Paigngneeli and, on a sudden, disappeared.

From Paigngneeli our Saint left for Tiruvannaamalai, Tiruvotthoor and Kaanchi. Then via Kazhukkunru, Tiruvaanmiyoor, Mylapore, Otriyoor, Paasur, Tiruvaalangkaadu and Kaarikkarai he reached Tirukkaalatthi. He was possessed by a desire to have a darshan of Lord Siva as He is enshrined in Kailas. He thereupon undertook the well-nigh impossible and extremely hazardous pilgrimage to Kailas. He came to Srisailam which he hymned in song and solemn strain. He crossed the states of Andhra and Kannada and reached Maalavam. He proceeded to Laada Desa whence he came to Madhya Paitiram. Eventually, he arrived at Kasi. He bade his followers to tarry at Kasi and proceeded alone to Kailas. Innumerable and unendurable were the hardships he underwent in his journey. His limbs wasted away. He had pushed beyond endurance, his body that was once sustained by the victuals of the scaldabancos who were the adherents of many a mumpsimus. He lay on the way a mere bag of bones bereft of even an ounce of strength. It was then the Supreme One, in the habit of a muni walked towards him, taking with him a great pool of pure water (Nannedum punal tadam ondru kodu natanthaar).

Why should Siva carry with Him a pool? This calls for a much insightful probing. We will at least essay to present a few radiant glimpses.

Our Saint had always desired to do away with his body that was in the past fostered by the food provided by the Samanas. He would not contemplate self-murder as it was a grievous sin. He would therefore do away with his body in a laudable way. This was then the reason that prompted our Saint to undertake the perilous journey to Kailas. If he was destined to return thanks to the grace of Siva, it should be with a body different from the one with which his pilgrimage to Kailas was undertaken. In other words, he would walk about the earth with a God-given body and not with that which he received from his parents and which he spoiled by his association with the sebastomaniacs of Jainism. Lord Siva desired to grant our Saint his prayer. His prayer was for death. Death should, no doubt, occur, but life should continue to flourish in a more abounding way. The servitor should feel that his prayer was heard, and answered in a way that is unexampled in the annals of hagiography. It was for this reason, Siva walked forth in the guise of a muni, taking with Him, a cool pool. When death occurs pollution sets in. It calls for a purificatory bath on the part of the survivor(s). In this case, he who survived his death – mirabile dictu – was our Saint.

When the muni told our Saint that Kailas was absolutely inaccessible for one who is earth earthy, and bade him return, our Saint merely said; “Maalum ivvudal kondu meelane.” These words are normally interpreted as follows: “I will not return with this mortal body.” We think there is more in these words than meets the eye. Our interpretation runs thus. “Maalum ivvudal” (this body will die). “Ivvudal kondu meelane” (I will not return with this body). It is the body (referred to by St. Appar as this body) that is tapu. It is this that should be done away with. Siva who listened with mercy

to the agonized prayer of our Saint, granted him what he so fervently sought. His Samana-fed body was caused to disappear. He was furnished with a body which came as a gift from Lord Siva. When Lord Siva said "O lofty and sublime Naavukkarasu! Rise!" our Saint rose with a flawless body (Teengku neengkiya yaakkai kondu yezhunthu). Not only that. He also glowed with a glow which can emanate only from a God-given body. St. Sekkizhaar says: "Oli thikazhvaar" (glowed with splendour). This body which has a blaze about it is called the Pranava-sariraa. It is this body which a Siva-yogi eventually acquires from Siva, if he so desires. When it walks, it will not leave foot-prints. It can reach any place at will. If it comes into contact with some one, the latter will not even feel it. It is with such a divine body that our Saint was blessed. He has for this suffered the death of his old body. So, God bade him thus: "Get immersed in this pool..." The pool referred to here is the one which Siva carried with Him when He came to confront our Saint. The immersion was for the purpose of purification. Again, God's economy is something which none can comprehend in any measure. The purpose of immersion is twofold. It purified the saint by water and it blessed him with the vision that he so passionately longed for. We will quote again the words of Siva:

"Get immersed in this pool and behold us

As in Kailas, in great and flawless Tiruvaiyaaru!"

By this process, our Saint was twice blessed; nay thrice blessed. The Saint as he took the purificatory bath, rose up from the pool, not in the Himalayan range, but in the holy town of Tiruvaiyaaru. Here the Saint met with the much-coveted theophany. It was with the God-Given body, he was later enabled to move unnoticed and bear the palanquin of St. Tirugnaanasambandhar, for at least, a few minutes. The long-cherished desires of our Saint met with fulfilment

thanks to the gift of Siva. We will describe this presently in detail.

Our Saint had recorded his experience in his decad beginning with the words: "Maathar pirai-k-Kanniyaanai..." He arrived at Tiruvaiyaaru in a mysterious way, without leaving foot-prints (yaathum suvadu padaamal). Henceforth, the soles of his feet would leave no foot-prints at all, for his was a Pranava-sariram. When the child-saint was engaged in vanquishing a body of Jains, 8000 strong, our Saint was engaged in vanquishing his Samana-fed body. As a Jain, our Saint was the greatest of Jains and 80,000 of them could not match his glory. The routing of Jainism was complete with the annihilation of our Saint's body, once fostered by the Jains.

Our Saint chose Tiru-p-Poonthurutthi as his place of residence, after the theophany. He built there a matam which was ever bathed in the rays of the moon and the sun (Thingkalum Gnaayirum thoyum tirumatam angku onru seithaar). Having vanquished the Jains and reconverted the Pāndya to Saivism, the child-saint left Madurai and proceeded to Tiru-p-Poonththurutthi to get soused in the loving-kindness of our Saint. Our Saint, over the years, longed to serve the child-saint, as one of his palanquin-bearers, if only for a while. Never could he get an opportunity to serve so. With his Pranava-sariram, he could now move about at will, unimpeded. While the boy-saint was borne in his pearly palanquin to Poonthurutthi, followed and preceded by a myriad servitors, our Saint, unnoticed by any, joined the litter-bearers, happy in the achievement of his long-cherished desire. That very moment the child-saint experienced a divine shock and burst out: "Where is Appar?" (Engkutrar Appar?) Our Saint, thereupon, answered thus: "I, your servitor, blessed with the grand beatitude of bearing your feet, am here" (Adiyane um adikalthaangki varum

peruvaazhvu eithappetru ingku vutrane). With the speed of a lightning, the child-saint jumped out of the litter, and with his heart atremble, adored our Saint. Before he would adore him, our Saint hastened to hail him. The two abode at Ponthurutthi in godly splendour. Pat upon the departure of the child-saint, our Saint left for Madurai via Tirupputthoor. He sojourned with the King, the Queen and the minister St. Kulacchiraiyaar. He then visited Tiruppovanam and Rameswaram. From there he proceeded to Nelveli, Kaanapper and other shrines. To spend the last days of his earthly existence, he arrived at Pukaloor eventually. Here Lord Siva put him to test. Gems and gem-like damsels of Paradise were offered to him. These he rejected with a wave of his hand. He spent his time in divine service. On a day of Sathayam (the 24th lunar asterism) in Chittirai, he hymned a decad which has for its refrain: "Unadikke pothukinren" (I am coming to Your feet), and became oned with Lord Siva.

Of the Tevaaram Trio, our Saint is justly celebrated for his *soulabyam*, accessibility. His beckoning intimacy has about it an irresistible charm. A benign tenderness informs every word of his utterance. Our Saint was a polyglot. He was well-versed in Sanskrit, Prakrith, Paali and Tamil. Though the general drift of his language is intelligible, he baffles us by his exotic vocables. He was a scholar of extraordinary eminence. He was a past-master of the sixtyfour arts. The articles on Tevaaram, in particular on our Saint's Tevaaram by E.N. Thanikachala Mudaliar in Kala Nilayzm (Ed. T.N. Seshachalam) between 1928 and 1934 contain a mine of valuable information relating to our Saint. St. Appar was not a Brahmin by birth. However his knowledge of the Vedas, the Aagamas, the 18 Puranas – in particular the ten Saiva Puranas – the Itihasas and the Smrutis is unique. The nexus between our Saint's Tevaaram and the Linga Purana was brought out for the first time by Dr. R. Nagaswamy in his

article: "Vyapohana-stava In Relation to Siva Temple" (Bharati, No.17, 1987-88, Banaras Hindu University, pp.36-42). Pages 200 to 203 of Dr. R. Nagaswamy's Siva-Bhakti (1989) also contain very useful information.

"The Vyapohana stotra," says Dr. R. Nagaswamy, "forming part of the Linga Purana, is of very great significance for a deeper understanding of the philosophy and lay-out of classical temples of India." Our Saint, in a Thaandaka hymn on Tirunaarayoor, refers to Lord Siva as the content of Linga Purana (Linga Puraanatthu ullaanai). Our Saint is also the author of a decad called Linga Purana-k-Kurunthokai.

The Vyapohana stotra deals with Lord Siva in His multifoliate manifestations. Para-Siva, Nishkala-Siva, Sadāsiva, Manonmani, Nandi, Mahakaala, Ganesa, Bhrngi, Skanda, Caranas, Siddhas, Yakshas, Kinnaras, Vidyataras, Asuras, Garudas, Rishis, manifestations of the Magna Mater, danseuses of Paradise, Vrashba, the cluster of divine kine, Saasta, Virabhadra, Jyeshta and others are described in a hierarchical order. Almost all these are mentioned in the hymns of our Saint.

In a verse on Tiruvaiyaaru, this is what our Saint says: "Angkangke Siva maaki ninraar thaame." Obviously this refers to the multitudinous manifestations of Lord Siva. The specific reference to Siva as Sivamurti (Tiruvaiyaaru Tevaaram) is therefore significant. Nishkala Siva is referred to as an *Aruvan* in the verse beginning with the words: "Aruvanaai athi eeruri portthu..." Sadāsiva is referred to in the Tiru-th-Thaandaka verse beginning with the words: "Kaarpoli tholl.."

Manonmani is referred to in the Kuruntokai verse beginning with the words: "Yeyilaanai en icchai..." Siva is referred to as the Motherless One who gave birth to Manonmani (Manonmaniyeippetra thaayilaanai).

Both Nandi and Mahakaala are referred to in the verse beginning with the words: "Munthi Vanorkal..." Ganesa/ Ganapati) is referred to in many of the verses as Aanaimukhan, Vinaayakan, Vigna Vinaayakan, Vezha Mukhatthavan and Ganapati. Murukan is referred to as Kandan, Cendan, Kadampan, Arumukhan and also by other names. Space forbids us from expatiating further.

St. Appoothi, St. Amarniti, St. Kanampullar, St. Kannappar, St. Sengkatchozhar, St. Saakkiyar, St. Tirugnaanasambandhar and St. Naminandi are the Nayaanmaar sung by our Saint.

Right perception of Reality, mutability of the world's nature, service to Siva and His servitors, the fourfold path of sariyai, kiriyai, yoga and gnaanam, the performance of the quotidian rites, the tattvas, the mystic pentad, grace and the bliss of release are some of the themes on which our Saint has eloquently descanted. We conclude our note with a translation of a Thaandaka hymn of our Saint on Sivapuram.

He is the ethereal One who is superior to the

heavenly ones;

He is the Sanskrit of the North, the Tamil of the South

And the four Vedas; Pancha-kavya is the stuff

Of His ablutions; He is the Lord; He is a forester

who dances

With fire in His hand; He graced the forester

(Kannappar);

He is the honey that percolates in the hearts

Of those who contemplate Him; He is the rich One;

He is Siva, the opulent One of Sivapuram.

(iii) Nambi Ārūrar

This saint is a gift of Siva to the Saivites. He was born in Tirunaavaloor. His parents were Siva Brahmins. However he was brought up by the prince of the realm, called Narasingka Munaiaraiyar who was also a Nāyanār. When our Nāyanār was about to wed the daughter of Satangkavi Sivacharya, Lord Siva appeared there in the guise of an old Brahmin and affirmed that our Nāyanār was his bonded slave. This *lis* was taken to the tribunal of Tiruvennainalloor and Siva established the truth of his case beyond the shadow of doubt. Then Siva manifested before our Saint and revealed to him who He really was. Thence commenced the life of our St.Sundarar, as a troubadour of the Lord. The Lord named him "Van-thondan" (the contentious devotee). The daughter of Satangkavi who could not wed our Nāyanār pursued what we would like to describe as "Sundara Yoga" and with ease gained Siva-Loka.

Our Saint visited Tirunaavaloor, Tirutththuraiyoor and proceeded towards Tillai. He came to the outskirts of Tiruvatikai and abode at Siddhavata Matam. He was blessed with "Tiruvati-Diksha" at this Matam, though he was initially unaware of it. Via Tirumaanikuzhi and Tinainakar he reached Tillai. In the presence of the Lord, He was blessed with a unique experience. The Lord commanded him to go to Tiruvaaroor at which he arrived, passing through Sikāzhi, Kolakka, Tiruppungkoor, Mayiladuthurai, Ambar, Pukaloor and other places. The Brahmins of Tiruvaaroor received him with love and reverence. He met Paravaiyaar who was Kamalini in her heavenly pre-existence. Siva Himself caused them to get wedded. Siva had already conferred on him the beatitude of His companionship. It was at Tiruvaaroor, our Nāyanār sang the world-redeeming decad; "The Tiru-th-Thonda-th-Tokai."

A servitor called Kundaiyoor Kizhaar supplied paddy and other provisions to Paravaiyaar. As a drought swept his place, he was left with nothing. However, Lord Siva filled his town with hills of paddy. Our Nāyanār had the paddy transported to Tiruvaaroor through the hosts of Siva. For this, he visited Kolilee and invoked Siva.

Kotpuli, a general of the Chola, entreated our Nāyanār to visit his place. Our Saint sojourned with him. When Kotpuli – also a Nāyanār–, offered his two daughters in marriage to our Nāyanār, he declined it and graciously remarked that the two girls were his own daughters. Our Nāyanār had also sung of these two and their father Kotpuli in some of his decads.

Our Nāyanār left Naattiyatthaangkudi the town of Kotpuli, for Valivalam and from there he proceeded to Tiruvaaroor. After some time, he came to Pukaloor. Here he prayed to Siva to bless him with gold. A miracle took place. He was blessed with the gift of gold-bricks. From Pukaloor, he came to Panaiyoor and returned to Tiruvaaroor. Again he was on his pilgrimage. He visited Nannilam, Tiruveezhimizhalai, Tiruvaanjiyam, Naraiyoor Siddheecchuram Seruvilipputthoor, Tiruvaavaduthurai and other places. Then he arrived at Tirunaakecchuram. via Sivapuram, Kalayanalloor, Kutantai, Valanjuzhi, Nalloor and Tirucchotrutthurai he came to Kandiyoor.

He went to Tiruvaiyaru and was on his way to Tiruppoonthuruthi. When he reached Tiruvaalampozhi, night set in and so he abode at that village. In his dream Lord Siva appeared and said: "Have you forgotten Mazhapaadi?" The Lord also revealed to him His wondrous form of exceeding pulchritude. He rushed to Mazhapaadi and hailed the Lord in hymn and song.

“O Lord whose body dazzles like gold! You have
 Covered Your waist with a tiger-skin; You have
 Adorned with Konrai-bright and beauteous-,
 Your fulgurant, hirsutorufous and matted crest!
 O King! O Gem great! O Ruby of Mazhapaadi!
 O Mother! Whom will I think of save You!”

Leaving Mazhapaadi our Saint adored at the shrines situated on both the banks of the Cauvery and arrived at Tiruvaanaikka where he was duly received by the servitors of Siva. He sojourned there and adored at nearby shrines.

Then he came to Tiruppaacchilacchiraamam. Here he prayed for the gift of gold. The Lord gave him none. He hymned Him with a decad, the first verse of which is as follows:

“I placed before Him my head and tongue; I even offered Him my heart. I didn’t try to cheat Him, but whenever I talk of being the servant of His feet, I’m just a man of metaphors to Him.”

Our Supreme Lord of Pacchilacchiramām, is a mad man who ties his loin-cloth with a hooded serpent;

If he doesn’t want us, can’t we find some
 other god?”

(Note: This translation of David Dean Shulman, a competent scholar-, unfortunately mirrors not the meaning of the original. Our Saint said: “Alas! There is no God but He!”)

When our Saint sang the envoi, the Lord blessed him with a heap of gold. At this town, he sojourned and visited the shrines nearby. He left for Paingneeli and then he eventually arrived at Kongku Nadu. He hailed the Lord of

Kodumudi whence he came to Kaanjivaaipperur. Here he beheld the dance of the Lord as at Tillai. He proceeded to Vejnamaakkoodal where he hymned the praise of Siva. He visited Karkudi and then Tiruvaarai Metrali. He came to Innambar whence he proceeded to Tiruppurampayam. He desired to adore the Lord at Tirumuthukunru. He met with an old man on his way and requested him to direct him to Muthukunru. The old man accompanied him and disappeared when they reached the border of Kootalaiaatroor. Our Saint realized that it was Siva Himself who took him to this holy town. Adoring the Lord of Kootalaiaatroor, he left for Muthukunru. The Lord of Muthukunru blessed him with a gift 12,000 sovereigns. He deposited this wealth into the river Manimutthaaru, to recover it later from a tank at Tiruvaaroor. This miracle would be proof positive of the fact that the Lord by His intercession, had truly redeemed him. Eventually, he arrived at Tillai. He then came to Karuppariyaloor whence he left for Mannipattikkarai. From there he proceeded to Vaazhkolipputthoor where he hailed the Lord in ecstatic hymns. At Kaanaattumullur he was blessed with a vision of the Lord. Via Yethirkolpaadi, Velvikkudi and other holy towns he arrived at Tiruvaaroor. After a few days he took his wife with him to the tank on the west of Poongkoil. He told her that he would recover from the tank the gold which he had deposited into the Manimutthaaru. His initial search proved futile and it evoked nothing but laughter from his wife. When he prayed fervently and continued his search, he came by gold, which alas, proved to be of inferior touch. Once again, he prayed to the Lord and Siva who played the role of a mischievous cunctator, was now pleased to grant his prayer.

After some days, our saint was again on his pilgrimage. He visited Nallaaru, Tirukkadavoor, Kadavoor Mayaanam, Valampuram, Tirucchaikkaadu, Nanipalli, Tirucchemponpalli, Ninriyoor, Nidoor, Pungkoor, Kolakka, Kurukaavoor, Kazhippaallai, Tillai, Tinainakar, Kazhukkunru and Kacchoor.

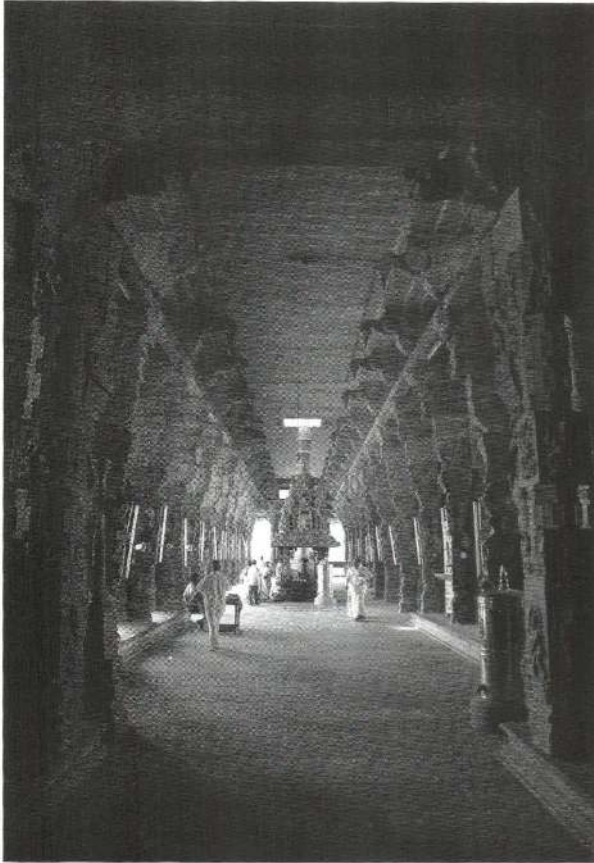
In the last-mentioned town, when our Saint suffered from intense hunger, Siva, in the guise of a pious Brahmin, begged food from door to door and fed him and his retinue. Then he visited Kaanchi, Tirumetrāli, Onakantantali, Anekatangkaapatam, Vanpartthān Panangkāttoor, Tirumaalperu and Kālatthi. Eventually he arrived at Otriyoor. Here he wedded Sankiliyaar who in her heavenly pre-existence was Anintitai, promising her that he would never leave Otriyoor. After some days, memories of Vasantautsav of Tiruvaaroor possessed him. He wanted to leave for Tiruvaaroor. He moved into the temple, prayed, to the Lord and moved out of the town. That very moment he was struck blind. He prayed for immediate recovery of sight, in vain. Undaunted, he proceeded onwards crossing Tirumullaivaayil, Venpaakkam, Tiruvaalangkādu's border, Tiruvooral and Kaanchi. At Kaanchi, his left eye regained the power of vision. Via Aamaatthoor and Aratthurai, he arrived at Aavaduthurai. At this time, he suffered from some ailment. When he prayed to the Lord at Tirutthurutthi to cure him, he was commanded by the Lord to bathe in the tank. He invoked the Lord and had his ablutions. He was not only cured of his malady but was also endowed with what scholars describe as 'Pranava Sarira' (Maṇi oli ser Tirumeni). Beholders were struck with wonder at this transformation. Eventually he arrived at Tiruvaaroor. As his wife was cross with him, he entreated the Lord Himself to mollify his wife's wrath. The Lord granted him his wish by plying Himself twice in one night as the messenger of his Bhakta. It was at Tiruvaaroor, our Saint regained the vision of his right eye.

As our Saint put Siva Himself to this task, St. Yeyarkone had nothing but contempt for him. However, in due time, they became fast friends by the grace of Siva.

Ceramaan Perumaan, the King of Kerala, became our Nayanar's friend and they visited several shrines together.

When our Saint abode with him at Kodungkolūr, he visited Tiruvanjaikkalam. At the behest of Lord Siva, the Lord's own white tusker arrived thither and took him to Kailas. His wives too had gained ascension by then to become once again the hand-maidens of Mother Uma.

Many were the miracles that our Saint had wrought, by the grace of Siva. A boy devoured by a crocodile years ago was brought back to life, by our Saint, Our Saint was Siva's companion, a beatitude which Siva had conferred on Kubera. Our Saint authored the Tiru-th-thonda-th-Tokai, thanks to which Saivism will flourish for ever.

5. The Tiru-th-Thonda-th-Tokai

Sundarar, the author of the Tiru-th-thonda-th-tokai in his heavenly pre-existence was Aalaala Sundarar. Verse 31 of the Periya Puranam describes his sacred duties:

“Unto the True Ens, the Lord of Munificence
In whose crest courses the flood of Ganga,
His service was to gather honied blooms
And weave them into garlands;
He was also the bearer of His Holy Ash.”

Lord Siva willed the redemption of the world through the instrumentality of the Tiru-th-thonda-th-tokai and so Sundarar made his avatar here on earth. The event leading to his avatar is narrated thus.

As usual, Sundarar one day fared forth to the flower-garden to gather fresh flowers.

“Thither came a pair of women, passing beautiful,
With visages like unto the full moon bright,
To gather flowers rich in pollen,
For the Lord’s Consort whom they served. – 23.

“When Anintitai of boundless glory and Kamalini
Of dark and dense hair adorned with a fragrant
wreath

Were gathering choice flowers from the bunches,
It happened like the grace of the Lord of Gods. – 24.

“For the great thriving of the south

That indeed had wrought immense tapas,
 He who was to incarnate there, and hymn
 The flawless Tiru-th-thonda-th-Tokai,
 Did set his mind on them both;

The loving lasses too reveled in the joy of sight.” – 25

“He gathered many many flowers—fit for the
Lord—,
 That were about to bloom, and sought by the bees,
 And went away; like him the pen-like lasses
 Also gathered cool flowers, and hied away.” – 26.

“The primal Lord beheld him and said:
 ‘You set your mind on the damsel pair;
 Be born in the southern realm; be linked
 With them in loving joy, and then return.” – 27.

From this we learn that even peccadilloes are not suffered in a soil that is holy and sacrosanct. Neither will Lord Siva ignore the desire of His servitor. The desire of Aalaala Sundarar, however, cannot meet with fulfilment in the holy Kailas where Siva burnt to ashes the God of Love, but only on earth. So, from Siva-loka

“... where those immortal shapes
 Of bright aerial spirits live insphered
 In regions mild of calm and serene air,”
 Aalaala Sundarar had to come down to “this dim spot

which men call Earth." His coming, however, was a blessing in disguise. It was divinely purposive. Even his wish was willed by Siva for the benefit of mankind. He was to author the hymn of hymns – the Tiru-th-thonda-th-Tokai, on which the Periya Puranam is structured. Sekkizhaar says:

"... in accordance with the Tiru-th-thonda-th-Tokai
Which historicises the gloried lives of the devotees
We now elaborately indite this work in love." – 47.

Nambi Aandaar Nambi, a divinely-inspired Atiyār produced a slightly enlarged version of the Tokai, in anaphoretic verse called the Tiru-th-thondar- Tiruvantāti. This too is a source for the Periya Puranam. As the basic work is the Tokai, we give hereinbelow its English translation.

I am a servitor of the servitors
Of the Brahmins that dwell at Tillai;
I am a servitor of Tirunilakantar, the potter;
I am a servitor of Yiyar-Pakai
Who never said: "No!"
I am a servitor of the servitors
Of Maaran of Ilayankudi;
I am a servitor of the greatly puissant
And triumphant Mei-p-Porul;
I am a servitor of Amar Niti, the wearer
Of the beauteous garland of lilies;
I, Aarooran, am a serviteur of the Lord of Aaroor.

(1)

I am a servitor of Yeri Patthar, the wielder

I am also a servitor of them whose *chitta* is poised
in Siva;

I am a servitor of all those born at Tiruvaaroor;
I am a servitor of them that touch the holy person
Of the Lord daily during the three services;
I am a servitor of the Munis wholly adorned with
the Holy Ash.

I am a servitor of the servitors of those that are
Beyond the Tamil realm and (yet) have gained the
Feet;

I, Aarooran, am a serviteur of the Lord of Aaroor.

(10)

I am a servitor of Poosal of Ninravoor whose lips
Ever articulate the eternal and glorious Vedas,
Maani of streaked bangles and Nesan;
I am a servitor of Chengkanaan, the southerner
That ruled over the earth; I am a servitor
Of Tirunilakanta Yazh-p-Paanar.

They that hearken to the servitorship of Aarooran,
The prince of Tirunaavaloor, the one beloved
Of Isai Gnaani, and Sadaiyan who had reached
The feet of Hara, and feel delighted,
Will evolve into loving devotees of the Lord of

Aaroor. (11)

6. St. Mānīckavāchakar

The two works of Mānīckavāchakar, namely the Tiruvāchakam and the Tirukkovaīyār constitute the Eighth Tirumurai. The hymns of the Tiruvāchakam are hailed by G.U. Pope as bone-melting verses.

Our Saint was born in Tiruvāthavūr near Madurai. He served Varaguna Pāndyā II as his chief minister for a few years. Varaguna, a great Siva-bhakta, flourished during the period A.D. 863 and A.D. 911.

Our Saint's name could not be included in the Tirutthondatttokai by Sundarar, as our Saint took birth long after the passing away of Sundarar.

The Tirukkovaīyār by our Saint is not as well known as his Tiruvāchakam. His Kovai is cast in Akam genre. The Love-theme as handled by the Sangkam literature marks the Tirukkovaīyār with this difference, namely that while the Akam pieces of the Sangkam are unconnected monologues, the verses of the Tirukkovaīyār aren't so. It weaves the monologues and at times the dialogues too, into sequential narrative. Kovai means order. Isolated pieces are ordered into an eloquent narrative in a Kovai. In the Tirukkovaīyār, the Vedas and the Āgamas, Love and Literature, Logic and Grammar are all ordered into a poetical paradigm which is sublime.

The Tamil genius delights to revel in the subtleties of Grammar. Even works on Tamil Grammar are in verse.

A Chitra-Kavi can compose a poem within a poem, i.e., from within a poem of his he can extract a poem in a different metre, without in any way disturbing the order of the words in the original poem. This is called the concealed poem. Stanza 56 of the Tirukkovaīyār is as follows:

தாரென்ன வோங்கும் சடைமுடி மேல்தனித்திங்கள் வைத்த
காரென்ன ஆருங் கறைமிடற்றம் பலவன் கயிலை
ஊரென்ன என்னவும் வாய்திறவீர் ஒழிவீர் பழியேல்
பேர் என்னவோ உரையீர் வரையீர்ங்குமுற் பேதையரே.

Here line 3 and the first half of line 4 contain a distich of the Kural type which is as follows:

ஊரென்ன என்னவும் வாய்திற வீர் பழியேல்
பேரென்ன வோவுரை யீர்.

There are 28 stanzas in the Tirukkovaiyār which yield 28 distichs. Again from stanzas 82 and 400 can be formed a pair of *innisai* venpa. Stanzas 62, 73, 82, 176, 242 and 257 yield verses in the metre of Cocchaka Kalippa. Two pieces of Akaval can be constructed from stanzas 289 and 400. I am indebted to Dr.V.S.Chengkalvarāya Pillai for the facts mentioned above.

The message of the Tirukkovaiyār is this. From *eros* which is the hot and unendurable desire, to *storge* which is family affection, and from *storge* to *philia* which is physical and more than physical love, and from *philia* to *agape* which is unconquerable benevolence, invincible goodwill, the Tirukkovaiyār is a recordation of the odyssey of Love. None can miss its message, as poetry, after all, it is said, "can communicate before it is understood."

I will now briefly deal with the Tiruvāchakam. Dr.G.U.Pope was the first translator of the Tiruvāchakam into English. In the Preface to his translation he observes as follows: "... If the Tamil people and the English are ever in any degree to understand one another, and to appreciate each other's thoughts and feelings regarding the highest matters; if any progress is to be made in the development of a real science of Hinduism, as it now is, our English people must have the means of obtaining some insight into the living system which exercises at the present day such a marvellous

power over the minds of the great majority of the best Tamil people.

“For, under some form or other, Saivism is the real religion of the South of India, and of North Ceylon; and the Saiva Siddhānta philosophy has, and deserves to have, far more influence than any other. The fifty-one poems which are here edited, translated, and annotated, are recited daily in all the great Saiva temples of South India, are on every one’s lips, and are as dear to the hearts of vast multitudes of excellent people there, as the Psalms of David are to Jews and Christians.”

Pope also says how he was persuaded to undertake the translation-work. He says:

“Some years ago, when this publication was hardly projected, one evening, after prayers, the writer was walking with the late Master of Balliol College in the quadrangle. The conversation turned upon Tamil legends, poetry and philosophy. At length, during a pause, the Master said in a quick way peculiar to him, ‘You must print it.’ To this the natural answer was, ‘Master, I have no patent of immortality, and the work would take very long.’ I can see him now, as he turned round, – while the moonlight fell upon his white hair and kindly face, – and laid his hand upon my shoulder, saying, ‘To have a great work in progress is the way, to live long. You will live till you finish it.’ I certainly did not think so then, though the words have often come to my mind as a prophecy, encouraging me when weary; and they have been fulfilled, while he has passed out of sight.”

If it be the will of God, a chance remark does spark the commencement of a noble task – well-nigh impossible of achievement, to a successful completion.

The first foreign scholar to refer to the Tevāram and the Tiruvāchakam is Ziegenbalg, the first protestant missionary that visited the Tamil Nadu. In his ‘Geneology of

the South Indian Gods' (Reprint 1984), he lists four important Saiva opuses they being, the Tiruvāchakam, the Tevāram, the Sivagnānabhotam and the Siva Kavacham.

In his work 'Hinduism and Buddhism' Sir Charles Eliot (1921), observes as follows: "The Sivaism of the Tamil country is one of the most energetic and progressive forms of modern Hinduism, but in doctrine it hardly varies from the ancient standard of the Tiruvacagam." – Page 46.

In 1926, the German missionary H.W. Schomerus published his translation of the Tiruvāchakam. - Die Hymnen des Manikka Vasaga, Jeva, 1923. This work a German translation of the Tiruvāchakam.

Again the German translation of the Tiruvāchakam by Albrecht Frenz and P. Nagarajan was published in 1977 by the South India Press, Karaikkudi.

In partial fulfilment of his thesis, Prof. Glenn E. Yocum wrote the book entitled 'Hymns to the Dancing Siva'.

I was swept off my feet when I chanced to behold an edition of the Tiruvāchakam by a Muslim scholar. His name is K. Peerkātharoli Rāvutthar (Prabhava, Panguni /1868-March-April).

Saint Sekkizhār School of Saiva Siddhanta, Thanjavur, reprinted it in 2008.

During the month of Mārkazhi (December-January), devout Saivites read and sing the seventh chapter of the Tiruvāchakam entitled "Tiruvempāvai". Pope translates the term Tiruvempāvai as The Mystic Song of the Maidens and says that it forms a pendant to the Morning Hymn (The Tiruppalli-Yezhucchi). Pope says that only the student of the South-Indian Saiva philosophy can expect to enter into its spirit.

It is a truism to say that the entire Tiruvāchakam is quintessentially Saiva Siddhantic. I quote hereunder verse 13 from the chapter entitled Tirupporchunnam.

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண் நகைப் பண் அமர் மென்மொழியீர்
 என்னுடைய ஆரமுது எங்கள் அப்பன்
 எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
 தமையன் என் ஐயன் தாள்கள் பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

My translation of this hymn is as follows.

“O ye whose waists are fulgorant, whose ruddy
 lips
 Are coralline, whose eyes are dark, whose
 teeth.
 Are white and whose soft words are melodious!
 O lasses whose breasts are adorned with
 jewels
 Of gold! My sweet Nectar, our Father and God
 Is the Consort, Son, Father and Brother
 elder
 Unto the Daughter of Himavant! Singing His
 Divine Feet, let us for His ablutions
 Pound the sacred perfuming powder.”

The relationship between Siva and Parvati as spoken in this verse will stupefy any reader of this verse who is nescient of the philosophy of Saiva Siddhanta. Even my notes for this hymn which I provided, will not help one who is unacquainted with Saiva Siddhanta.

“This verse speaks of Siva as the husband, son, father as well as the elder brother of Uma. This is indeed the quintessence of Saiva Siddhanta. When the cosmos is

resolved, all things are resolved into Maya, Maya into Sakti and Sakti into Siva. When Siva wills to evolve the cosmos, He manifests as Siva-Sakti. In this state, Siva is the husband. It is from Sakti-tattva Sadāsiva-tattva is evolved. In this state Siva is the son. Sakti-tattva gets evolved from Siva-tattva. So, Siva is the father. When out of the Suddha-Maya, the Gnānasakti operates, Siva-tattva is evolved; when His Kriyāsakti operates, Sakti-tattva evolves. So out of Suddha-Maya Siva-tattva and Sakti tattva get evolved. As Siva-tattva's evolution precedes the evolution of Sakti-tattva, Siva is spoken of as the elder brother."

Siva is beyond sex. Sivagnāna Siddhiyār describes Bhavan (Siva) as the sempiternal Brahmachāri (Bachelor) and Pārvati as the eternal virgin. It is by their union which is not at all physical but purely spiritual, the cosmos evolves. I believe that it was Stella Kramrisch who said that copulation is out of the question for Ardhanārīswara (Man-Woman form of Siva) as its form attests.

Verse 20 of chapter nine is as follows.

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
 சோதியமாய் இருள் ஆயினார்க்குப்
 பாதியமாய் முற்றும் ஆயினார்க்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினார்க்கு
 ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே.

My translation of this verse is as follows.

"He is the Vedas and the Yagas; He is Truth
 As well as Falsity; He is Light and also
 Murk;
 He is misery and happiness too; He is part
 As well as whole; He is Bondage and eke
 Deliverance; He is the Beginning and the End.
 For His Ablutions, let us pound the
 perfuming powder."

Siva is all but all is not Siva. Contraries co-exist in Him. The language of our Saint is Upanishadic. The Isa Upanishad says:

“IT moves; IT does not move;
IT is far and likewise near;
IT is inside all this;
IT is outside all this.”

Pope’s remarks on the Kuyil Patthu are significant. “The Kuyil (or Kokila: *Eudynamys indicus*) is found in all the parts of the peninsula of India, and is a great favourite with the people. Its somewhat monotonous cry is more appreciated by the natives of the East than by those of the West, yet it is not unpleasing, – in moderation. Its note is sweet and plaintive. It must not be confounded with the English Cuckoo, though it is of the same species and not unlike it in some particulars ...”

In the brief proem to the Kuyil-Decad, Pope observes: “The *Kuyil* is often referred to in these poems. Our Sage, like St. Francis of Assisi, was exceedingly fond of birds, and indeed was filled with love for the whole creation. In this poem he calls upon the Kuyil to join him in the praises of his Master, recounting the chief themes on which he was wont to dilate. The epithets applied to the Kuyil are skilfully varied; it is pictured to us as a diminutive bird haunting the leafy groves (13, 37); of a dark azure hue with a golden tint (9, 33); as uttering a sweet call of a peculiarly tender kind (1, 8); as possessed of a beauty gladdening the eye (17); and as imparting pleasure to all that hear its inviting notes (17, 21, 37). Mystically the Kuyil is the human soul. Comp. Psalm ciii.”

Vaishnavite poets, in particular Āṇḍāl, admire the Kuyil. A poem of Āṇḍāl’s is as follows:

வெள்ளை விளிசங்கம் இடங்கையில் கொண்ட
விமலன் எனக்கு உருக்காட்டான்

உள்ளம் புகுந்து என்னை நைவித்து நாளும்
 உயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்
 கள்ளவிழ் செண்பகப்பூ மலர் கோதிக்
 களித்து இசை பாடுங் குயிலே
 மெள்ள இருந்து மிழற்றி மிழற்றாது என்
 வேங்கடவன் வரக் கூவாய்.

Hereinbelow is given the translation of Āndāl's poem by Mahakavi Bharati:

"O Cuckoo that pecked at the blossomed flower of honey-dropping Champaka and inebriate, pipest forth thy melodious notes, be seated at thy ease and with thy babblings, which are yet no babblings, call out for the coming of my Lord of the Venkata hill.

For He, the Pure One, bearing in His left hand the white summoning conch, shows me not His form. But He has invaded my heart; and while I grieve and sigh for his love, He looks on indifferent as if it were all play."

The Tiruvāchakam ends with the Accho-p-Patikam. It is the Decad of Wonderment. Pope translates it as the 'Wonder of Salvation'. Pope says: "This hymn was composed after he had settled down in Tillai, his active life finished, and was waiting for the great release. He surveys, as he was so fond of doing, the whole course along with His Master has guided him; acknowledged how often he had fallen through an undisciplined and unpurified mind; and records with thankfulness that grace had given him the victory at last. No rapture is like this."

The Decad opens thus:

முத்தி நெறியறியாத மூர்க்கரொடும் முயல்வேனை,
 பத்திநெறி அறிவித்து, பழ வினைகள் பாறும் வண்ணம்,
 சித்த மலம் அறுவித்து, சிவம் ஆக்கி, எனை ஆண்ட
 அத்தன் எனக்கு அருளிய ஆறு, ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!

Again he says that Siva is to the Pāndya the rare elixir (பாண்டியற்கு ஆர் அமுதாம் ஒருவர்). A passage from verse 6 of the Tiruppāndyppatikam is in point.

ஈண்டிய மாயா இருள்கெட
 எப்பொருளும் விளங்க,
 தூண்டிய சோதியை மீனவனும்
 சொல்ல வல்லன் அல்லன்.

[For the death of the deathless darkness dense
 And for the splendidous revelation of
 all things

He induces the Light of understanding.
 Lo, even the Pāndya is not valiant
 to speak of this.]

The miracle of transforming jackals into horses, about which reference is made in the Tiruvāchakam is to be understood in the light of Siva-Yoga.

Sundara Manicka Yogi's commentary on the Tiruvāchakam is of great help to readers who are anxious to learn the esoteric meaning of the Tiruvāchakam.

In fine, the Tiruvāchakam is to be comprehended not through tuition but intuition.

7. Saivism and Vaishnavism in the Epics

A close scrutiny reveals the fact that Saivism and Vaishnavism had taken deep roots in the soil of bhakti. Yet, it is also to be observed that exclusive worship to Siva or Vishnu was also in vogue. Many however felt that Siva and Vishnu were in sooth only two different names of the Supreme Ens. These felt it in their blood that it was folly to adore only one and dispraise the other.

Anusāna Parva (VV.839 ff.) says: "This (meaning Mahādeva) is the glorious God, the beginning of all that exist, undying, who knows the evolution of all principles, who is Pradhāna and Purusha; who, the Lord created from His right side Brahma, the originator of the worlds, and from His left side Vishnu for the maintenance of the cosmos, and when the end of the Yuga arrived, the mighty Lord created Rudra ..."

The Vishnu bhaktas who identified Nārāyana with the Highest made every deity subordinate to Him. The Vana Parva of the Mahābhārata says: "At the end of the Yuga, You O Madusūdana, tormentor of your foes, having caused all created things to collapse, and by yourself made them subject to Yourself, was the world. At the beginning of the Yuga, O Vārṣṇēya, Brahma, the chief of things movable and immovable, who (is) all this world, sprang from the Lotus issuing from your navel. Two horrendous Asuras – Madhu and Kaiṭabha –, were out to slay Him. From the forehead of Hari who was incensed by the intended act of the Asuras, He created the three-eyed Sambhu ... Thus even the other two gods – Brahma and Siva –, sprang from Vishnu's body and these two execute your mandates" and so on.

Passages as these show that sectarianism was also rife in those days. A story from the Ramayana is in point. This is quoted from Lassen's version by Muir, IV, p.176 ff.

Vishnu and Sitikāṇtha fought with each other vehemently. The devas and rishis pacified them. Seeing that the bow of Siva had been relaxed by the prowess of Vishnu, the devas and rishis adjudged Vishnu to be superior. At this Rudra gave his bow and arrows to the royal-rishi Devarāta ... Vishnu gave his bow to Reika, the descendant of Bhṛgu. This then shows that extreme and exclusive attachment towards one of these two gods was sometimes carried towards an absurd extreme according to C.V.Narayanaswamy Ayyar - Pages 74-75, Origin And Early History of Saivism in South India.

Of course, identification of Siva and Vishnu as one and the same, was also popular. The Sānti Parva of the Mahabhārata narrated the following episode. "When Rudra and Narayana had become engaged in battle, all the worlds were intensely distressed. The four-faced Brahma ... addressed these words to Rudra ... Put down your weapons, lord of all, from good will to the universe ... Siva abandoned his fire of anger ... Hari addressed īśāna (and said): "He who knows you, knows me; who loves you loves me. There is no distinction between us. Do not entertain any other idea."

There arose sahasranāmās for Siva as well as Vishnu. The Anusāna Parva of the Mahābhārata contains the Vishnu Sahasranāma stotra where Siva's names of Sarva, Sthanu, īśāna and Rudra are included.

If we take into consideration Krishna's account of Siva (Kailasapati) we gain a picture of the multifoliate glory and grandeur of Siva-Mahādeva in the epic age. This is what Bhiṣma tells Yudhiṣṭhira: "It is the Lord Krishna who is competent to narrate the true nature and glory of Siva." Then at the request of Yudhiṣṭhira, Krishna narrates as follows: "It is impossible to comprehend correctly the ways of Īśwara. How is it possible to know by names alone Him who is the support of Maharishis, and whose beginning were not

known to the penetrating vision of Indra and other gods? I shall tell you some of the features of Him who slew the Asuras and who is honoured by austerities. In ancient days I saw the real form of Siva through my Yogic power. Then Krishna gives a description of Siva and Kailas as he obtained it from Garuda. The description is long and picturesque. Garuda rapturously proceeds with his narration. "Mahadeva is sporting with Uma here. In other times Devas and hosts of Rishis came by their boons here by adoring Him through tapas (spiritual asceticism), vow of chastity, truth and self-restraint. Siva is ineffable and is beyond the ken of comprehension ... Hiraṇyakaśipu who could shake even the mountain Meru obtained from Siva the power to rule over all ... His famous son Damana obtained a boon from Him to quell the devas. The Chakra (discus) was gifted to Vishnu by Him. This discus goes by the name Sudarsana ... The celebrated Rishi Yāgnavalkya won renown by hailing Siva. So too Vedavyāsa, son of Parāśara ... Sage Atri's wife obtained through the grace of Siva, her three sons – Dattātreya, Durvāsa and the Moon." On and on proceeds Garuda's narration.

The Mahabhārata also relates how Upamanyu accepted Krishna as his Chela and gave him diksha. Diksha is a very ancient rite and is an essential part of the Saiva Siddhanta faith.

The Anusana Parva, Chapter 40, dwells on the boons obtained by the staunch devotees of Siva. Vyasa narrates how he chanted the Siva Sahasranama Stotra and came by a son (Suka). Kapila confesses how he came by athanasia thanks to Siva's grace. Vālmiki acknowledges his indebtedness to Siva who manumitted him from his sin of Brahmahatti (Brahminicide). Similarly Parasurama speaks of his purification by Siva. The sin of his murder of Kshatriyas was done away with by Siva. Visvāmītra, according to his own

account, gained the title of Brahma-rishi thanks to Siva.

It is vital to note that Krishna affirmed that he was blessed to become a servitor of Siva for all time. No wonder Mānickavāchakar says: “பாடி மால் புகழும் பாதமே அல்லால் பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்” [Lo! save the feet of Him which Vishnu hymned and praised, I have support none at all.]

The Mahabhārata provides us with details regarding the regions where Siva-worship prevailed. In chapters 85-88 of the Vana Parva, Dhanmya - the brother of Upamanyu -, describes many tirthas (holy rivers, lakes, pools etc.,) in the east, west, south and north of the Kuru Pānjāla kingdoms and the sages and devas worshipped in those places. Naimisa forest, the river Gomati, the river Kausiki the Kusi river, a great tributary of the Ganga, Kanyākubja, Prayāga, Agastya parvata, the Mahendra Mountain, Kedārāsrama, Kuṇḍōda Parvata, the river Bahūda etc., are here.

Vana Parva, chapter 6, mentions the rivers Godāvāri, Vena, Bimarathi, Payoṣṇi (one of the branches of the Tapti in Berar), Sūrparaka, Agastya Tirtha in the Pāndya kingdom, Kanyākumāri, the Tāmraparni, Gokarnam, the Rishikulya, Mahānadi etc., in the southern region. The Cauvery receives a special mention.

The Bharatam by Villiputthūr Āzhwar covers many places visited by Arjuna. Having adored many shrines of Siva in the north, Arjuna travels towards the south which he describes as the seed of Siddhi-s. He visits Tiruvengkatam, Kānchi, Tiruvannāmalai, the shrines on the banks of the river Peṇṇai, Atikai, Akēntrapuram, Chidamparam, Srirangam and Madurai. In the last-mentioned place, he married Citrāngkaṭa - the Pandyan's daughter. He then visits Azhakar Malai, Rameswaram, Tirukoṇamalai at Sri Lanka etc. He did not omit to visit the shrines of Siva in Kerala.

In his Digvijayam (triumphant journey) Sahādeva visited Srirangapattinam, Mysore, Nanjankode, Ooty, Coonūr, Avinasi, Palladam, Pollācchi, Udumalpet, Pazhani and Madurai. From Madurai he visited Agastya's Hill known as Potikai. He also went through Tirumangkalam, Srivilliputthūr, Sankarankoyil, Tenkāsi, Papanāsam and other places.

In Chapter 33 of the Sabha Parva, verses 3 to 18 give a picturesque description of the Cauvery. In verses 12 ff., Sahadeva contemplates as follows:

“This Kāviri is as sacred as the Ganga of our parts (Asmadrāṣṭre yatha Ganga Kaveri ca tatha śubha). It appears that Sahadeva knew of the Cauvery only in its upper course. It was Arjuna who beheld it at its source. This is clear from chapter 235 of the Ādi Parva, verses 14 and 15.

“Kāvērīm tām samāsādhyā sangame sāgarasya ca.

Snātva sampūjya dēvāmścapitrimśca munibhiḥ
saha.

Samudra tīreṇa sananir Maṇalūram jagāma ha.”

After bathing in the place where the Kāveri meets the sea and performing pūja to gods, the manes and munis, he slowly marched along the coast, Maṇalur (Maṇamelkudi) at the north of Vāliyār (Veḷḷāru south) which divides the former state of Pudukkottai into two.

It is clear that Saivism and Vaishnavam very much prevailed in South India during the Epic Age.

8. Saivism and Vaishnavism in Ancient Tamil Literature

The Tolkāppiyam is a grammatical work in Tamil. It is indeed the oldest work extant in Tamil. An oft-quoted passage from this opus is gravid with extraordinary significance. It is as follows.

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
 சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
 வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
 வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
 முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
 சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே.

Mayon is Vishnu. He governs the woodland tracts. Seyon is Murukan. He is the Lord of the montane regions. Vēntan is Indiran. He protects the well-watered arable regions. Varuṇan is the Lord of seas and presides over the littoral regions. The above regions are known as Mullai, Kurinji, Marutam and Neytal. The gods of these are Vedic gods. So, it is obvious that the entire Tamil Nādu is under the suzerainty of the Vedic deities.

The Tolkāppiyam is at least three thousand years old.

The montane region is dear to Siva. He is hailed by Mānickavāchakar thus: “மலை நாடுடைய மன்னே போற்றி!” [O Monarch of the montane region! Praise be!] Siva is the Lord of Kailas, a great peak of the Himālayas. Though He abides there His graceful looks are cast on the south. He also ruled for some years Tennādu (the Pandya Kingdom). Not only that. He presided over the Tamil Sangkam too. The Tiruvilayātal Puranam says:

கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோடு அமர்ந்து
 பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த இப்பசுந்தமிழ் ஏனை

மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ!

[The great God who sports an eye in His forehead presided over the Sangkam and methodically investigated Tamil which is ever-fresh. Is such Tamil ever to be considered at all like unto a few languages of the world which are grammarless?]

Writers like Shakespeare and Milton - the best of English poets -, followed but the grammar pertaining to Greek and Latin. Tamil was gifted to us by Siva. St. Agastya indited the grammar for Tamil.

Mahakavi Bharati wrote a poem which records the words of Mother Tamil thus.

ஆதி சிவன் பெற்று விட்டான் - என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டுமகிழ்ந்தே - நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

[The Primal Siva brought me into being;
The Arya-Putra Agastya - the Brahmin,
Eyed me in delight great and bestowed
On me Grammar - absolutely chaste.]

Kambar says that Agastya gave us the Tamil language gifted to him by Siva.

Siva swallowed the dreaded venom 'Halāhala' to save the world. He is therefore referred to as Kāri undi (the Eater of venom). Line 83 of the Malaipatukadām refers to Him as the poison-eating God (காரி உண்டிக் கடவுள்).

Madurai-k-Kānji's description of Siva runs thus:

நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசும்பொடு ஐந்து உடன் இயற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவன் . . .

[(Their) Chief who wields the battle-axe is the creator of the five prime elements:

The sky, the air, fire, water and the earth ...]

The following passage occurs in the Tirumurukātruppatai.

... வெள்ளேறு

வலம்வயின் உயரிய பலர்புகழ் திணி தோள்,
உமை அமர்ந்து விளங்கும், இமையா முக்கண்
மூளயில் முருக்கிய, முரண்படு செல்வன் . . .

[His mount and flag is the Bull; His puissant arms are hailed by a good many; Uma is concorporate with Him; He sports three unwinking eyes; He annihilated the three skyey citadels ...]

The Puṛaṇānūṛu hails Siva thus:

... நீள் நிமிர் சடை முது முதல்வன் ...

[The Primal and hoary One with long and uprisen strands of matted hair ...]

Verse 91 of the above work declares

பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே!

[O you worthy one! May you flourish like Him whose crest sports the milk-white crescent and whose neck blazes like the blue gem!]

Again, the Puṛaṇānūṛu (55) says:

ஓங்கு மலைப் பெருவில் பாம்பு ஞாண் கொளீஇ,
ஒரு கணை கொண்டுமூளயில் உடற்றி,
பெரு விறல் அமரர்க்கு வெற்றி தந்த
கடை மிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்

பிறை நுதல் விளங்கிய ஒரு கண் போல
வேந்து மேம்பட்ட பூந் தார் மாற!

[This verse praises the greatness of the Pandyan Nanmāraṅ. The first five lines celebrate the multifoliate glory of Siva who bent the lofty Mount Meru into a bow. The serpent Vāsuki served as the bow-string. He smote with a single arrow the three skyey citadels and thus caused the valiant Devas to flourish in triumph. The merciful Siva's neck is blue in hue. In His crest is a crescent. He sports an eye in His forehead.]

The bard praises the Pandyan and says: "O Māra – superior in kingly valour –, May you flourish (like Siva).]

The invocatory verse of the Puṛaṇānūṛu runs thus:

கண்ணிகார் நறுங் கொன்றை; காமர்
வண்ண மார்பின் தாரும் கொன்றை;
ஊர்தி வான் வெள் ஏறே; சிறந்த
சீர்கெழு கொடியும் அவ்வுறு என்ப;
கறை மிடறு அணியலும் அணிந்தன்று; அக் கறை
மறை நவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே;
பெண் ஒரு திறன் ஆகின்று; அவ்வுருத்
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்;
பிறை நுதல் வண்ணம் ஆகின்று; அப்பிறை
பதினெண் கணனும் ஏத்தவும் படுமே -
எல்லா உயிர்க்கும் ஏமம் ஆகிய,
நீர் அறவு அறியா கரகத்து,
தாழ் சடைப் பொலிந்த, அருந் தவத்தோற்கே.

[Siva's chaplet is *Kondrai*; His garland too is *Kondrai*; His mount is the white Bull; so too is the signum of His flag; His neck stands blued by the venom; this stain is hailed by the Vedic Brahmins; on His left is a Woman; if He so wills He can absorb Her into Himself; He wears the crescent; the eighteen *ganas* (hosts) celebrate Him; He spells weal and

welfare for all entia; His water-jug never dries and He is the peerless Tapaswi of dangling strands of matted hair.]

The invocatory verse of the Akanānūru runs thus:

கார் விரி கொன்றைப் பொன் நேர் புது மலர்த்
தாரன்; மாலையன்; மலைந்த கண்ணியன்;
மார்பின் அஃதே மை இல் துண் ஞாண்;
நுதலது இமையா நாட்டம்; இகல் அட்டு,
கையது கணிச்சியொடு மழுவே; மூவாய்
வேலும் உண்டு, அத்தோலா தோற்கே;
ஊர்ந்தது ஏறே; சேர்ந்தோள் உமையே -
செவ்வான் அன்ன மேனி, அவ்வான்
இலங்கு பிறை அன்ன விலங்கு வால்வை எயிற்று,
எரி அசைந்தன்ன அவிர்ந்து விளங்கு புரி சடை,
முதிராத் திங்களொடு சுடரும் சென்னி,
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொல் முறை மரபின்,
விரி கிளர் வயமான் உரிவை தைஇய,
யாழ் கெழு மணிமிடற்று, அந்தணன் -
தாஇல் தாழ் நிழல் தவிர்ந்தன்றால், உலகே.

[He adorns Himself

With garlands, wreaths and chaplets

Of the fresh auric-hued flowers

Of Koṅṛai of the rainy season;

On His chest is beheld adorned

The sacred thread, flawless and thin;

On His forehead He has

A third eye that never winks;

He is one who knows no defeat,

Kanicci and Mazhu

Having vanquished His foes;

Besides He has a Trident too;
 He rides a bull;
 His person is shared by His Consort Uma;
 His person resembles
 The crimson-hued sky;
 His curved and sharp teeth
 Resemble the bright crescent of that sky;
 His tresses, matted and spread-out,
 Shine like unto ramiferous strands of flame;
 His head shines bright
 Together with the unaging moon;
 His hoary nature
 Is unknown even to the celestials
 Of eternal youth and the saints and others;
 He is clothed in the striped skin
 Of the mighty tiger;
 He is the merciful One
 Of sapphire-like throat
 Whose voice is sweet
 Like the melody of a yāzh;
 Under the shade of His blemishless feet
 This world thrives.]

Translation by Dr.A.Dakshinamurthy

நீல மேனி வாலிழை பாகத்து

ஒருவன் இருதாள் கீழ்

மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே.

[This is the invocatory verse of the Aingkurunūru.

He is the One concorporate with

the blue-hued and ever-young Uma;

In the shade of His feet twain

the three kinds of worlds duly burgeoned.]

I will now quote a few passages that highlight the greatness of Vishnu.

The invocatory verse of the Narṛinai is as follows.

மாநிலம் சேவடி ஆக, தூ நீர்

வளை நரல் பௌவம் உடுக்கை ஆக

விசும்பு மெய் ஆக, திசை கை ஆக,

பசுங் கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ஆக,

இயன்ற எல்லாம் பயின்று, அகத்து அடக்கிய

வேத முதல்வன் - என்ப -

தீது அற விளங்கிய திகிரியோனே.

[The sages hail the Lord,

The wielder of a disc – flawless and resplendent –,

As the first among celestials,

Whom the sacred Vedas glorify.

The vast earth forms His sacred feet;

The pure-watered sea wherein murmur the conch
shells

Constitute His sacred garment;

The heavens and the directions

Respectively constitute His body and hands;

The cool-rayed moon and the sun

Are His sacred pair of eyes;

He is the omnipresent Being

Encompassing in His Self the entire Universe.

Let us sing His glory and win His grace!])

- Translated by Dr. A. Dakshinamūrthy

... ஞாலத்து

இடும்பை கொள் பருவரல் தீர, கடுந்திறல்

அஞ்சன் உருவன் தந்து நிறுத்தாங்கு ...

[The above passage is from the Puranānūru verse (174) which speaks of the quelling of the world's troubles by Vishnu whose form is khol-like ...]

பாம்பு படம் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ் சிறை

புள் அணி நீள் கொடிச் செல்வன் ...

[This passage from the Tirumurukātruppatai hails the advent of Vishnu whose flag bears the signum of Garuda with many-streaked and dreadful wings. Garuda is also Vishnu's mount.]

மயோன் அன்ன மால் வரைக் கவான் are the words occurring in Natrinai.

[The hills are dark like the murky complexion of Vishnu ...]

Verse 59 of the Akanānūru speaks thus.

வண்புனல் தொமுறை வார்மணல் அகன்றுறை

அண்டர் மகளிர் தண்புழை உடையர்

மரஞ் செல மிதித்த மாஅல் போல . . .

[The scenario is this. A tusker bends the leafy branch of a Ya tree so that its mate can eat the leaves. This is likened to the act of Tirumāl (Vishnu) who, of yore, pressed down a tree near the Jumna river and caused its leaves to fall down, helping thereby the lasses to weave out of the fallen leaves their garments of leaves.]

Verse 70 of the Akanānūru says:

வெள் வேற் கவரியர் தொன் முது கோடி

முழங்கி வரும் பௌவம் இரங்கும் முன்துறை

வெல்பேர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த

பல்வீழ் ஆலம் போல

ஒலி அவிந்து அன்றுஇவ் அமுங்கல் ஊரே.

[Now, the dinsome village is wrapped in silence

Like unto the Banyan tree of many a slilt root

From the branches of which birds chirped

ceaselessly

And which the triumphant Raman stilled

By a show of his hand ...

At the hoary Danushkoti upon the shore –

The town of the great Pāndyas.]

[-Translated by Dr.A.Dakshinamurthy]

A passage given hereinbelow sizes up the cosmic figure of Vishnu. It is from the Mullaippattu.

நனந்தலை உலகம் வளைஇ நேமியொடு

வலம்புரி பொறித்த மா தாங்கு தடக்கை

நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போல ...

[These lines refer to Vishnu's Disc, his right-whorled conch, his measuring the earth's expanse and his soaring up and up, the while the water he received from Mahabali's hand was dripping ...]

The Perumpānatruppatai says:

இரு நிலம் கடந்த மறு மார்பின்

முந்நீர் வண்ணன் ...

[Here Vishnu is referred to as the one who spanned the great earth, as the one who sports the Kaustuva gem in his bosom and as the one who is of the cerulean hue.]

The same work speaks of Vishnu thus.

காந்தளஞ் சிலம்பின் களிற்று படுத்தாங்கு

பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தான் ...

[Here Vishnu is referred to as the one who slumbers on his serpent-couch like unto a tusker that lies on a hill full of Kāntal clusters.]

நீல்நிற உருவின் நெடியோன் கொப்பூழ்

நான்முக ஒருவன் பல்லிதழ்த்

தாமரை பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றி ...

[Here a reference is made to the blue-hued Vishnu from whose navel emerged the four-faced Brahma – seated on a lotus.]

Tiruvalluvar refers to Siva as Eṇ guṇathhān, the one of the eight qualities. Parimel Azhakar, a staunch Vaishnavite lists these eight and says that these are gleaned from the Saiva Āgamas.

Tiruvalluvar describes Vishnu as the Lotus-eyed (Tāmaraiikkaṇṇān) and as the one who measured the earth (Pati Aḷanthān).

The Paripātal celebrates the glory of Murukan and Tirumāl.

The Silappatikāram hails Siva as Piṇavā Yākkai-p-Periyon (the great One whose body knows no birth).

A few verses by Ilangko on Vishnu are hailed as great as the verses of the Āzhwar.

We can therefore affirm with aplomb that the Tamil classics alike revere Siva and Vishnu.

9. The equal greatness of Siva and Vishnu

It is said that one should worship only one God. A question was put to Sri Ramakrishna to elicit a clear and definite answer. The question was: "Siva or Vishnu: Who is great?" Sri Paramahansa is known as the one who could solve knotty problems pertaining to religion and theology. When he heard the question, he just smiled and said: "I can only quote the words of a devotee who remarked as follows." He subjoined and said: "The devotee said: "How can I assess the greatness of Siva or Vishnu. I have seen neither of them." The message is obvious. Let us not tread into areas of which we know nothing. There is none in the world who can say: "I know all the Vedas, Āgamas, Puranas, Epics, Sastras and the like." Any assumption is presumptuous and is born of vanity. Alas, vanity is ubiquitous.

The famous work by J. Gonda – Vishnuism and Sivaism – is worth cultivating in depth. I will refer to it later.

It is said that a true wife is she who is totally committed to her husband. A devotee wanted to worship only one God and desired to know from Sri Ramakrishna whether his commitment was absolutely correct. The great paramahansa said: "Such commitment should be understood in the right way. The Hindu Gods are related to each other." He subjoined and said: "A wife committed totally to her husband, should also revere her husband's relatives, his parents, his brothers, his sisters and others. She indeed is a good wife who honours, respects and serves such relatives."

The great Tamil poet Kambar, it is believed, is by birth a Saivite. His love as well as devotion for Vishnu, his chosen deity, was boundless. Kambar, a true Kavi (seer), observed as follows:

“அரன் அதிகன்; உலகு அளந்த அரி அதிகன்”
என்று உரைக்கும் அறிவினோர்க்குப்
பரகதி சென்றுஅடைவு அரிய பரிசே ...

[The gaining of the Supreme Beatitude is impossible for the addle-brained who assert that Hara (Siva) is superior to Hari (Vishnu) and vice versa ...]

God is omnipresent, omnipotent and omniscient. A human being can never be so. How can he – the finite –, ever measure the infinite? A devotee worth the name should be infinitely humble.

No doubt disputations spring from adherents. Many works deal with these. Saivites try to denigrate Vishnu; so too Vaishnavites defame Siva.

The Saivite scriptures affirm that Siva stands un beholdable to Vishnu and Brahma. What indeed is the message of this dictum? Vishnu’s Sakti is Lakshmi – the Goddess of Opulence. Brahma’s Sakti is Saraswati – the Goddess of Learning. God is not obtainable either through wealth or learning. God is gained through His grace only.

A Vaishnavite thinks that Siva is the best disciple of Vishnu. A Saivite is of the opinion that Vishnu is the best chela of Siva. The truth is: only Siva knows who Vishnu is and vice versa. The true God is hailed with various names. As the Rg says: “Truth is but one; it is spoken in many ways.”

When one takes to the worshipping of a personal God, anthropomorphism automatically sets in. God with a form wears clothing and jewels, wields weapons and acts even like a human being. Initially this kind of worship is permissible, perhaps necessary. However it is about the anthropomorphic God, quarrels ensue. Religions quarrel; spiritual adherents are peaceful. They maintain a silence that surpasses understanding.

Epics acknowledge Vishnu as the chief god. Both the Ramayana and the Mahabharata highlight the multifoliate glory of Vishnu. However in these epics, Siva too plays a vital role. "His appearances" says Gonda "are rare, it is true, but when he does, in the Mahabharata, appear on the scene, Krishna, when present, invariably seems to recede from the first place: together with Arjuna he visits and praises Siva who gives Arjuna the Pasupata weapon; Krishna gratifies him at the *tirtha* Bhadari and declares him to be the creator of all. After having practised, in the Himalayas severe austerities, Nārāyana, realizing his identity with Brahman, obtained a vision of Siva, the master and origin of the universe, the supreme deity, smaller than the smallest and larger than the largest, Rudra, Hara, Sambhu, the infuser of life in every form and the all-destroyer, the source of immortality, whose body is the universe, who can only be seen with the mind's eye ... Nārāyana, after having obtained this vision, became filled with delight and proceeded to praise and worship that divine Lord. Elsewhere in the same epic (13, a.14), it is Krishna, who after going through a *diksha* ceremony and severe austerities, succeeds in the sixth month in obtaining a vision of Siva surrounded by all the gods, among whom were Indra and Vishnu. Krishna praises him as the supreme deity and receives eight boons of the god and eight more of Uma. One of these boons, curiously enough, the close proximity of Siva ..." - Pages 89-90, Vishnuism and Sivaism.

Gonda also refers to the fight between Krishna and Bāna, an ardent devotee of Siva. "... Krishna was about to put Bāna to death ... Siva (then) approached him to solicit a suspension of hostilities, addressing him as the lord of the world and highest Purusha, and asking him to be propitious because he, Siva, had given Bāna, his old devotee, assurance of safety. Thereupon Krishna, dismissing his resentment against the asura, looked graciously on his antagonist and

said: "Since you, Sankara, have given a boon to Bāna, let him live; from respect to your promises my discus is arrested. The assurance of safety granted by you is also granted by me. You are fit to apprehend that you are not distinct from me. We are identical with each other as is the whole world with us. Only because they are stupefied by ignorance men contemplate distinctions." - *Ibid.*, page 91.

I will but quote one more passage from Gonda. "A few instances of comprehensive broad-mindedness may be recalled here. The exploits of the family of Raghu, in which those of Rama, who is Vishnu, are the most important, open in Kālidāsa's famous poem with an invocation of Paramesvara (Siva) and Pārvasī, while in his other epic Kumārasambhava, which is a story of Siva, contains a long and elaborated prayer to Brahma (2, 4 ff.). On the whole, the poet, despite many sympathetic refernces to Siva, praises the two other members of the triad so devotedly that he cannot have been a narrow-minded partisan of one of them. In later times also Tulasidās begins his poem of the deeds of Vishnu in his incarnation of Rama, the Ramacaritamānasa, with a prayer addressed to the other great God of Hinduism. That inspite of metaphysical differences the two religions were in definite times and regions drawing nearer together is also apparent from inscriptional evidence."

"Temple inscriptions dating from the 12th century open with the invocation of one sacred name and close with the other and pious kings openly profess themselves worshippers of both gods. A donation to Lord Siva may begin with an invocation of Vāsudeva." [Epigraphia Indica, 11, 2, p.354.]

The two deities - 'the two highest who are one' - may even be invoked under the joint title Pradumna-Iswara, that is Hari-Hara. Sankara Nārāyana is another and popular example.

A popular adage says: “அரியும் சிவனும் ஒன்றே; அறியாதவன் வாயில் மண்ணே.” [Vishnu and Siva are one only; the mouth of him who knows this not will receive only mud.]

Maha Kavi Bharati said: “தொழுவேன் சிவனாம் உனையே கண்ணா!” [O Kanna (Krishna) I adore you who are Siva.]

10. The sacrosanctity of the feet and the names of Siva and Vishnu

Francis Whyte Ellis arrived at Chennai in 1796. He took to the four Dravidian languages as ducks to water. His commentary on a few distichs of the Tirukkural was published about the year 1819.

His translation of the first Kural runs as follows:

“As ranked in every alphabet the first
The self-same vowel stands, so in all worlds
Th’ eternal God is chief.”

He found out that Valluvar hailed but the feet of God. I am of the opinion that he was very much fascinated by the seventh Kural which in his translation runs as follows:

“The anxious mind, against corroding thought,
No refuge hath, save at the sacred feet
Of him to whom no likeness is.”

No wonder he was automatically drawn toward the splendour of the first verse of the Tiruvāimozhi.

உயர்வற வுயர்நல முடையவ னெவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளின னெவனவன்
அயர்வறு மமர்க் எதிபதி யெவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே.

This verse stands translated by Ellis as follows:

“Who but he possesseth in the highest degree
the highest virtue?

Who but he vouchsafest clearness of understanding
to dispel the fantasies of the world?

Who but he is the Lord of deities free from
all afflictions?

Bow O my soul! at his replendent feet by which
the miseries of the world are removed."

In this context we should remember the fact that thanks to an amendment incorporated into the Press Act, in the year 1835, Tamils could print in Tamil their works from 1835. It is therefore clear that Ellis read the Tamil works which were indited in palm-leaves. To-day, only a few whom you can count with your fingers, are versed in reading palm-leaf manuscripts.

Be he Vishnu or Siva, only his sacred feet dominate the adoration of the devotee. The twelfth and the last sūtra of the Sivagnānabhotam speaks of Siva's Cemmalar nōndrāll (செம்மலர் நோன்றாள்). *Cemmalar* means salvific and flower-like. *Nōndrāll* means the feet that sustain.

The feet of the deity constitute the palladium of the devotee. The supremely sacred feet have palpably impacted the foreign Christian missionaries too. M. Winslow published his "A Comprehensive Tamil and English Dictionary" in 1862. It was reprinted in 1992 by Asian Educational Services, New Delhi.

Winslow concludes his preface thus: "Amidst the various hindrances and discouragements which have attended the prosecution of this work, and made its wheels drag heavily, and sometimes to stop, it is only by the special blessing of God, that it has been concluded. At the feet of JEHOVAH-JESUS, it is humbly laid. To all Missionaries among the Tamil people, it is respectfully dedicated.

Appar is the earliest hymnodist of the Tevāram hymns. Hereinbelow are given two of his verses forming part of Tiruvatitthirutthāndakam.

உரைமாலை எல்லாம் உடைய(வ்) அடி;
 உரையால் உணரப் படாத அடி;
 வரைமாதை வாடாமை வைக்கும்(ம்) அடி;
 வானவர்கள் தாம் வணங்கி வாழ்த்து(ம்) அடி;
 அரை மாத்திரையில் அடங்கும்(ம்) அடி;
 அகலம் அளகிற்பார் இல்லா அடி;
 கரை மாங் கலிக் கெடில நாடன்(ன்) அடி -
 கடிசுமழ் வீரட்டானக் காபாலி(ய்) அடி.

[All garlands of verse and prose
 belong to those feet;
 Those feet are beyond the ken of words;
 Those feet keep Uma free from grief;
 Those are the feet hailed and adored
 by the celestials;
 Those feet are contained in half a mātra;
 Those are the feet none can measure;
 Those are the feet of the Lord
 Of the region of Gedilam
 which flows brimful;
 Those are the feet of our opulent One
 of Tiruvēratānam.]

In the note to my translation I have observed as follows:
 “The term *varai māthu* (Woman of mountain) refers to Uma.
 The grief to which a wife is put, is separation from her
 husband. As Uma is part of the Lord-God, She is never put
 to this grief at all.

Those feet ... half a mātra: The Pranava (Om/Aum)
 comprises A (Akaram), U (Ukaram), M (Makaram) and that
 which is known as half a mātra. ‘A’ is symbolic of Brahma,

'U' of Vishnu, 'M' of Rudra and half a mātra of pure Siva. Siva, the Supreme, is beyond the Trinity. Half a mātra is the subtle form of Nada. For details the reader should consult the Tiruvāchaka Vishaya Sūsanam, appended to the Panniru Tirumuraiṭhirattu (1906), edited by Srimad Siva Arunagiri Mudaliyār, reprinted by the Saint Sekkizhār School of Saiva Siddhanta (2009).

The envoi verse of the Tāndakam is as follows:

அம் தாமரைப் போது அலர்ந்த(வ்) அடி;
 அரக்கனையும் ஆற்றல் அழித்த(வ்) அடி;
 முந்து ஆகி முன்னே முளைத்த(வ்) அடி;
 முழங்கு அழல்ஆய் நீண்ட எம் மூர்த்தி(ய்) அடி;
 பந்து ஆடு மெல்விரலாள் பாகன்(ன்) அடி;
 பவளத் தடவரையே போல்வான் அடி;
 வெந்தார் சுடலை நீறு ஆடும்(ம்) அடி -
 வீரட்டம் காதல் அமலன்(ன்) அடி.

[Those feet are like the beautiful burgeoning lotus;
 Those are the feet that quelled the Asura's prowess;
 It is these that emerged first in the hoary past;
 Those are Mūrti's feet that blazed forth endlessly;
 Those are the feet of Him who is concorporate with
 Her whose soft fingers sport a ball;
 Those are His feet who is like a huge coral hill;
 Those feet are surcharged with the ashes of those
 That were burnt in the crematorium;
 Those are the feet of *Vimalan* to whom *Virattam*
 is dear.]

Of the sacred feet this is what St. Tirugnānasambandhar says:

நீழலார் வயல் கமழ் சோலைகள் நிறைகின்ற நெய்த்தானத்து
 அழல் ஆனவன், அழல் அங்கையில் ஏந்தி, அழகு ஆய
 கழலான் அடி நாளும் கழலாதே, விடல் இன்றித்
 தொழலார் அவர் நாளும் துயர் இன்றித் தொழுவாரே.

[Neitthānam is rich in bright fields

and fragrant groves,

The Lord here, of yore, became a column of fire;

His beautiful palm holds the fire;

They that hold fast to the ankleted feet

of the Handsome One,

and daily adore Him uninterruptedly

will be blessed to pay Him quotidian

obeisance,

and stand manumitted from misery.]

In his verse (7) on Tirucchemponpalli he says:

மை ஆர் அரவ ஏர் அல்குலா ளொடும்

செய் ஆர் செம்பொன் பள்ளி மேவிய

கை ஆர் சூலம் ஏந்து, கடவுளை

மெய்யால் வணங்க, மேவா, வினைகளே.

[Their Kārmic consequences cease to be, when they

prostrate before the Lord-God;

He is the One whose hand wields the trident;

He is congregate with Her whose beautiful

forelap

is like unto the hood of a snake of venomous sacs;

He abides at Cemponpalli abounding in

uberous fields.]

I now quote a verse of St.Sundarar's with its translation by David Dean Shulman.

சேரும் புகழ்த் தொண்டர் செய்கை அறாத் திருநின்றியூரில்
 சீரும் சிவகதியாய் இருந்தானைத் திருநாவலா
 ஞரன் உரைத்த வறுதமிழ் பத்தும் வல்லார் வினை போய்ப்
 பாரும் விசம்பும் தொழப் பரமன்னடி கூடுவரே.

[Ārūran of Tirunāvalūr uttered these ten Tamil
 verses

to him who dwells, as the great path to Siva,
 in Tiruninriyūr
 where his servants great in fame never cease their
 rituals.

Those who can sing them will join the feet of
 the Lord

as their karma departs,
 while heaven and earth bow in worship.]

St.Mānickavāchakar opens his Tiruvāchakam thus:

நமச்சிவாய வாழ்க; நாதன் தாள் வாழ்க!

[Namasivaya, praise be! The feet of the Lord-God, praise be!]

The Sacred Names of God

The name of God in Saivism and Vaishnavism, is all-potent. It is deemed to be even greater than God Himself. Obviously this is an instance of hyperbole. This figure of speech is resorted to emphasise the potency of God's name.

St.Tirugnānasambandhar affirms that Siva's name Namasivāya is the true import of all the four Vedas. [வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே.] It is with this hallowed name Namasivaya the Tiruvachakam opens. Appar affirms that God's name Namasivāya is indeed the

good name (நல்ல நாமம்). He has blessed us with a whole decad hailing the manifold glory of this name. St.Sundarar says:

மற்றுப் பற்று எனக்கு இன்றி நினைதிருப்பாதமே மனம் பாவித்தேன்,
பெற்றலும் பிறந்தேன் இனிப் பிறவாத தன்மை வந்து எய்தினேன்;
கற்றவர் தொழுது ஏத்தும் சீர்கரையூரின் பாண்டிக் கொடு முடி
நற்றவா உனை நான் மறக்கினும் சொல்லு நா நமச்சிவாயவே.

David Shulman's translation is as follows:

“With no support
I have centred my mind
    upon your sacred feet.
Born,
not by choice
I have now reached the state
Of not being born
again.
O Ascetic of Pāṇtikkoṭumuṭi
in glorious Karaiyūr
worshipped and praised by the learned –
even if I should forget you,
my tongue will still cry
    ‘namaḥ sivāya!’”

“நான் மறக்கிலும் சொல்லு நா நமச்சிவாயவே”

[Even if I forget Him, my tongue will chant Namasivāya] is the refrain of the nine hymns of this decad and the envoi blesses the reciters of this decad.

Vishnu is known as Utthaman and Purushotthaman. Āndāl says that she and her team of lasses will celebrate their Mārkaḥi Nōṇpu hailing the name of Utthaman. A phrase in Tiruppāvai is in point. “ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்பேர் பாடி ...” [Singing the name of Utthaman who scaled the worlds ...]

Here Vishnu is not sung. Periyavācchān Pillai, the commentator suggests that the name of God is more beneficent than God Himself. He says God is like pure solid gold out of which no ornament can be made. Pure gold is *mūsiṭṭi*. His name is paṇiṭṭi – gold less in touch but useful for making jewels.

Pāncālī known as Draupadi was the consort of a pentad of Pandavas. Their chief, Dharma dived her away. The Kaurava chief Duryodana now became her master. Her catemenia and the consequent pollution notwithstanding, she was dragged to the royal court and was to be disrobed. Her husbands who also had become slaves could not raise a finger. Their hands were tied and so were their tongues. Even Bhishma had to acquiesce in what was about to be enacted. What indeed did Draupadi do in such inexorable circumstances?

As Dhushasana busied himself in disrobing, Draupadi became oned with the Inner Light. Dead to the world, she invoked Hari. Saying Hari, Hari, Hari, Hari, Hari, she sought refuge in Hari. At this,

“Like the growing woes of base liars,

Like the endless renown of the righteous,

Like the limitless compassion of women,

Like the ceaseless waves of the sea,

Like the ever-crescent foison of them

That bless the women – the domestic

lamps–,

By the grace of Lord Krishna, even as the wretch

continued to disrobe, robe after new robe

Grew and grew and grew on her. . . . .

As the growing robe was an unending continuum

Slave Dhushasana fell down undone, aye,
utterly."

Bharati, the author of the Pāñchālī Sapatam, declares that he wrote the work only to demonstrate the greatness of Hari's name, to the world.

I will now refer to a few passages of the work called Mumukṣuppati indited by Pillai Lokāchārya. The text as translated by Patricia Y.Mumme is given hereunder.

"15. அவன் தூரஸ்தன் ஆனாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்."

[15. Though the Lord remains far away this (his name) stays near and gives help.]

"16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாம மிறே"

[16. In Draupadi's distress, it was the holy name that showered her with saris.]

Such is the infinite potency of God's name. In many faiths, the adherents are forbidden even to whisper God's name. It is not so in Vedic faiths. The adherents are appealed to shout it aloud and along with others. Bhajans are called Nāmasangērtthanam. It must be conducted domestically as well as publicly. Pilgrims celebrate and sing the names of God and proceed on their journey in cheerful Godlines.

Namasangērtthanam enters the ears, cleanses the inner sensoria and strengthens souls. This one feature keeps vibrantly alive the Hindu faiths.

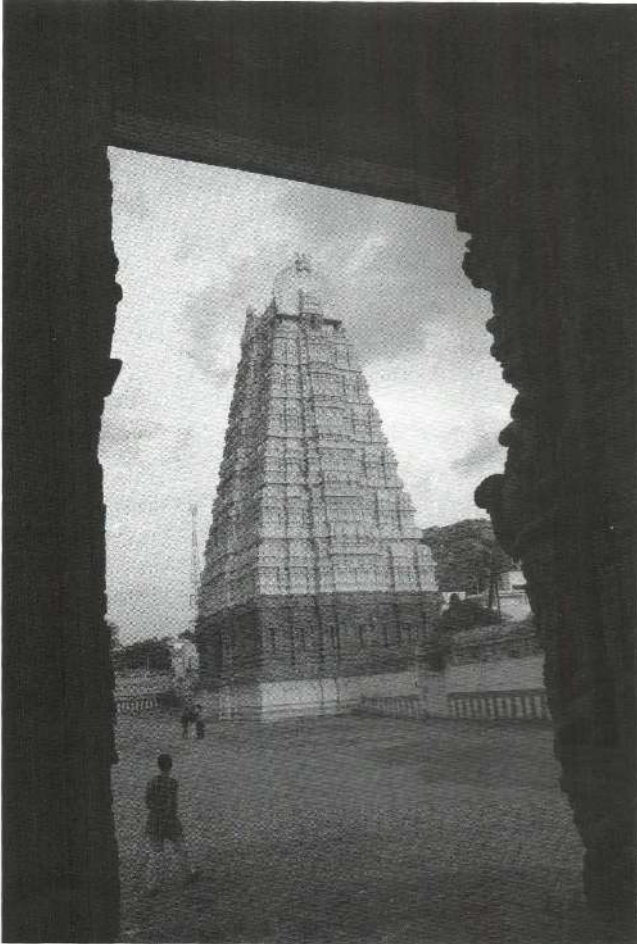
Explaining the potency of God's name Sri Ramakrishna Pramahamsar said: "Hanumān came to the sea-shore, uttered the name of Rama and crossed the sea. However when Rama himself came there, he had to build a causeway to cross the sea."

Even if one mispronounces the name the desired benefit is come by. Vālmiki began his life as a forester. Nārada taught

him to chant the name Rama, which he was unable to pronounce. He but said Mara. However even the repetition of this mispronunciation eventually blessed him. Again, when one mentions His name unwittingly, one gains spiritual upliftment.

Parents assign the names of God to their children. It is thus they too gain every day the benefits ensuing from the performance of Nāmajapa.

11. Siva Lingam

The word *liṅga* means 'mark' or 'symbol'. Siva is formless. He also has a form and a formless form. This formless form is called *liṅga*. Other deities can also be represented by the *liṅga* form. In the shrine of Siva at Mayilāduthurai, Pārvati is represented by a *liṅga*. In Manikarnikeswarar temple at Thanjavur, Vishnu is represented by a *liṅga*. In Kerala all the Navagraha deities are cast in the *liṅga* form.

Since 1956 I am living in Thanjavur where in the West Main Street is a temple known as Sankara-Nārāyanar Koyil. Sankara is Siva; Nārāyana is Vishnu. The lingam installed in the sanctum sanctorum is symbolic of Siva and Vishnu. Vannaccharapam Dandapāṇi Swami has sung many songs on the shrines of Thanjavur. He has sung twelve verses on Sankara-Nārāyanar enshrined in the temple. I am grateful to Tiru Subramanian for having brought to my notice the verses of Dandapāṇi Swami. The invocatory verse is as follows:

துங்க மமுவும் சுடர் ஆழியும் புனைகைச்
சங்கர நாராயணனைத் தஞ்சையிற் கண்டு - எங்கள்
வினை யாவும் தீர்ந்து உ(ய்)யற்கு வேதங்கள் அந்தம்
தனை ஆய்ந்தோர் தாமே சரண்.

[To behold at Thanjavur Sankara Narāyana who wield the lofty mazhu and the radiant disc and be rid of all our Karma and gain redemption, I surrender unto them who have investigated the Upanishats.]

St.Sekkizhār is my deity. It is my opinion that he emerged when Siva, on purpose, pressed all the sixty three Nāyanmār together. If any one is competent to say what *liṅga* means, it is only St.Sekkizhār who can perform the myrific feat. Verse 8 of the Sākkiya Nāyanār Puranam is as follows:

காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்குங் காரணமாய்
நீள் நாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்
நாணாது நேடிய மால் நான்முகனுங் காணா நடுச்
சேண் ஆரும் தழல் பிழம்பாய்த் தெளிந்தார் ...

["For the unseen formlessness and the seen form

The source and symbol is Siva-linga which

Indeed is the Lord adorned with a long snake."

It became clear to him (Sākkiya Nāyanar)

that for Vishnu and Brahma

Who impudently went in quest of Him, He,

in all grace,

Manifested in their midst as a pillar of fire

That pierced the upper and the nether worlds.]

The concept of Siva-liṅga is made clear beyond the shadow of doubt by St.Sekkizhār. Siva is a column of fire whose top or base, none can know.

St.Mānickavāchakar sings rapturously thus:

"பாடி மால் புகழும் பாதமே அல்லால் பற்று நான் மற்றிலேன்"

[Save the feet of Him hymned by Vishnu I have palladium none.]

St. Sekkizhār hails Siva as infinite Effulgence (அலகில் சோதியன்).

The term "Siśna devāḥ" referred to above is explained by Sāyaṇa as "those who sport with siśna, i.e., the unchaste many "and he quotes Yāska as his authority. It is the same interpretation as given by Durga – the commentator of Nirukta which is one of the Aṅgās of the Vedas.

The cosmic Purusha is referred to as a-liṅga in the Katha Upanishad VI.8. It means the cosmic Purusha is devoid of a

distinguishing mark. The same description occurs in the Svetāsvatara Upanishad also III.9. This Purusha is Siva. He is indeed 'the Cause of causes.' – Mahabharata, Anusāsana Parva, section XIV, V, 226. It is Siva – Mahesvara who is the cause of causes — Svetāsvastara Upanishad, 1.3. He is indeed the One who rules over the causes. So, Siva is indeed ineluctably inconceivable.

As the Kena Upanishad 11.3., affirms "He by whom it is conceived of is not conceived of. It is not comprehended by those who say they comprehend it. It is understood by those who say they understand it not." St.Mānickavāchakar says: "மாற்றம் மனம் கழிய நின்றோன்." Siva is indeed the Vedic God who manifests when words and manam (the inner sensorium) are beyonDED. The message is Siva's form is characterised by indistinguishability and imperceptibility.

St.Tirugnānasambandhar says:

கருவினால் அன்றியே கரு எலாம் ஆயவன்
உருவினால் அன்றியே உரு எலாம் ஆயவன்.

[He was never an embryo and yet He is

indeed all the embryos;

He is formless and yet is the form of all forms.]

Being the form of all forms and yet formless Himself, there is nothing in all the worlds that is not pervaded by Him. Every form that is hailed and adored is the form of Siva's liṅga. So, liṅga is the form of adoration itself. As the Purusha Sūkta declares Siva who is the cosmic Purusha, sports a thousand heads, eyes and limbs. This declaration is borne out by several passages in the Liṅga Purana. A single passage from this Purana is all-sufficient.

"A-liṅgo liṅgo mūlam tu avyaktam

liṅgam ucyate,

A-liṅga Siva ity ukto liṅgam saivam iti smṛtam."

The Supreme Being that has no characteristic marks is the source of characteristic marks. Imperceptibility is the mark of Siva-Liṅga. Liṅga especially pertains to Siva. For more details, I commend for perusal, chapter 3 entitled *The Siva Liṅgam* forming part of C.V.Narayana Ayyar's work: "Origin and Early History of Saivism in South India." I have used much material from this work. However this work requires updating.

My friend Sri G.P.Srinivasan, with the help of his two friends Sri.A.G.Chandrasekaran and Ms.R.Maheswari, was able to secure for me a copy of VISION OF THE DIVINE, indited by Eruch B.Fanibunda, published in 1977, by the author (16, Cama Road, Bombay-400 039). I quote hereunder a passage from the chapter entitled Lingodbhava: The Symbolic Birth of God in Time and Space.

"The Lingam has the form of a mathematically perfect figure the ellipsoid. It has neither a front nor a back, and is without an end or a beginning. It has no protuberances or irregularities jutting out from its smooth surface, which might give it some character. Its form is based purely on a geometrical figure, the ellipsoid, and hence it cannot be identified with any other known physical form in the universe except another mathematically perfect ellipsoid which is another Lingam. It is so devoid of character, that the author is almost tempted to call it a "formless form." Therefore, Baba has said that it is the *fittest symbol for representing the formless Divine Essence, that is God.*"

Saiva Siddhantam affirms that the Lingam symbolises the formless form of Siva. How true, yes, how scientifically true!

12. Vaishnavism

Vaishnavism is the faith which has nexus with Vishnu. To refer to the universal pervasion of God, the Vaishnavites use three names, they being Nārāyanan, Vāsudevan and Vishnu.

Vaishnavism affirms there is no object which is not pervaded by Vishnu. Only holy men are ever alive to this. Vaishnavism is in existence ever since creation. Vishnu is known as Ādi Mūlam (the original source). The devotees of Vishnu call their faith Sri Vaishnavam. Sri is the Consort of Vishnu. She is inseparable from Vishnu. Sri indeed is Grace.

He is a Vaishnavite who cannot endure the suffering of souls. Infinite indeed is Vishnu's mercy. Vishnu is the Life of life. He dwells alike in the believer and the non-believer. All beings are the off-spring of Vishnu.

Absence of envy and jealousy, compassion, firm belief in Archāvatara (God installed in idol) and commitment to Vishnu characterise Vaishnavism. It holds devotion to the devotees of Vishnu is as great as devotion to Vishnu. Some even affirm that service to devotees is even greater than service to Vishnu.

The names of Vishnu are above contamination. The name of Vishnu, it is said, is even greater than Vishnu Himself. The concept of Vaishnavathvam is endowed with true discrimination (Vaishmya Gnānam). The chief mantra of Vaishnavism is Ashtākshara (Om Na Mo Nā Rā Ya Ṇa Ya). This, for the Vaishnavites, is the Mantra Raja.

Vaishnavam is twofold. Āntram and Bāhyam. Āntram is internal and Bāhyam external. Āntram is characterised by Gnānam, Bhakti and Vairāgyam (steadfast adherence). Rūpam (form), Nānam (name) and Bhasha (courteous language) constitute the external mode.

There are ten types of Vaishnavites.

1. Athuveshi : He who cannot dislike Vishnu and His devotees.
2. Anukūlan : He who is helpful to devotees.
3. Nāmadāri : He who wears one of the thousand names of Vishnu.
4. Chakrangi : He wears the emblems – Canku and Chakra – on his arms.
5. Mantrapādi : He who always chants the Ashtākshara.
6. Vaishnavan : He whose bhakti is informed by Gnānam.
7. Sri Vaishnavan: One eternally indebted to Vishnu.
8. Prapannan : The one who has totally surrendered oneself to one's Guru.
9. Ekānti : He whose surrender to Vishnu is absolute.
10. Parmykānti : He who is ever dependent on Sri and Vishnu and his Guru.

Saivam and Vaishnavam are beginningless. These two are coeval with creation.

At the end of the aeon Vishnu absorbs everything into Himself. When the time is opportune for evolution of the cosmos, He creates from His navel a golden lotus. It is from this Lotus, Brahma manifested. However he was in a state of

befuddlement. Then Vishnu appeared before him in the form of a swan. Addressing Vishnu Brahma asked: "Kastvan (Who are you?)" Vishnu named Brahma "Ka:" and the confusion of Brahma grew even greater. Then Vishnu appeared as Hayagrivamūrti (the God with an equine countenance) before Brahma who again questioned Him thus. At this Vishnu said: "I am Hari." Then Vishnu blessed him with the unique vocable 'Om'. After this Brahma commenced his work of creation.

The Vaishnava Āgamas are called Pāncharātram and Vaikānasam.

The philosophy of Vaishnavam is Visishtādvaitam. It means that all things – animate or inanimate –, form the body of Vishnu. Vishnu is the living soul of these. Viśeshanam means distinguishing or special feature(s). The Advaitam of Vaishnavites is characterised by special feature(s) and is therefore called Visishtādvaitam. The special features are those of the one and only God.

The Vaishnavites hold that Vyasa propagated Visishtādvaitam. So too, his chelas Sukhar, Pailar and Vaisampāyanar. In the dynasty of these was born Bhodāyana Rishi. He was a great commentator. His chelas Dankar, Guhadevar and Dramidar followed their Guru in his footsteps.

Vālmiki's Rāmāyana and Vyasa's Maha Bharata are regarded by Vaishnavites as Vaishnava epics.

Madvāchārya, the exponent of Dvaitam, held Vishnu as the supreme God.

Sri Ramānuja, the great exponent of Visishtādvaita, was born during the beginning of the 11th century. He is hailed as an avatar of Ādisesha (the serpent-bed of Vishnu). His message can be summed up thus:

“Brahmam has a form as well as *gunas*. He is the Lord of Vibhūti (opulence). Maya cannot veil Brahmam. Maya is controlled by Brahmam. Brahmam evolves, sustains and resolves the worlds. Brahmam is different from jivas (souls/lives/beings). There are three categories, namely *śwara*, Chith and Achith. Like souls and God, Achith (the phenomenal world) is true. Jivās and Achith constitute the body of God. Brahmam wears this body. In Him dwells Sri. Embodied lives are the servitors of God. Bhakti is the means to gain moksha.”

Of the twelve Āzhwar-s, Nammāzhwar is the greatest. He is not a Brahmin by birth. He is the author of the verse – anthologies called Tiruvāimozhi, Periya Tiruvantāti, Tiruvāsiriyam and Tiruviruttham. Of these Tiruvāimozhi is the most popular work. His works are hailed as the quintessence of the four Vedas.

Tirumangkai Āzhwar is the author of six works. These represent, they say, the six ṅgas of the Vedas. The words of the other Āzhwars are hailed as upāngas.

Āndāl is the only woman-āzhwar. The total number of her verses and those of Kāraikkāl Ammaiyar – a Nāyanār –, are the same. Āndāl was the foster-child of Periyāzhwar. The translations of her works are available in English and French.

It is said that Madura Kavi, an Āzhwar, and Nadamuni – an Ācharya –, received spiritual *upadesa* from Nammāzhwar. This *upadesa* was transmitted to Uyyakkondār, Manakkāl Nampi, Ālavantār, Periya Nampi, Emperumānār and Sri Ramanujar.

The Ācharyas before Rāmānuja imparted spiritual knowledge to fit and proper persons, after testing them. This was with a view to maintaining the honour and purity of the spiritual message. Ramanuja broke this tradition and spread the message to all and sundry, out of compassion.

After Ramanuja arose Embār, Bhattar, Nanjēyar, Nampillai, Vadakkutthiruvēdippillai, Pillai Lokāchāryār, Tiruvāimozhipillai and Maṇavāla Māmuni.

Vedanta Desikar, an extraordinary poet, is a Vadakalai Āchārya. He composed verses in Tamil and Sanskrit.

The Tattvatraya

Two English translations of this work have appeared - one in 1932, by Diwan Bhahadūr V.K.Ramanujachari, published by the author at Kumbakonam and the other in 1966 by M.B.Narasimha Iyengar (16, Sunkwar Street, Triplicane, Madras).

The three tattvas are Chith, Achith and ḡswara.

Chith: Chith is the human self/soul. It is different from body, limbs, manam, prānās, buddhi etc. Soul is birthless and deathless. It is subtle, invisible, atom-like and bright. It is controlled by God. It is part of God's body. It is his slave. Its size is that of an atom. Atom is in size, a hundredth part of the tip of a paddy grain.

Souls are of three types, they being Nityar, Muktar and Patthar (the fettered).

1. Nityar: These are Nityasuris like Ādisesha, Garudāzhwar, Senai Mudaliyār and the like. They for ever render service to God. These, if commanded by Vishnu can create (evolve), maintain and resolve the worlds. These assume many forms to render service to Vishnu.

2. Muktar: By the grace of Vishnu they are freed from sins and phenomenality. They dwell in Vaikuntam enjoying the bliss of God and rendering service to him.

3. Patthar: These are fettered souls. They stand bound by Vishnu-Maya. They indulge in deeds, good as well as bad, swayed by I-ness (Ahankāram) and My-ness (Mamakāram). They take numberless births and deaths and suffer. Their joy is fugitive.

I will now deal with Achith. It is of three types namely Suddha Satvam, Misra Satvam and Satva Sūnyam.

Suddha Satvam: This is pure Satvam, totally divorced from Rajas and Tamas. Suddha Satva persons eventually evolve as Nityar. Misra Satvam is subject to Maya which is also known as Avidya. From this tatva other tatvas get evolved.

Satva Sūnyam is Kālam (Time). Things of the world happen only in time. God is above time and controls it.

I will now essay to explain who ḡswara is. He is the One who governs Chith as well as Achith. God's form is Gnosis. He is the abode of Gnānam and Sakti (Energy). He is all things and everywhere. His body is of supernal light. He evolves the world, maintains it and resolves it. It is through Him deliverance is obtained. He is the Consort of Sri (Lakshmi – the Goddess of Opulence), Bhū (the Goddess Earth) and Nīla. He is Narayanan.

Five are the states of Vishnu.

1. Paratvam: This is the transcendental beatitude which is sempiternal. It is Vaikuntam.

2. Vyuham: In this state His forms are of Sankarsha, Pratyumna and Aniruttha. The source of these forms is Vāsudeva. Sankarshana is the deity of Jiva-tattva. Pratyumnar is the Lord of manam. He governs opulence and valour. Aniruttha is the Lord of Sakti (Energy / Force) as well as Tejas (divine effulgence).

3. Vibavam: It is also known as avatar. Avatar means coming down in a chosen form. Avatars are legion. Ten of them are reckoned very great. The purpose of avatār is to save and foster devotees, to punish the wicked and to re-establish dharma.

4. Antaryamithvam: This is the immanent state of God. God is always in everything. He dwells in each soul to protect it. This is called Swarupa Vyāpti. He dwells in the hearts of yogis and here his form is the size of a thumb. This is called Vighraha Vyāpti. This helps yogis meditate without let or hindrance.

5. Arcchāvatāram: This refers to God's idol in the temple. It is installed in the adytum. The ritual archana (puja) is offered to this. The idol is surcharged with a wondrous splendour. The idol is as puissant as God Himself. The idols are of many kinds. They are Svayambu, (self-born), Devata pratishta (established by Devas), Siddha pratishta (installed by Siddhas), Rishi pratishta (established by Rishis) and Manishya pratishta (installed by men).

Now I will briefly explain what Arttha Panchakam means. It is a pentad of God's forms. It deals with how man gains God, how soul gains self-knowledge, how man comes by the means to gain God, how man through those means realizes the spiritual goal and how to know of the hostile powers that hinder his quest.

The Vedas, the Āgamas, the Dharma Sastras, the Itihāsas, the Puranas, the divine hymns of the Āzhwars and the teaching of the Ācharyas: all these speak about these five only.

1. Svasvarūpam: The form of soul. Soul is deathless. It is the body that dies. Soul is eternal. Soul can function only when it is embodied. Soul should rise above embodiment and in utter purity, it should gain God.

2. Parasvarupam: It is God's form. God indwells all things and entia. He exists within the soul and outside the soul. He is immanent and transcendent. He is free, absolutely free from defects. He can also free the souls from their defects and make them free like Him. Vimala, a name of God, means He who is blemishless. Amala, also a name of God, means He who can make souls blemishless.

I have already briefly dealt with the quintuple state of God, commencing from Paratvam and ending with Archāvatāram.

3. Upāyasvarupam: Upāyam is a means. These are five namely Karma yoga, Gnāna yoga, Bhakti yoga, Prapatthi also known as Saraṇāgati and Saramopāyam.

4. Karma yoga: Performing one's ordained duty without expecting recompense. It is dedication of what one properly does to God. Excavation of wells and tanks, forming of roads, choultries and the like also are part of Karma yoga. Performing of yagnas and the pursuing of Varnāsrāma dharma also constitute Karma yoga. Karma yoga is, truly speaking service to God.

B. Gnāna Yoga: It is done by yogis who are pure and who have come by Vairāgya (unflicking devotion to God). Mastery of the eight-fold (Ashtānga) yoga is a must for Gnāna yoga. Here the yogi constantly meditates on the ever-auspicious and divine body of God.

C. Bhakti yoga: Total devotion to God informed by gnosis is bhakti yoga. The actualisation of bhakti is not easy at all. It is erroneously asserted that the practice of bhakti is easy. It is not so. The utter conviction that whatever God does spells good marks bhakti yoga.

These three yogas are best explained by the grand opus Bhagavat-Gita. Sri Krishnan is the guru of gurus.

4. Purushārththa Svarupam: The four purushārththas are Dharma, Arttha (opulence), Kāma (joy) and Moksha. When the first three are transcended, the fourth is gained.

5. Virodi Svarūpam: These are hostile forces and are of five types.

A. Svarūpa Virodi: Equating body with the soul, serving men in preference to God, believing in one's own

independence ignoring one's dependence on God characterise Svarūpa virodam.

B. Paratva Virodi: Equating the supreme God with lesser deities and godlings, deeming the Avatars of God as men, animals and the like, deeming the idols of God as mere stone, wood, metal, plaster and painting and ignoring the power and puissance of the temple idols constitute Paratva Virodam.

C. Upāya Virodi: God is also known as Upāyam. He is the sole goal of the soul. Ignoring this truth is Upāya Virodam.

D. Purushārththa Virodi: Valuing worldly life, aiming at Swarga and doing what one desires ignoring one's duty to God are a few examples of Purushārththa Virodam.

E. Prāpti Virodi: Committing blasphemy, denigrating bhaktas and deeming the low-born as base, in the main, constitute Prāpti Virodam.

The principle to be followed is: "Love all and serve all." Also, one must fear God and none else. Again one must be true to oneself. Vanity and vainglory are anathema.

Time was when worshippers of Siva and Vishnu (like Siva and Vishnu) wore but the holy ash. References to Vishnu's wearing the holy ash are found in the hymns of Periyazhwar, Nammazhwar, Vishnu Purānam, Maha Bharatam etc. However the modern Vaishnavites wear what is called nāmam as they say it is so ordained by Ācharyas. This they do to show that they are Vaishnavites. Naman is hailed as Tirumāṅkappu (the holy mud that saves).

We will now deal with Mantra Samskāram. It refers to the gaining of purification through mantras. The mantras must be received from a proper guru. These are three in number.

1. Tirumantiram: It is constituted by eight letters and three padās (Om Namō Nārāyanāya).

2. Divya mantram: It contains two sentences, six padās, ten arthas and 24 letters.

3. Saramasloka: It contains eleven padās and thirty two letters. This is Gita's quintessence.

To secure a measure of cogency, I am recording hereunder the answers to a catena of questions raised by learners of Vaishnavism. Here, repetition is unavoidable.

Sri Ramanuja is the author of seven works.

1. Sribhāshya, a great commentary on Vyāsa's Brahma-sutras. This he did to highlight Visishtādvaita. This literally condemns the hermeneutics of Ādi Sankarāchārya.
2. Vedānta Dipa, a smaller commentary on Vyāsā's Brahma-sutras.
3. He also wrote a gloss on the Brahma-sutras, called Vedānta Sāra.
4. His Vedārtha Sangraha is discourse on some of the Upanishads.
5. He indited a detailed commentary on the Bhagavad Gita and this opus bears the name Sribhāshya.
6. Gadyatraya, a prose work, eulogising Nārāyana, was indited by him to instruct his chelas.
7. Nityagranta contains the ordinances pertaining to the quotidian worship of Nārāyana.

Sri Ramānuja had many chelas. From among them he chose seventy four and made them Āchāryapurushas or Pitādhipatis. These seventy four were householders. The descendents of these constituted the Vaishnavite sacerdocy.

Unlike Ādisankarāchārya or Madhva, Sri Ramānuja did not found matams. Among his followers two sects appeared. These are known as Vadakalais and Thenkalais. The

Vadakalais attach great importance to the Vedas, Sastras, Sribhashya etc. The Thenkalais attach greater importance to the corpus of Tamil hymns called Divyaprabandam. The Thenkalais elaborately commented on the hymns of the Divyaprabandam. These commentaries are in highly Sanskritised Tamil. Almost all the temples of Vishnu are under the control of Thenkalais.

The work of Patricia Y.Mumme (New Era Publications, Madras-28, 1988) entitled "The Srīvaiṣṇava Theological Dispute: Manavalamāuni and Vedānta Desika" throws much light.

The Vaishnavites regard the Divyaprabandam as the Tamil Vedas. The chief of the Āzhwars is Kurukūr Satagopar more famously known as Nammāzhwar. It is said that he spent his entire life under the Tamarind tree of the temple in Azhwārtirunagari. He was a yogi par excellence. He never visited any temple. The presiding deity of every holy town appeared before him and blessed him. The Divyakshetras of the Vaishnavites are one hundred and eight. The holy Tevāra-sthalas are 275. A place is a Tevara Kshetra which is hailed by at least one Tevāram patikam. Many sthalas claim more than one decad to their credit. In the absence of a whole decad, there are also references to Kshetras in the Tevāram hymns. These are called Vaippu sthalas. Their number exceeds 250. Of the 108 divya kshetras, many from the Saivite standpoint, are Vaippu sthalas.

The Divya prabanda is known as Nālāyiram as it is said to contain 4,000 hymns. Truly speaking it does not contain 4,000 hymns. This is not to be made much of. A hall of 800 odd pillars is called a hall of thousand pillars. In the same way the reckoning of the Divyaprabanda hymns is made.

While all Vedic faiths aver that Nirguna Brahman is attributeless and *gunaless*, Visishtādvaita avers the contrary. It contends that every reality has to be with attributes. God

is the reality par excellence. So, God has attributes and *gunas*. The explanation of this runs thus. Brahman is devoid of those qualities of Prakriti to which man is subject. Soul is bound by heya *gunas* (bad qualities), material limitations and imperfections. *Gunas* are satva, rajas and tamas. Brahman is not subject to these *gunas* of Prakriti. It is therefore nir-guna (devoid of qualities).

No doubt, Vaishnavam maintains that the only reality is Brahman. Chith and Achith are dependent on God. These three do not exist separately, but like substance and quality, in an inseparable union with one another. Brahman is compared to substance and Chith and Achith to quality, as colour, dimension etc. Chith and Achith are the *Sarira* of God. *Sarira* does not exist without *Sariri*. Truly speaking, sarira is not used to denote bodies such as human bodies, but to denote attributes, the substance being sarira. Sarira means *Aprithaksiddha*, by union called Aprithaksiddhi, i.e., inseparable union or connection, which for ever exists and can never cease. In this background we will again deal with the nomenclature Visishtadvaita. This word is made up of Visishta and Advaita. Advaita means non-duality; Visishta means containing the attributes as Sarira. The term Visishtadvaita means non-duality or the one reality that is God who is united with Chith and Achith as its attributes.

We have seen that Satva, Rajas and Tamas are the qualities of Prakriti and not God. What then can be said to be the *gunas* of God. These are six in number and they are:

1. Gnāna: Gnosis/divine knowledge which is the locus/centre of all knowledge.
2. Sakti: The valiancy to perform all acts.
3. Bala: Supreme strength.
4. Aiswarya: Spiritual opulence to keep in order everything.

5. Vērya: Ability to remain unaffected.
6. Tejas: Spiritual effulgence of purification.

To these are to be added forgiveness, compassion, love, purity, straightforwardness and goodness par excellence.

God is truly nameless. Yet he is hailed in a thousand names. Devotees get purified and acquire all-sufficiency by chanting these names. Hari, Nārāyana, Vasudeva and Vishnu are some of His significant names.

God has a form and is also formless.

Chank (shell), Chakra (wheel), Gada (mace), Bow and Arrow are some of His weapons. His ornaments are crown, Kundala (ear-rings), garland, *Kaustuba* etc. These ornaments are emblematic of His virtues.

He is everywhere and yet He resides for ever in Vaikunta hailed and adored for ever.

His is a subtle and invisible body which animates His idols. These idols lose their power if not duly adored.

He is immanent as well as transcendent. He is ever with His Consort called Lakshmi who is also known as Sri. Even as Siva is hailed as Umāpati, Vishnu is hailed as Sripati.

His is not a Kārmic body and it is not evolved out of Maya. It is *divya* (sacro sanct) and sempiternal. His body functions as the locus of contemplation and meditation.

I will now explain briefly what Suddhasatva means. Suddhasatva is a substance not subject to the qualities of matter from which it is different. It is also known as Svachha, Dravya and Nityavibhūti. Out of this are evolved the Vaikuntaloka (Vishnu's Heaven), and the bodies of Iswara, and of Muktas (the liberated), when, of their own free will they assume forms. Suddhasatva is real, ethereal and subtle.

Time: This is measured by Kalpas of which there are two, they being Brahma Kalpa and Maha Kalpa. Then there are manvantras and these are made up of yugas. These are four.

1. Kali yuga lasts for 4,32,000 years.
2. Dvāpara yuga lasts for 8,64,000 years.
3. Treta yuga is made up of 12,96,000 years.
4. Krita yuga lasts for 17,28,000 years.

Krita yuga is one of perfection. Contamination sets in Treta yuga and grows worse. The worst yuga is Kali yuga in which we live.

A manvantra is the period of one Manu's age and this is equal to seventy one Maha yugas.

A Brahma Kalpa is one day of Brahma's. This is equal to fourteen manvantras together with the sandhis, i.e., the interregnum. The entire period is equal to 1,000 Maha yugas.

Three hundred and sixty days and nights make up one year of Brahma's. A hundred of such years constitute the duration of Brahma's life and this called a Maha Kalpa. This is tantamount to 311,040,000,000,000 human years.

A word about that part of the present Maha Kalpa in which we live. One half of this period has elapsed since the current evolution of the universe. That half is called *para* and the second half (*apara*) has just begun.

In other words, the 51st year of Brahma's life has commenced. The reigns of six Manus have ended and the present Manu is called Vaivasvata Manu. Twenty seven out of the seventy one Maha yugas are over, since he began to reign and we are now in the 28th Maha yuga. Of this three minor yugas are over and we are in the 4878th/or 4877th year of the present Kali yuga.

The resolution of the cosmos is called Pralaya (the Deluge). Pralaya is of four types.

1. Prākṛita Pralaya is that in which the whole cosmos dissolves and exists in a causal form when Satva, Rajas and Tamas are in latent harmony. This pralaya takes place at the end of every Brahma's life or Maha Kalpa.

2. Naimittika Pralaya takes place at the end of each Brahma Kalpa. During this pralaya the upper, middle and nether worlds get reduced to their primitive elements.

3. Nitya pralaya takes place at the death of a being.

4. Atyantika Pralaya takes place when a jiva gets disconnected with matter, i.e., when moksha is achieved.

Everything that has a form is subject to decay and destruction. This is to say that forms are destructible but not the real substance. Gross things get reduced to shūkshma particles and thrive invisible.

Birth marks the occurrence of embodiment. When the body perishes it is called death. Soul exists beginninglessly. It cannot perish.

I have dealt with Karma in the chapter on Saiva Siddhanta. The concept of Karma is common to Saivism and Vaishnavism.

Commentaries play a vital role in Vaishnavam. It is said that Periyavācchān Pillai wrote commentaries on the entire Divyaprabhandam. However a few commentaries are not extant. His commentary on the Tiruvaimozhi is known as Irupatthu Nālāyirappadi which comprises 24,000 grantas. A granta consists of 32 letters. There are five commentaries on the Tiruvāimozhi.

1. Ārayirappadi by Tirukkurkaipiranpillān.

2. Onpatināyirappadi by Nanjeevar.

3. Pannērayirappadi by Vādikesari Azhakiya Manavāla Jēyar.

4. Periya Vācchān Pillai's commentary.

5. ḡ du known as Muppatthārayirappadi. This is the one recorded by Vadakkutthiruvēdippillai who wrote down what Nampillai explicated.

Maṇavāla Māmuni is the author of the Tiruvaimozhi Nūtrantāti. This work is composed of one hundred anaphoretic verses.

The Tiruviruttam stands commented by Nampillai and Azhakiya Manavālapperumān.

There are more than five commentaries on the Tiruppāvai.

Thus there are commentaries explicating all the hymns of the Divyaprabandam.

There are many rahasya (arcane) works. Pillailokāchāriyar has authored as many as eighteen works.

(1) Mumukshuppadi, (2) Tatvathrayam, (3) Artthapanchakam, (4) Srivachana Bhūshanam, (5) Acchirādi, (6) Prameyasekaram, (7) Prabhanda Paridāranam, (8) Sārasanghraham, (9) Samsāra Sāmrajyam, (10) Navaratna Mālai, (11) Navida Sambandham, (12) Yādrisikappadi, (13) Parantappadi, (14) Sriyappatippadi, (15) Tattvasekaram, (16) Tanithdvayam, (17) Tanisaramam and (18) Tanipranavam.

The younger brother of Pillai Lokācharya called Azhikiya Maṇavālapperumān wrote an excellent opus known as 'Āchārya Hrudayam'. He is also the author of 'Aruliccheyal Rahasyam.'

Maṇavāla Mamuni has indited commentaries on four works namely Mumukshuppadi, Tatvatrayam, Sri Vachana Bhūshanam and Āchārya Hrudayam.

Archiragati: These are of four types. (i) Garbhagati: The way leading to mother's uterus. (ii) Yāmyagati: The way leading to the God of Death (Yama) to undergo punishment for sins committed. (iii) Dhoomāgati: The way leading to Swarga (Paradise) to enjoy the fruits of virtuous deeds. (iv) Mokshagati: The way leading to Moksha (God's Heaven). If moksha is gained, the cycle of birth and death stands transcended. In this state, eternal bliss enures.

Gati means way (mārga). God indeed is the way and the goal.

Āzhwars are twelve in number.

1. Poikai Āzhwar. He was not borne by any woman; during the month of Aippasi, when the ruling star was Tiruvonam, he emerged from a pool connected with the Kānchipuram Yatothkāri shrine. His form is that of the Pānchajanyam (the conch of Vishnu). His work is known as Eyarpā of one hundred hymns. He hailed seven holy shrines.

2. Bhūdatthāzhwar: He manifested from a flower (Kurukkatthi) during Aippasi, his ruling star being Avittam. His birth-place is Tirukkatanmallai (Mahabalipuram). His form is that of Gowmotaki (the mace of Vishnu). His work is known as Erandām Tiruvantāti comprising a hundred hymns. Thirteen are the holy shrines hailed by him.

3. Peyāzhwar: He was born in a well of Sri Ādikesapperumāl temple, situate in Mylapore, Chennai. He too was born during Aippasi and his star is Sadayam. His human form is that of Nantakam, the sword of Vishnu. He is the author of the Mūndrām Tiruvantāti forming part of Eyarpa. Fifteen are the holy places hailed by him.

4. Tirumazhisai Āzhwar: He manifested from a rattan-bush that flourished in Tirumazhisai during the month of Thai and his hyleg is Makam. He is emblematic of Sudarsanam (the Disc of Vishnu). Two are his works they being

Nānmukan Tiruvantāti (96 hymns) and Tirucchanda Viruttham (120 verses). He hailed seventeen holy shrines.

5. Nammāzhwar: He is also known as Satagopar. He took birth in Āzhwar Tirunagari during the month of Vaikāsi, his natal star being Visākam. He is hailed as an avatar of Vishvaksenar. His works are:

1. Tiruviruttham (100 hymns)
2. Tiruvāsiriyam (7 hymns)
3. Periya Tiruvantāti (87 hymns)
4. Tiruvāimozhi (1,102 hymns)

Thirty six are the holy shrines hailed by him.

6. Madurakavi Āzhwar: He was born in Tirukkolūr near Āzhwar Tirunagari during the month of Chitthirai and his star too is Chitthirai. He is an avatar of Kumutar, a denizen of Vaikuntam. All his eleven verses hail but the glory of Nammāzhwar.

7. Kulasekara Āzhwar:

He was born in Tiruanjaikkalam (Kerala) during the month of Māsi and his star is Punarpūsam. This is also the hyleg of Sri Rama. Kulasekarar's devotion to Sri Rama is ineffable. His human form is emblematic of Kaustupam (the Gem worn by Vishnu on His chest). Seven are the holy shrines hailed by him. His opus Perumāl Tirumozhi is in one hundred and five hymns.

8. Periyāzhwar: He is also known as Bhattar Pirān and Vishnu Chitthar. He was born in Srivilliputthūr during the month of Āni and his natal star is Svāti. He is an avatar of Garuda (the mount of Vishnu). He is the author of Tiruppallāndu (eleven hymns) and Periyāzhwar Tirumozhi (473 verses). Nineteen are the holy shrines celebrated by him.

9. Āndāl: She is also known as Goda. Her birth place is Srivilliputthūr. She manifested in a garden of Basil, in the month of Ādi and Puram is her star. Her foster father is Periyāzhwar. She is an avatar of Bhū (Mother Earth). Her work Tiruppāvai comprises 30 hymns. She is also the author of Nācchiyār Tirumozhi (143 verses). Eleven are the holy shrines hailed by her.

10. Tondaradippodi Āzhwar: He was born in the month of Mārkaḻi and Kettai is his star. He is an avatar of Vishnu's divine garland, known as Vana Mālai. His work Tirumālai comprises 45 hymns. His other work is Tirupalliyezhucchi (10 hymns). He hailed the shrine of Srirangam alone.

11. Tiruppānāzhwar: He took birth in Uraiyyūr (Trichy) during the month of Kartikai and Rohini is his star. He is an avatar of Srivathsam, the maccham (mole) in the bosom of Vishnu. His work Amalanādiripirān comprises in all a decad of hymns. Three are the holy shrines hailed by him.

12. Tirumangkai Āzhwar: He was born during the month of Kārtikai and his star is Kārtikai. Tirukkuraiyalūr is his birth-place. He is an avatar of Sārngam (the bow of Vishnu). His works are six.

1. Periya Tirumozhi (1,084 hymns).
2. Tirukkurumtāndakam (20 hymns).
3. Tiruneduntāndakam (30 hymns).
4. Tiruvezhukūṭṭirūkkai: A long poem of the genre of Chitra Kavi.
5. Siriya Tirumatal (of 155 lines in 77 1/2 Kaṇṇis or distichs).
6. Periya Tirumatal (of 296 lines in 148 1/2 Kaṇṇis or distichs).

For all these there are commentaries by Periyavācchān Pillai.

The late-lamented Pandita Vidwan, T.V.Gopala Iyer hailed as the latter-day Tamizhthāttha (U.Ve.Swaminatha Iyer) has rendered these Manipravala commentaries in chaste Tamil. Saint Sekkizhār School of Saiva Siddhanta of which I am the founder has published this in three volumes.

The description of Siva-Tāndava by Tirumangkai Āzhwar is unique. Even the words of the Āzhwar move in supreme rhythm. The passage relating to Siva-Tāndavam is as follows:

. . . ஆயிரம் தோள்
மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து, மாதிரங்கள்
மின்னி எரிவீச, மேல் எடுத்த கழ் கழற்கால்
பொன் உலகம் ஏழும் கடந்து உம்பர் மேல் சிலும்ப
மன்னு குலவரையும் மாருதமும் தாரகையும்
தன்னுடனே சுழலச் சுழன்று ஆடும்
கொல் நனிலும் மூஇலை வேல் கூத்தன் . . .

[Lo, His thousand arms and hands flashed through the cardinal points; His fulgurant, uplifted and ankleted feet did thrud through the seven golden worlds, and roared and danced in the puissant world of gods and godlings, whilst the eight Great Mountains, Vāyu and the sidereal hosts quaked and swirled. Thus, even thus, the Dancer non-pareil that wields the murderous three-leaved spear swirled and danced.]

Time was when Saivites and Vaishnavites lived in harmony. They maintained between themselves adorable respect. Though Tirugnānasambandhar lived about two centuries before the birth of Tirumangkai Āzhwar – also known as Āli Natar, a Tamil poet contemplated a scenario of their meeting. It is said of the Āzhwar that he waylaid Vishnu and tried to steal His jewels. However Vishnu through His grace enlightened him. It was thus he emerged as an Āzhwar. Of Gnānasambandhar, the Periya Purānam

says that from out of urn which preserved the bones and ashes of a lass called Pūmpāvai, he resurrected her.

Gnanasambandhar addressed the Āzhwar thus:

கடியுண்ட நெடு வாளை கராவில் தப்பி
 கயத்துக்குள் அடங்காமல் விசம்பில் பாய
 அடியுண்ட உயர் தெங்கின் பழத்தால் புகம்
 அலை யுண்டுகுலை சிதறும் ஆலி நாடா!
 படியுண்ட பெருமாணப் பறித்துப் பாடிப்
 பதம் பெற்ற பெருமானே! தமிழேன் பெற்ற
 கொடியொன்று நின் பவனிக்கு எதிரே சென்று
 கும்பிட்டாள் உயிர்ஒன்றும் கொடு வந்தாளே.

[The scabard fish that escaped from the bite of a crocodile leaped beyond the bourne of the tank, leaped up, hit a bunch of ripe coconuts of a tall coconut tree from which a cocoanut fell on the arecanut tree which caused the tossing of waves. O Lord of such Āli, O great one who waylaid Vishnu who at the dissolution of the world swallowed it and kept it safe in His stomach! You gained the grace of Vishnu thus. Lo, my young daughter went out, watched your procession, adored you and lost herself and returned with nought else save her mere life.]

Hearing this, the Āzhwar responded thus:

வருக்கை நறுங்கனி சிதறிச் செந்தேன் பொங்கி
 மடுக்கரையில் குளக்கரையில் மதகில் ஓடப்
 பெருக் கெடுத்து வண்டோலம் செய்யும் காழிப்
 பிள்ளையார் சம்பந்தப் பெருமான் கேளீர்.
 அருட் குலவு மயிலை தன்னில் அனலால் வெந்த
 அங்கத்தைப் பூம்பாவை ஆக்கினோமென்று
 இருக்குமது தகவு அன்று; நிலவால் வெந்த
 இவளையும் ஓர் பெண்ணாக்கல் இயல்புதானே.

[As the fragrant jack-fruit fell down and scattered, its abundant ruddy honey flowed in the water course, pool and sluice causing bees to bombinate aloud. Such is your Kāzhi.

Please listen. Be not content with your act of triumphantly resurrecting Pūmpāvai of Mylapore suffused with grace, from out of her limbs burnt by fire. This is not enough. Here is she, the one baked by the beams of moon. It behooves you to transform this one into a living girl.]

These two verses are cast in the Akam genre.

Vaishnavism is rich in its Āchāryas. These are gurus and guides.

Nammāzhwar is also reckoned as an Āchārya.

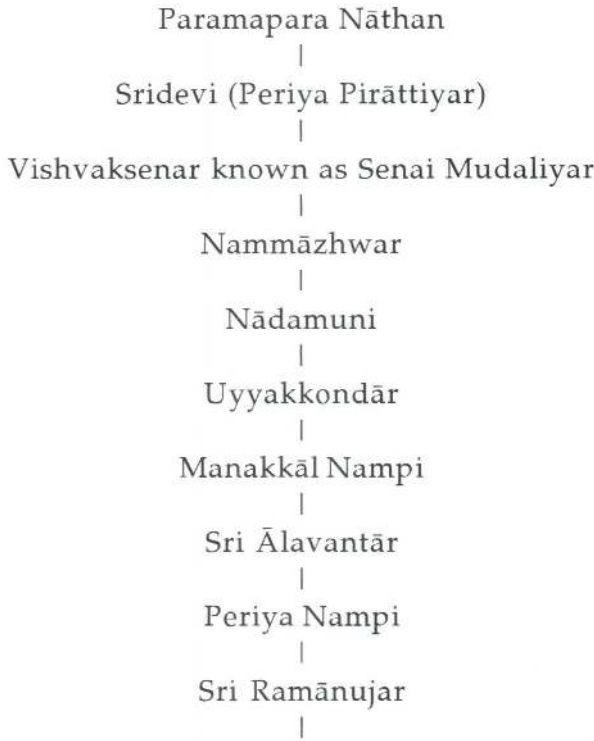
Thanks to the Āzhwars, a twenty-day festival takes place in Srirangam. This festival was conducted by Tirumangkai Āzhwar and Nādamuni. Rāppatthu and Pakalpatthu constitute this festival. Recitation of the Tamil scripture characterises this festival. The words of Āzhwars, be it remembered, are ēracchoṛkal (words moist with grace). Nammāzhwar is indeed the Vedas in human form. It is said that Kambar hailed Nammāzhwar thus:

அந்தமிலா மறை ஆயிரத்து ஆழ்ந்த அரும்பொருளைக்
செந்தமிழாகத் திருத்திலனைல் நிலத் தேவர்களும்
கந்தம் விழாவும் அழகும் என்னாம்? தமிழார் கவியின்
பந்தம் விழா ஒழுகும் குருகூர் வந்த பண்ணவனே.

[Had not the sage-poet who hailed from Kurukūr replete with festivity, rendered the recondite and rare import of the endless thousand Vedas into salvific Tamil what indeed would have become of the earthly Devas (Brahmins), the suaveolent festivals and their beauty?]

Villiputthūr Azhwar hails Nammazhwar as the hierophant of the quartet of Vedas. Nammazhwar is hailed as an ocean of gnānam and this ocean is indeed a reference to scriptures in Tamil. Even Vishnu bends His crown, the better to listen to the hymns of Nammāzhwar. [பெருமான் மகுடம் சாய்க்கும்படிக்குக் கவி சொலும் ஞானத்தமிழ்க் கடலே.]

The following table describes the line of Ācharyas.

-
1. Dasarati (Mudaliāndān) 2. Srivatesanga Misra (Kūratthāzhwan) 3. Embār 4. Parāsara Bhattar 5. Nanjēyar 6. Nampillai 7. Vadakku Tiruvēdi Pillai 8. Pillai Lokāchāriyār 9. Maṇavāla Māmuni (Azhakiya Maṇavālar)	1. Pillān 2. Vishnu Chittar (Engal Āzhwān) 3. Nadāthūrammāl 4. Atreya Rāmānujar 5. Sri Nigamānta MahaDesikar (Vedānta Desikar)

Maṇavāla Māmuni and Nigamānta Desikar are assigned special importance in Vaishnavam.

1. Nādamuni: His birth-place is Kāttumannār Koyil. He was christened Renganāthāchāriyār. He was born in the month of Āni and his hyleg is Anusham. But for him Vaishnavism would have lost the Divya Prabhanda. In Saivism Nampī Āndār Nampī plays a similar role. It is Nādamuni who codified the Divya Prabhanda. He established what is known as Ubaya Vedānta, that is Sanskrit as well as Tamil Vedānta. His father Easwara Muni was the author of many works. He was well versed in Music and Yoga.
2. Uyyakkondār: He was the chief chela of Nādamuni. He was born in the month of Chittirai and his star is Kārtthikai.
3. Manakkāl Nampī: He was the chief chela of Uyyakkondar. He was born in the month of Māsi.
4. Ālavantār: He is a great Āchārya. His clan is known as *Sottai*. He is the son of Easwara Muni and the grandson of Nādamuni. He was born at Kāttumannār Koyil, during the month of Ādi and his star is Utthiram. It was he who highlighted the greatness of Rāmanujar. He is the author of a pentad opuses.
5. Periya Nampī: He was the chief chela of Ālavantar. He was a contemporary of Tirumalai Nampī, Tirukkottiyur Nampī, Tirumalai Āndān, Tiruvaranga-p-Perumal Araiyaar and Tirukkacchi Nampī. It was Periya Nampī who gave dēksha to Ramanujar. He is known as Parāngusa Dāsar and Maha Pūranar. Nampī – an honorific suffix -, means: “he who is perfect.” Madurakavi Āzhwar hailed Nammāzhwar as Tirukkurukūr Nampī.
6. Rāmānujar: Thanks to him Vaishnavisam flourishes in

a wondrous splendour. He is also known as Emperumānār, Elaiya Āzhwar etc. He is hailed as an avatār of Ādisesha and Senai Mudaliyār. He was the preceptor of Pillān, Mudaliyāndān, Embār, Kūratthazhwan, Arulāla-p-Perumāl Emperumānār, Ananthazhwan, Pranatharthiharar and others. Ramanujar was born in Sriperumpthūr, in the month of Chitthirai. His hyleg is Ādirai (the Beteguese). He appointed his 74 chelas as Simmāsanapatis. Simmāsana means throne. Many pious men and 700 sannyāsins were devoted to him. His Sribhāshya is the opus par excellence which is the life blood of Visishhtādvaita. His great chela Tirukkurukkai-p-Piran Pillān is the commentator of Tiruvaimozhi known as Ārāyirappadi. This Pillan initiated the Manipravāla commentary.

Rāmānujar learnt from five Āchāryas. So he is known as Panchāchārya-pādasrithar. These five are:

1. Periya Nampi from whom Ramanuja received the Vaishnava Diksha.
  2. Tirukkottiyūr Nampi: Ramanuja approached him 18 times and learnt the arcane message of Vaishnavism.
  3. Tirumalai Āndān: It is from him he came by the true and salvific message of Tiruvāimozhi.
  4. Tirumalai Nampi: He is the maternal uncle of Rāmānuja from whom he learnt the signficiance of the Ramayana.
  5. Tiruvarāga-p-Perumāl Araiayar: From him Ramanuja learnt the message of the hymns of Divyaprabhanda, Sastras and many precepts.
7. Tirukkacchi Nampi too is to be regarded as a preceptor of Ramanuja. Nampi was born at Puviruntavalli near Chennai. It is said he received from Sri Kānchi

Devapperumal Himself the sextuple truth and this (called the six vocables) he transmitted to Ramanujar.

8. Embār: He is the son of Ramanujar's mother's younger sister. He was born at Maduramangalam in the month of Thai and his hyleg is Punarvasu. He is also known as Ramanujapādacchāya and Govinda.
9. Parasara Bhattar: He is the son of Kūratthāzhwan. From his father and Embar he learnt many a spiritual truth. He is also the guru of Pillaipperumāl Aiyangar – the author of the famous Ashta - prabhandam. Bhattar is a great exponent of Tiruvāimozhi. He is famous for his subtle expositions. He was born in the month of Vaikāsi. His star is Anusham.
10. Nanjēyar: He was converted to Vaishnavism by Bhattar. He was known as Vedānti. He became a sanyāsi and assumed the name Nanjēyar. He is the commentator of the Onpatināyirappadi. He was born in the month of Panguni and his star is Utthiram.
11. Nampillai: He is the chief chela of Nanjēyar. He was also known as Nampūr Varadāchārya. He was hailed as Lokāchārya. His natal star was Kārtthikai. He was well versed in Divya Prabhanda and Rāmāyana. Hidden messages of these surfaced up at his command.
12. Periyavācchān Pillai: He was born in the month of Āvani and his hyleg is Rohini. Seingnalūr near Tiruppanandāl, the birth place of Chandesura Nāyanār, is his birth-place. By birth a Smārta-Brahmin, he was drawn to Vaishnavism. Sri Krishna Premi has built for him a shrine in his birth-place and is maintaining it. His commentary on Tiruvaimozhi goes by the name Iruppatthu Nālayirappadi. It is said he has commented on the entire Divya Prabhanda. He is hailed as the Vyakkyāna Chakravarti (the emperor of commentators).

13. Vadakku Tiruvēdi-p-Pillai: His commentary on Tiruvaimozhi is known as Muppatthu Ārayirappadi. His inspirer was Nampillai and his commentary is also known as Nampillai ēdu. It is also called Bhagvat Vishayam. This work is the best of all commentaries. It is exhaustive. Its cultivation ushers in ecstasy.
14. Pillailokāchāriyār: Vadakku Tiruvēdippillai had two sons. The elder is Pillailokāchāriyār and the younger one is Azhakiya Maṇavala-p-Perumāl Nāyanār. These two were bachelors throughout their life.
15. Engal Āzhwan: He is the author of a commentary on the Vishnu Pūrana. H.H.Wilson's English translation of this Purana still holds the field.
16. Nadāthur Ammāl: He loved Vishnu as a mother would love her child. Ammāl means mother.
17. Kitambi Appullār: He is also known as Vādi Hamsapūthāchāriyār and Atreya Ramanujar. He is the maternal uncle and guru of the famous Nigamānta Desika.
18. Nigamānta Desikar: He was born in the month of Purattasi and his star was Tiruonam. What is Tiruvadiraī for Siva, Tiruonam is to Vishnu. His birth-place is Tirutthanka near Kānchipuram. The names of his parents were Anantasūri and Thotharāmba. He married Tirunangkai. He was christened Venkatanāthan. He emerged as Nigamānta (Vedanta) Desikan. He acquired many titles. He was devoted to Hayagrēva. He indited more than a hundred opuses. He was equally valiant in Tamil and Sanskrit. His Pāduka Sahasram is an outstanding work.
19. Tiruvaimozhippillai: He was born in the month of Vaikāsi and his star is known as Visākam. He was the chief disciple of Pillai-Lokāchāriyar. He was born at Kunti, also known as Kartakai, a place near Ramanathapuram. His

deep devotion to Tiruvāimozhi earned for him the name Tiruvāimozhippillai.

20. Maṇavāla Mamuni: He belongs to the 14th century. He was born in Āzhwar Tirunagari. He grew up in Sikkirkatāram under the care of his maternal uncle. He received many titles. He was known as Azhakiya Maṇavālar, Yatētra Pranavar, Visatha Vāk Sikhāmani and Periya Jēyar. He passed away on dvādasi day in the month of Māsi. He was then 73 years old. He wrote many works. His Upadesarathna Mālai is very popular. He wrote commentaries on Ācharya Hrudayam and five other works. Vānamāmalai Jēyar and seven others of his disciples were known as the Eight Great Tuskers. He is hailed as a reincarnation of Ramanujar.

Vaishnavism and Saivism are the two eyes of Hinduism.
They will last for ever.

13. Festivals and Vratas

In English, the primary meaning of the word feast refers to a festival. Every faith has its Calendar of festivals. So far as Hinduism is concerned it is festivals that keep it vibrant. People gather in their strength and their participation spells cheer. Old men and women as well as infants joyously participate in a festival. The prevailing mood on this occasion is jubilation.

Hindu festivals are millennia old. They mirror our civilization, culture and social consciousness. They are also informed by a religious fervour. They are an open and public acknowledgement of our gratitude to God. The foreyard of every house is swept clean and beautiful *Kolam*-s are drawn. Lamps are lit and kept on pials. Guests are received with gusto.

Procession is part of a temple festival. In olden times Harijans were not permitted to enter a temple. However, the Āgamas mercifully declare that they get the same amount of *punya* when they merely behold the temple-tower. As those cannot enter a temple and behold the installed deity, it is said, God Himself comes out to behold them and be beheld by them. In a car festival every one can pull the rope and stand blessed. An episode recorded in the Puranam of Naminandi Adikal is in point.

During the festival, the Lord of the Devas
 Graced Manali by His visit;
 All devotees, without distinction of class or clan
 Thronged there and Naminandi who joined them,
 Adored the Lord thither;
 As he had *darshan* of the Lord,

The Protector of all Devas, in all His splendour
Of regal festivity, he felt delighted.

He adored the Lord the live-long day;
When the Lord returned to His temple,
He hailed Him there and taking leave of Him
Repaired to His town through the inky-dark night.
He would not enter his house – pure and holy–,
And slumbered on the pial.

His wife who is his helpmate in all his dharma and
karma

Tither came and requested him to come in.

She said: “Be pleased to perform the *pūja*
For the Lord who wears the crescent on His crown,
And also the *Agni*-rites; thereafter you may
Be pleased to eat and slumber.”

He replied her thus: “This day our Lord
Visited Manali; I adored Him with all and sundry,
I am afraid, I am polluted.

So I must first have the purificatory bath;
I will then enter the house to do the *pūja*;
Secure for me, here, cool water and things needed.”
Thus bidden, the loving wife hastened

Into the house to secure them.
 Then, we know not, if it was by the Lord's grace
 Or by the fatigue he suffered, he fell asleep
 All at once; he slept, his mind fixed
 On the feet of the Lord of the Devas;
 He then dreamt a dream.

As if to accept the pūja of the great servitor
 Lord Veethivitangka of ever-glorious Tiruvārūr
 Appeared and said: "All men in Tiruvārūr
 Are blessed with the wisdom of the Vedas;
 They form Our Hosts; this is their beatitude;
 We will reveal this to you and you shall
 witness it."

Thus spake the Lord in grace and vanished.

As the Lord disappeared, he came to himself.
 "What is it I have done entertaining
 A sinful thought instead of doing my pūja?"
 Thus he mused, fear-driven; he rushed
 Into the house and performed the pūja;"
 He also told his wife of the happening....
 Participation in the procession of a temple-festival
 is the easy way to gain the grace of God.
 Especially great is the potency of a Vṛata.

Mahākavi Bharati sang thus:

“O Lord Kaṇṇa (Krishna), how is it that
 You lie abed besieged by malady?
 How then is it, O Kaṇṇa that you stand
 Resuscitated by *nonpu*?”

Nonpu in Tamil means Vṛata. From the root *Vṛ*, the word Vṛata evolved. *Vṛ* means “to will or to choose.” So, will or what is willed is the essence of Vṛata. By extension *Vṛata* includes ‘vow’, ‘religious obligation’, and ‘performance of rite.’

There are Saiva Vṛatas as well as Vaishnava Vṛatas. Hundreds of Vṛatas are observed by Hindus. P.V.Kane speaks of about 1,250 Vṛatas. [History of Dharmasāstras, Vol.V, Part I, pp.253-462].

Strict observance of Vṛatas revives, regenerates and reanimates their performers. For Saivites, Sivarātri is the Vṛata par excellence. It is a Vṛata which is associated with rātri (night). Another Vṛata that lasts beyond a sennight is Navarātri. Usually night is the time when body and soul must rest: Exceptionally, both body and night should be active during some nights.

I will deal with Sivarātri in some detail. Of the Vṛata of Mahāsivarātri, J. Bruce Long observes: “In the strictest technical sense of the term a Vṛata is a vow or sacrifice, in which one offers a part of oneself (through fasting, prayer, meditation etc.) or a portion of one’s goods, to God as a thanks-offering and as a petition for some desired boon. Or it might take the form of a discipline engaged in for the purpose of promoting physical and mental self-control. (Mahāsivarātri by J. Bruce Long in Religious Festivals in South India and Sri Lanka, Manohar, New Delhi, 1982).

One can see many different types of motivation at work in the Sivarātri Vṛata; acts of penance and contrition, acts of

thanks-giving and praise, and acts to persuade Him to recompense the devotee for his efforts with appropriate benefits.

The Sivagnāna Siddhiyār (Supakkam, Verse 182) affirms thus:

“The celestials too come down to the earth to perform pūja unto Siva.”

It is said that this pūja is done every night which is why no one is allowed to stay within the temple once the *arthajāma pūja* (which is akin to compline) is over. The only one night when human devotees could be present in the temple is Sivarātri. Obviously this single night is worth the sum total of all the other 364 nights of the year. So, the devotee should not let this night to slip out of his hands. The annual vigil kept during this night is comparatively an easy way to gain the greatest benediction.

In this context it is good to remember that Siva is the Lord of the destitute and the down-trodden. Things abandoned are dear to Him. A *res nullius* is sacred to Him. The crematory and the charnel house are His favourite haunts. The white madar – the ever-condemned flower–, is sweet to Him. Charred bones are His jewels. A garland of skulls is much prized by Him. Matted hair is deemed sacrosanct by Him. He covets not silken vestments. He is a naked ascetic. Sometimes His loin is girt with a tiger-skin. He is not after powder and perfume. The ashes of burnt corpses are held by Him in great esteem. Night, in particular midnight, is truly sacred to Śiva. It is His favourite hour. No wonder it is, that He chose the dark hour of the night for His worship. Śiva is a niśācara. So are His hosts of Bhūtas and Piśācas—all vagrants of the night. Śiva the incomprehensible, in the fitness of things, is best meditated during *ardharātri* as the Mahāyogin.

Of the 365 nights of the year, which night is to be reckoned as Mahāśivarātri? Which is the night that manifests the sought-after kairós—the time of grace? Hinduism, it is well-known, attaches great importance to the ritual hour. In fact, its almanac is so designed and worked out that it furnishes all the data that point to the appearance of ‘the sacred’ in time.

We have a pentad of Śivarātris. The monthly Śivarātri is to be distinguished from the annual which alone goes by the name ‘Mahāśivarātri.’ Each month is made up of a couple of pakṣas (fortnights), they being the dark and the white fortnights. The kṛṣṇapakṣa caturdaśī that occurs every month marks the monthly Śivarātri. The kṛṣṇapakṣa caturdaśī occurring in the month of Māśi (Feb-March) marks the Mahāśivarātri. In other words, Mahāśivarātri falls on the fourteenth lunar day (tithi) of the dark half of Māśi. That Mahāśivarātri is unique which is presided over by Tiruvōṇam, the asterism dear to Viṣṇu.

The other three Śivarātris are Nitya, Pakṣa and Yoga Śivarātris. We know that caturdaśī occurs twice a month. There are twenty-four caturdaśīs in a year. Each of these is a Śivarātri, sui generis. This is called the Nitya Śivarātri. The worship commencing from the kṛṣṇapakṣa prathamā in the month of Tai (Jan.-Feb.) should be continued for thirteen days and this should terminate with the trayodaśī. This indeed is known as the Pakṣa Śivarātri. The amāvāsyā which falls on a Monday is also deemed a Śivarātri. This goes by the name Yoga Śivarātri.

The origin of Śivarātri is traced as follows in the Kandapurāṇam. It is dealt with in ‘Aṭimuḍi Tēṭiya Paṭalam.’ The narrator is Brahmā Himself. Admonishing Dakṣa whose sacrifice ended in a fiasco, Brahmā said:

“O Dakṣa, you spoke pejoratively of Lord Śiva and courted despicable chastisement. Befuddled, you landed

yourself in trouble. Even Viṣṇu and I were not exempt from this bewilderment." This said, Brahmā subjoined: "When a thousand caturyugas pass away, it marks the passage of a day's time for the sun, the moon, the planets, the stars, Indra, his hosts and the lives in the cosmos meet with their doom. When once this happened the munis of the higher realm fled to Janaloka in fright. Then all the ocean-streams rose up and swallowed all places save such sacred towns like Kāśī and Kañci. Viṣṇu was then reposing on a banyan-leaf that floated in the great deluge. The munis of the Janaloka approached him, invoked him and sang his praises. He bestirred himself from his slumber. He could no longer behold the earth as it had sunk to the nethermost world. So he assumed the form of gargantuan boar, plunged into the Pātāla, retrieved the earth, bore it on his tusk, surfaced up and reestablished the earth which resumed its former poise. By then a thousand caturyugas had passed away. I woke up and engaged myself in the activity of creation. Viṣṇu felt extraordinarily proud as he was able to retrieve the earth. He then commenced his Yogic slumber. I too felt excessively proud as I thought that lives perished when I slumbered and revived when I woke up. I concluded that I was the supreme Ens. I woke up the slumbering Viṣṇu and questioned him thus: "Who may you be?" He said, He was my father. This I knew. Yet in my drunken elation I denied what he affirmed. I asserted that I was indeed the Ens Entium. Then a tussle ensued between me and Viṣṇu. We staked everything in our fight. Viṣṇu aimed at me a weapon which he had received as a gift from Lord Śiva. I parried it with the one gifted to me by Lord Śiva. The two weapons went about burning everything. The earth and the heaven were alike ablaze. As we fought furiously with each other, Nārada emerged from my visage and said: "Neither of you should think you are the supreme. You fight with the weapons gifted to you by Śiva. However you have in your pride forgotten Śiva, the supreme. If your

fight continues, Lord Śiva will manifest before you as a column of fire."

"We ignored the words of Nārada and our fray thickened. For a thousand years our fight went on, day and night. It was then during a kṛiṣṇapakṣa caturdaśi at midnight a mountain of fire arose before us. It swallowed clean our weapons. The heat that radiated from it was beyond endurance. We gave up our fight and beheld from at a distance the mountain, in wonder. Then a celestial, unbodied voice proclaimed thus: "O ye little boys! Lord Śiva will judge your strength and valour. Try to reach the top or the bottom of this mountain of fire." We then decided thus: Whoever first reaches the top or the bottom is to be deemed the supreme God. I incarnated as a swan and flew up. Viṣṇu became a boar and burrowed into the earth. It was labour that met with no end. He stood denuded of his strength. He owned his defeat. With a contrite heart he prayed to Śiva who forgave him his presumptuousness and enabled him to surface up. I, on my part, was winging the buxom air for a millennium, all in vain. I was fatigued. Vertigo possessed me. It was then I saw saintly persons like unto Siddha-puruṣas emerge from the flame. They said: "Will this swan ever eye the peak of this supernal flame? After some time this poor bird will give up its ghost. Look at the fate of Viṣṇu. He, as a boar, bored into the earth laboriously. Ere long he became alive to his presumptuousness. By his contrition he has gained the Lord's benediction. This befuddled fowl can survive if only Lord Śiva chooses to cure its bewilderment."

Harkening to this I realized my folly. I gave up my arrogant quest then and there. I hymned the glory of Lord Śiva. I approached Viṣṇu and said: "You are not the supreme one; nor am I. It is Śiva who is the one and only true God. Let us adore Him."

Thus, even thus, did Brahmā and Viṣṇu come to own Śiva as the Supreme Lord. The night during which Lord Śiva manifested as a mountainous column of fire became the sacred Śivarātri. The mountainous column of fire then came to abide as a ruddy mountain high Arunāchalam.

The Kandapurānam (III 21.96) speaks thus of the divine event:

அரியும் யானும் முன்தேடும் அவ்வனல்கிரி அனல்
கிரியெ னும்படி நின்றதால் அவ்வொளி கிளர்ந்த
இரவ தேசிவராத்திரி யாயினது இறைவற்
பரவி யுய்ந்தனர் அன்னதோர் வைகலிற் பலரும்.

By the grace of Lord Śiva the theomachy terminated in the theophany.

Referring to the futile search of Brahmā and Viṣṇu and the consequent theophany, St. Appar (தேவாரம், ஐந்தாம் திருமுறை 95:11) sings thus:

செங்க ணானும் பிரமனுந் தம்முளே
எங்குந் தேடித் திரிந்தவர் காண்கிலார்
இங்குந் றேனென்று இலிங்கத்தே தோன்றினான்
பொங்குஞ் செஞ்சடைப் புண்ணியமூர்த்தி.

“Between themselves the red-eyed Viṣṇu and Brahmā pursued everywhere their quest, all in vain. To them, in the form of liṅga, the just and righteous Lord of swelling, ruddy, matted hair manifested, saying, ‘behold Me here!’”

It is this theophany of Śivarātri that is celebrated by the opening words of Tiruvempāvai thus: “ஆதியும் அந்தமு மில்லா அரும் பெரும் சோதி...].”

Chapter 38 of the Śivapurāṇa deals with the greatness of Mahāśivarātri. How the vrata of Śivarātri is to be concluded is dealt with in the next chapter. Chapter 40 celebrates the glory of Śivarātri.

Chapter 17 of the Liṅga Purāṇa celebrates the theophany which is Liṅgodbhava.

According to Bruce Long, the works dealing with Śivarātri are the Mahābhārata, the Garuḍapurāṇa, the Padmapurāṇa, the Skandapurāṇa and the Śivarātri Māhātmya. It is rather unfortunate that he should omit to mention such Āgamas as *Vātula*, *Kāmika*, *Kāraṇa*, *Lalita*, *Kiraṇa*, *Jaya*, *Suprabheda* and *Dīpta* and *Upāgamas* as *Kālottara* and *Kālanirnaya* and *Purāṇas* like *Bhaviṣyottara* and *Vāyu*.

Besides these, there are two works in Tamil, both bearing the same title viz., "Sivarātri Purāṇam." It is from Sri Lanka these works originated. The Purāṇam indited by Nellaināthar was first published in 1881 at Madras. This work of 303 verses is in five cantos. The one by Varadarāja Kavirāja, also known as Varada Paṇḍita, a Brahmin who flourished about a century and half ago. Siva Sri Ma. Kumarasooriyapillai, also of Sri Lanka, wrote a commentary and the work with the commentary was first published in 1913.

An improved third edition was brought out in 1970 by Maravanpulavu Mu. Ganapathipillai. This work of nine sargās comprises 714 verses. This work, says its author, was indited at the behest of the Tillai-Brahmins in conformity with the enunciation of the *vrata* by the Āgamas.

தில்லைவனத்து அறிஞர் திருக்கடைக் கண்ணோக்கி ... நீ ஆகமநூல்
வழாமல் பந்தம் அறுத்திரு சிவராத்திரி விரத சரிதை தனைப்
பாடுக என்னச் செப்பலுற்றேன்

are the words of the author. This *opus* is in exquisite Tamil and each verse dances like Naṭarāja. Our Kavirāja refers to Śivarātri as Śivaniṣi and also Araṇ Yiravu.

Śivarātri is also referred to as a festival (*utsava*) and in certain places, dance and song and the like form part of the celebration. It is not a festival in the strict sense. It is a *vrata*

(vow) which should be undertaken by every Saivite. It must be fulfilled with care and devotion. Contrition and sincerity should inform the performance of the *vrata*. This *vrata* is to be held as a sacred and inviolable duty. The *vrata* is undertaken to quell the mutinous flesh and domesticate the rebellious spirit. When gods themselves behave like the proverbial unteachable monkey, what can we say of man? He should forever be on his guard.

Śaiva Siddhānta says that every soul suffers from the blemish of *āṇava mala*. This *mala* is truly the ancestral blindness of the soul. Before this darkness which is all pervasive, the physical darkness can be deemed as light itself. This *malam* is 'iruḷ' (murk) and is curable only by Śiva's 'aruḷ' (grace). The soul is ever found enmeshed in this murky *mala*. This murk is the author of vanity and pride which, in their turn, plunge the soul in deeper and deeper darkness. From such dense darkness symbolized by the midnight of *Kṛṣṇapakṣa caturdaśī*, light supernal is manifested. This indeed is the message of the Mahāśivarātri *vrata*: '*Tamaso mā jyotir gamaya.*' For this blessing the soul is sempiternally indebted to Lord Śiva. The recognition of this indebtedness assumes the form of *upavāsa*, *pūja* and *jāgarāṇa*. By these three, the soul of triple *malas* propitiates the triple-eyed Lord who causes the darkest hour to give birth to celestial lucency. It is in this sense the Śivarātri is deemed an *utsava* (festival). The conquest of the *āṇavamala* is celebrated by the manumitted souls in gladness and gratitude. In fine, this *vrata* is penance, perseverance and conquest—all rolled into one.

The *vrata* is observed with vigil during the four *yāmas* (watches of the night). Simultaneous and continual *abhiṣeka* to the *liṅga* installed in the *adytum* is performed. *Pañcāmṛta* and *pañcagavya* are offered to Pañcānana (Śiva) by devotees who are subject to *pañcāvasthā* (five states). It is only after the successful termination of the *vrata*, the fast is broken and

the feast of tasting *śivaprasāda* takes place. Thus the soul imbibes Śiva and comes to have its being in Śiva.

Śivarātri, though a *vrata*, is yet neither *votum* which is vow wherein the worshipper undertakes to make an offering when a particular request has been granted, nor *devotio* which is payment made in advance to ensure the bestowal of a benefit. It is adoration offered to the Supreme who is at once awe-inspiring and fascinating. The adoration by the devotee is but an expression of his complete dependence or creatureliness. Truly speaking the *vrata* is an enacted prayer, enacted individually and collectively. This *vrata* is observed from time immemorial. The natives of central Australia are heard to say: "It was so in the *Acchearinga*." This is their transcendent reference which gives permanent value and prestige to custom and belief by referring them back to a higher supernatural reality of initial events. Therefore the following words would aptly size up the Vrata: "Śivarātri! O the night that enlightened Brahmā and Viṣṇu."

Dr. M.Arunachalam says: "The most important among all the annual festive celebrations in Vaishnavism is the Vaikuntha Ekādasi, celebrated in the relevant day of the bright fortnight of the Tamil month of Mārkaḥi (December-January). The famous Saiva festival known as the Ārudra dharsan festival is celebrated in all the temples of Siva, and at Chidambaram, in particular, during the month of Mārkaḥi.

The Vaikuntha Ekādasi is characterized by fasting and as during Sivarātri, devotees keep awake the whole day and night. This festival is celebrated in Srirangam and what is known as the Svarg Vāsal (the gateway to Vaikuntha) is kept open only on this day. A strict fast is observed by devotees. On the next day, they have their first meal in which the leaves of *Agatthi* well cooked, form an important dish." An episode is referred to in this connection. I will once again quote Dr. M. Arunachalam.

“After the evil Duryodhana had driven away the Pandavas to the forest, he planned to ruin them further. He invited sage Durvasa, notorious for his hot temper and quick unforgiving curses, pleased him with his hospitality and entertainment, and sent him to the Pāndavas in the forest at an untimely hour, so that when the sage arrived at their place in hunger, they would not be in a position to feed him properly and thereby would incur his curses. The sage did go there and the Pandavas were in the same predicament; they had no food to serve him. Draupadi prayed to Krishna to save them from the wrath of the unreasonable Durvasa. Krishna found a piece of the cooked *sesbania* left sticking to the vessel in which their food was earlier prepared, and with it he converted the vessel into an *akshaya pātra*, one which supplied an infinite and never ending quantity of good food. Durvasa ate this good food to his heart’s content and went away blessing the Pandavas. That day happened to be the *dvadasi*, the day after *ekadasi* and from that day the habit of taking a *sesbania* preparation on *dvadasi* to break the fast of *ekadasi* became a religious practice.” [Festivals of Tamil Nadu, p.205.]

Another *ekādasi* called Kausika *Ekādasi* is also observed by Vaishnavites.

Kausikam is a Tamil *pann*. It is said, that it is called Bhairavi by the Carnatic musicians. The Kausika Purana celebrates this *pann*.

In a slum outside the village of Tirukkurungkudi a Vaishnava *sthala*, a panjama (an untouchable) was born. He was a great devotee of Vishnu. As he was not permitted to enter the temple, he would stand during every midnight with his veena, before the temple and sing melodious hymns accompanying them on his veena. This earned for him the name ‘Nam Paduvān’ (The Singer on our God). He would return to his place in the pre-dawn hour. During a *Kārtthikai*

Sukla Paksha Ekādasi as usual he was proceeding to the temple. A Brahma-Rakshasa blocked his way with a view to making a meal of him. The Rakshasa was once a Brahmin who did not complete the yaga he undertook to perform.

When the Rakshasa made manifest his intention, Nam Pāduvān said: "I will complete my vrata of hailing Vishnu in hymn and song and will return to you. You can then eat me." Convinced by the solemn affirmation of Nam Pāduvān, the Rākshsa let him go. Nam Pāduvān performed his duty, returned to the Rakshasa and said: "Eat me without delay and appease your hunger." Becoming alive to his glory, the Rākshasa told him that his life would be spared if he was prepared to gift to him the puṇya that had accrued to him so far through his rendering in many a pann his songs to Vishnu. However Nam Pāduvān expressed his unwillingness to do so. Hearing this the Rakshasa fell at his feet and entreated him thus: "At least pass on to me the merit of one of the *pann-s* in which you had rendered your songs this night." To this he consented and let the Rakshasa come by the merit of the *pann* Kausikam in which he hailed Vishnu. Lo and behold! The sins of the Brahma Rakshasa vamoosed and he duly gained Moksha.

Here I must add a word about the potency of the *pann* Kausikam. (Vaishnavas call it Kaisika.) On the very day of St. Sambandhar's wedding, he prayed to Siva that He be pleased to grant Moksha. He sang the decad beginning with the words: "Kāthalāki-k-kasinthu..." in the *Kausika-p-pann*. Then a flame arose revealing an entrance into which all that attended the wedding, St. Sambhandhar and his bride passed. All of them gained Moksha.

Divine, absolutely divine indeed is the Kausika-p-pann.

Nexus can be established between the deity and devotees through *Raghas*. The following table is self-explanatory.

Deity	Raga	Tāla
Vināyaka	Nāṭṭai	Ādi
Murukan	Gaulai	Caturasra Ekam
Brahma	Madhyamāvati	Tisra Ekam
Yama	Desākshi	Caturasra Ekam
Varuna	Varāli	
Kubera	Mālava Sri	Tisra Ekam

Festivals and Vṛtas of Hinduism are legion. Vināyaka chaturti, Saraswati Puja, Dipāvali, Skanda Shashti, Kārtthikai Deepam, Arudra Darshanam, Mahara Sangarānti (Pongkal), Maha Sivaratri. Durgāshtami, Krishna Jayanti, Sri Rama Navami, Somavāra Vṛta, Kedāreesvara Vṛta and Umāmaheswara Vṛta are but a few of them.

The most significant feature of Vṛata performance is that it can be practised by all castes – Brahmins, Kshatriyas, Vaisyas and Sūdras. The Sivāgamas aver that Sūdras hail from noble families (Suddha Kulothbhava). Women too are entitled to undertake Vṛatas. Indeed certain Vṛtas can be observed by women only. Varalakshmi Nonpu is one such Vṛata.

Once a Vṛata is undertaken, it cannot be abandoned at all. It is not completed at one's peril. The observant of Vṛata must be a practiser of *Kshama*, *Satya*, *Dāna*, *Saucha* and *Indriyanigraha*. In other words the observant must be informed by forgiveness, truth, charity, cleanliness, tranquillity, non-violence and continence. Affability and abstemiousness characterize an observant. One must be healthy too to observe a Vṛata. *Mens sana in corpore sano* is the phrase which comes to my mind in this connection. Meditation too is part of the Vṛata.

5. O Pūmpāvai! Kapāleeccharam is in lofty Mayilai
 Where dwell young lasses whose bright eyes are
 Tinct with collyrium; in honour of its deity
 Whose hands are adorned with the holy ash,
 The bejeweled belles cook and offer pongkal
 Soused in ghee. Such indeed is the month of Thai.
 Will you hie away without this witnessing?
6. O Pūmpāvai! Mayilai is rich in spathaceous
 Coconut trees; the God of Kapāleeccharam
 Who rides the puissant Bull has His ablutions
 In the sea in delight great.
 Will you hie away without this witnessing?
7. O Pūmpāvai, in Mayilai great, in the streets of
which
 Bashful damsels thrive, is He entempled
 In Kapāleeccharam and He, even He, in joy,
 Witnesses the soul-uplifting festivals.
 During Pangkuni utthiram He is hailed loudly
 In hymn and song and is offered *bali*.
 Will you hie away without this witnessing?
8. O Pūmpāvai! His sacred feet crushed
 The puissant arms of Ravana; even He is

Entempled in Kapāleeccharam at eesome Mayilai.
 In His honour the Chittirai Ashtami is hailed by
 The eighteen ganas in melodious music.
 Will you hie away without this witnessing?

9. The four-faced Brahma seated on the Lotus
 And Nārāyana could not at all behold His form;
 He indwells Kapāleeccharam hailed by
 The learned; His Swing-Festival is celebrated
 In the month of Vaikāsi.
 Will you hie away without this witnessing?
10. O Pūmpāvai! The Samanas go about nude
 And the adipose Buddhists roam about robed;
 These but dispraise Him who is entempled
 In Kapāleeccharam girt with imbrowned gardens;
 It is here the Pavitrothsavam takes place.
 Will you hie away without this witnessing?
 [Pavitra Utsavam which resembles the Kūmbābishekam,
 takes place during Āni, Āvaṇi and Purattāsi.]
11. On the God of Kapāleeccharam at Mayilai girt with
 Gardans, Gnanasambandhan has sung verses
 Addressing the honey-like Pūmpāvai in salvific Tamil.
 It is thus, He has celebrated the glory of Siva.
 They that recite these ten verses
 Will thrive in the Empyrean world of bhaktas.

May the festivals and the vṛatas of Hinduism thrive for ever!

14. Identical or near-identical passages in the Tirumurai-s and the Divyaprabhandam

Even a superficial reading of the Saivite and Vaishnavite canonical works will reveal the fact that Siva and Vishnu are hailed in identical or near identical words. The word or phrase that describes Siva, we find, equally or mutatis mutandis, applies to Vishnu. The reason is that both these faiths are Vedic. Yet adherents of these two faiths should remember the distinguishing features that mark the distinctions of Siva and Vishnu.

My task has been made easier thanks to the compilation of Nilāmbāl Subramanian. Her work hight "Azhwarkalum Nāyanmārkalum" was published in Chennai, by Jayasri and Co.

Āzhwar 1. Tiruvadari Aśram பிணி ஒழித்து அமரர் பெரு விசம்பு அருளும் ... [He will bless (the adherent) with the great Deva-loka, having done away with the malady (of birth and death ...)] - Tirumangkai Āzhwar	Nāyannār Tiruccherai பிறப்பு மூப்பு பெரும் பசி வான் பிணி இறப்பு நீங்கி இங்கு இன்பம் வந்து எய்திடும் [Freed from birth, dotage, the great hunger, the malady of death (the adherent) will come by bliss...] - Tirunāvukkarasar
2. Naimisaranियam ... வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் ...	... வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் ...

- [(Afraid of troubles and death) I rushed to you and gained your sacred feet ...]
- Tirumangkai Āzhwar
3. Tiruvengkatam
பிறர்க்கே உழைத்து ஏழையானேன் ...
[(Having laboriously worked for others), I have become destitute ...]
- Tirumangkai Āzhwar
4. Tiruvengkatam
... தன் ஆக்கித் தன் இன் அருள் செய்யும் தலைவன் ... என் நெஞ்சில் உள்ளானே.
[... He, the Chief, makes me like unto Him and grants and graces me with His sweet bliss. He abides in my bosom.]
- Tirumangkai Āzhwar
5. Tiruvengkatam
ஆயன் அடி அல்லது மற்று அறியேனே.
[Save the feet of the cowherd (Vishnu) I know nought else.]
- Tirumangkai Āzhwar
- [(Assured of your protection from Yama's emissaries) I rushed to you and gained your sacred feet...]
- Sundarar
- Tirukkondēcharam
குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்
[(Having wasted my life aimlessly) I stand undone ...]
- Tirunāvukkarasar
- Tirucchotruthurai
என் நெஞ்சுளாயே.
[(... Having shown me your abidance in all things), You abide in my bosom.]
- Tirunāvukkarasar.
- Tirukkālatthi
அடியேன் உன்ணையல்லால் அறியேன் மற்று ஒருவரையே.
[Other than you I know none else.]
- Sundarar

6. Tiruevvalūr

தன் அடியார்க்கு இனியன்
எம்பெருமான் எவ்வள்
கிடந்தானே.

[The abider at Evvalūr
is the sweet One unto
His devotees.]

- Tirumangkai Azhwar

Tiruverumbiyūr

இன்பன் ஆகும் எறும்பியூர் ஈசனே.

[The God of Erumbiyūr is
the sweet One (unto His
devotees).]

Tiruvidaimaruthūr

இனியன் தன் அடைந்தார்க்கு
இடை மருதனே.

[The God of Idaimaruthu
is the sweet One unto His
devotees.]

- Tirunāvukkarasar

7. Tiruvallikkeni

திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே
[I beheld Him at
Tiruvallikkeni.]

- Tirumangkai Azhwar

Tiruppūnthurutthi

பூந்துருத்திக் கண்டேனே.
[I beheld Him at
Pūnthurutthi.]

- Tirunāvukkarasar

8. Katalmallai

கண்டு கொண்டேனே ...
கடல் மல்லைத்தல சயனத்தே
[I beheld Him at
Katalmallai.]

- Tirumangkai Azhwar

Tirukkanjanūr

கஞ்சனூர் ஆண்டகோவைக் ...
கண்ணாரக் கண்டு உய்ந்தேனே.
[I beheld the Sovereign of
Kanjānūr and stood
redeemed.]

- Tirunāvukkarasar

9. Tirukkāzhi Sērāma
Viṇṇagaram

பிறை தங்கு சடையானை
வலத்து வைத்து ...
[Vishnu has Him
on his right whose

Tiruvaiyāru

அரியலால் தேவியில்லை ஐயன்
ஐயாறனார்க்கே.
[The God of Aiyāru has
no consort save Hari.]

matted crest sports
the crescent] ...

- Tirumangkai Azhwar - Tirunāvukkarasar

10. Tiruvāli Nagar

காமர் சேவடி கை தொழுது
எழும் ...

[I rise after adoring
your beautiful and
salvific feet ...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruvārūr

- கழலடி

பூண்டு கொண்டு ஒழிந்தேன் ...

[I wore your ankleted
feet ...]

- Tirunāvukkarasar

11. Tirunāngkūr

(i) ஏழ் இசை இன் சுவை
தன்னை

[He is the sweet relish
of the sevenfold
music...]

(ii) வானவர் கோனை ...
[He is the Sovereign
of Devas ...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruppāsūr

(i) பண்ணாகி இன்னமுதாம்

[He is the sweet and
nectarean pann ...]

(ii) ஏழுலகும் தொழுது ஏத்தி...

[The seven worlds adore
and hail (Him) ...]

- Tirunāvukkarasar

12. Tirumaṇikkutam

பாவமும் அறமும் வீடும்
இன்பமும் துன்பம் தானும்
ஆகி ...

[He is sin and dharma
as well as bliss of
deliverence and
misery ...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruālavāi

குற்றம் நீ குணங்கள் நீ ...

[You are blemishes as well
as gunas ...]

- Tirunāvukkarasar

13. Tiruvindalūr

- இந்த

Tiruvārūr

வாளாங்கிருப்பீர் திருவாரூர்

ஊ ரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே.

[O One of Indalūr!

May you flourish!]

(This is a pejorative remark.)

- Tirumangkai Āzhwar

வாழ்ந்து போதீரே.

[You are indifferent, O One

of Tiruvārūr! May you

flourish!] (This is a

pejorative utterance.)

- Sundarar

14. Tiruvindalūr

உலகத்தில் எல்லாம் அறிவீர்

ஈதே அறியீர்

[You know all things

of the world, yet you

know not this

(my plight).

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruvāchakam

நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்

நானோ இதற்கு நாயகமே.

[You may do me good or

ill. Is lordship over these

deeds mine?]

- Kuzhaittha patthu.

- Mānickavāchakar

15. Tiruvindalūr

மாட்டிர் ஆனீர் பணி நீர்

கொள்ள எம்மைப் பணி

அறியா விட்டீர்

[You have become

impossible; You who

should make me serve

you have forsaken

me...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruṇakāntan Thali

வாய் திறந்து ஒன்று இல்லை

என்னீர் உண்டும் என்னீர் ...

[You do not open your lips
and say 'No' or 'Yes'.

- Sundarar

16. Tiruvarangam

... நிலனும் ... ஏழு மாமலைகள்

விசும்பும், அண்டமும் தானாய்

நின்ற எம் பெருமான் ...

[Our God is earth, the

heavens and the

beyond...]

- Tirumangkai Āzhwar

General

மண்ணாகி விண்ணாகி மலையும்

ஆகி ... அண்டம் ஆகி எம்மடிகள்

நின்றவாரே;

[Our God is the earth, the

heavens, the mountains

and the beyond].

- Tirunāvukkarasar

17. Tiruviṇṇakaram

சாதலும் பிறத்தலும் என்று
இவற்றைக் காதல் செய்யாது
உன்கழல் அடைந்தேன்.
[I love not death and
birth; I have reached
Your ankleted feet]
- Tirumangkai Āzhar

Tiruvārūr

... பிறந்தால் ...இறக்குமாறு உளதே;
இழித்தேன் பிறப்பினை ... உன்
திறத்தனாய் ஒழிந்தேன்.
[If born, I must die; so I
dispraise birth; I solely live
for you ...]
- Tirunāvukkarasar

18. Tiruviṇṇakaram

மறந்தேன் உன்னை முன்னம்
மறந்த மதியில் மனத்தால்
இறந்தேன் ... அதனால்
இடும்பைக் குழியில் பிறந்தே
எய்த்து ஒழிந்தேன் ...
[Of yore, I forgot you;
because of my forgetful
and senseless manam
I died and so I fell
into the troublous pit
of birth and remain
wasted ...]
- Tirumangkai Āzhar

Tiruveṇṇai Nallūr

நாயேன் பல நாளும் நினைப்பின்றி
மனத்துன்னைப் பேயாய்த் திரிந்து
எய்த்தேன் ...
[I, a cur, did not foster You
in my manam and for
many days did not
remember You; I but
roamed like a ghou and
remained wasted ...]
- Sundarar

19. Tirunaraiyūr

... நறையூர் நின்ற நம்பீ
பிறவாமை எனைப்பணி
எந்தைபிரானே.
[O Lord of Naraiyūr!
O my Father! Bless
me with birthlessness]
- Tirumangkai Āzhar

Avināsi

... புக்கொளியூர் அவிநாசியே
எங்கோனே உனை வேண்டிக்
கொள்வேன் பிறவாமையே.
[O God of Pukkoliyūr
Avinasi! O my sovereign!
I beseech you to bless me
with birthlessness.]
- Sundarar

20. Tirunaṛaiyūr   Avināsi
 அருள் தந்தீடு என் தந்தை   ... புக்கொளியூர் அவிநாசியே
 பிரானே.   பற்றாக வாழ்வேன் ...
 [O my Father and   [I hold you as my (sole)
 God! Bless me with   support, (so, do bless me.)
 Your grace.]
 - Tirumangkai Āzhar   - Sundarar
21. Tirunaṛaiyūr   Avināsi
 வள்ளால் உன்னை எங்ஙனம்   வாழ்கொளிப் புத்தூர் மாணிக்கத்தை
 நான் மறக்கேனே!   மறந்து என் நினைப்பேனே!
 [O Patron par   [Forgetting the Ruby of
 excellence, how can   Vāzhkolipputtūr what
 I forget You.]   else can I think at all!]
 - Tirumangkai Āzhar   - Sundarar
22. Tirunaṛaiyūr   Sēkāzhi
 கதியேல் இல்லை நின்   மற்றொரு துணை இனி ...
 அருள் அல்லது ...   காணேன் ...
 [Way there is none for   [Save your grace I see no
 me other than your   help at all ...]
 grace ...]
 - Tirumangkai Āzhar   - Sundarar
23. Tirunaṛaiyūr   Tiruānaikka
 என் நெஞ்சின் உள்ளே   நான் ஏதும் அறியாமே என்னுள்
 உறைவாய் உறைந்தது   வந்து ... காட்டா நின்றாய் ...
 நான் அறியாதிருந்தேன்...
 [You abide in my   [Without being aware
 bosom; of Your   anywise you entered me
 abidance I was   and revealed yourself ...]
 unaware...
 - Tirumangkai Āzhar   - Sundarar

24. Tiruccherai

என் ஐயறிவும் கொண்டானுக்கு
ஆளானார்க்கு ஆளாம் என்
அன்பு தானே ...

[My devotion is for
them who serve Him
that owns my five
senses ...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruvālangkādu

ஆலங்காடா உன் அடியார்க்கு
அடியேன் ஆவேனே.

[O God of Ālangkādu, I
will become the servitor
of Your servitors.]

- Sundarar

25. Tiruvazhunnthūr

என் உள்ளத்துள்ளும் ...
நின்றார் ...

[He abides in my
bosom ...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruinambar

அன்புடையார் சிந்தை அகலார் ...

[He leaves not the mind-
heart of devotees ...]

- Tirunāvukkarasar

26. Tiruvazhunnthūr

அமுந்தார் மறையோர்கள் அடி
பணியும் கரியானை அடியேன்
கண்டு கொண்டு களித்தேனே.
[I, the servitor, behold
Him, the Black One
at whose feet the Vedic
Brahmins of Azhunnthūr
bow, and revel in
delight.]

- Tirumangkai Āzhwar

Tirukkazhukkundram

கழுக்குன்றம் அமர்ந்தான்
தன்னைக் கற்பகத்தைக்
கண்ணாரக் கண்டேன் நானே.

[Full well did I set my
eyes on Him – the God
indwelling
Kazhukkundram, the
Giver of coveted boons.]

- Tirunāvukkarasar

27. Tiruvazhunnthūr

உடன்றின்று ஐவர் என்னுள்
புகுந்து ஒழியாது அருவித்
தின்றிட அஞ்சி நின்
அடைந்தேன்.

[Scared of the (five)

Tirusatthimutram

பொத்தார் குரம்பை புகுந்து
ஐவர் நாளும் புகல் அழிப்ப ...
அத்தா அடியேன் அடைக்கலம்
கண்டாய்.

[Abiding in the holey hut

senses that inly abide
closely with me and
constantly whittling
me, I reached you ...]
- Tirumangkai Āzhar

(body) the (five) senses
destroy my palladium.
O Father, I seek refuge
in You.
- Tirunāvukkarasar

28. Tiruvazhunthūr

... பூ மகள் தன்னோடும்
உடனே வந்தாய் என் மனத்தே
மன்னி நின்றாய் ...
[Forthwith You came
with Her seated on
the Lotus (Lakshmi)
and for ever stood
poised in my
manam...]
- Tirumangkai Āzhar

Tirumetrāli

வந்தாய் போயறியாய் மனமே
புகந்து நின்ற சிந்தாய் ...

[You came and never
quit me; you barged into
my manam ...]

- Sundarar

29. Tirukaṇṇapuram

விண்ட மலரெலாம் நீ
ஊதி என் பெறுதி ...
கண்ணபுரத்து எம் பெருமான்
வண்டு நறுந் துழாய் வந்து
ஊதாய் கோத்துமீ.
[What do you gain by
buzzing over blown
flowers? Go to
Kaṇṇapuram O king-
thumpi and buzz the
fragrant tulsī of its
presiding deity.]
- Tirumangkai Āzhar

General

அனைத்து எலும்பும் உள்ளெநக
ஆனந்தத்தேன் சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்று
ஊதாய் கோத்துமீ.

[He, the dancing Lord, for
ever, causes all the bones
to melt inly and pours the
honey of Bliss; to Him,
O king-thumpi, fare forth
and over His feet buzz.]

- Mānickavāchakar

30. Tirukkaṇṇapuram

தொண்டரும் அமரரும்
முனிவரும் தொழுது ...

Tirukkadvūr Mayānam
திருமால், பிரமர், இந்திரரும் ...
பெருமான் கடவுள் மயானத்துப்

- கண்டவர் கணபுரம் அடிகள்
தம் இடமே.
[Kaṇṇapuram is the
place where devotees,
devas and saints adore
its Lord.]
- Tirumangkai Āzhwar
31. Tirukkaṇṇapuram
பெற்றோரும் சுற்றமும் என்று
இவை பேணேன் நான்...
[I seek not my parents
and relatives ...]
- Tirumangkai Āzhwar
32. Tirukkaṇṇapuram
பாட்டினால் உன்னை என்
நெஞ்சத்து இருந்தமை
காட்டினாய் ...
[You revealed yourself
to me through my
hymns...]
- Tirumangkai Āzhwar
33. Tiruppullāni
... பெருமான் இடம் ... பொழில்
கூழ்ந்து அழகு ஆய
புல்லாணியே.
[The place of the Lord
is the beautiful Pullāni
girt with gardens.]
- Tirumangkai Āzhwar
34. Tirukkurungkudi
நின்ற வினையும் துயரும்
- பெரிய பெருமான் அடிகளே.
[The God of Tirumāl,
Brahma, Indra ... is the
Great God of Katavūr
Mayānam.]
- Sundarar
- Tiruvāchakam
உற்றாரை யான் வேண்டேன்
[I seek not my kith and
kin ...]
- Mānickavāchakar
- Tirukkozhampam
நான் பெரிதும் அருள் பெற்றது ...
வார்சடையாணைப் பிதற்றியே.
[By praising the One of
matted hair I gained
great grace ...]
- Tirunāvukkarasar.
- Tiruppuraṁpayam
புண்டரீக மலரும் பொய்கைப்
புறம்பயம் தொழும் போதுமே.
[We fare forth to adore the
Lord of Purampayam in
whose pool lotuses bloom.]
- Sundarar
- Tiruvārūr
... .. ஆளுர் அடி பணிய பண்டை

கெட ... சென்று பணிமின் ...
குறுங்குடியே.

[To do away with
prarabda and misery,
proceed to
Kurungkudi and
adore.]

- Tirumangkai Āzhwar

வல்வினை நில்லா பறையுமே.

[If you adore the feet of
the Lord of Ārūr, your
hoary cruel Karma will
cease to be.]

- Tirunāvukkarasar

35. Tiruvallavāzh

தந்தைதாய் மக்களே சுற்றம்
என்று உற்றவர் பற்றி நின்ற...
வாழ்க்கையை ... நீ பழினைக்
கருதினாயேல் வல்லவாழ்
சொல்லுமா வல்லையாய்
மருவு நெஞ்சே.

[If you consider your
life attached to parents,
children and kith
blame-worthy, train
your heart to hail
Him of Vallavāzh.]

- Tirumangkai Āzhwar

Tirunākaikkāronam

மனைவி தாய் தந்தை மக்கள்
மற்றுள சுற்றமென்னும் வினையுளே
விழுந்து அழுந்தி வேதனைக்கு
இடமாகாதே ... காரோணத்தானை
நினையுமா வல்லீ ராகில் உய்யலாம்
நெஞ்சினீரே.

[If you desire to escape
your fall into Karma
in the form of your wife,
parents and kin and thus
grieve, let your hearts
enshrine the God of
Kāronam; you will be then
saved.]

- Tirunāvukkarasar

36. General

நிறம் கிளர்ந்த கருஞ்சோதி
நெடும் தகையை நினையாதார்
நீசர்தாமே.

[They that think not
on the great One of
dark and soaring
Efulgence, are indeed
the base ones.]

- Tirumangkai Āzhwar

Tiruvēzhimizhalai

திருவீழிமிழலையானைப்
சேராதார் தீ நெறிக்கே
சேர்கின்றாரே.

[They that think not of
reaching the God of
Tiruvēzhimizhalai are
bound to tread the evil
way.]

- Tirunāvukkarasar

37. General: Periya Tirumozhi
 ஆற்றம் கரைவாழ் மரம்போல்
 அஞ்சுகின்றேன்.
 [I dread my life like
 unto the tree on the
 bank of (an eroding)
 river.
 - Tirumangkai Āzhar
- Tiruuttharakosa-
 mangkai
 ... ஆற்றங்கரை மரமாய் வேரு
 வேனை.
 [I am like the tree rooted
 on the bank (of an
 eroding) river.
 - Mānickavāchakar
38. As above.
 இரு பாடு எதிகொள்ளியினுள்
 எறும்பே போல் ...
 [Like the ant in the
 middle of a brand
 burning on both
 sides...]
 - Tirumangkai Āzhar
- As above
 இருதலைக் கொள்ளியின் உள்
 எறும்பு ஒத்து ...
 [Like the ant in the middle
 of a brand burning on
 both sides ...]
 - Mānickavāchakar
39. As above.
 அந்தோ அடியேற்கு அருளாய்
 உன் அருளே.
 [Alas, be pleased to
 grace me, your
 devotee.]
- Tiruvidaimarūtur
 ஓர் உய்வகை அருளாய்.
 [May you mercifully grace
 me with a redeeming
 way.]
40. Tirukkuruntāndakam
 வேட்கை மீதூர வாங்கி
 விழுங்கினேற்கு இனியவாரே.
 [Impelled by ecstasy
 I swallowed Him.
 Lo, He is sweet.]
 - Tirumangkai Āzhar
- Tirukkokudikkoyil
 ஐயனை என் மனத்தினால் நினைந்த
 போது அவர் நமக்கு இனிய வாரே.
 [When I contemplated Him
 in my manam, He is so
 sweet to us.]
 - Sundarar

41. As above

கொள்ளி மேல் எறும்பு
போலக் குழையுமால் எந்தன்
உள்ளம் ...

[Like the ant on a fire-
brand my heart
grieves...]

- Tirumangkai Āzhwar

General

கொள்ளி மேல் எறும்பு என் உள்ளம்
எங்ஙனம் கூடுமாறே?

[My bosom is like the ant
on a fire-band. How can I
reach you?]

- Tirunāvukkarasar

42. Tirukkuruntāndakam

பேதையேன் பிறவி நீத்தற்கு
ஆசையோ பெரிது ...

[I am an ignoramus;
great indeed is my
desire to get over
(re-)birth...]

- Tirumangkai Āzhwar

Tirunāttiyatthānkudi

பிறவேன் ஆகிலும் மறவேன் ...

[Even if I get (re-)
born I will not forget you...]

- Sundarar

43. As above.

... சுடர்விட்டு ஆங்கே
விளக்கினை விழியில் காண்பார்
மெய்மையைக் காண்கிற்பாரே.

[Duly blessed, they
that see the radiant
lamp, will behold
the Truth.]

- Tirumangkai Āzhwar

General

... ஞானத் தீயால் எரிகோள
இருந்து நோக்கில் ... கழலடி
காணலாமே.

[Through the burning
Flame of Gnosis, if one
beholds with
concentration, one can
behold His ankleted feet.]

- Tirunāvukkarasar

44. As above.

... நின்னையே பரவுவேனே.

[I will but hail you.]

- Tirumangkai Āzhwar

General

யானும் உன்னைப் பரவுவேனே.

[Eke will I hail You.]

45. Tirunedunthāndakam   General
என் ஆனாய் என் ஆனாய்   என் ஆனாய் என் ஆனாய்
என்னல் அல்லால் என்   என்னின் அல்லால் ஏழையேன்
அறிவன் ஏழையேன் ...   என் சொல்லி ஏத்துவேனே!
[I can only say: "O   [I can only say: "O my
my Tusker, O my   Tusker, O my Tusker!"
Tusker!" What else   How else can I, the poor
can I, the poor one,   one, hail You at all?]
know at all?]
- Tirumangkai Āzhwar   - Tirunāvukkarasar
46. As above.   General
செந்திறத்த தமிழோசை   வடமொழியும் தென்தமிழும் ...
வடசொல் ஆகிய) ...   ஆனவன் காண் ...
[He is the Brahmin   [Lo! He is Sanskrit and
who is at once the   beautiful Tamil ...]
sound of salvific Tamil   and Sanskrit ...]
and Sanskrit ...]
- Tirumangkai Āzhwar   - Tirunāvukkarasar
47. Tirunedumthāndakam   Tiruvārūr
மூ உருவும் கண்ட போது   மூர் உருவே மூஉருவும் ...
ஒன்றாம் சோதி ...   [His single form is the
[He is the flame seen   Trinity ...]
as the Trinity ...]
- Tirumangkai Āzhwar   - Tirunāvukkarasar
48. As above.   Tiruvārūr
என் சிந்தனையும் என்   சென்றேனைப் பற்றி நோக்கிப்
வளையும் கொண்டு என்னை   பரிசு அழித்து என்வளை
ஆளும் கொண்டு...   கவர்ந்தார் ...
[He took from me my   [He took away from me my
mind-heart and my   muliebrity and stole my
bangles and rules me...]
- Tirumangkai Āzhwar   bangles as I came to him...]

53. General

ஆயிரம் தோள் பரப்பி ...

[He spread His
thousand arms ...]

- Periyāzhwar

Tiruvārūr

... ஆயிரம் சேவடி யானும் ...

ஆயிரம் தோள் உடையானும் ...
[He has a thousand salvific
feet ... He has a thousand
arms ...]

- Tirunāvukkarasar

54. General

அப்போதைக்கு இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன் ...

[For my future life,
I praise you now
itself ...]

- Periyāzhwar

General

இம்மை உன் தாள் என்றன்
நெஞ்சத்து எழுதி வை ... அம்மை ...
அருளுதி

[Instal in my heart your
sacred feet in this life, for
granting grace to me in
my future life ...]

- Tirunāvukkarasar

55. General

நமன்தமர் பற்றி ...
மோதும் போது ... நீ என்னைக்
காக்க வேண்டும்...

[When the servitors
of the God of Death
catch and dash me,
You must save me...]

- Periyāzhwar

General

நமன் தமர்தம் கோட்பட்டு நும்மை
மறக்கினும் என்னைக் குறிக்
கொண்மினே.

[When caught by the
servitors of the God of
Death, save me, even if
I forget you.]

- Tirunāvukkarasar

56. General

வளைத்து வைத்தேன் இனிப்
போக லொட்டேன் ...

[I have caught you;
I will not let you
leave me...]

- Periyāzhwar

Tiruvārūr

வளைத்து வைத்துக்
கொண்டிருந்தேன் வலி செய்து
போக லொட்டேன் ...

[I have forcibly caught you;
I will not let you leave
me ...]

- Tirunāvukkarasar

57. General

நாட்டில் உள்ள பாவம் எல்லாம்
கைவிட்டு ஓடி தூறுகள்
பாய்ந்தனவே.

[The sins of the land
ran away; in their
stead dense bushes
have sprung.]

- Periyāzhwar

General

துன்பம் களைந்து துவந்துவங்கள்
தூய்மை செய்து முன்பு
உள்ளவற்றை முழுது அழிய
உள் புகுந்து ஆண்டான் ...

[Ridding troubles,
purifying attachments and
causing the old evil to
perish absolutely, He
entered me and
ruled me...]

- Mānickavāchakar

58. General

... பெண்மையில் பேதையேன்
பேதை இவள் ... மால் உறு
கின்றாளே.

[She, my daughter
is a mere child; yet
is she madly in love
with Him.]

- Periyāzhwar

Tirukkatampanturai

முற்றிலா முலையாள் இவள் ...
அற்றம் தீர்க்கும் அறிவிலாள் ...
பெற்றம் ஊர்தி என்றாள் எங்கள்
பேதையே.

[Her breasts are very
young; she knows not
to hide her shame; yet
this innocent one calls
on You – the Bull-Rider!]

- Tirunāvukkarasar

59. General

... எண்ணினேன் என்னை
குறிக்கொண்டு ... காக்க
வேண்டும் ...

[I thought of you;
reckon me and save
me...]

- Periyāzhwar

General

... மறக்கினும் என்னைக் குறிக்கொண்டினே.

[Even if forget you, do
reckon me (and save me).]

- Tirunāvukkarasar

60. General

நான் உன்னை நாள்தொறும்
ஏத்தும் நன்மையே அருள்...

[Bless me to hail you
daily with that
beautitude... of hailing
you daily...]

- Periyāzhwar

61. உனக்குப் பணிசெய் திருக்கும்

தவமுடையேன்

[I have come by the
tapas to serve you...]

- Periyāzhwar

62. General

அக்கரை என்னும் அனந்தக்
கடலுள் அமுந்தி உன் பேர்
அருளால் இக்கரை ஏறி
இணைத்து இருந்தேனே...

[I was immersed in
the troublous sea on
the other shore;
fatigued I reached this
shore thanks to your
great grace ...]

- Periyāzhwar

63. General

வாயில் பல்லும் எழுந்தில
மயிரும் முடி கூடிற்றில...
மணிவண்ணன் மேல் இவள்
மால் உறுகின்றாளே.

General

நின்றன் வார் கழற்கு அன்பெனக்கு
நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை
ஏத்த ...

[Bless me to hail you for
ever linking me in love
with your ankleted feet...]

- Mānickavāchakar

உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னை
யல்லாது எங்கள் உத்தமனே.

[Other than you, O our
noble One, I will not think
of any god...]

- Mānickavāchakar

Tiruvavaduthurai

இடர்க்கடலுள் கழிக்கப்பட்டு இங்கு
இணைக்கின்றேற்கு அக்கரை
ஏற வாங்கு ...

[I am fatigued, tossed
about here, in the troublous
sea; cause me reach the
other shore...]

-Tirunāvukkarasar

Tirukkazhippālai

மழலைதான் வரச் சொல்
தெரிகின்றிலள் ... அண்ணலே ...
ஏன்று கொள் என்னுமே.

[Her teeth are yet to sprout; she knows not to bind her hair; yet she is mad after him whose hue is like the great blue gem.]

- Periyāzhwar

[She is even unable to babble cogently; yet she says: "O noble and merciful One, be pleased to accept me.]

- Tirunāvukkarasar

64. General

சரமழை போல் வாழ உலகினில்
பெய்திடாய் ...

[Like the rain of arrows,
pour down on earth
that lives may
flourish...]

- Āndāll

General

இன்னருளே என்னப் பொழியாய்
மழை ...

[Cause downpour very
like your sweet grace.]

- Mānickavāchakar

65. General

நரக நாசனை நாவில்
கொண்டு அழையாத மானிடர்
பருகு நீரும் உடுக்கும்
உறையும் பாவம் செய்தன

[They call not with
their tongues the
Destroyer of Hell.
Lo, the water they
drink and the clothing
they were are sinful...]

- Periyāzhwar

General

அம்பலவாணர் தமை போற்றா
தவர்க்கு அடையாளம் உண்டே;
சோற்று ஆவி அற்று, சுகமற்றுச்
சுற்றத் துணியுமற்றே ...
இருப்பார்களே.

[There are marks of those
who hail not the God of
Tillai; they will not even
know of the steam of
cooked rice or of comfort
or of clothing to cover
them.]

- Pattinatthār

66. General

மூன்றடி நிமிர்ந்து மூன்றினில்
தோன்றி மூன்றினில் மூன்று

General

மூன்று மூர்த்தியுள் நின்று இயலும்
தொழில் மூன்றும் ஆயின ...

- உருவானவன் ...
[He stretched aloft
with three steps, He
manifested from the
three (A, U, M) and
sported the three
forms of Siva, Vishnu
and Brahma.
- Periyāzhwar
- [He indwells activising the
three and his acts are three,
namely evolution,
maintenance and
absorption.
- Tirunāvukkarasar.
67. General
நெய்க் குடத்தைப் பற்றி
ஏறும் ஏறும்புகள் போல் ...
[Like ants that ascend
the pot of ghee ...]
- Periyāzhwar
- General
மெள்ளெனவே மொய்க்கும்
நெய்க்குடந்தன்னை ஏறும்பெனவே.
[Like ants gingerly
ascending the pot of
ghee ...]
- Mānickavāchakar
68. General
மூலம் ஆகிய ஒற்றை எழுத்தை
மூன்று மாத்திரை உள்ளழு
வாங்கி ...
[To inly soar up for
three mātras by
drawing into oneself
the single letter which
indeed is the Origin...]
- Periyāzhwar
- General
ஓங்காரமாய் நின்ற அத்துவிலே
ஒருவித்து வந்து ...
[Detached from all else,
if one stands poised in
Om ...]
- Pattinatthār
69. General
அற்றம் உரைக்கின்றேன்;
ஆழ் வினைகள் உமக்கு
இங்கோர் பற்று இல்லை
கண்டீர், நடமின்...
[I disclose a secret;
[We suffer from blemish
- General
ஒன்றினால் குறை உடையோம்
அல்லோம்; உறுபிணியார் செறல்
அழிந்திட்டு ஓடிப் போனார் ...

lo, your profound
deeds are no
attachment for you ...]
- Periyāzhwar

none; attaching maladies
denuded of destructive
power, fled away ....]
- Tirunāvukkarasar

70. General

தொண்டக் குலத்தில்
உள்ளீர்...
[O Ye of the clan of
serving devotees...]
- Periyāzhwar

General

தூய் மனத் தொண்டர் ...
[Serving devotees of pure
heart ...]
- Sentanār

71. General

வாழ்த்துகவாய்; காண்க கண்;
கேட்க செவி ...
[May your lips hail;
may your eyes behold;
may your ears
hearken...]
- Tirumazhisai Āzhwar

General

வாழ்த்த வாயும் நினக்க மட
நெஞ்சும் ...
[The mouth is there to
hail; the heart is there
to think...]
- Tirunāvukkarasar

72. General

நீயே உலகு எல்லாம் ...
[You are all the
worlds ...]
- Tirumazhisai Āzhwar

Tiruvaiyāru

எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே...
[You have become all the
worlds...]
- Tirunāvukkarasar

73. General

கூற்றறும் சாரா கொடு
வினையும் சாரா ...
[Neither death nor
evil Karma will
come...]
- Tirumazhisai Āzhwar

General

அல்லல் என் செய்யும் அருவினை
என் செய்யும் ...
[What can trouble or evil
Karma do?]
- Tirunāvukkarasar

74. General General
 பூ நிலாய ஐந்துமாய் ... பூவிலாய ஐந்துமாய்
 [He is the five from [He is the five from
 earth ...] earth ...]
 - Tirumazhisai Āzhwar - Sivavākkīyar
75. General General
 ஆதியான வானவர்க்கும் ஆண்டம் நீ ... ஆதி மூலம் ஆன
 ஆதியான ஆதி நீ ... நீ ...
 [You are the origin of [You are the comos; you
 the primal supernals ...] are the original source...]
 - Tirumazhisai Āzhwar - Sivavākkīyar
76. General Tiruvaṅṅāmalai
 மாலை வாழ்த்தினால் பறிந்து ... அண்ணாமலை கை தொழ ஓடிப்
 எழுந்து தீவினைகள் பற்று போம் நமது உள்ள வினைகளே.
 அறுதல் பான்மையே ... [If Aṅṅāmalai is adored
 with our hands our evil
 deeds will flee away.]
 - Tirumazhisai Āzhwar - Tirunāvukarasar
77. General General
 நின் இலங்கு பாதம் இன்றி நின் சீர் திருவடிக்காம் பவமே
 மற்றோர் பற்றிலேன் எம் ஈசனே. அருளு கண்டாய் ...
 [Save your flourishing [Deign to grant me the
 feet, our God, I have birth solely attached to
 support none.] your sacred feet...]
 - Tirumazhisai Āzhwar - Mānickavāchakar
78. General Tirukkondeeccharam
 ஐயிலாய ஆக்கை நோய் புலன்கள் ஐந்தும் ... பிறவி மாய...
 அறுத்து ... [Rid of the embodiment [Rid of the embodiment of

wrought of the five
elements ...]

- Tirumazhisai Āzhwar

five senses ...]

- Mānickavāchakar

79. General

பாத பங்கயம் நிரந்தரம்
நினைப்பதாக நீ நினைக்க
வேண்டுமே.

[So should you think
that I for ever con-
template your lotus
feet.]

- Tirumazhisai Āzhwar

General

உன்றன் வார் கழற்கு அன்பு எனக்கு
நிரந்தரமாய் அருளாய் ...

[Grace me with the love
for ever to your ankleted
feet ...]

- Mānickavāchakar

80. General

சேவடி ஏத்தி வாழ்த்தும் என்
நெஞ்சமே ...

[My heart will hail
and bless your salvific
feet ...]

- Kulasekara Āzhwar

General

சிந்தையுள் எம்மாணைக் கண்டு
கொண்டது என் உள்ளமே.

[My heart has beheld my
God in my chinta ...]

- Tirunāvukkarasar

81. General

இந்திரலோகம் ஆளும்
அச்சவை பெறினும்
வேண்டேன்...

[Even if I gain the
rulership of Indra-loka
(paradise), it would
hold no charm for me...]

- Tondaradippodi
Āzhwar

General

வானேயும் பெறில் வேண்டேன்

[Even if I gain paradise,
I will reject it ...]

- Mānickavāchakar

82. General

என் செய்வான்
தோன்றினேனே?

General

என் செய்வான்
தோன்றினேனே?

[I know not wherefore
was I born at all?]
- Tondaradippodi
Āzhwar

[I know not wherefore
was I born at all?]
- Tirunāvukkarasar

83. General

உள்கு வார் உள்கிற்று
எல்லாம் உடன் இருந்து
அறிதி என்று வெள்கிப்
போய் என்னுள்ளே நான்
விலவறச் சிரித்திட்டேன்.
[Knowing that you
abiding inly, know
all the thoughts of
men, I felt ashamed
and laughed side-
splittingly.]
- Tondaradippodi
Āzhwar

General

உன்குவார் உள்கிற்று எல்லாம்
உடன் இருந்து அறிதி என்று
வெள்கினேன் வெள்கி நானும் விலா
விறச் சிரித்திட்டேனே.

[Knowing that you, abiding
inly, know all the thoughts
of men, I felt ashamed
and in shame I laughed
side-splittingly.]

- Tirunāvukkarasar

84. General

அரங்கத்தம்மா பள்ளி
எழுந்தருளாயே ...
[O God of Srirangam,
be pleased to wake up.]
- Tondaradippodi
Āzhwar

Tirupperuntuṟai

எம் பெருமான் பள்ளி
எழுந்தருளாயே
[O our God, be pleased to
wake up.]
- Mānickavāchakar

85. General

எம் பெருமான் பள்ளி
எழுந்தருளாயே.
[O our God, be pleased
to wake up.]
- Tondaradippodi
Āzhwar

Tirupperunthuṟai

எம் பெருமான் பள்ளி
எழுந்தருளாயே.
[O our God, be pleased to
wake up.]
- Mānickavāchakar

86. General

மெய்யர்க்கே மெய்யன்
ஆகும் ...
[He is the True One
unto the true ones...]
- Tondaradippodi
Āzhwar

Tiruvēzhimizhalai

மெய்த்தவன் காண் மெய்த்தவத்தில்
நிற்பார்க்கெல்லாம் ...
[He is the True Tapaswi
to them all who are poised
in true tapas ...]
- Tirunāvukkarasar

87. General

மனமாசு தீரும் அருவினையும்
சாரா ...
[Blemishes will cease;
so too cruel karma...]
- Poikai Āzhwar

General

பெருகலாம் தவம் பேதைமை
தீரலாம் ...
[Tapas will abound and
folly can be got rid of ...]
- Tirunāvukkarasar

88. General

அருவினையோடு அல்லல்
நோய் பாவம் மிடைந்தவை ...
ஒழிய ...
[Intermingling cruel
karma, troubles,
maladies and sins
will cease to be...]
- Poikai Āzhwar

Tirunākaikkāronam

வினையுளே விழுந்து அழுந்தி
வேதனைக்கு இடமாகாதே ...
உய்யலாம் ...
[Not falling into Karma,
getting immersed there,
thus becoming the locus
of misery, one can gain
redemption ...]
- Tirunāvukkarasar

89. General

வினையால் அடர்ப்படார் ...
[Will not be besieged
by karma ...]
- Poikai Āzhwar

Tiruneedur

அல்லல் உள்ளன தீர்த்திடுவான்...
[He will annihilate all
troubles ...]
- Sundarar

90. General

பொன் ஆழி ஏந்தினான்
பொன் அடியே கடுவேற்கு

General

வேலை நஞ்சுண்டு ஊனம் ஒன்று
இல்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட

- என் ஆகில் என்னே எனக்கு.
[To me who wears the
auric feet of Him who
holds the golden Disc,
what does aught
matter?]
- Poikai Āzhwar
- உத்தமர்க்கே.
[Unto those lofty ones
ruled by the One who
remained unflawed after
consuming the oceanic
venom(what can aught
matter?...)]
- Tirunāvukkarasar
91. General
கண்ணனையே காண்க
நம் கண்
[May our eyes behold
Kaṇṇa only.]
- Peyāzhwar
- General
கண்காள் காண்மின்களோ.
[O eyes behold (Siva
only).]
- Tirunāvukkarasar
92. General
மறவாது வாழ்த்துக என்வாய்.
[May my mouth hail
Him unforgettingly.]
- Peyāzhwar
- General
வாயே வாழ்த்து கண்டாய்...
[O mouth, hail Him...]
- Tirunāvukkarasar
93. General
கழல்பாடி யாம் தொழுதும்
கை.
[Hailing His ankleted
feet our hands will
adore Him.]
- Peyāzhwar
- General
கைகாள் கூப்பித் தொழீர் ...
[O hands, fold and adore
Him ...]
- Tirunāvukkarasar
94. General
எம்மான் சேரும் திருக்கோயில்
கண்டிர்; பங்கப்படாது உய்யப்
போமின் ...
[It is the sacred temple
- Tiruvārur
ஆரூர் உடையாணைக் கடுகச்
சென்று அடைவேன் ...
[I will reach in all celerity

of our God; hie to it
blemishlessly ...]
- Periyāzhwar

the God of Ārūr...]
- Tirunāvukkarasar

95. General

அன்று இவ்வலகம் அளந்தாய்
போற்றி ...
[Of yore, you scaled
this earth (with your
feet); praise be!]
- Sri Āndāl

General
அருளுக ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி ...
[Bestow your flower-feet-
the Source of all, praise be!]
- Mānickavāchakar

96. General

நாராயணனை வரக் கூவாய்...
[Call Nārayana to
come ...]
- Sri Āndāl

General
தேவர் பிரான் வரக் கூவாய்...
[Call the God of devas to
come.]
- Mānickavāchakar

97. General

... புண்ணியனை வரக்
கூவாய்.
[Call the Holy One to
come.]
- Sri Āndāl

General
அமுதினை நீ வரக்கூவாய்.
[Call the nectarean One
to come.]
- Manickavāchakar

98. General

மையல் கொண்டொழிந்தேன்
எந்தன் மாலுக்கே.
[Unto my Tirumā
I stand betwitched.]
- Kulasekara Āzhwar

General
மகிழ்ந்தாடும் கூத்தனுக்கு அன்பு
பட்டாள்.
[She is in love with the
joyous Dancer...]
- Tirunāvukkarasar

99. General

குருகூர் நம்பி என்றும்
என்னை இகழ்விலன்
காண்மினே.

General
பொன்னடி இகமுமாறு இலன்
எந்தை பிரானிரே!

[Lo, Kurukūr Nampi
will never dispraise
me.]
- Madurakavi Āzhwar

[O my Father and God!
I will never dispraise
your golden feet.]
- Tirunāvukkarasar

100.General

அன்பேதகளியா ஆர்வமே
நெய்யாக ...
[Love is the earthen
lamp; the ghee for it
is penchant...]
- Bhūdatthazhwar

General

உள்ளமே தகளியாக உணர்நெய்
அட்டி ...
[Heart is the earthen
lamp; consciousness is its
ghee...]
- Tirunāvukkarasar

101.General

நலனுடை ஒருவனை
நணுகினம் நாமே.
[We approached Him,
the One of weal and
welfare.]
- Nammāzhwar

General

அன்பனை நம்மை உடையவனை
நாம் அடைந்து ஆடுதுமே.
[Reaching Him of Love –
who owns us–, we will
dance.]
- Tirunāvukkarasar

102. General

பேரும் ஓர் உருவமும் ...
இல்லை ...
[He has neither a
name nor a form.]
- Nammāzhwar

General

ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும்
இல்லார் ...
[He has neither a name nor
a form ...]
- Mānickavāchakar

103. General

எந்தாய் என்பன்
நினைத்து நைந்தே.
[Thinking meltingly
I will call Him my

Tiruvaiyāru

ஐயறனே என்று என்றே அரற்றி
நைகின்றேன் ...
[I melt calling Him again
and again O Aiyāra]

Mother/Father.]

- Nammāzhwar

- Tirunāvukkarasar

104. General

தன்பால் மனம் வைக்கத்
திருத்தி வீடு திருத்துவான்...

[When manam is
fixed on Him, He will
administer the needed
corrective and bless
me with Moksha.]

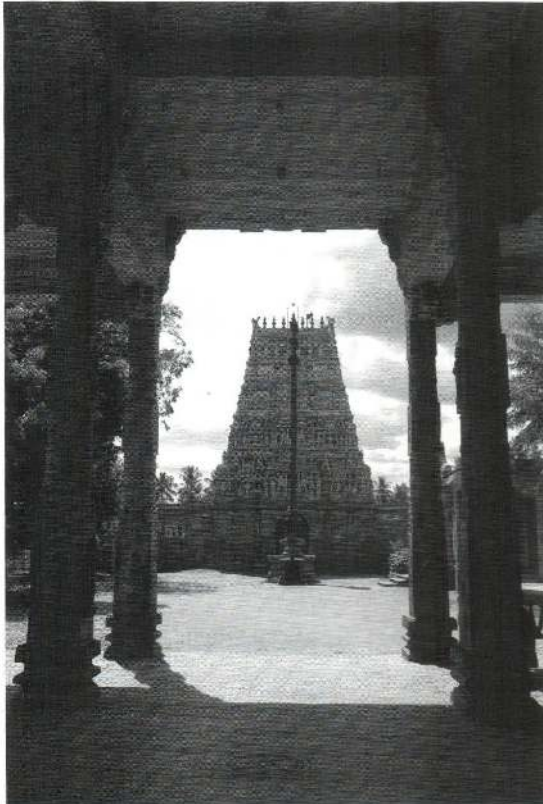
- Nammāzhwar

Tiruppukalūr

என்னைப் பிறப்பு அறுத்து
சிவலோகத்து இருத்திடுமே.

[Ending my embodiment
He will place me in
Siva-loka.]

- Tirunāvukkarasar

Select Bibliography

[This is not in chronological or alphabetical order.]

Saivam : Theology : English

1. 1854 The Tattuva Kattalai, Siva Gnāna Potham and Siva-Prakasam, translated by H.R.Hoisington, New Haven, Printed by Hamlen, Printer to the Yale College.
2. 1863 Siva Prakasa Kattalai translated by Thomas Foulkes, Madras and London. Reprinted in 1932, Ambal Press, Seekazhi.
3. 1894 Sarva Dharshana Samgraha by E.B. Cowell and A.E.Gough. Reprinted many times.
4. 1895 Sivagnāna Bhotham translated by J.M.Nallaswami Pillai. Reprinted many times.
5. 1896 Tiruvarutpayan, translated by Nallaswami Pillai, reprinted in 1966 by Kasi Matam and in 1945 by Dharmapuram Ādheenam.
4. N.D. Introduction to Siddhanta Gnana Ratnāvali by Pālvaṅṅa Mudaliar, Tirunelveli.
5. 1912 Der Saiva Siddhanta (German) translated by H.W.Schomerus. German version translated into English by Mary Law in 1979. First English edition, published by Motilal Banarsidass, New Delhi in 2000.
6. 1913 The Essentials of Hinduism in the light of Saiva Siddhanta, Sabarathna Mudaliyar, Meikandan Press, Madras. Reprint 1950.
7. 1913 Vaishnavism, Saivism etc., by R.G.Bandarkar, Strassburg, Verlag Von Karl J. Trubner. (Reprinted in India).

8. 1913 Sivagnana Siddhiyar translated by J.M.Nallaswami Pillai, Meikandan Press, Madras. Of this, part two (Supakkam) was reprinted by the Dharmapura Ādhēnam in 1948.
9. 1917 Philosophical Saivism by S.Gnānaprakasar, St. Joseph's Catholic Press, Jaffna.
10. 1921 Theism in Medieval India, by Estlin Carpenter. Reprinted in 1977 by Oriental Books - Distribution: Munshiram Manoharlal, New Delhi.
11. 1922 History of Indian Philosophy, Vol.V by Das Gupta, reprinted in 1975 by Motilal Banarsidass.
12. 1923 The Saiva Siddhanta As A Philosophy of Practical Knowledge, by Swami Vedachalam, Pallavaram. Kazhakam, reprinted in 1940.
13. 1925 Psalms of a Saiva Saint translated by Issac T.Tambyah, Luzac and Co., London. The Introduction runs to 189 pages. It is an excellent thesis on Saiva Siddhanta. Reprinted in 1985.
14. 1934 The Saiva School of Hinduism by S.Shivapadasundaram, George Allen and Unwin, London. Reprinted in 1950.
15. 1937 Studies And Translations: Philosophical And Religious, by Ponnambalam Arunachalam, reprinted in 1981, Ministry of Regional Development, Colombo.
16. 1938 Saiva Siddhanta as Expounded in the Siva Jnana Siddhiyar and its six commentaries by Devasenapathi (Thesis submitted to the University of Madras), first published in 1960 and reprinted in 1966.
17. 1938 Saiva Siddhanta by Violet Paranjyoti, Luzac and Co., London. Reprinted in 1953/1954.

18. 1939 Origin and Early History of Saivism in South India by C.V.Narayana Iyer, University of Madras, reprinted in 1974.
19. 1942 The Elements of Saiva Siddhanta by A Science Graduate (Visvanatha Pillai), Jaffna. Reprinted in 1955.
20. 1946 Siddhanta Trayam translated by J.M.Nallaswami Pillai, Dharmapuram.
21. 1948 Siva Gnana Bhodam, translated by Gordon Matthews, Oxford, London. This work is the best translation of the Siva Gnana Bhodam.
22. 1949 Sivagnana Siddhiyar (Supakkam) translated by K. Sivaraman, Kasi Matam, Tiruppanandal.
23. 1950 Vedanta Moola Saaram, Saivaprakasa Press, Jaffna.
24. 1951 An Outline of Sivagnanabhodam by S.Shivapadasundaram with a rejoinder to a Christian critic (Violet Paranjyoti), Jaffna.
25. 1958 A Logical presentation of the Saiva Siddhanta Philosophy, by Piet, The Christian Literature Society, Madras.
26. 1961 The Cult of Siva or Lessons in Sivagnana Bhotham, Kazhakam, Madras.
27. 1970 Vishnuism and Sivaism by J. Gonda, First Indian Edition in 1976, Munshiram Manoharlal, New Delhi.
28. 1971 Love of God According to Saiva Siddhanta, by Mariasusai Dhavamony, Oxford, London.
29. 1971 The Dance of Shiva by Ananda K.Coomaraswami, Prem Sagar, New Delhi.

30. 1973 Saivism In Philosophical Perspective by K.Sivaraman, Motilal Banarsidas, New Delhi [The best thesis on Saiva Siddhanta.]
31. 1976 Nenju Vidu Thoothu, translated by T.N.Ramachandran, Saiva Siddhanta (Journal), Vol.XI, Numbers 3 and 4.
32. 1977 Potrip Pahrodai, translated by T.N.Ramachandran, Saiva Siddhanta (Journal), Vol.XII, No.3.
33. 1980 Siddhanta Chathushtayam, translated by T.N.Ramachandran, TRNM Library and Publications, Thanjavur-7.
34. 1981 Studies in Jnanamiritham, by S.Gangadharan, Madurai Kamaraj University.
35. 1981 Unmai Vilakkam translated by C.N. Singaravelu, Madras.
36. 1983 Experiencing Siva, F.W. Clothey and Bruce Long (Editors), Manohar, New Delhi.
37. 1984 Grace in Saiva Siddhanta: A Study of the Tiruvarutpayan by Rama Ghosh, Varanasi.
38. 1984 Saiva Siddhantam: An Explication and Assessment by Scholars the world-over: Editor T.N. Ramachandran, Dharmapuram.
39. 1985 Sivajnana Maapadiyam by K.Vajravelu Mudaliyar, Madurai Kamaraj University.
40. 1986 The Strength of Saivism by Devapoopathy Nadarajah, Kuala Lumpur, Malaysia.
41. 1987 A Study of Sivajnana Siddhiyar (Parapakkam) by R. Gopalakrishnan, University of Madras.
42. 1988 Saivism: A Perspective of Grace, by S.Arulsamy, Sterling Publishers, New Delhi.

43. 1988 Saiva Siddhanta, Vol.II, I.I.S.S.R., Dharmapuram.
44. 1988 Pati-Pasu-Paasam by T.N. Ramachandran, I.I.S.S.R., Dharmapuram.
45. 1988 Grace in Saiva Siddhantam And in St.Paul, South Indian Salesian Society, Madras.
46. 1989 Philosophical Anthropology by Jayandra Soni, Motilal Banarsidas, New Delhi.
47. 1994 Seminar Papers on the Third International Seminar on Saiva Siddhantam, Editors T.N. Ramachandran and Rama Ghosh, I.I.S.S.R., Dharmapuram.
48. 1994 Saiva Siddhantam, Volume Three, Editor T.N. Ramachandran, I.I.S.S.R., Dharmapuram.
49. 2004 Saiva siddhanta in Historical Perspective, by Dr. T.B. Siddhalingaiah, published by Siddhanta Ratnam Smt. Usha Ramji Memorial Trust, Chennai-47.
50. 2011 Sagacity of the Supernal Effulgence - Sivagnana Bhotham (Dravida Mā Pādiam) translated by M. Kandaswamy. Copies available with N.A.P. Kannen Raja, Theni, 625 531.
51. 2005 Centrality of Self in Saiva Siddhanta by S.George Joseph, University of Madras.
52. 2006 Saiva Siddhanta: Philosophy of Saivism, by P. Sankara Pillai. Distributor: Kumaran Publications, Chennai 26.
53. 2001 An Introduction to Religion and Philosophy in Tevāram and Divya Prabandam, by Dr.Vijayalakshmi, I.I.T.S., Chennai-113.
54. 1976 Sankarpa Nirākaranam, translated by N.Murugesu Mudaliar, Dharmapuram.

55. 1995 The Concept of *Vannanpu* (வன்னன்பு), Uppsala Studies in the History of Religions -, by Chandraleka Vamadeva.
56. 1980 Tamil Temple Myths by David Dean Shulman, Princeton University Press.
57. 1973 Sataratnasangraham, translated by P.Tirugnanasambandhan, University of Madras.
58. 2001 Theology of Saivāgamas, by Dr. S.C. Nandimath, International School of Dravidian Linguistics, Tiruvananthapuram, Kerala.
59. 2001 Mysticism and Metaphysics in Saiva Siddhanta, by J.X. Muthupackiam, S.J. International Publications, New Delhi.
60. 2003 Sivagnānabhoda with lagutika of Sivāgra Yogi, Edited and translated by Dr.T.Ganesan, Sri Aghora Sivācārya Trust, Chennai.
61. 1996 Sri Umapati Sivācārya: His life, works and contribution to Saivism, edited by S.S. Janaki, Golden Jubilee Publication, The Kuppuswami Sastri Research Institute, Chennai-04.
62. 2000 Facets of Saiva Siddhantam, Editor R. Krishnan, University of Madras.
63. 1993 Sivajnānabhoda - Sangraha-bhashya of Sivāgrayogin translated by K. Jayammal, University of Madras.
64. 1978 Perspectives in Saivism by V. Ramakrishnan, University of Madras.
65. 1955 Saiva Siddhantam, Dharmapura Ādhinam.
66. 1988 Slaves of the Lord: The Path of the Tamil Saints, by Vidya Dehejiya, Munshiram Manoharlal, NewDelhi [The Tamil Saints are Nayanmār and Āzhwars.]

67. 1987 Mystic Love in the Tevāram, by Dr.A.Kandiah, Kāntalakam, Aṇṇa Salai, Chennai-2. Reprint: 2000.
68. 2002 The Tamil Minstrel-Saint, by A.V. Subramanian, Kalaigan Pathippakam, T.Nagar, Chennai-17.
69. 1994 Saint Sekkizhār by T.N. Ramachandran, Sahitya Akademi, New Delhi.
70. 1999 Sivagnana Munivar, By T.N. Ramachandran, Sahitya Akademi, New Delhi.
71. 1955 Reprint (N.D.), The Concept of God in Saiva Siddhanta, Amudha Nilayam Ltd., Chennai-14.
72. 1993 Siddhanta Traditions: Philosopher-Sages by Prof. N.M. Saveri, Centre for Propagating Arts, Jaffna.
73. 1983 The Sivajnanabhodha / Sangrahabhāshya of Sivāgrayogin, translated by K. Jayammal, University of Madras.
74. 1955 Saiva Siddhantam, Dharmapuram Ādhinam.
75. 2010 English Translation of the Tirumantiram by various scholars. Text and translation in nine volumes. The tenth volume contains Appendices, Glossary, Select Bibliography and Index. Babaji's Kriya Yoga Publications, Inc., P.O. Box 90, Eastman, Quebec, Canada JOE 180.

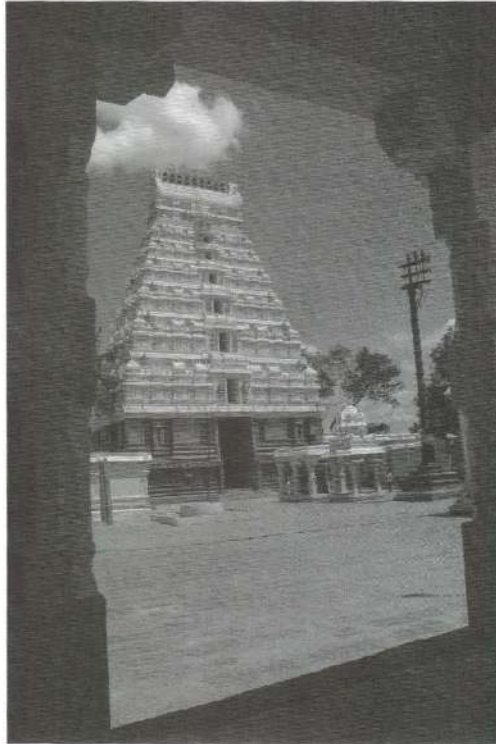
சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள்

1. 1994 மெய்கண்ட சாத்திரம்: சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு: மூலமும் உரையும், சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம், சென்னை.
2. 1938 மெய்கண்ட நூல்கள், உரைநடை, க.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, காஞ்சிபுரம் குமரன் அச்சகம், சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களின் உரைநடை தனித்தனி நூலாக தருமபுரம் ஆதீனம் வெளியிட்டுள்ளது.

3. 1936 சிவஞானபோதமும், சிவஞானபாடியமும், கழகம்.
4. 2001 (இரண்டாம் பதிப்பு). சிவஞானபாடியம் (விளக்கத்துடன்). சி.சு.மணி, 70, தெற்குக் கடைத்தெரு, பாளையங்கோட்டை 627 002.
5. --- சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் நீங்கலாக உள்ள பன்னிரண்டு சாத்திரங்களுக்கும் அற்புதமான உரை வரைந்தவர், தே.ஆ.ஸ்ரீனிவாசன் அவர்கள். திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடுகள்.
6. 2005 மெய்கண்ட சாத்திரம், மூலமும் உரையும், முனைவர் அ.அறிவொளி, வர்த்தமானப் பதிப்பகம், சென்னை.
7. 2003 சிவஞானபோதம், வழித்துணை விளக்கவுரை, முனைவர் ஆ.ஆனந்தராசன், அருள்நந்தி சிவம் அருட்பணி மன்றம், 76, செல்வி நகர். சிந்துபுந்துறை, திருநெல்வேலி-01.
8. 2010 மாதவச்சிவஞான முனிவர் நூற்களஞ்சியம், 32 நூல்கள் அடங்கிய செம்பதிப்பு, முனைவர் நா.சரவணன், கவிதா வெளியீடு, 8, மாசிலாமணி தெரு, பாண்டி பஜார், சென்னை-17, முதல் பகுதி.
9. ஷை இரண்டாம் பகுதி.
10. ஷை மூன்றாம் பகுதி.
11. 2009 சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள், உரையாசிரியர், முனைவர் பழ.முத்தப்பன், உமா பதிப்பகம், சென்னை-01.
12. 1991 சிவஞானபோத மாபாடிய பொருள் நிலை விளக்கம், மகாவித்துவான் அருணை வடிவேலு முதலியார். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
13. 2008 சித்தாந்த வினாவிடை, அருணை வடிவேல் முதலியார், தருமபுரம்.
14. 2012 சைவ சித்தாந்தத் திறன், முனைவர் ச.கங்காதரன், சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம், சென்னை-04.
15. 1981 சிவப்பிரகாசம், மூலமும் உரையும், காஞ்சி ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள், சேலம்.
16. 1925/ சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம் - மு.திருவிளங்கம் பிள்ளை
1971 புத்துரை, யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகம், 411/1, காங்கேயன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

17. 1974 சிவப்பிரகாசம், மு.திருவிளங்கம் அவர்கள் வரைந்த புத்துரை, 411/1, காங்கேயன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
18. 1907/2005 பிரமகூத்திர சிவாத்துவித சைவபாடியம், தமிழில் காசிவாசி செந்திநாதையர், Saint Sekkizhār School of Saiva Siddhanta, 5-D, Selvam Nagar, Thanjavur-7.
19. 2007 திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி, மா.சாம்பசிவபிள்ளை, தெய்வச் சேக்கிழார் சைவ சித்தாந்தப் பாடசாலை, 5-D, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்-7.
20. 1996 தேவாரம் வேதசாரம், காசிவாசி செந்திநாதையர், கலாசம்ரக்ஷணசங்கம், 5-D, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்-7.
21. 2003 சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம், ஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையர், கலாசம்ரக்ஷணசங்கம், 5-D, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்-7.

Saivam: Tirumurai-s

1. 1900 The Tiruvasagam translated by G.U.Pope. Reprinted many times by the University of Madras.
2. 1921 Hymns of the Tamil Saiva Saints, translated by F. Kingsbury and G.E. Phillips, Calcutta. Reprinted many times in India.
3. 1977 Tiruvasagam Von Manikkavasagar (German), translated by Albrecht Frenz and P.Nagarajan, South India Press, Karaikkudi.
4. 1982 Hymns to Dancing Siva by Glenn E.Yocum, Heritage Publishers, New Delhi.
5. 1990 St. Sekkizhār's Periya Puranam, Part One, translated by T.N. Ramachandran, Tamil University, Thanjavur.
6. 1995 St. Sekkizhār's Periya Puranam, Part Two, translated by T.N. Ramachandran, Tamil University, Thanjavur.
7. 2006 The History of The Holy Servants of the Lord Siva (Periya Puranam), translated by Alstair McGlashan, Trafford Publishing, Oxford, U.K.
8. 1990 Songs of a Harsh Devotee (Sundarar Tevāram), translated by David Dean Shulman.
9. 1989 Tirukkovaiyār, Translated by T.N.Ramachandran, Tamil University, Thanjavur.
10. 1989 Poems to Siva: The Hymns of the Tamil Saints, translated by Indira V.Peterson, Princeton University Press. Reprinted in 1991.
11. 1993 The Hymns of Kāraikkāl Ammaiyaṅ, translated by T.N. Ramachandran, Dharmapuram. Reprinted in 2008, Sandhya Publications, Chennai.

12. 1995 Tirumurai The Sixth, translated by T.N.Ramachandran, International Institute of Saiva Siddhanta Research, Dharmapuram.
13. 2001 Tiruvaachakam, translated by T.N.Ramachandran, International Institute of Tamil Studies, Tharamani, Chennai 600 113.
14. 2008 Thēvaaram (The First Tirumurai), Vol.1.
15. 2008 Thēvaaram (The First Tirumurai), Vol.2. Published by Socio-Religious Guild, 21, Fifth Cross Street, Tirunelveli-627 001.
16. 2004 Tiruvāchakam, Vol.1. Published by Socio-Religious Guild, Tirunelveli.
17. 2004 Tiruvāchakam, Vol.2. Published by Socio-Religious Guild, Tirunelveli.
18. 2012 Tirumurai the First, translated by Dr.T.N.Ramachandran, S.S.S.S.S., 5-D, Selvam Nagar, Thanjavur 613 007.
19. 1970 The Grand Epic of Saivism (Periya Puranam), by Yogi Suddhananda Bharati, Kazhakam, Chennai.
20. 2000 The Tiruppāsūram by A Science Graduate (Visvanatha Pillai), All Ceylon Hindu Congress.
21. 1987 Songs of Experience - The Poetics of Tamil Devotion, by Norman Cutler, Indiana University Press. (Poems of Tirumurais and Divyaprabhandam.)
22. 1991 Tirumantiram, translated by Dr.B.Natarajan, Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Madras.
23. 2007 Tirumurai The Ninth, translated by Prof.S.A.Sankaranarayanan, Kaantalakam, 68 Anna Salai, Chennai-2.

24. 2010 Tirumurai The Eleventh, translated by Prof.S.A. Sankaranarayanan, Kaantalakam, 68, Anna Salai, Chennai-2.

சைவம்: திருமுறை

1. 1953 தேவாரம் அடங்கன் முறை (முதற்பாகம்), மயிலை இளமுருகனார் பதிப்பு, சென்னை.
2. 1953 மேற்படி, இரண்டாம் பாகம்.
3. 1913 சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரப் பதிகங்கள் - மூலமும் ஸ்ரீமத் இராமானந்த யோசிகள் எழுதிய உரையும்.
4. 1927 திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரப் பதிகங்கள், பார்வையிட்டவர் கயப்பாக்கம் சதாசிவ செட்டியார், கழகம், சென்னை.
5. 1927 திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரப் பதிகங்கள், பார்வையிட்டவர் கயப்பாக்கம் சதாசிவச் செட்டியார், கழகம், சென்னை.
6. 1929 சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரம், சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம், சென்னை.
7. 1956 திருவாசகம், மர்ரே எஸ்.ராஜம் பதிப்பு, 5, தம்புச்செட்டித் தெரு, சென்னை.
8. 1868/ திருவாசகம், கா.பீர்காதறொலி ராவுத்தர் பதிப்பு, தெய்வச்
2008 சேக்கிழார் சைவ சித்தாந்தப் பாடசாலை, 5-D, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்-7.
9. 1954 திருவாசக வியாக்யானம், காழித்தாண்டவராயர் உரை, பகுதிகள் ஒன்றும் இரண்டும், உ.வே.சாமிநாத ஐயர் நூல் நிலையம், அடையாறு, சென்னை.
10. 1995 திருக்கோவையார் (பேராசிரியர் உரையும் பழைய உரையும்), பதிப்பாசிரியர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.
11. 1911 தேவாரம், பதிப்பாசிரியர் சாமிநாத பண்டிதர், சென்னை.
12. 1937 திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம், சென்னை.

13. 1941 (மூன்றாம் பதிப்பு) திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம், சென்னை.
14. 1984 தேவாரம் பண்முறை, ஞானசம்பந்தர், பதிப்பாசிரியர் பண்டித வித்துவான் தி.வே.கோபால ஐயர், பிரெஞ்சு இந்திய நிறுவனம், புதுச்சேரி.
15. 1985 தேவாரம், பண்முறை, அப்பரும் சுந்தரரும், பதிப்பாசிரியர், தி.வே.கோபால ஐயர், பிரெஞ்சு இந்திய நிறுவனம், புதுச்சேரி.
16. 1991 தேவாரம் ஆய்வுத்துணை, பதிப்பாசிரியர் தி.வே.கோபால ஐயர், பிரெஞ்சு இந்திய நிறுவனம், புதுச்சேரி.
17. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம் (தலமுறை), காசி மடம், திருப்பனந்தாள்.
18. 2006 சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் (தல முறை), காசி மடம், திருப்பனந்தாள்.
19. 2006 திருவாசகம், காசி மடம், திருப்பனந்தாள்.
20. 2005 திருக்கோவையார், காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.
21. ஒன்பதாம் திருமுறை (திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு), காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.
22. 2005 திருமந்திரம், காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.
23. 2004 பதினோராம் திருமுறை, காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.
24. 2006 பெரியபுராணம், காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.
- 25-40. 1997 முதல் திருமுறை முதல் 12 ஆம் திருமுறை முதற்காண்டம் முடிய, உரையுடன் திருமுறைகள் தருமையாதீன வெளியீடுகளாக வந்துள்ளன. மொத்தம் 15 தொகுதிகள்.
- 41-50. பல பதிப்புகள் : திருத்தொண்டர் புராணம் (பெரியபுராணம்) உரையாசிரியர் சிவக்கவிமணி சுப்பிரமணிய முதலியார், கோயம்புத்தூர் (ஒன்பது தொகுதிகள்).
51. 2005 பெரியபுராணம் - சந்தப்பதிப்பு, பதிப்பாசிரியர் சந்தக்கவி வே.ஸ்ரீ.நா.இராமசுவாமி, தெய்வச்சேக்கிழார் சைவ சித்தாந்தப் பாடசாலை, 5-D, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்-7.

குறிப்பு: திருப்பனந்தாள் காசிமடத்தில், திருமுறை நூல்கள், மெய்கண்ட சாத்திர நூல்கள் (மூலம்) எப்பொழுதும் கிடைக்கும்.

52. 2007 சேதுபந்தனம் - இரா.சுப்பராயலு - மாமன்னன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்-613005.
53. 2007 பெரியபுராணத்தில் திருவிளையாடல் - இரா.சுப்பராயலு, அகரம், தஞ்சாவூர் 613 007.
54. 2009 தில்லைவாழ் அந்தணர் - இரா.சுப்பராயலு - மாமன்னன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர் 613 005.
55. 2009 திருக்கடவூர்த் திருமுறைத் திரட்டு - இரா.சுப்பராயலு - மாமன்னன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர் - 613 005.
56. 2012 திருமுறைகளில் இலங்கை வேந்தன் - இரா.சுப்பராயலு - மாமன்னன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர் - 613 005.

Vaishnavam (Sacred Verses)

1. 2000 The Sacred Book of Four Thousand (நாலாயிர தீவ்ய பிரபந்தம்) with text and translation by Srirama Bharati, Chennai.
2. 1981 Tiruvāymoli - English Glossary, Vols.1 and 2 by S.Satyamurthi Ayyangar, Bombay.
3. -Do- Vol.3.
4. 1998 Tiruppallāṇḍu of Periyaļvār, Transliteration and translation by Jagannathacchariar, Anantapur.
5. 2002 Tiruppallāṇḍu, Text, Meaning and Explanation by M.A.N. Prasad, Dombivili - 421 203.
6. 1989 The Tamil Ved - Piḷḷāṇ's Interpretation of the Tiruvāymoli by John Carman and Vasudha Narayanan, The University of Chicago Press.
7. 1996 The Āzhwars: For the Love of God, by P.S.Sundaram, Penguin Books, New Delhi.
8. 2005 Āṇḍal's Nacchiyār Tirumozhi, Text with Vankeepuram Rajagopalan's translation.
9. 1979 Nammalvar's "Tiruviruttam" translated by Prema Nandakumar, Writers Workshop, Calcutta.
10. 1985 Hymns of the Ālvārs, translated by (reprint.) J.S.M.Hooper, Madras.
11. 1973 Grains of Gold, Translated by R.S.Desikan, (reprint) Calcutta-29.
12. 1970 Amalanadipiran translated by D.Ramaswamy Ayyangar, Madras-17.
13. 2001 Amalanadipiran: A Commentary by Smt.Radha Muralidhar, Mumbai.
14. 1993 The Immaculate Lord of Araṅgam: [Amalanadipirāṇ of Pāṇ Āļvar] Translated by S.Satyamurthi Ayyangar, Bangalore.

15. 1987 The Tiruvaimozhi of Nammālvār, Rendered into English by Srirama Bharati and Lakshmi, Melkote, 571 431.
16. 1979 The Voice of God, translated by S.M.Narayanaswamy, Coimbatore.
17. 1987 Āṇḍāl - Tiruppāvai, Nācchiyār Tirumozhi, Translated by P.S. Sundaram, Chennai.
18. 1980 Tiruppāvai by Āṇḍāl, Text translated with a commentary, by C. Sitaramamurti, published by Tirumala Tirupati Devasthanam, Tirupati.
19. 1989 Godā's Garland of Devotion, by Dr. Prema Nandakumar, Samata Books, Madras.
20. 1950 Thiruppavai of Sri Andal, translated by R.Seshadri, Ramnad.
21. 1952 Tirouppavi, Translated into French by R.Dessigane, Pondicherry.
22. 2010 The Secret Garland / Āṇḍāl's Tiruppavai and Nacciyaṛ Tirumoli, Translated with commentary by Archana Venkatesan, Oxford University Press.
23. 1981 Hymns for the Drowning / Poems for Viṣṇu by Nammālvār, translated by A.K.Ramanujan, Princeton University Press, New Jersey [Reprinted in 1993 by Penguin Books, New Delhi].
24. 1990 Āṇḍāl and Her Path of Love (Tiruppāvai and Nacciyaṛ Tirumoli, translated by Vidya Dehejia, State University of New York Press.
25. 1986 The Tiruppāvai (with SriRangaramanuja's Sanskrit Commentary) and The Amalaṇḍipirān of Sri Tiruppānālvār translated by V.K.S.N. Raghavan, Mylapore, Madras.

26. 2000 Āndāl's Thiruppāvai, translated by Vankeepuram Rajagopalan, Chennai.
27. Tirumazhisai Piran's Tirucchanda Viruttam.
28. Sri Poigai Āzhwar's Mudhal Tiruvantāti.
29. Sri Bhutat Āzhwar's Irandām Tiruvantāti.
30. Sri Tirumazhisai Piran's Nānmukhan Tiruvantati. Items 27 to 30, available at Sri Vaishnava Sri, 214, East Uttaravādi, Srirangam.

வைஷ்ணவம் (தீவ்ய பிரபந்தம்)

1. 1950 நாலாயிர தீவ்யப்பிரபந்தம், மயிலை மாதவதாளின் இரண்டாம் பதிப்பு, சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை.
2. 1955 ஸ்ரீ தீவ்யப்பிரபந்தம், முதலாயிரம் (மர்ரே), எஸ்.ராஜம், சென்னை.
3. 1956 மேற்படி, இயற்பா, மேற்படி.
4. 1956 மேற்படி, பெரியதிருமொழி, மேற்படி.
5. 1956 மேற்படி, திருவாய்மொழி, மேற்படி.
(மர்ரே ராஜம் பதிப்பில் தீவ்யப் பிரபந்தம் முழுவதும் உள்ளது).
6. 1988 நாலாயிர தீவ்யப் பிரபந்தம், பதிப்பாசிரியர் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஜயங்கார், புத்தூர், திருச்சி 17.
7. பகவத் விஷயம் (திருவாய் மொழிக்கு உள்ள மணிப்பிரவாள உரையுடன் கூடிய பதிப்பு பகவத் விஷயம் என்று கூறப்படும்.) இதைப் புத்தூர் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஜயங்கார் வெளியிட்டிருக்கிறார். 10 பாகங்கள்.
8. திருவாய்மொழி ௪௫ வியாக்கியானம் சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் பி.ஆர்.புருஷோத்தம நாயுடு அவர்களால் இயற்றப்பட்டு, பல்கலைக்கழக வெளியீடாக பத்து பாகங்களில் வெளியிடப்பட்டது.
9. 2006 திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிய பெரிய திருமொழி, முதல் தொகுதி, தமிழாக்கம் பண்டித வித்துவான் தி.வே.கோபாலைய்யர், தெய்வச் சேக்கிழார் சைவ சித்தாந்த பாடசாலை, 5-டி, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்.

10. மேற்படி, இரண்டாம் தொகுதி.
11. 2007 திருமங்கை ஆழ்வார் பிரபந்தங்கள் - திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருஎழுக்கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் - தமிழாக்கம் பண்டித வித்துவான் தி.வே.கோபாலைய்யர், தெய்வச் சேக்கிழர் சைவ சித்தாந்தப் பாடசாலை, 5-டி, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர் 613 007.
12. 1957 சிறிய திருமடல் வ்யாக்யானம், பதிப்பாசிரியர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
13. 1986 பெரிய திருமடல் வ்யாக்யானங்கள், பதிப்பாசிரியர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
14. 1994 நம்மாழ்வார் அருளிய திருவிருத்தம், வ்யாக்யானங்கள், மீள்பதிப்பு அரும்பதங்கள், ஸ்ரீ வைஷ்ண ஸ்ரீ வெளியீடு, சென்னை 24.
15. 1973 திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, இரு வ்யாக்யானங்களுடன், எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
16. விரோதி/ முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம், பதிப்பாசிரியர், ஸ்ரீநிவாஸ மாசி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
17. 1995 திருச்சந்த விருத்த வ்யாக்யானம், பதிப்பாசிரியர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
18. பரீதாபி/ திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம், பதிப்பாசிரியர், ஸ்ரீநிவாஸ சித்திரை அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
19. 1962 முதல் திருவந்தாதி (பொய்கையாழ்வார் அருளியது) - விவரணத்துடன், பதிப்பாசிரியர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
20. 1967 பூதத்தாழ்வார் அருளிய இரண்டாந் திருவந்தாதி, (பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம், அப்புள்ளையுரை, விவரணத்துடன்), பதிப்பாசிரியர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
21. பரீதாபி/ பேயாழ்வார் அருளிச் செய்த மூன்றாம் திருவந்தாதி, கார்த்திகை விவரணத்துடன், பதிப்பாசிரியர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.

22. விஜய/ நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம், பதிப்பாசிரியர்
சித்திரை எஸ்.கிருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
23. 1915 தொண்டர் அடிப்பொடி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலை,
பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம், ஸ்ரீநீவாஸ அச்சக்கூடம்,
காஞ்சிபுரம்.
24. 1993 திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானங்கள், பதிப்பாசிரியர்
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
25. 1956 மதுரகவி ஆழ்வார் அருளிச் செய்த கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு
வ்யாக்யானம், பதிப்பாசிரியர் எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
புத்தூர், திருச்சி.
26. மன்மத/ அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள், பதிப்பாசிரியர்
தை எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
27. கர/ திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்களுடன்,
வைகாசி பதிப்பாசிரியர், ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார், புத்தூர், திருச்சி.
28. 1995 முதலாயிரத்தில் முதல் பிரபந்தமாகிய பெரியாழ்வார் அருளிச்
செய்த பெரியாழ்வார் திருமொழி, பெரிய வாச்சான் பிள்ளை
வ்யாக்யானம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ, சென்னை 24.
29. 1963 தீவ்யப் பிரபந்த அகராதி, பார்த்தசாரதி அய்யங்கார், தேவஸ்தான
பத்திரிகை வெளியீடு, ஸ்ரீரங்கம்.

குறிப்பு:

1. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் அவர்கள் நாலாயிர
தீவ்ய பிரபந்தம் முழுவதற்கும் உரை வரைந்துள்ளார்
(க்ரந்தமாலா, காஞ்சிபுரம்).
2. ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ (214, கீழை உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம்) இங்கு
வைணவம் பற்றிய 250க்கு மேற்பட்ட நூல்கள் கிடைக்கும்.

Vaishnavam: Theology

1. 1900 A Catechism of the Visishtadvaita Philosophy
3rd edn. by N. Bhashyāchārya, The Theosophist Office,
Adyar.
2. 1974 The Theology of Ramānuja, by J.B. Carman,
Pondicherry.
3. 1987 The Mumuksuppati of Pillai Lokācārya with
Maṇavālamāmuni's Commentary, translated by
Patricia Y. Mumme, Bombay-5.
4. 1988 The Srivaiṣṇava Theological Dispute, by Patricia
Y. Mumme, New Era Publications, Madras.
5. 1962 Mumukshupadi of Pillai Lokacharya, translated by
M.B. Narasimha Iyengar, Madras.
6. 1970 Mumukshupadi and Tattvatraya translated by
S.Satyamurthi Ayyangar, Kancheepuram-3.
7. 1995 Tattva Traya Vyākhyānam, Translated by Anand
Amaladass, S.J., T.R. Publications Ltd., Madras-
17.
8. 1966 Tattvatraya of Lokāchārya, translated by
M.B.Narasimha Iyengar, Madras.
9. 1932 The Three Tattvas, translated by
V.K.Ramanujachari, Kumbakonam.
10. N.D. Sri Vachana Bhushanam, translated by K.
Venkataswami Naidu, Madras.
11. 2006 Sri Vacanabhūṣaṇam translated with the
commentary of Maṇavalamāmuni, by
J.Rangaswami, Sharada Publishing House, Delhi-
110 035.
12. 1983 Viraha-Bhakti, by Friedhelm Hardy, Oxford
University Press, Delhi.

13. 1982 The Holy Lives of the Azhvars Or The Dravida Saints by Alkondavilli. Govindachārya, Bombay.
14. 1995 Brahma Sutras (Sri Bhashya) translated by Swami Vireswarananda and Swami Adidevananda, Advaita Ashram, Calcutta.
15. 1999 Mysticism Supreme (Tiruvaymoli of Nammāzhar) by B.S.S. Ayyengar, Bangalore-21.
16. 1977 Viśiṣṭādvaita by S.S. Raghavachar, University of Madras.
17. 2002 The Ālvars by Prof. C. Jagannathāchariar, Sri Ramanuja Mission, Dombili, Mumbai.
18. 2003 The Divine World of the Ālvars, by Parivrajaka Shuddhatmamata, Sri Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata 700 029.
19. 2010? Twofold Vedic Vision by Sridharan Kidambi, Coimbatore.

வைணவம் (இறையியல்)

1. 1972 அழகிய மணவாள பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், தொகுத்தவர் வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி, புத்தூர், திருச்சி.
2. --- முமுகூப்படி, ஸ்ரீ வசனபூஷணம், ஆசார்ய ஹ்ருதயம் (மூலம் மட்டும்), புத்தூர், திருச்சி.
3. 1995 ஸ்ரீ வசனபூஷணம், விளக்கவுரை - துரை.இராசாராம், முல்லை நிலையம், சென்னை-17.
ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ, 214, கீழை உத்தர வீதி, ஸ்ரீரங்கம் வெளியீடுகள்.
4. கத்யத்ரய விவரணம்.
5. உபதேச ரத்தினமாலை (வியாக்கியானம்).
6. வைணவ அனுஷ்டான விதி.

7. தத்வதீரயம் முதலாயின.
8. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் (மாமுனிகள் வ்யாக்யானம்).
9. அர்த்த பஞ்சகம் (பிள்ளை லோகம் ஜீயர் வ்யாக்யானம்).
10. ஸ்ரீ வசன பூஷணம் (பி.எல்.புருஷோத்தம நாயுடு வியாக்யானம்).
11. விசிஷ்டாத்வைதம்.
12. சதுஸ்லோகி விவரணம்.
13. நித்யானுசந்தானம்.
(4 முதல் 13) கீடைக்கும் இடம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ, ஸ்ரீ ரங்கம்.
- 14-23. ஈட்டின் தமிழாக்கம், புருஷோத்தம நாயுடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
24. 1914/ பகவத்கீதா, தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும், விருத்தியுரையும்,
2009 டாக்டர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன், தெய்வச் சேக்கிழார் சைவ சித்தாந்தப் பாடசாலை, 5-டி, செல்வம் நகர், தஞ்சாவூர்-613 007.
25. பகவத்கீதை: மகாகவி பாரதியார் மொழிபெயர்ப்பு.

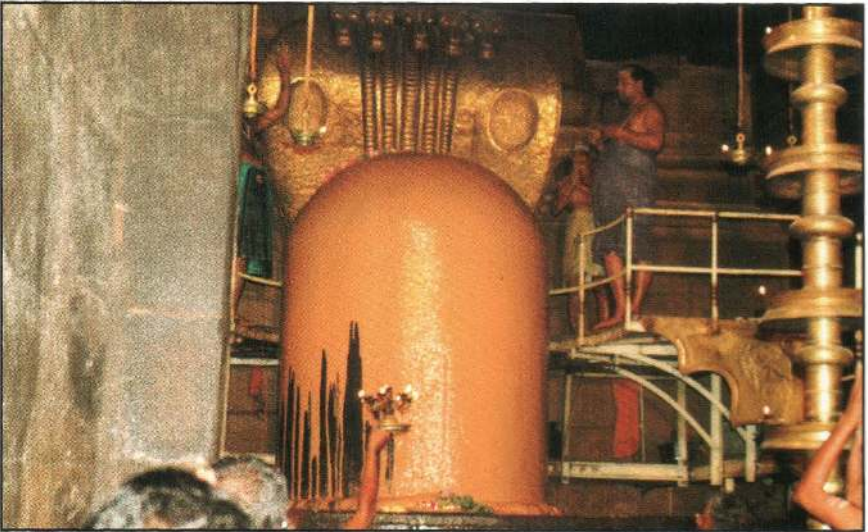

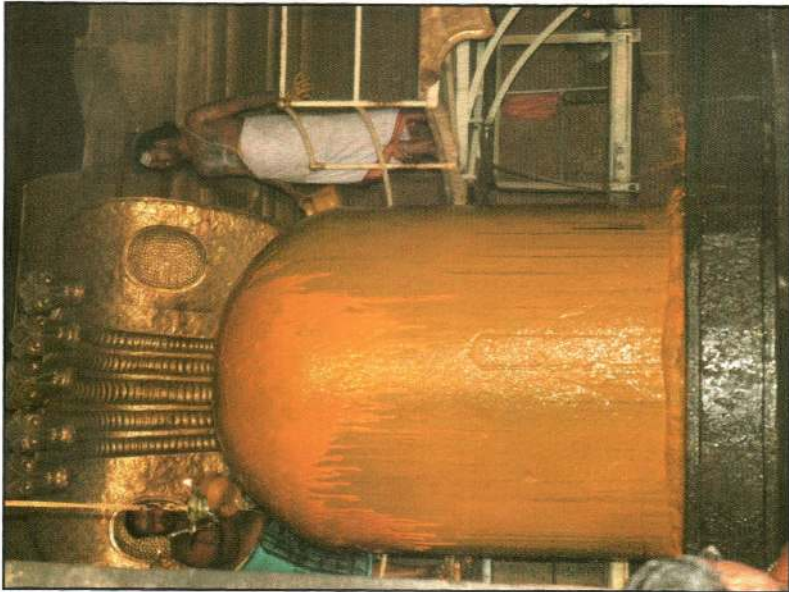
தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர்மலர் அலங்காரம்
Tanjavur Pirugatheeswarar Flower Ornation

தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர் சந்தன அபிஷேகம்
Tanjavur Pirugatheeswarar Sandalpaste Abhishekam

தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர் பூல் அபிஷேகம்
Tanjavar Pirugatheeswarar Milk Abhishekam

தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர் மஞ்சள் பொடி அபிஷேகம்
Tanjavar Pirugatheeswarar Turmeric Powder Abhishekam

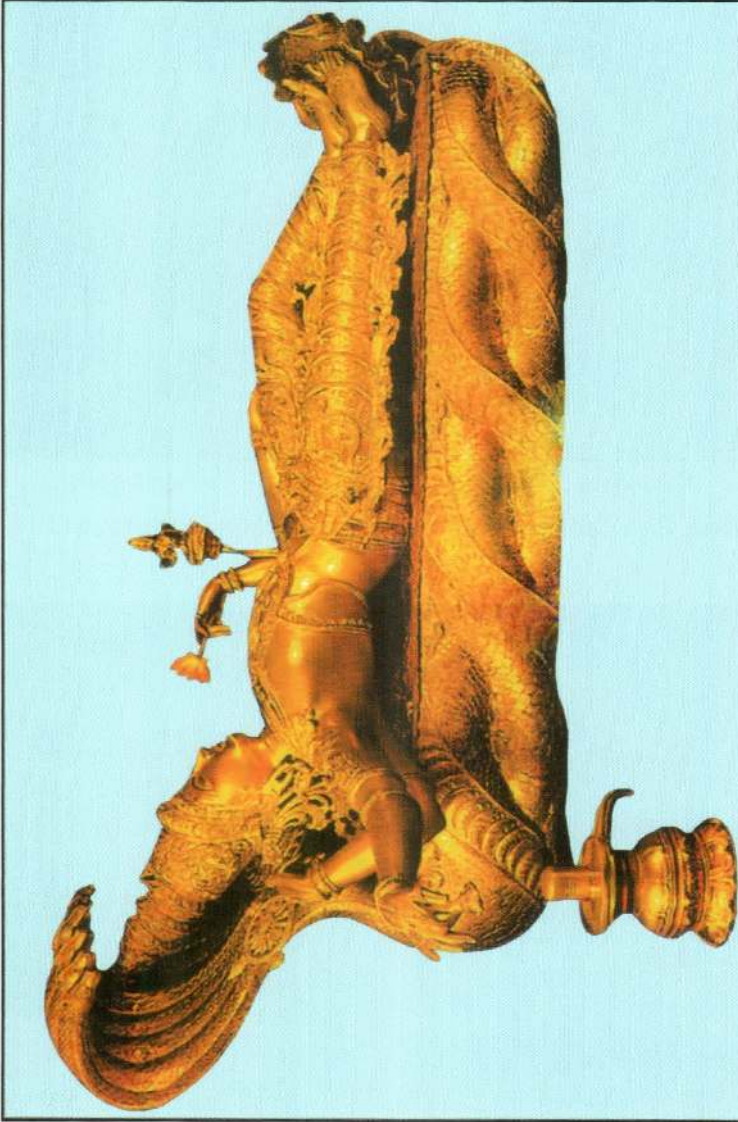

வழுவூர் சிவாலயம் கஜசம்ஹார மூர்த்தியும் உமாதேவியும்
Vazhuvur Siva Temple Gajasamhara Moorthi and Umathevi

வழுவூர் சிவாலயம் பிக்ஷாடனர்
Vazhuvur Siva Temple Bhikshadanar

திருவனந்தபுரம் பத்மநாப சுவாமி திருக்கோயில், அனந்தசயனம் தங்கத் திருமேனி
Thiruvananthapuram Padmanabha Swamy Temple Ananthasayanam - Golden Statue

கங்கை கொண்ட சோழபுரம்

முருகப் பெருமான் வெண்கலத் திருமேனி

Bronze Statue Lord Murugan in Gangai Konda Cholapuram

மேல்பெரும்பள்ளம் பிஞ்ஞாடனார்

(வட்டணைபட நடந்த நாயகர்-அப்பர் திருவலம்புரம் பதிகம்)

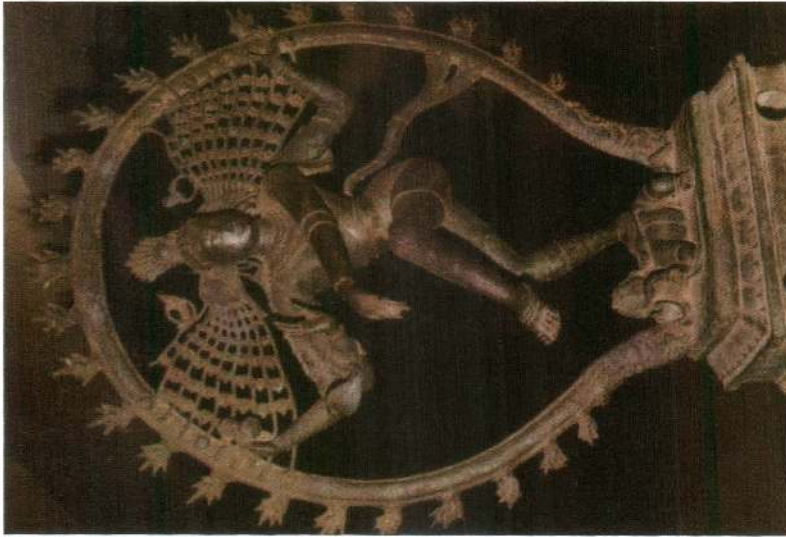
Melaperumpallam Bhikshadanar (Vaddanaipada

Nadantha Nayagar -quoted in Appar's

Thiruvallampuram Pathikam)

திருவெண்காடு உமையோடுபாகன் ஹெங்கலத் திருமேனி
Thiruvengadu Umairopagan made of Bronze

ஸ்ரீ நடராஜர் வெங்கலத் திருமேனி-சோழர் காலம்
Sri Natarajar made of Bronze - Chola period

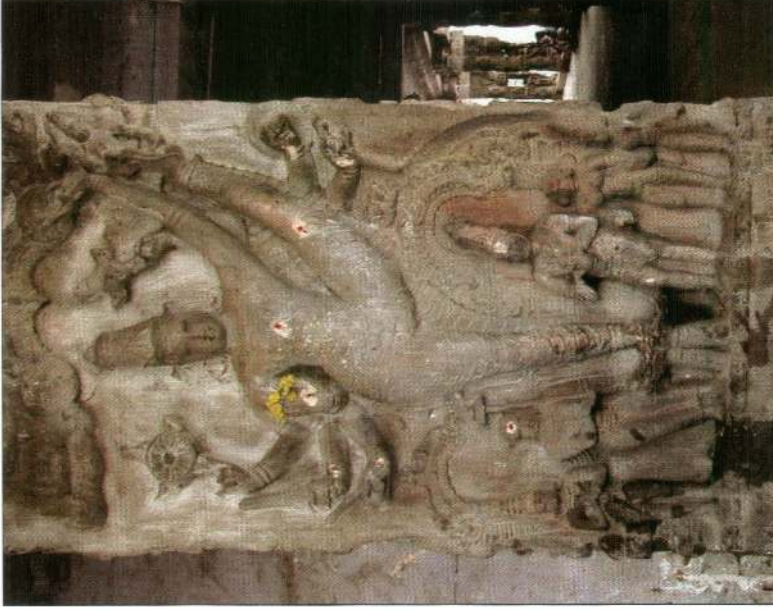

திரைலோக்கி சிவாலயம், நுளம்பர் கலைப்பாணி ராஜேந்திர சோழன் வெற்றிச் சின்னமாகக் கொணர்ந்தது. இடபத்தின்மீது சிவபெருமானும் உமாதேவியும் அமர்ந்த கோலம்
Thirailoki Siva Temple Lord Siva and Umadevi seated on a bull brought as a victory insignia in Nulambar Art by Rajendra Cholan

தஞ்சை பெரிய கோயில் காலகாலமூர்த்தி
Kalakalamoorthy Tanjavur Periya Koil

அம்பகோணம் இராமசாமித் திருக்கோயில் திரிவிக்கிரமர்
Thiri-Wickremer in Ramasamy Temple, Kumbakonam

தஞ்சை கலைக்கூடம் பல்லவர் கால வீஷ்ணு திருமேனி (கி.பி.
7-8ம் நூற்றாண்டு)

Vishnu (7th Century A.D.) of Pallava dynasty in Tanjavur
Museum

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் திருமகள்

Thirumagal (Lakshmi) in Gangai Konda Cholapuram

புள்ளமங்கை சிவாலயம், பிர்மாள

Bhrama in Pullamangai Siva Temple

ஐராவதீஸ்வரர் கோபில் தாராகரம் ஆலமர் செல்வர் சிற்பம்
Tharasuram Irvatheeswarar Temple, Dhakshanamoorthi

கஜசம்ஹார முர்த்தி, தாராகரம்
Kajasamhara Moorthy, Tharasuram

கங்கை கொண்ட சோழச்சரம் ஹரிஹரர்

Gangai Konda Cholecharam, Hariharar

கங்கை கொண்ட சோழமூரம் உமையொரு பாகன்

Gangai Konda Cholapuram, Arthanareswarar

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் பூதேவியம், திருமாலும்

Thirumal and Bhoodevi in Gangai Konda Cholapuram

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் ஸ்ரீதேவியம் திருமாலும்

Thirumal and Shri Devi in Gangai Konda

Cholapuram

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் ஆடவல்லானும் உமையும்
Advallanum (Great Dancer) and Uma in Gangai
Konda Cholapuram

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் காலகால மூர்த்தி
Kalakata Moorthy in Gangai Konda Cholapuram

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் காமதகன மூர்த்தி
Kamathakana Moorthy in Gangai Konda Cholapuram

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் சண்டேசுர அணுக்கிரக மூர்த்தி
Sandeswara Anugraha Moorthy in Gangai Konda Cholapuram

தஞ்சை பெரிய கோயில் கங்காதர மூர்த்தி
Gangathara Moorthy in Tanjavur Periya Koil

தஞ்சை பெரிய கோயில் உமையொரு பாகன்
Umayoru Parkan in Tanjavur Periya Koil

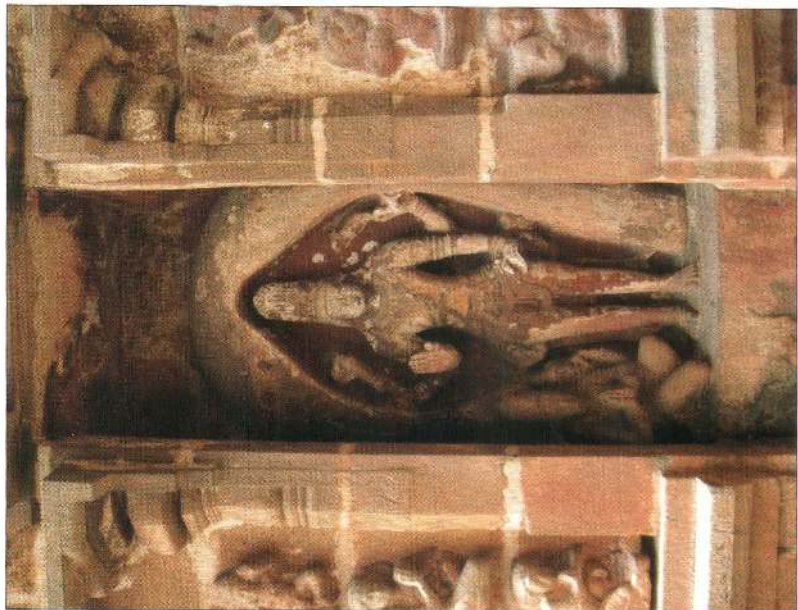

தஞ்சை பெரிய கோயில் சத்யோஜாத மூர்த்தி
Sathyojatha Moorthy in Tanjavur Periya Koil

தஞ்சை பெரிய கோயில் ஈசான மூர்த்தி
Eesana Moorthy in Tanjavur Periya Koil

தஞ்சை பெரிய கோயில் விஷ்ணு அனுக்கிரக முர்த்தி
Vishnu Anugraha Moorthy in Tanjavur Periya Koil

தற்புரூஷ முர்த்தி, தஞ்சை பெரியகோயில்
Thatpurusha Moorthy - Thanjavur Periya koil

தஞ்சை பெரிய கோயில் - சிவ-பார்வதி திருமணம்
Wedding of Siva and Parvathi - Tanjavur Periya Koil

தஞ்சை பெரிய கோயில் - காமனை எரிக்கும் கண்ணுதற் கடவுள்
Kaaman punished with third eye of Lord Siva - Tanjavur Periya Koil

புள்ளமங்கை சிவாலயம் வைகுந்த நாதர்
Vaikunthanathar in Pullamangai Siva Temple

தஞ்சை பெரிய கோயில் - விஷ்ணு அணுக்கிரக மூர்த்தி
Vishnu Anugraha Moorthy in Tanjavur Periya Koll.

தாராகுரம் சிற்பம் அகோரமுர்த்தி
Agora Moorthy Carving in Tharasuram

தாராகுரம் சிற்பம் பைரவர்
Bhairavar Carving in Tharasuram

தில்லை மேற்கு கோட்டும் கருட வாகனத்தில் திருமால்
Thirumal in Garuda Vahana in Thillai West Gopuram

தாராகரம் தூண் சிற்பம் - குழலூதும் சிவபெருமான்
Lord Siva playing bamboo instrument-Tharasuram Temple

காஞ்சி கைலாசநாதர் திருக்கோயில் சிவதாண்டவம்
Sivathandavam - Kanchi Kailasanathar Temple

ஸ்ரீவைகுண்டம் உலகாளந்த பெருமாள் சிற்பம்
Ulakalantha Perumal - Sri Vaikundam

ஸ்ரீவைகுண்டம் ராமர், சீதை அனுமன் சிற்பம்
Rama, Sita and Hanuman in Sri Vaikundam

ஸ்ரீவைகுண்டம் இராமபிரானுடன் சுக்ரீவன், அங்கதன் சிற்பம்
Rama, Sukreevan and Aangathan in Sri Vaikundam

பெண்டரீகபுரம் திருக்கோயில் ரிஷாபந்திகர்
Rishapanthikar in Poundarikapuram Temple

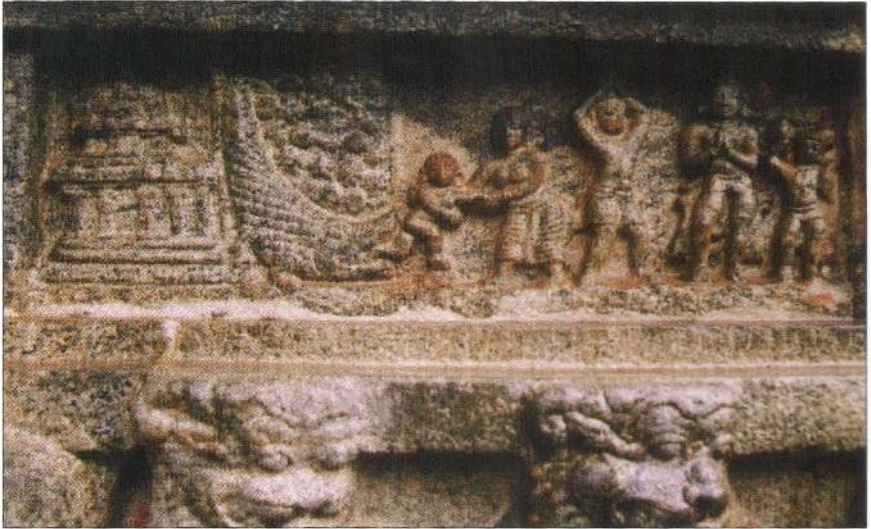

காஞ்சி கைலாசநாதர் திருக்கோயில் ஆலயர் செல்வர்
(ராஜசிம்மபல்லவன் காலம்)
Dhakshanamoorthi (Rajasimmapallavan era) in Kanchi
Kailasanathar Temple

குடந்தை சார்ங்கபாணி திருக்கோயில் - சிவபெருமானின் ஊர்த்துவ தாண்டவம்
Kudanthai Sharankapaani Temple - Sivan Urththuva Thandavam

தாராசரம் சிற்பம்-முதலை விழுங்கிய பிள்ளை சுந்தரர்
தேவாரம் பாட வெளிவருதல்
The child emerging from the mouth of a crocodile when
Sundarar sang a Thevaram.

தில்லை மேற்கு கோபுரம் - அகத்தியர்
Agasthiyar in Thillai West Gopuram

தராசூரம் சிற்பம் - கண்ணப்ப நாயனார்
Tharasuram - Saint Kannappar

தாராகரம் சிற்பம் வைகையில் ஏடு விட்டது
(ஞானசம்பந்தர், குலச்சிறையார் சமணர்கள்)

Tharasuram - GnanaSambhandar, Kulachiraiyar and Jains
with Scriptures in Vaikai River

தாராகரம் சிற்பம் திருவாரூர் அரநெறிக் கோயிலில் நீரால் விளக்கெரிக்கும்
நமிநந்தி அடிகள்

Carvings in Tharasuram - Naminandhi Adikal lighting lamp with water
in Thiruarur Araneri Temple.

தாராசுரம் ஐராவதீசுவரர் கோயில் சிற்பம் திருவையாறு காவிரிக் கரையில் சுந்தரரும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் இறைவனைப் பாடி வணங்குகின்றார்கள்
Sundarar and Seraman Perumal Nayanar in Thiruvaiaru Praying Lord Siva,
Carvings at Tharasuram Iravatheeswarar Temple

தாராசுரம் திருமாளிகைப் பகுதியில் உள்ள 108 ஓதுவார்களின்
திருவுருவச் சிற்பங்கள்
Carvings of 108 Othuvars at Thirumalikai side at Tharasuram

தாராசுரம் ஐராவதீஸ்வரர் கோயில் தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரவரைக் குறிப்பிடும்
மூவர் சிற்பம்

Three members representing three thousand Thillai resident brahmins
at Tharusuram Irvatheeswarar Temple.

தாராசுரம் ஐராவதீஸ்வரர் கோயில் திருப்புலீச்சுரம் (சிதம்பரம்) முன்பு திகழும்
திருக்குளத்தில் திருநீல கண்டக் குயவனாரும், மனைவியும் கோலினைப் பற்றியவாறு
மூழ்கும் காட்சி

Scene of Thiruneelakanda Nayanar and his wife holding a stick before
submerging in the Sacred Pond in Chithamparam - Carvings at Tharusuram
Irvatheeswarar Temple.

தாராகுரம் ஐராவதீஸ்வரர் கோயில் திருத்தொண்டத்தொகை பாடும் சுந்தரரும் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் அடியார்களும்
Sundarar with devotees in Thevasiriar Mandapam at Iravatheeswarar Temple, Tharasuram, reciting Thiruthondathokai

தாராகுரம் 108 ஓதுவார்கள் சிற்பத்தில் நால்வர்கள்
Four of the 108 Othuvarks at Tharasuram

திருவைகாவூர் திருக்கோயில் - அகத்தியர்
Agasthiar in Thiruvai kavur Temple

சிதம்பரம் மேற்குகோபுரம் - சேக்கிழார்
Séeckilar in the West Gopuram of Chidambaram

திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் ஆலயம் யானைமீது சுந்தரரும் குதிரை மீது சேரமான் பெருமானும் கயிலை செல்லும் காட்சி சிற்பம்

Carving depicting the Scene of Sundarar and Seraman Perumal Nayanar ascending to Kailai on an elephant and white horse respectively in Nelliappar Temple, Thirunelveli

கும்பகோணம் இராமசாமி கோயில் வாமனருக்கு நீர் வார்த்து தானம் செய்யும் மகாபலி சக்கரவர்த்தி

Carving of Mahabali Chakravarthi sprinkling water over charitable donation to Vamanar at Kumbakonam Ramasamy Temple

தஞ்சை பெரிய கோயில் கந்தகோட்டம் திணைபுறம் காக்கும் வள்ளியும் கிழவரைத் தழுவும் வள்ளியும்
 Carvings depicting Valli overseeing Thinaipunam and again embracing Murugan in disguise at the Kanthakoddam in Tanjavur Periya Koil.

தராகரம் சிற்பம் கயிலையைப் பெயர்க்கும் இராவணன்
 Carving depicting Ravana trying to move Kailai in Tharasuram

காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் திருக்கோயில் இடபதேவர்
Idapathevar (Sacred Bull) at Kanchi Kailasanathar Temple

திருவீழிமிழலையில் திருநாவுக்கரசர் படிக்காசு பெற்றபலிபீடம்
The Peetam in Thiruveelmizhalai where Thirunavukkarasu
Nayanar was gifted with Gold Coins

திருவாரூர் திருக்கோயில் - இறந்துகிடக்கும் கன்றைப் பார்த்து கதறும் பசு
The cow wailing over her dead calf - Thiruarur Temple

திருவாரூர் தேர்க்காலில் கிடக்கும் மனுநீதி சோழன் மகன்
The child of Manu Neethi Cholan lying under the
chariot wheel - Thiruarur Temple

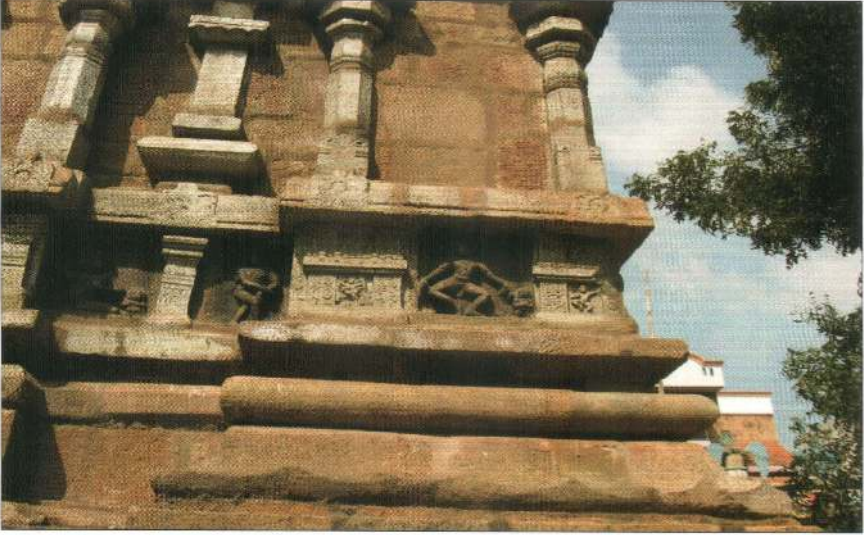
குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம் சூரியன் தேர்
The chariot of Sun in South Koddam of Kudanthalai

குடந்தை கீழ்க்கோட்டம் பன்னிரு அழிந்தர்கள் ஆயிரம் கால்களாகத் திகழும் தேர்ச்சக்கரம்

The Twelve Suns appearing as a thousand legs in a wheel of a chariot Kudanthalai South Koddam

குடந்தை சாரங்கபாணி திருக்கோயில்-கந்தன் ஆடும்
108 சரணச் சிற்பங்கள்
Kudanthai Sarankapaani Temple-
108 Carvings of Lord Murugan Charanam-dances

குடந்தை சாரங்கபாணி திருக்கோயில்-கந்தன் ஆடும்
108 சரணச் சிற்பங்கள்
Kudanthai Sarankapaani Temple-
108 Carvings of Lord Murugan Charanam-dances

திருவாரூர் தேவாசிரிய மண்டபம் ஓவியக் காட்சி விஸ்வகர்மாவுடன் முசுகுந்தன் தியாகராஜரை ஸ்தாபிக்க ஆலோசனை பெறுதல்
Thiruvavarur Thevasiriyam Mandapam Painting showing Musukunthan consulting with Viswakarma to establish Thiyagarajar

தஞ்சைபெரிய கோயில் சோழர்கால ஓவியம் யானை மீது சுந்தரரும், குதிரைமீது சேரமான் பெருமானும் கயிலை செல்லும் காட்சி
Painting of scenery of Cholas period of Tanjavur Periya Koil - Sundarar and Seraman Perumal ascending Kailai in elephant and white horse respectively,

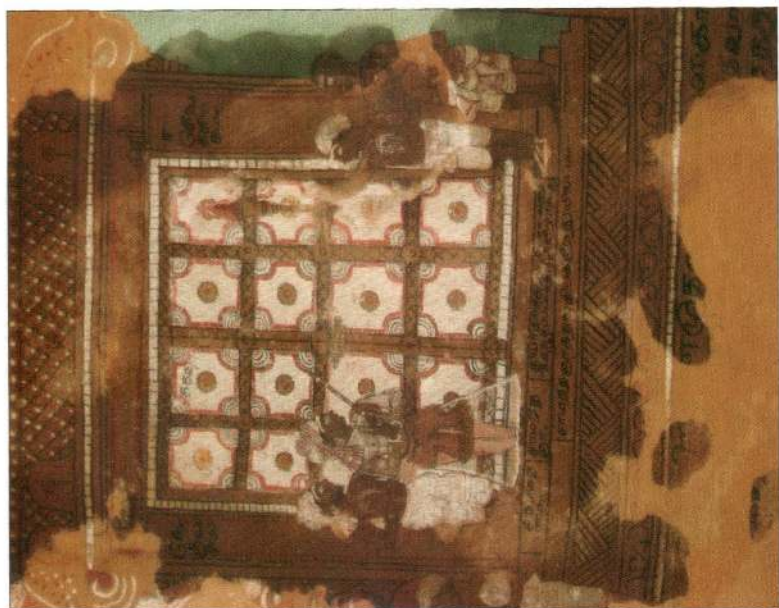
திருவானூர் தேவசிரிய மண்டப ஓவியம் வெள்ளை யானை மீது செல்லும் முசுகுந்தன்
Musukunthan riding a white elephant Thiruvaur Thevasirya Mandapam

திருவானூர் தேவசிரிய மண்டபம் மாற்பில் தியாகராசரை வைத்து பூசிக்கும் திருமால்
Painting of Thiruvaur Thevasirya Mandapam depicting Lord Vishnu worshipping Thiyagarajar on his chest.

திருவாரூர் தேவசிரிய மண்டப ஒலியக் காட்சி முசுகுந்தன் இயக்காராஜர் தியாகராஜர் திருமேனியை பெறுதல்
Painting of Thiruvaur Thevasiriy Mandapam Musukunthan receiving sacred statue of Thiyagarajar from Indran

திருவாரூர் தேவசிரிய மண்டப ஒலியக் காட்சி தேவாரம் பாடி தியாகராஜர் திருக்கோயில் திருக்கதவுகள் திறக்கும் காட்சி
Painting of Thiruvaur Thevasiriy Mandapam Thirumais sung by Saints to open main doors at Thiyagarajar Temple

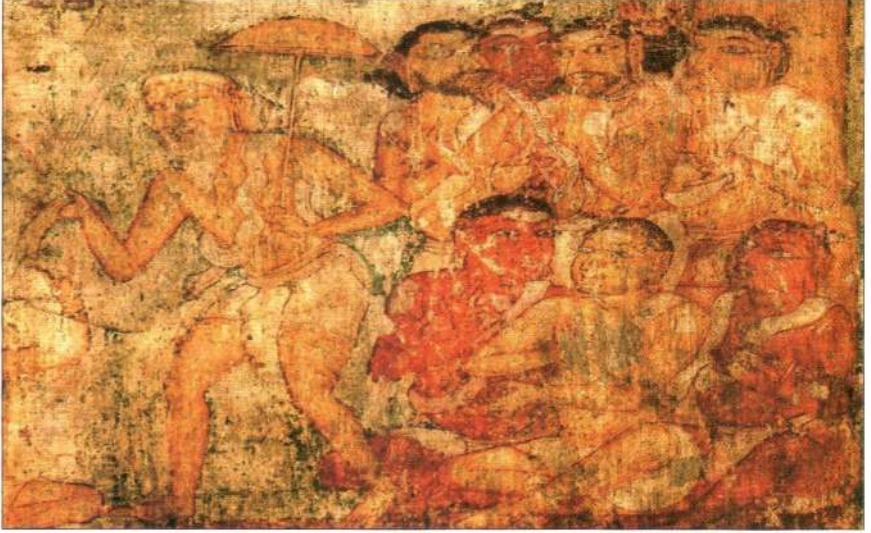

திருவைகாவூர் சிவராத்திரி புராணக் கதையை விவரிக்கும் சிற்பக் காட்சி
Painting depicting Sivarathiri Puranic Story Thiruvaikavur

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதர் கோயில் தேவி ஏகாம்பரநாதரை தழுவும் சிற்பம்
Kanchipuram Ekamparanathar being embraced by Devi

தஞ்சை பெரிய கோயில் ஓவியம் குடை ஏந்தி வழக்கு உரைக்கும் சிவபெருமான்
 Painting of Sivaperuman presenting legal arguments holding
 an umbrella in Tanjavur Periya Koil

சிவலிங்க வடிவில் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் உள்ள ஓவியம் -
 விரிஞ்சிபுரம் சிவாலயம்
 Painting showing Brahma, Vishnu and Rurhan in Sivalinga Form
 Virinchipuram Siva Temple

மேல்பழுவூர் கீழைப்பூர் அவனிகந்தர்வ ஈஸ்வரக்ருஹம்
Avanikantharva Easwaragramam at Melapazhuvur
Keezhaiur

மேல்பழுவூர் கீழைப்பூர் சிவாலயம் இராஜகோபுரம்
Melapazhuvur Keezhaiur Siva Temple Rajakopuram

தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரம் திருக்கோயில், கேரளாந்தகன் திருவாயில்
Entrance of Keralanthakan at Tanjavur Rajarajeswaram Temple

கங்கை கொண்ட சோழிச்சரம் திருக்கோயில்
Gangai Konda Choleecharam Temple

கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம் திருக்கோயில்
Gangai Konda Choleecharam Temple

தஞ்சை பெரியகோயில் இராஜராஜன் திருவாயிலும் கேரளாந்தகன் திருவாயிலும்
Tanjavur Perya Koil Rajarajan Entrance and Keralanthakan Entrance

தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரம் திருக்கோயில்
Tanjavur Rajarajeswaram Temple

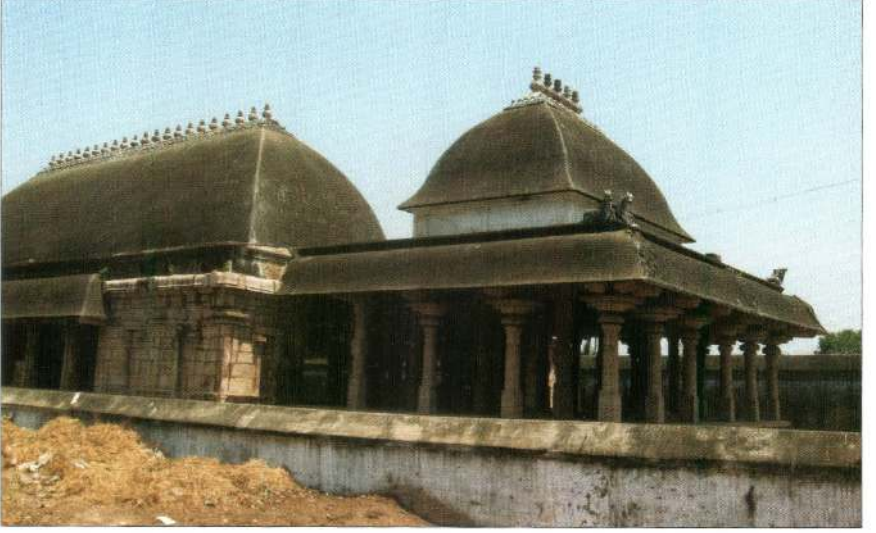

தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரம் திருக்கோயில்
Tanjavur Rajarajeswaram Temple

தஞ்சை இராஜராஜேச்சரம் திருக்கோயில் மூலஸ்தானம்
Tanjavur Rajarajeswaram Temple Moolasthanam

திருவீழிமிழலை வெளவால் நத்தா மண்டபம்
Bats Naththa Mandapam, Thiruvelimilalai

தாராசுரம் ராஜராஜேச்சரம் திருக்கோயில்
Tharasuram Rajarajeswaram Temple

தரராசுரம் திருக்கோயிலில் திருக்கம்பியைய மணையாக விளங்கும்
யுவனாமை

Sri Vimanam Depicting Thirukailaya Mountain
in Tharasuram Temple

திருவாநூர் கமலாலயக் குளக்கரை யில் மேற்கு ராஜகோபுரம்

West Rajagopuram adjoining Kamalalaya Sacred
Pond in Thiruvannamalai

காஞ்சீபுரம் கைலாசநாதர் திருக்கோயில்
Kanchipuram Kailasanathar Temple

திருவாரூர் திருக்கோயில் கிழக்கு ராஜகோபுரம்
Thiruvarur Temple East Rajagopuram

திரைலோக்கி சிவாலயம்
Thirailokki Siva Temple

திரைலோக்கி சிவாலயம் மூலஸ்தானம்
Thirailokki Siva Temple Moolasthanam

திருமழபாடி திருக்கோயில் ராஜகோபுரம்
Thirumazhapadi Temple Rajakopuram

வழுவூர் சிவாலயமும் திருக்குளமும்
Vazhuvur Siva Temple and Sacred Pond

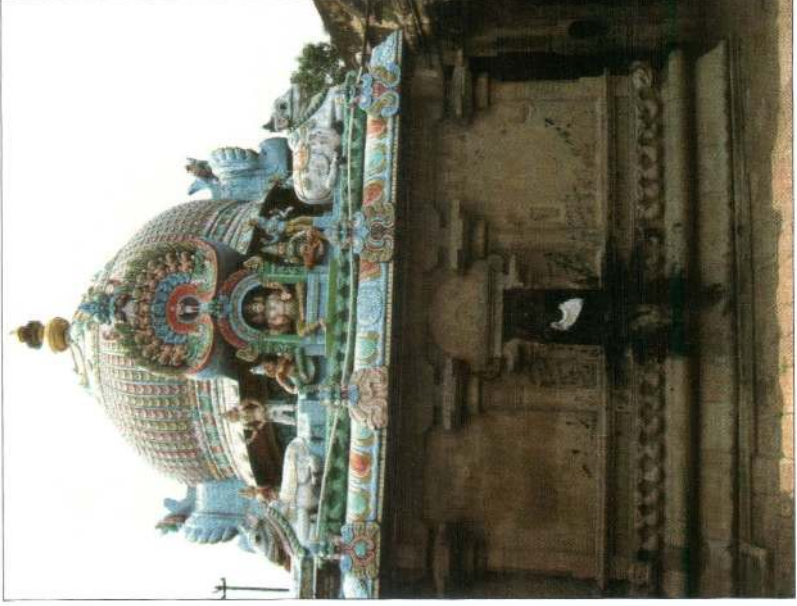

வழுவுர் வீரட்டாணர் திருக்கோயில் இராஜகோபுரம்
Vazhuvur Veeradhanar Temple Rajakopuram

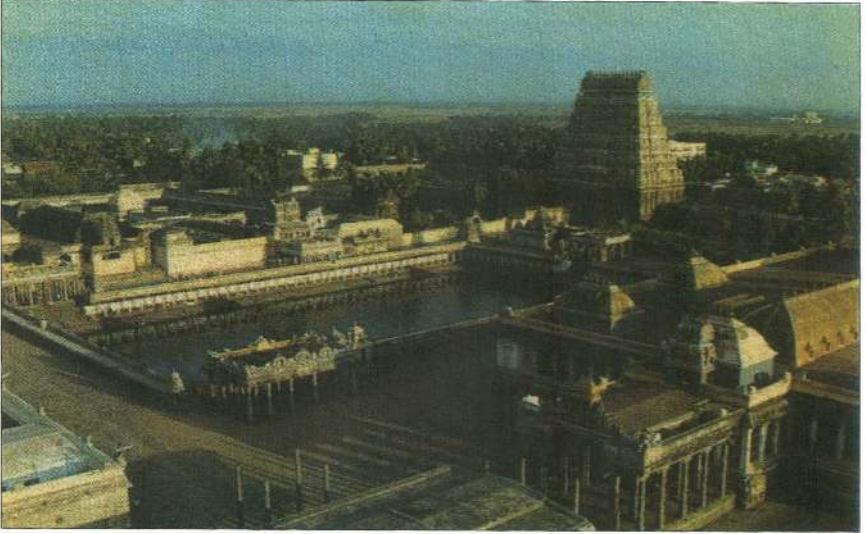
மேலப்பழுவுர் சிவாலயம் இராஜகோபுரம்
Melapazhuvur Siva Temple Rajagopuram

திருவாநூர் ஸ்ரீதியாகராஜர் திருக்கோயில்
Sri Thiyagarajar Temple Thiruvannamalai

திருவாநூர் திருமலட்டானம் ஸ்ரீங்கோயில்
Thiruvannamalai Thirumaladdanam named Poonkail

சிதம்பரம் தில்லை நடராஜர் திருக்கோயில்
Chidambaram Thillai Nadarajar Temple

சிதம்பரம் தில்லை நடராஜர் திருக்கோயில் ராஜகோபுரங்களில் ஒன்று
Chidambaram Thillai Nadarajar Temple, One of the Rajakopurams

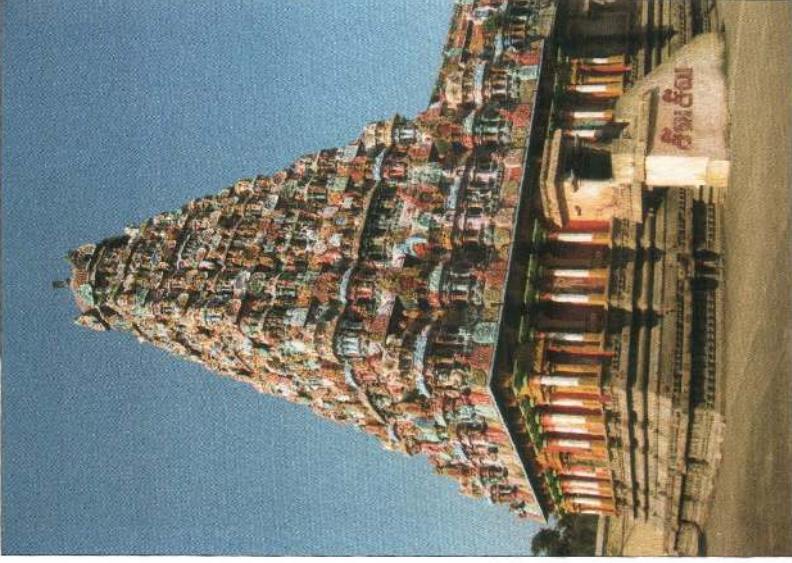

சிதம்பரம் தில்லை, சிவகங்கை தீர்த்தமும் வடக்கு ராஜகோபுரமும்
Chidambaram Thillai, Sivagangai Sacred Pond and North Rajagopuram

சிதம்பரம் தில்லை நடராஜர் திருக்கோயில், பெரியபுராணம் அரங்கேற்றப்பட்ட
ஆயிரங்கால் மண்டபம்
Chidambaram Thillai Nadarajar Temple, 1000 Pillar Mandapam where
Periyapuranam was Inaugurated

திருபுவணம் திருபுவன வீரேச்சரம் திருக்கோயில்
Thirupuvanam Thirupuvana Veeracharam Temple

திருப்பறியலூர் வீரட்டேஸ்வரர் திருக்கோயில்
Thirupariyalur Veeradeswarar Temple

தில்லை விக்ரம சோழன் எடுத்த 100கால் மண்டபம்
Thillai 100 Pillar Mandapam built by Wickrema Cholan

திருபுவனம் திருபுவன வீரச்சரம் திருக்கோயில்
Thirupuvanam Thirupuvana Veeracharam Temple

சீர்காழி திருஞானசம்பந்தர் உமை அம்மையிடம் ஞானப்பால் பெற்ற
திருத்தலம்
Serzkali Siva Temple where Thirugnanasampanthar blessed by the
Lord Siva and Parvathy Devi with Sacred Milk

கபாலீஸ்வரர் திருக்கோயில், மயிலாப்பூர், சென்னை
Kabalishvarar Siva Temple, Mylapoor, Chennai

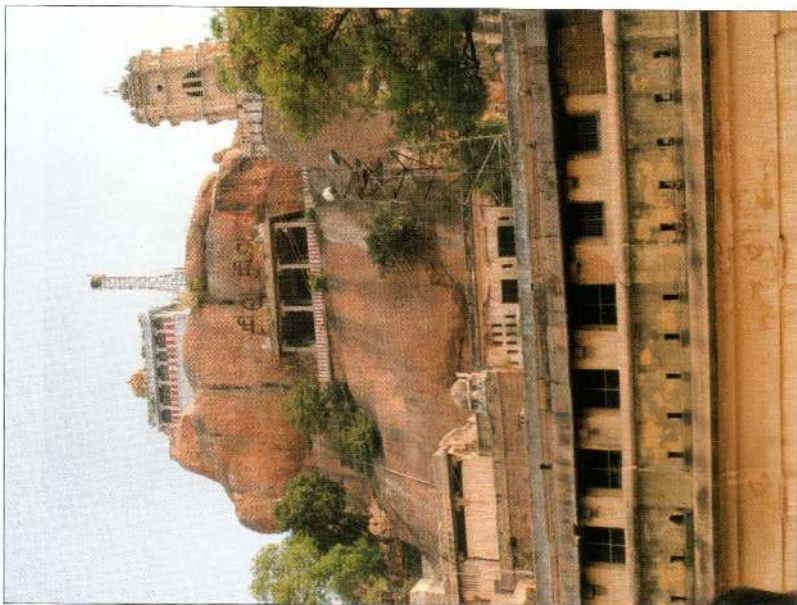

மதுரை மீனாட்சி திருக்கோயிலின் ராஜகோபுரத்தில் ஒன்று
Madurai Meenakshi Temple's one of the Rajakopurams

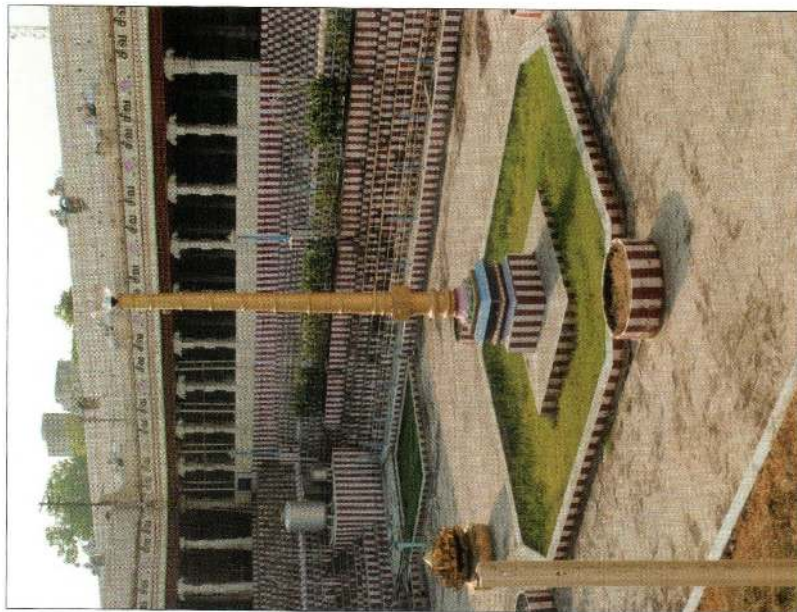

மதுரை மீனாட்சி திருக்கோயில் பொற்றாமரைக் குளத்துடன்
Madurai Meenakshi Temple with Golden Lotus Sacred Pond

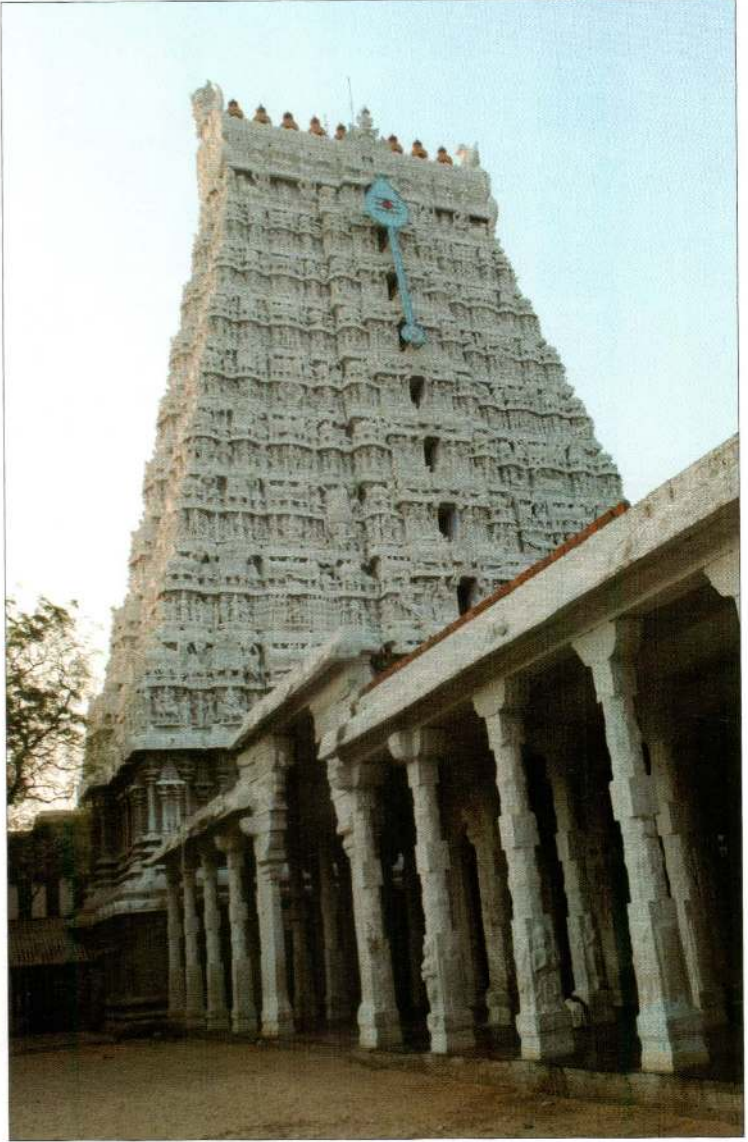

திருச்சி உச்சிப் பிள்ளையார் திருக்கோயில்
Thiruchi Uchchi Pillaiar Temple

மதுரை மீனாட்சி திருக்கோயில் பொற்றாமரைக் திருக்குளம்
Madurai Meenakshi Temple Golden Lotus Sacred Pond

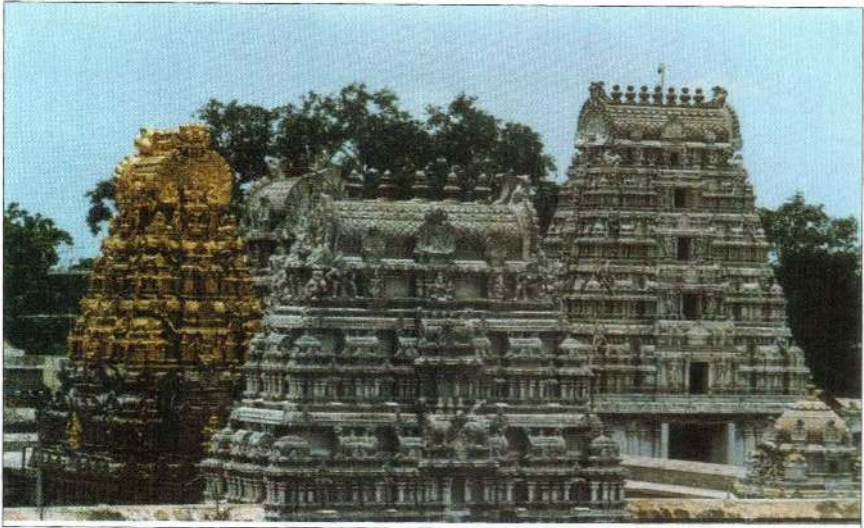

திருச்செந்தூர் முருகன் திருக்கோயில் ராஜகோபுரம்
Thiruchentur Murugan Temple Rajakopuram

திருவண்ணாமலை அருணாச்சலேஸ்வரர் திருக்கோயில்
Tiruvannamalai Arunachaleswarar Temple

காஞ்சிபுரம் காமாட்சி அம்மன் திருக்கோயில்
Kanchipuram Kamakshi Amman Temple

காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாள் திருக்கோயில்
Kanchipuram Srivaradaraja Perumal Temple

குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம் திருக்கோயில்
Kundanthai East Koddam Temple

திருவனந்தபுரம் அனந்தபத்மநாப சுவாமி திருக்கோயில்,
Thiruvananthapuram Ananthapadmanabha Swamy Temple

இராமேஸ்வரம் இராமநாதசுவாமி திருக்கோயிலின் உள்ளீதி
Rameshwaram Ramanathaswamy Temple Internal Corridor

திருச்சி, ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீரங்கநாதப் பெருமாள் திருக்கோயில்
Trichy, Srirangam, Sriranganathar Perumal Temple

திருஇறையணி நல்லூர் அறையணிநாதர் திருக்கோயில்
Ariyanninallur Ariyanninathar Temple

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேஸ்வரர் திருக்கோயில் ராஜகோபுரம்
Kanchipuram Ekambareswara Temple Rajakopuram

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேஸ்வரர் திருக்கோயில்
Kanchipuram Ekambareswarar Temple

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேஸ்வரர் திருக்கோயிலில் உள்ள திருமால்
Lord Vishnu at Kanchipuram Ekambareswarar Temple

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேஸ்வரர் திருக்கோயிலின் தலவிருட்ஷம்
Kanchipuram Ekambareswarar Sacred Temple Tree

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேஸ்வரர் திருக்கோயிலின் தலவிருட்ஷம்
Kanchipuram Ekambareswarar Sacred Temple Tree

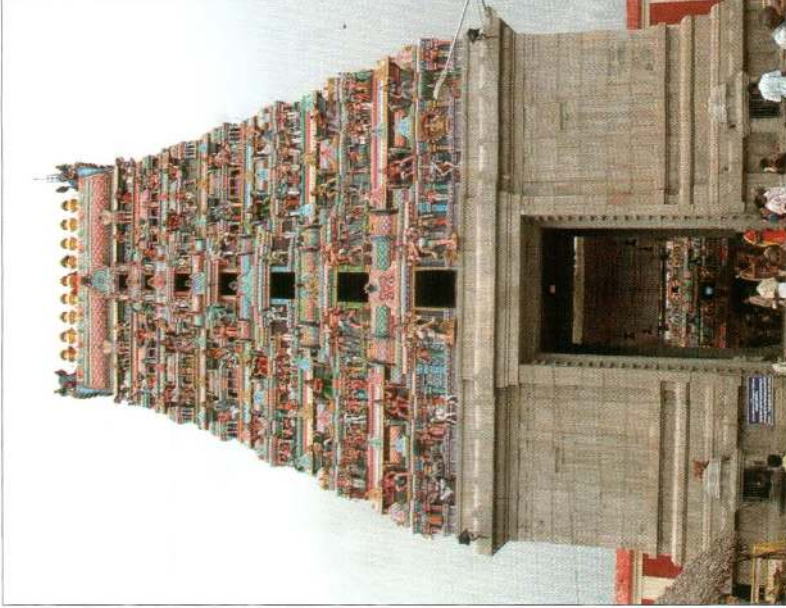

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேஸ்வரர் திருக்கோயிலும் திருக்குளமும்
Kanchipuram Ekambareswara Temple and Sacred Pond

திருச்சிக்கல் வெண்ணைநாதர் திருக்கோயில்
Tirusikkal Vennainathar Temple

திருநள்ளாறு திருக்கோயில் இராஜகோபுரம்
Thirunallaru Siva Temple Rajakopuram

திருக்கோட்டுர் கொழுந்தீஸ்வரர் திருக்கோயில்
Tirukottur Kolantheswarar Temple

திருத்தலைசெங்காடு சங்கவனேஸ்வரர் திருக்கோயில்
Tiruthalaichenkadu Sankavaneswarar Temple

திருக்கழிப்பாலை பால்வண்ணநாதர் திருக்கோயில்
Thirukazhipalai Paalvannanathar Temple

திருக்கழிப்பாலை பால்வண்ணநாதர் திருக்கோயில் இராஜகோபுரம்
Thirukazhipalai Paalvannanathar Temple Rajakopuram

திருமாணிக்குழி வாமனபுரீஸ்வரர் திருக்கோயில்
Tirumanikuzhi Vaamanapureswarar Temple

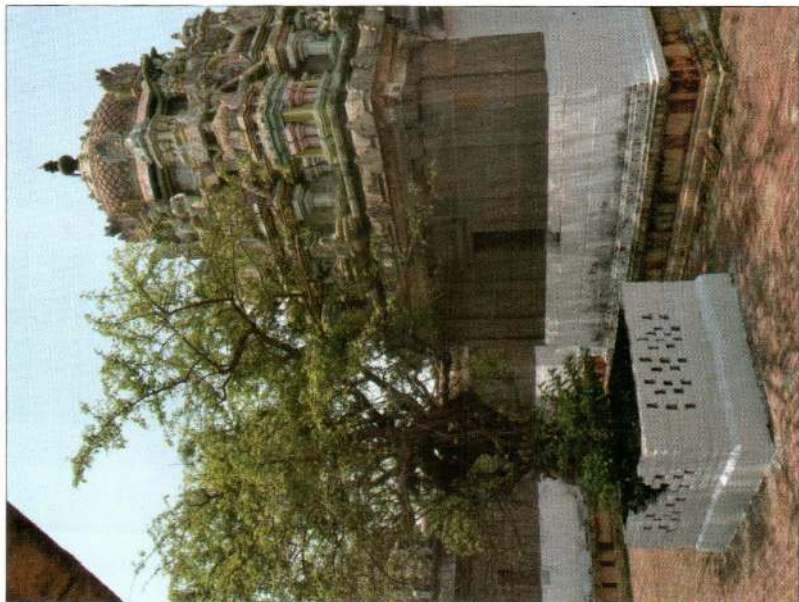

திருமாற்பேறு மணிகண்டேஸ்வரர் திருக்கோயில் இராஜகோபுரம்
Thirumatperu Manikandaeswarar Temple Rajakopuram

திருநாவலூர் பக்தஜனேஸ்வரர் திருக்கோயில் இராஜகோபுரம்
Thirunavalur Pakthajaneswarar Temple Rajakopuram

திருத்தென் திருமுல்லைவாயில் முல்லைவனநாதர் திருக்கோயில்
Thiruthen Thirumullaivaasal Mullaivananathar Temple

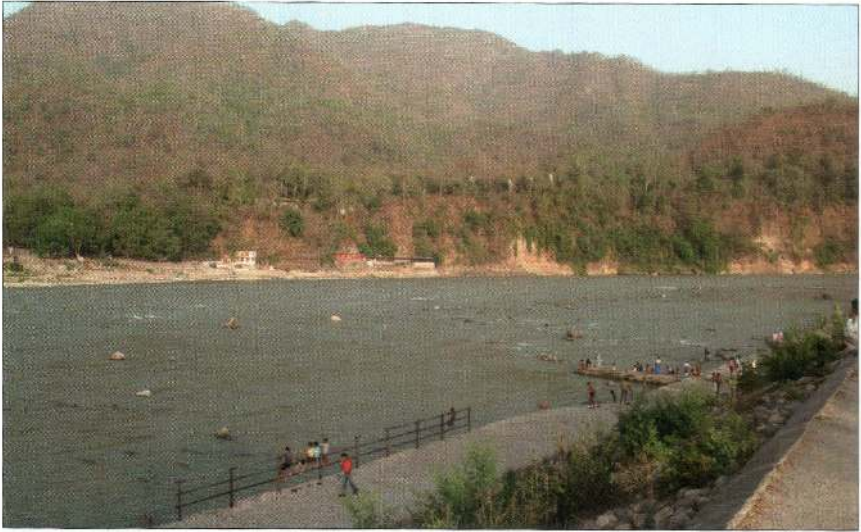

திருபாம்புரம் பாம்பூரஸ்வரர் திருக்கோயில் இராஜகோபுரம்
Thirupaampuram Paampureswarar Temple Rajakopuram

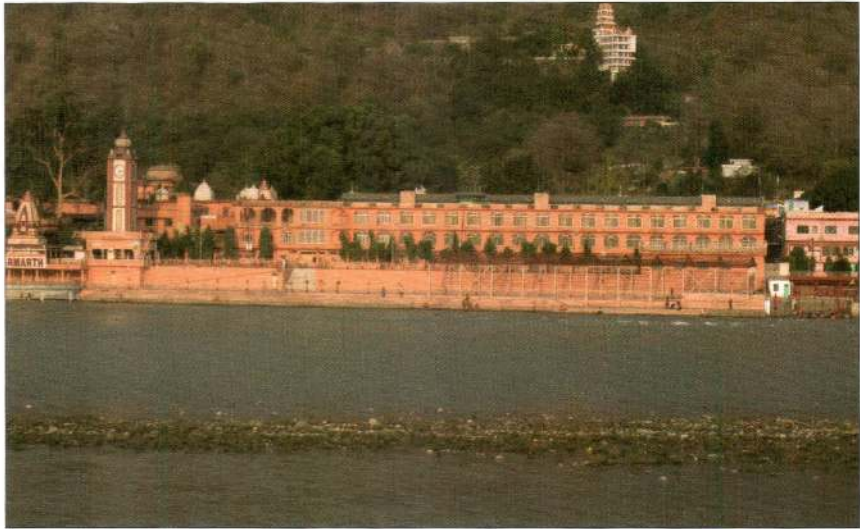
சிவன் திருக்கோயில், சுவாமி தயானந்தா ஆச்சிரமம்,
ரிஷிகேஷ், உத்திரகாண்ட்
Siva Temple, Swami Dhayananda Ashram Rishikesh, Uttarakhand

கங்கைநதியின் பார்வை, சுவாமி தயானந்தா ஆச்சிரமம்,
ரிஷிகேஷ் உத்திரகாண்ட்
View of River Ganga from the Swami Dhayananda Ashram,
Rishikesh, Uttarakhand

கங்கை நதிக்கரையில் உள்ள ஆச்சிரமங்கள், ரிஷிகேஷ், உத்தரகாண்ட்
Ashramams along the Ganga River Bank, Rishikesh, Uttarakhand

கங்கை நதிக்கரையில் உள்ள ஆச்சிரமங்கள், ரிஷிகேஷ், உத்தரகாண்ட்
Ashramams along the Ganga River Bank, Rishikesh, Uttarakhand

கங்கை நதிக்கு தீப ஆராத்தி, சுவாமி தயானந்தா ஆச்சிரமம்,
ரிஷிகேஷ், உத்தரகாண்ட்

Deepa Arathi for River Ganga, Swami Dayananda Ashram, Rishikesh,
Uttarakhand

கங்கை நதிக்கு தீப ஆராத்தி , சுவாமி தயானந்தா ஆச்சிரமம்,
ரிஷிகேஷ், உத்தரகாண்ட்

Deepa Arathi for River Ganga, Swami Dayananda Ashram, Rishikesh,
Uttarakhand

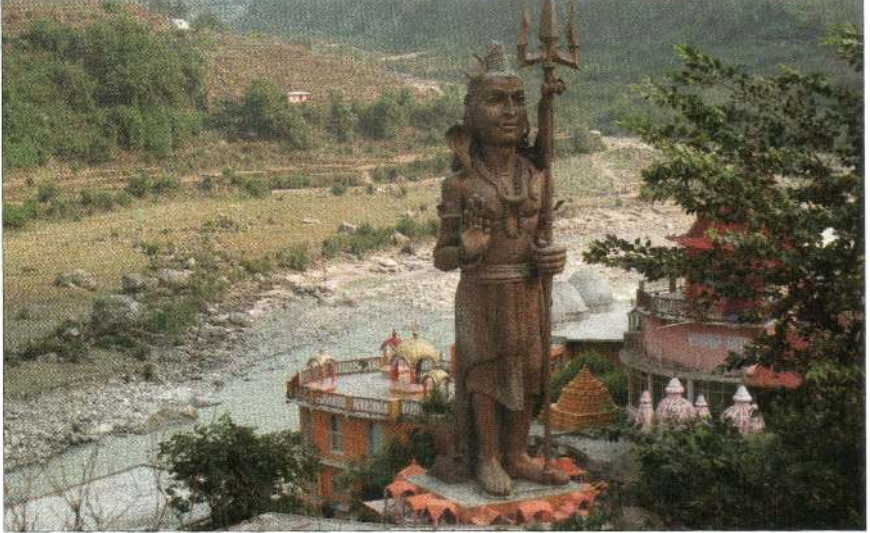

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய சிவனின் வெங்கலத்தினால்
செய்யப்பட்ட திருமேனி, உத்தரகாண்ட்
Lord Siva Made of Bronze Found along the Chardham
Pilgrimage Route, Uttarakhand

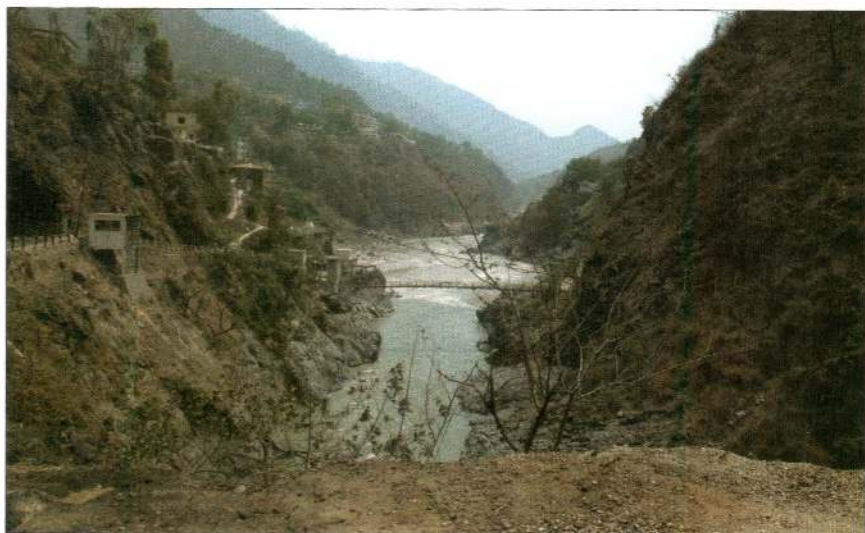

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

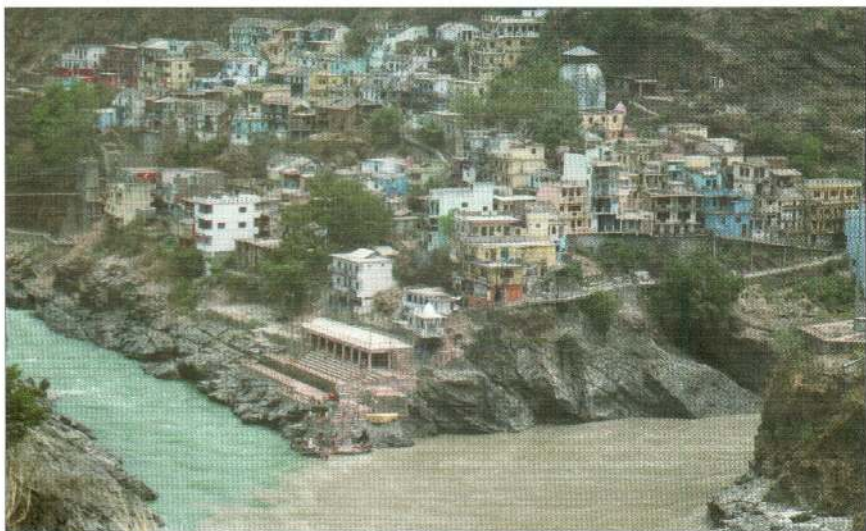

பத்திரிநாத் கோயிலைச் சூழ்ந்துள்ள பனிப்பிரதேசம், இமயமலை,
உத்தரகாண்ட்
Glacier Mountain range surrounding Badrinath Temple, Uttarakhand

பகீரதி நதியும், அலக்நந்தா நதியும் சேர்ந்து கங்கையாகும் அற்புதக் காட்சி, டேவ்வபிரயாங், உத்தரகாண்ட்

Bhairathi and Alaknanda Rivers Merging Site and Flowing thereafter as Ganga River, Devprayang, Uttarakhand

பகீரதி நதியும், அலக்நந்தா நதியும் சேர்ந்து கங்கையாகும் அற்புதக் காட்சி, டேவ்வபிரயாங், உத்தரகாண்ட்

Bhairathi and Alaknanda Rivers Merging Site and Flowing thereafter as Ganga River, Devprayang, Uttarakhand

வளைந்து செல்லும் சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய
கங்கை நதியின் காட்சி, உத்தரகாண்ட்
View of River Ganga along the Chardham pilgrimage path , Uttarakhand

சாடாம் யாத்திரையின் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள், உத்தரகாண்ட்
View along Chardham Pilgrimage Route, Uttarakhand

யமுனோத்திரி ஆலயத்தைச் சூழ்ந்துள்ள பனிமலைப்பிரதேசம்,
இமயமலை, உத்தரகாண்ட்
Glaciers Mountain Ranges Surrounding the Yamnotri Temple
Himalaya, Uttarakhand

யமுனோத்திரி ஆலயத்தைச் சூழ்ந்துள்ள பனிமலைப்பிரதேசம்,
இமயமலை, உத்தரகாண்ட்
Glaciers Mountain Ranges Surrounding the Yamnotri Temple
Himalaya, Uttarakhand

யமுனோத்திரி ஆலயத்திற்கு செல்லும் பாதையில் உள்ள
மலைப்பிரதேசத்தின் காட்சி, உத்தரகாண்ட்

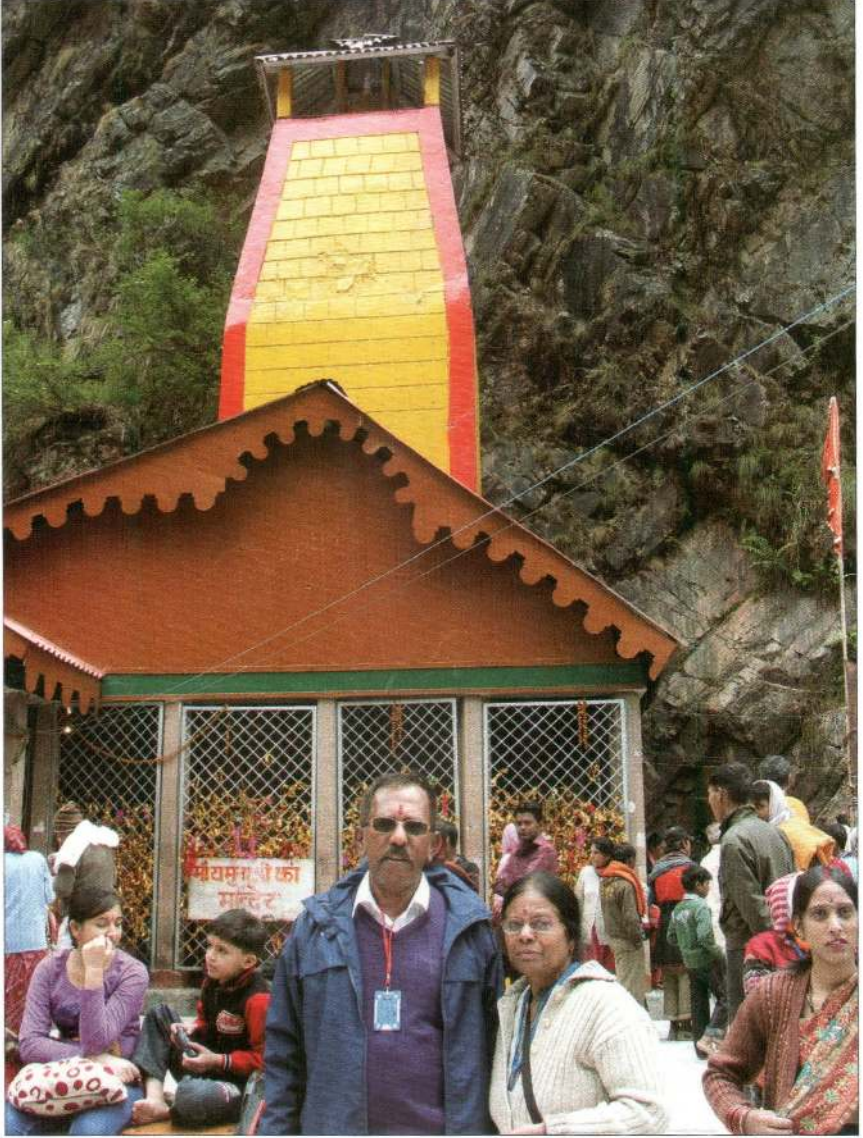
View of Mountain Ranges along the Way to the Yamnotri Temple,
Uttarakhand

யமுனோத்திரி ஆலயத்திற்கு செல்லும் பாதையில் உள்ள
மலைப்பிரதேசத்தின் காட்சி, உத்தரகாண்ட்

View of Mountain Ranges along the Way to the Yamnotri Temple,
Uttarakhand

யமுனா நதி ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் உள்ள யமுனோத்திரி திருக்கோயில்,
உத்தரகாண்ட்

Yamnotri Temple located where the River Yamuna begins, Uttarakhand

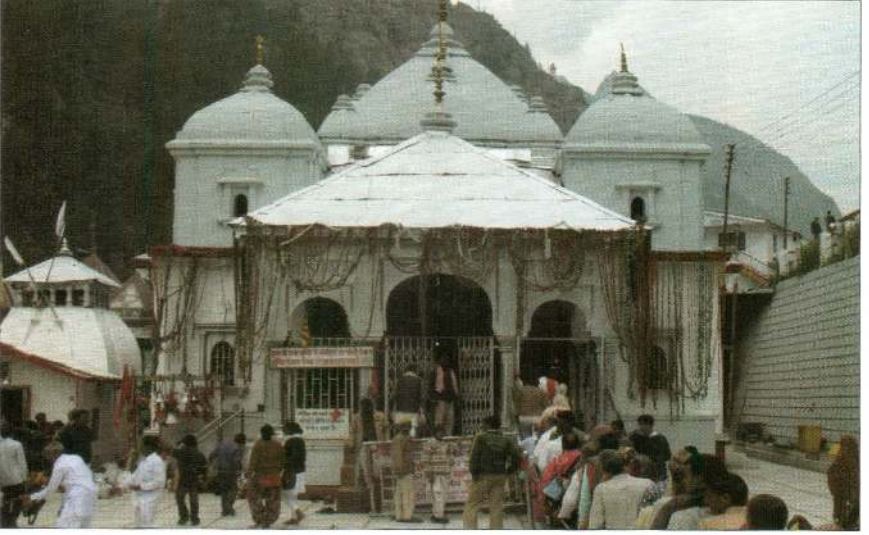

யமுனோத்திரி ஆலயத்தின் அருகாமையில் உருவாகும் யமுனா நதி
உத்தரகாண்ட்
Yamnotri Temple located where the River Yamuna begins, Uttarakhand

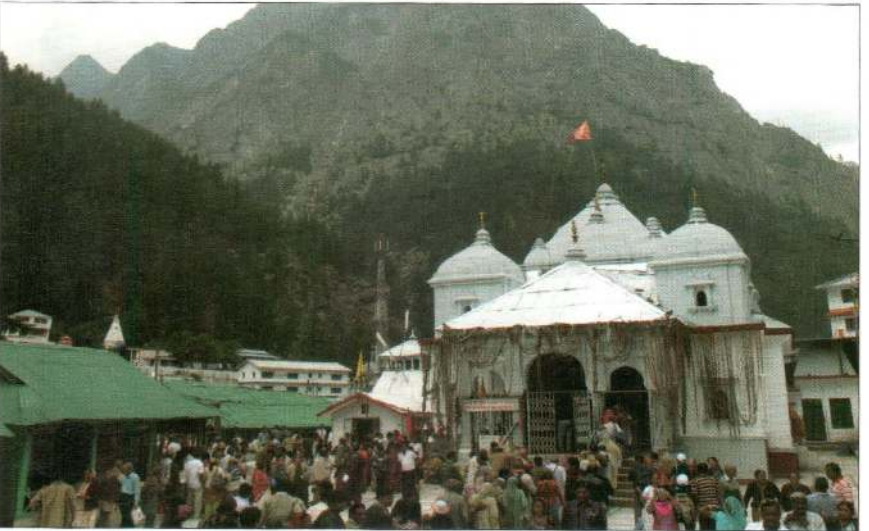

யமுனோத்திரி ஆலயம் செல்லும் வழியில் காணக்கூடிய காட்சிகள்
உத்தரகாண்ட்

View along the route to Yamnotri Temple Uttarakhand

கங்கோத்திரி ஆலயம், உத்தரகாண்ட்
Gangotri Temple, Uttarakhand

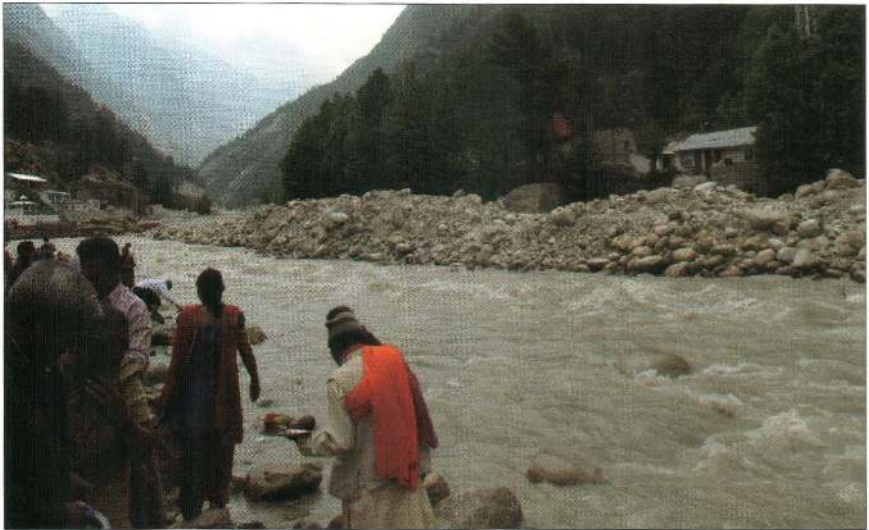

கங்கோத்திரி ஆலயம், உத்தரகாண்ட்
Gangotri Temple, Uttarakhand

கங்கோத்திரி ஆலயத்தில் காணப்படும், கங்கை நதியை பெற்றுக் கொள்ளும் ஆண்டவனின் சிற்பக்காட்சி, உத்தரகாண்ட்
Carvings of Lord Siva Receiving Ganga River at the Gangotri Temple, Uttarakhand

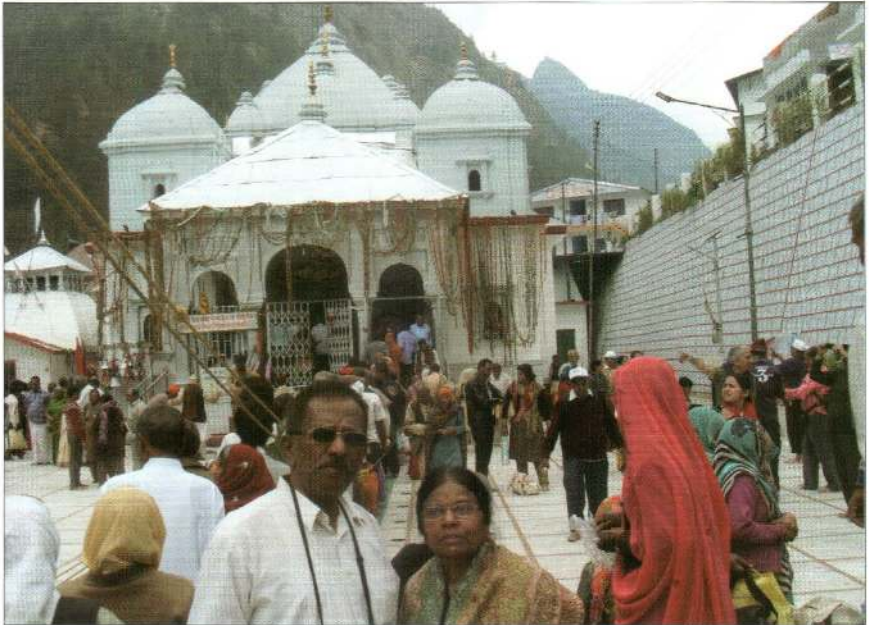

கங்கோத்திரி ஆலயத்தைச் சூழவுள்ள மலைப்பகுதியில் ஆரம்பித்து செல்லும் கங்கை நதி, உத்தரகாண்ட்
Ganga River begins at the Surrounding Hill Ranges of Gangotri Temple, Uttarakhand

கங்கோத்திரி ஆலயத்தைச் சூழ்ந்துள்ள மலைப்பிரதேசம், உத்தரகாண்ட்
Hill ranges surrounding Gangotri Temple, Uttarakhand

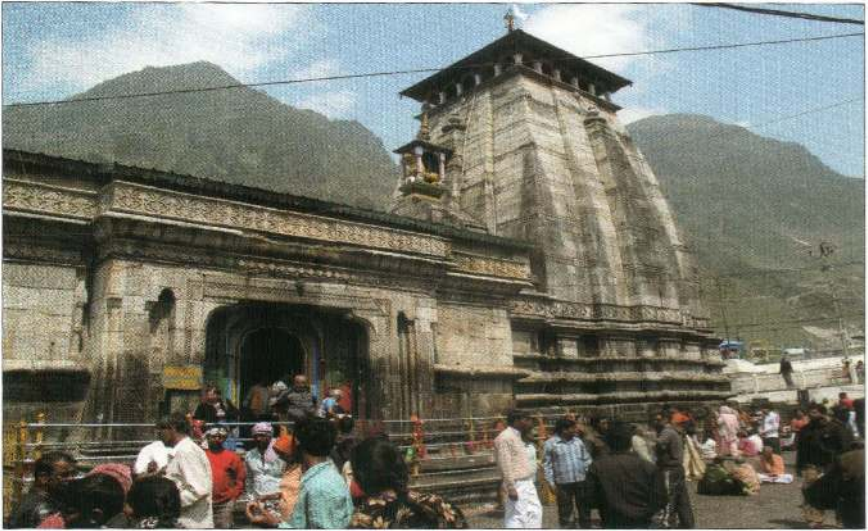

கங்கோத்திரி ஆலயம், உத்தரகாண்ட்
Gangotri Temple, Uttarakhand

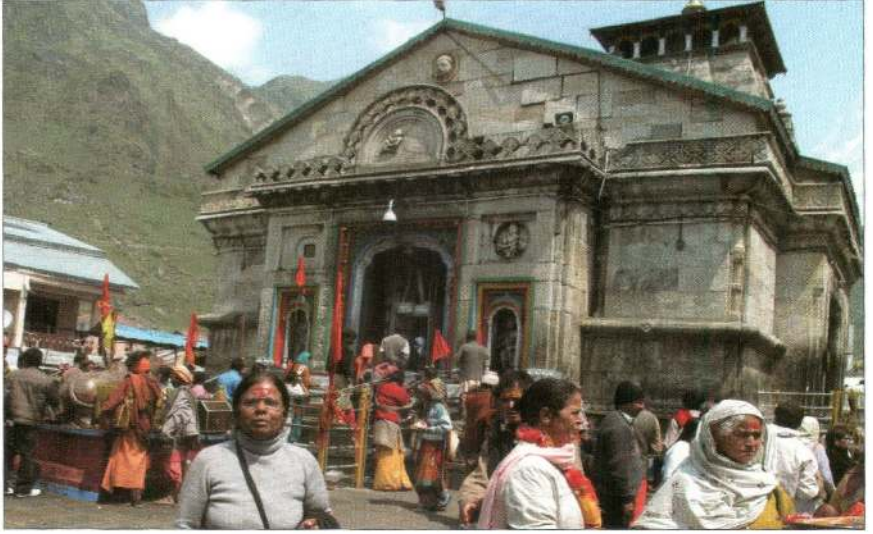
கேதாரநாத் திருக்கோயிலைச் சூழ்ந்துள்ள பனிமலைப்பிரதேசங்கள்,
உத்தரகாண்ட்

Glacier Mountain Ranges Surroundings Kedarnath Siva Temple, Uttarakhand

கேதாரநாத் சிவன் ஆலயம், உத்தரகாண்ட்
Kedarnath Siva Temple, Uttarakhand

கேதாரநாத் சிவன் ஆலயத்தின் பிரதான வாசல், உத்தரகாண்ட்
Kedarnath Siva Temple Main Entrance , Uttarakhand

கேதாரநாத் திருக்கோயிலில் பதிக்கப்பட்டுள்ள தேவாரத்தின் பதிப்பைப்பற்றிய கல்வெட்டுக்கள், உத்தரகாண்ட்
Discription of the Thrumurai carvings at the Kedarnath Temple, Uttarakhand

ஸுந்தரமூர்த்த சுவராமர்கள் அருளிய
 திருக்கேதாரத் திருப்பால்
 பள்ளி: தட்டப்பால்
 திருச்சிற்றம்பலம்
 வாழ்வாவது மாயம்து மண்ணாவது தீண்ணம்
 பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்
 தாமாத்தறஞ் செய்மீன் தடங்கண்ணைமல ரோனும்
 கீழ்மேலற நீன்றன்கிடுக் கேதாரமீம னீரே. 1
 பறிபேசமந் துழல்வீர்பறி நரிகீறுவ தறியர்
 குறிக்கூவிய கூற்றங்கொளும் நாளால்அறம் ௨௭வே
 அறிவானிலும் அறிவாவை நறுநீரொடு சோறு
 கிறிபேசிதீன் றிருவார்தொழு கேதாரமீம னீரே. 2
 கொம்பைய்ப்பிடித் தொருக்கால்கள் இருக்கால்மலர் தூவி
 நம்பன்னமை ஆள்வானென்று நடுநாளும் பகலும்
 கம்பக்களிற் றினமாய்தின்று கன்னீர்க்கனாத் தூவிச்
 செம்பொற்பொடி சிந்துநதிருக் கேதாரமீம னீரே. 3
 உழக்கேஉண்டு படைத்தட்டிவைத்திழப்பார்களுக்கூலாகள்
 வழக்கேளனீற் பிழைக்கேவெய்ந்பர் மதிமாந்திய மாந்தர்
 சமூக்கேபறி நிறைப்பாரொடு தவமாவது செய்னமீன்
 கிழக்கேசலம் இடுவார்தொழு கேதாரமீம னீரே. 4

தளிசாலைகள் தவமாவது தம்மைப்பெறல் அன்றே
 குளியீர்உளங்குருக்கேத்திரங் கோதாவிரி குமரி
 தெளியீர்உளம் சீர்ப்புநந் தெற்குவடக் காகக்
 கிளீவாழைஉணை களிகீறிஉண் கேதாரமீம னீரே

பண்ணினதமிழ் இசைபாடலின் பழுவேழமு வதற்கு
 கண்ணென்றெனீ கனகக்கனை வயிரம்மவை சொரிய
 மண்ணின்றன மதவேங்கள் மணீவார்க்கொண் டிறியக்
 கிண்ணென்றிசை குரலுந்திருக் கேதாரமீம னீரே

முனாக்கைப்பிடி முகமன்சொலி முதுவேய்க்களை இறுத்துத்
 துனாக்கைக்களிற் றினமாய்தின்று சுனைநீர்க்கனாத் தூவி
 வளைக்கைப்பொழி மழைகூந்தர மயல்மான்பினை நிலத்தைக்
 கிளைக்கமணி சிந்துநதிருக் கேதாரமீம னீரே.

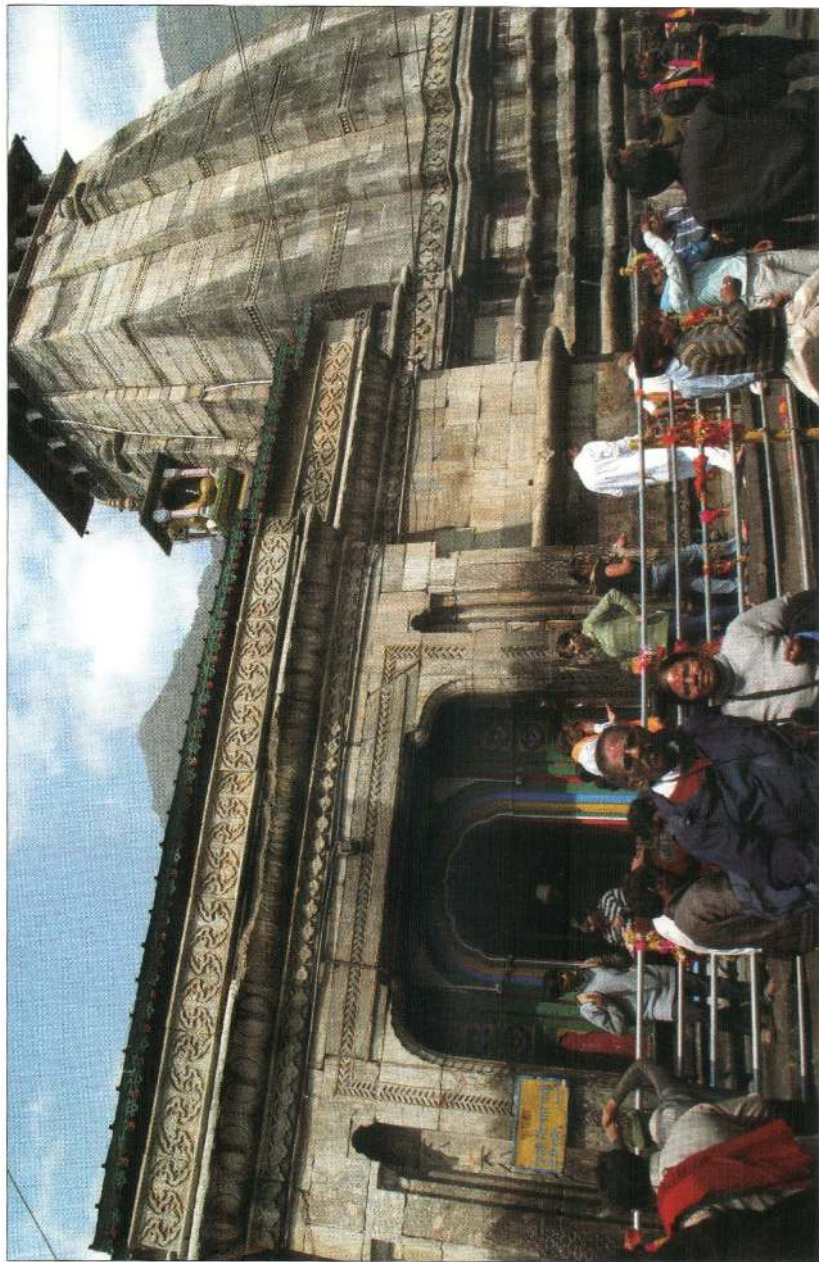
பொதியேசமந் துழலவீர்பொதி அவமாவதும் அறிவீர்
 மதிமாந்திய வழியேசென்று குழிவீழ்வதும் வினோயால்
 கதிக்குழ்கடல் இலங்கைக்கிறை மலங்கவரை அடர்த்துக்
 கெதிப்பெறுசெய் திருந்தானிடங் கேதாரமீம னீரே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் கேதாரநாத் திருக்கோயிலில் மீது பாடப்பட்ட தேவாரங்களின் கல்வெட்டு, உத்தரகாண்ட்
 Sundaramoorthy Nayanar's Thevarams, Sung for Kedamath Siva Temple, Uttarakhand

திருஞானசம்பந்தர் நாயனாரால் கேதநாதர் திருக்கோயிலில் மீது டாட்டப்பட்ட தேவரங்கினின் கல்வெட்டு, உத்தரகாண்ட் Thiru Gnanasampanthar Nayanar's Thevarams, Sung for Kedarnath Siva Temple, Uttarakhand

கேதரநாத் சிவன் ஆலயம், உத்தரகாண்ட் - Kedarnath Siva Temple, Uttarakhand

கோடீஸ்வரர் குகைக் கோயிலைச் சூழ்ந்துள்ள மலைப்பிரதேசமும், கங்கை நதியின் காட்சியும், உத்தரகாண்ட்
Mountains Surrounding the Kotdiwar Cave Temple and River Ganga, Uttarakhand

கோடீஸ்வரர் குகைக் கோயிலை வணங்கிச் செல்லும் கங்கைநதி,
உத்தரகாண்ட்
River Ganga worshipping Lord Siva at the Cave Temple and passing it
at Kotdiwar, Uttarakhand,

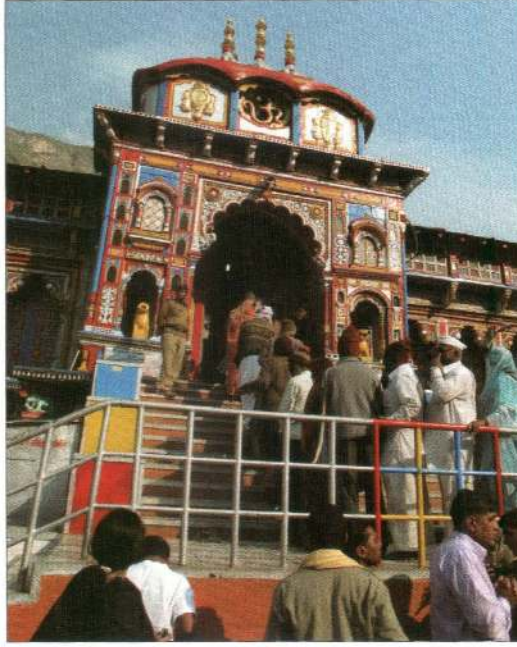

கோடீஸ்வரர் குகைக் கோயிலின் முன்பகுதி, உத்தரகாண்ட்
Entrance to the Kotdiwar Cave Temple, Uttarakhand

கோடீஸ்வரர் குகைக் கோயிலில் ஒரு பகுதியில் உள்ள சிவலிங்கங்கள்,
உத்தரகாண்ட்
Part of the Kotdiwar Cave Temple with Sivalingams, Uttarakhand

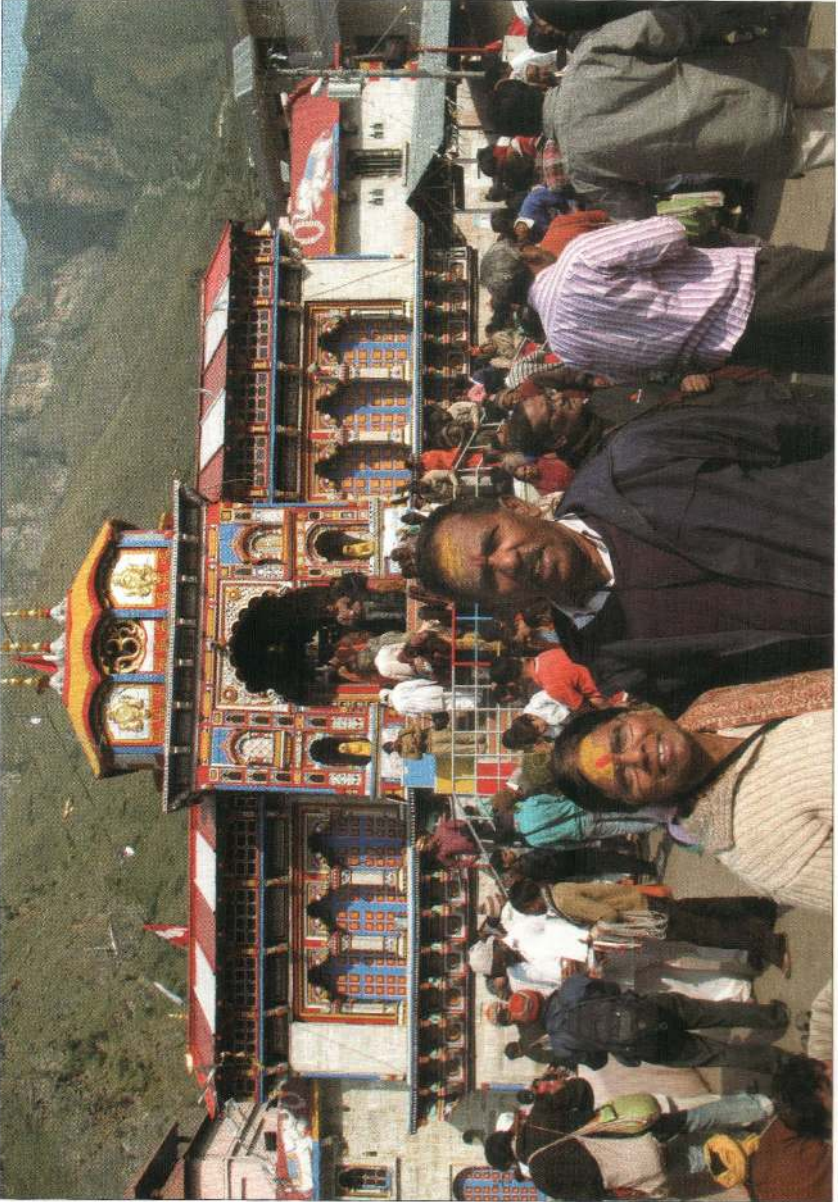

பத்திரிநாத் திருமாலின் திருக்கோயில், உத்தரகாண்ட்
Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand,

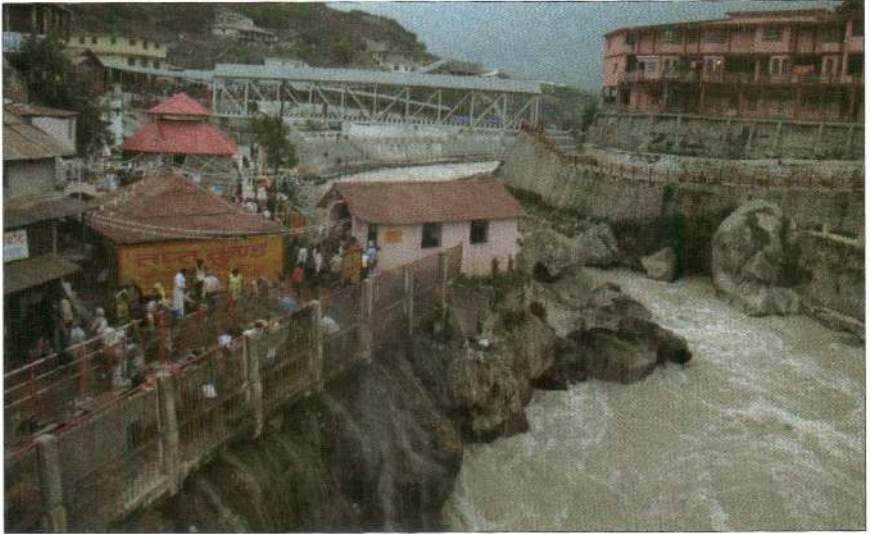

பத்திரிநாத் திருமாலின் திருக்கோயில், உத்தரகாண்ட்
Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand,

பத்திரிநாத் திருமாலின் திருக்கோயில், உத்தரகாண்ட் - Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand

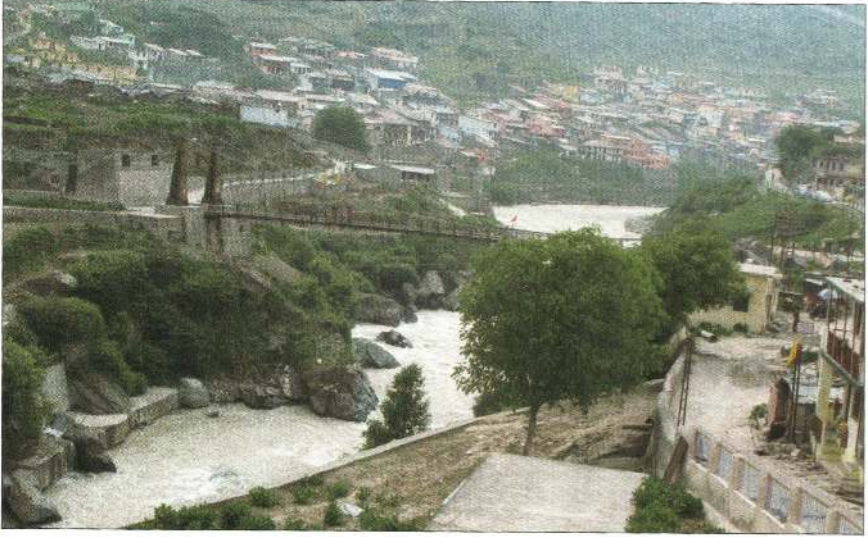

பத்திரிநாத் திருக்கோயிலின் முன்பாக ஓடும் அலக்நந்தா நதியின் காட்சி,
உத்தரகாண்ட்
Alaknanda River passing in front of Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand

பத்திரிநாத் திருக்கோயிலின் முன்பாக ஓடும் அலக்நந்தா நதியின் காட்சி,
உத்தரகாண்ட்
Alaknanda River passing in front of Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand

பத்திரிநாத் திருக்கோயிலின் முன்பாக ஓடும் அலக்னந்தா நதியின் காட்சி,
உத்தரகாண்ட்
Alaknanda River Passing in front of Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand

பத்திரநாத் திருக்கோயிலைச் சூழவுள்ள பனிமலைப் பிரதேசங்களும்
அலக்நந்தா நதியும், உத்தரகாண்ட்
Glaciers Mountain Ranges and Alaknanda River around Badrinath Temple

மானா கிராமத்தைச் சூழவுள்ள மலைப்பிரதேசம்
(பிள்ளையார் மலை) உத்தரகாண்ட்
Mountain Ranges Surrounding Mana Village
(Ganapathy Mountain) Uttarakhand

இமயமலையில் தெய்வீக சரஸ்வதி நதி ஆரம்பிக்கும் மானா கிராமம்
Sacred Saraswathy River First Emerges from Himalayan Mountain Ranges
at Mana Village

சைவமும் வைணவமும்

(ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய்)

பகுதி - 2

பொருளடக்கம்

1. சைவ்வியல் இலக்கியங்களில் சைவ, வைணவச் சிந்தனைகள்	243
2. திருக்குறளில் சைவ, வைணவக் கோட்பாடுகள்	260
3. நாயன்மார் அறுபத்து மூவர்	277
4. பன்னிரு ஆழ்வார்கள்	286
5. திருமாவின் தசாவதாரம்	301
6. அகர உகர மகரம்	308
7. சிவபெருமானின் அஜபா நடனம்	312
8. தோத்திரம் தந்த சாத்திரம்	314
9. பகவத்கீதை	326
10. சங்கரனும் நாரணனும்	342
11. திருமுறைகளில் இராமாயணச் செய்திகள்	354
12. மகாபாரதத்தில் சிவலீலை	371
13. அமிழ்தம் வேண்டிப் பாற்கடல் கடைந்தது	377
14. வேழம் தவிர்த்த சோழன்	381
15. திருமுறைகளிலும் தீவ்யப்பிரபந்தத்திலும் பஞ்சபூதங்கள்	385
16. எட்டுகொலாம்	389
17. சைவ, வைணவ சிற்றிலக்கியங்கள்	393
18. திருவெழுகூற்றிருக்கை	398
19. திருப்பள்ளியெழுச்சி	405
20. திருப்பல்லாண்டு	415
21. ஆள் ஓலை ஆவணம்	426
22. நெஞ்சுக்கு அறிவுரைத்தல்	431
23. கந்தபுராணத்தில் ஹரிஹர புத்திர தரிசனம்	437
24. தாடலை	441
25. யான் என நீ என வேறு அன்று	445
26. முன்னை ஆதியாம் மூர்த்தி நீ	448
நமச்சிவாயப் பதிகம்	477
திருமந்திரம்	479

1. செவ்வியல் இலக்கியங்களில் சைவ, வைணவச் சிந்தனைகள்

சமயம் என்பது இறைவனோடு தொடர்புடையது. மனித இனம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து இயற்கை நிகழ்வுகளைக் கூர்ந்து நோக்கிய மனிதன் தனக்கு மேலான ஆற்றல் ஒன்று உலகை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தான். சூரியனையும், சந்திரனையும் மழையையும், காற்றையும், இடியையும், மின்னலையும் கண்டு தெளிந்த மனிதன் அவை வழிபாட்டுக்குரியன என்று எண்ணினான்.

பாரதநாட்டில் வேதத்தில் கூறப்பட்ட கடவுளரைப் போற்றி வந்த மக்கள் அவர்களுக்கு வேள்வி மூலம் அனியுணவைப் படைக்கத் தலைப்பட்டனர். அருவ வழிபாட்டிலிருந்து உருவ வழிபாடு என்பது ஏற்பட்டது. ஆகமங்கள் கோயில்கள் உருவமைப்பிலிருந்து, வழிபாட்டு நெறிகள் வரை நெறிமுறைகளை வழங்கின. இராமாயணம் மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்கள் சமுதாயஅறநெறிகளைப் பரப்பின.

இறைவனை வழிபடுவதற்காக ஏற்பட்ட சமயமும், வாழ்வியல் நெறிமுறையும் இணைந்து செய்யத்தக்கன என, செய்யத்தகாதன என என்பன வரையறுக்கப்பட்டன. அருவமாக வணங்கப்பட்ட இறைவனை உருவமாக வழிபடத் தொடங்கியபின் இறையுருவங்கள் கிளைத்தன. சமயங்களும் கிளைத்தன. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சமயமே உயர்ந்தது என்று வாதிடத்தொடங்கினர். சமயநெறி எதுவாய் இருந்தாலும் அது சில அடிப்படை உண்மைகளைப் பின்பற்றுவதாய் உள்ளது. எல்லா சமயங்களுக்கும் சில பொதுவான கூறுகள் இருப்பதை இவற்றிலிருந்து நாம் காணலாம்.

தமிழ்மொழியில் உள்ள தொன்மையான நூல் தொல்காப்பியம் ஆகும். நால் வகை நிலப்பகுதியை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்று வகைப்படுத்திய தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு நிலத்துக்கும் உரிய வழிபாட்டுக் கடவுளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே

என்பது தொல்காப்பிய சூத்திரம். இதில் வரும் மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகிய கடவுள்கள் வேதத்தில் இடம் பெற்றவர்களேயாவர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் இளங்கோவடிகள் திங்களையும், ஞாயிற்றையும், மழையையும் போற்றியுள்ளார்.

திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர் தார்ச்சென்னி குளிர்வெண்குடைபோன்று இவ்
அங்கண் உலகு அளித்தலான்.

ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலந் திரிதலான்.

மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி உலகிற்கு அவன் அளிபோல்
மேனின்று தான் சுரத்தலான்.

திங்களும், ஞாயிறும், மழையும் போற்றப்படுவது இயற்கை வழிபாடு போன்று தோன்றினாலும், அவற்றை சந்திரன், சூரியன், வருணன் ஆகிய தெய்வங்களாக வழிபடுவதையும் சிலப்பதிகாரச் செய்திகளிலிருந்து நாம் அறியமுடிகிறது.

விரிகதீர் பரப்பி உலகமுழு தாண்ட
ஒருதனித் திகிரி உரவோன்

என்று ஒப்பற்ற ஒரு சக்கரத் தேரில் சூரியன் உலகை பவனி வருவதாக அந்தி மாலைச் சிறப்புச் செய்காதையில் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதே போன்று பூம்புகாரில் சந்திரனுக்குக் கோயில் இருந்ததை கனாத்திறமுரைத்த காதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார், மற்ற கோயில்களும் அக்காதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு,

அமரர் தருக்கோட்டம் வெள்யானைக்கோட்டம்
புகர் வெள்ளை நாகர்தங் கோட்டம் பகல் வாயில்
உச்சிக்கிழான் கோட்டம் ஊர்க்கோட்டம் வேற்கோட்டம்
வச்சிரக் கோட்டம் புறம்பணையான் வாழ்கோட்டம்
நிக்கந்தக் கோட்டம் நிலாக்கோட்டம்....

இப்பாடலில் அமரர் தருக்கோட்டம் என்பது தேவர் தருநிற்குங் கோயில்; வெள்யானைக் கோட்டம் என்பது ஐராவதம் நிற்கும் கோயில்; புகர்வெள்ளை

நாகர்தங்கோட்டம் என்பது அழகினையுடைய பல தேவர் கோயில்; பகல் வாயில் உச்சிக்கிழான் கோட்டம் என்பது கீழ்த்திசையில் தோன்றுகின்ற சூரியன் கோயில்; ஊர்க்கோட்டம் என்பது இறைவன் ஊராகிய கைலாயம் நிற்குங்கோயில்; 'வேற்கோட்டம் என்பது முருகவேள் நிற்குங்கோயில்'; வச்சிரக்கோட்டம் என்பது வச்சிரப்படை நிற்குங்கோயில்; புறம்பணையான் வாழ்கோட்டம் என்பது மாசாத்தன் ஆகிய சாதவாகனன் கோயில்; நிக்கந்தக்கோட்டம் என்பது அருகன் கோயில்; நீலாக்கோட்டம் என்பது சந்திரன் கோயில். இவ்வாறு புகார் நகரில் பல்வேறு கோயில்களும் திகழ்ந்ததை சிலப்பதிகாரம் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது. இக்கோயில்கள் பல்வேறு சமயங்களைச் சார்ந்தன என்பதையும் நாம் அறிதல் வேண்டும். இப் பல்வேறு சமயங்களுக்கிடையே உள்ள பொதுவான இயல்புகளை இனி நாம் காண்போம்.

ஒவ்வொரு சமயமும் ஒரு கடவுளை முழு முதலாகக் கருதி, ஆலயம் அமைத்து வழிபாடு நிகழ்த்துகிறது. சைவ சமயம் சிவபெருமானை முழுமுதற்கடவுளாக ஏற்று வழிபடுகிறது. 'சிவேனே ஸ்தாபிதம் சைவம் சைவேன ஸ்தாபிதம் சிவகா' என்பது ஆகமக் கூற்று. 'சிவோதாதா, சிவாபோக்தா, சிவசர்வ மிதம் ஜகத்' என்பதால் சிவபரம் பொருளே உயிர் இனங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வாரி வழங்குபவன் என்பதும், இன்பச்சிறப்பிற்கும், இன்ப நுகர்விற்கும் அப்பரம் பொருளே காரணம் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. சிவபெருமானின் வடிவங்கள் ஏராளமானவை. ஆலமர் செல்வனாகவும், ஆடல் வல்லானாகவும், பிட்சாடனனாகவும், உமையொரு பாகனாகவும், சோமாஸ் கந்தராகவும், சிவனார் பல்வேறு வடிவங்களில் வழிபடப்படுகிறார். அட்ட வீரச் செயல்கள் புரிந்த வீரட்டானர் வடிவத்திலும் வழிபடப்படுகிறார். அருவமாகத் திகழும் இறைவனை உருவமாக வழிபடுவதற்கு இயலாதபோது அருவமும் இல்லாமல் உருவமும் இல்லாமல் அருவருவாகச் சிவலிங்க வடிவிலும் வழிபடப்படுகிறார். சிவலிங்க வடிவம் மிகவும் தொன்மையானது. சிற்பக் கலையில் மனிதன் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்பாக அவனுக்குக் கிடைத்த வழிபாட்டு வடிவம் சிவலிங்கமேயாகும்.

சிவபெருமானைப் பற்றிய புராணச் செய்திகள் சங்க நூல்கள் பலவற்றிலும் விரவிக்கிடக்கின்றன. சிவபெருமான் செம்மேனியம்மாள் என்பதை,

அரும்பெறல் ஆதிரையான் அணிபெற மலர்ந்த

பெருந்தண் சண்பகம் போல

என்று நெய்தற்கவி பாடல் 33 விவரிக்கிறது. சிவபெருமான் நஞ்சுண்ட

கறைமிடற்றை உடையவர் என்றும், நெற்றிக்கண் உடையவர் என்றும் புறப்பாடல் 55 பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

கறைமிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல
சிவபெருமான் பிறையை அணிந்தவர் என்பதை,

கொலைவன் சூடிய குழவித்திங்கள் போல்
வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்
என்னும் முல்லைக்கலி 3-ஆம் பாடலும்,

எரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்கண்
உருவ மாலைபோல...
என்னும் முல்லைக்கலி 3-ஆம் பாடலும்,

குழவித் திங்கள் இமையவர் ஏத்த
அழகொடு முடித்த அருமைத் தாயினும்
என்ற சிலப்பதிகாரம் மனையறம்படுத்த காதையின் பாடலடிகளும்,
விவரிக்கின்றன.

சிவபெருமான் கங்கையைச் சடையில் தரித்தவர் என்பதை,
தணிஉறத் தாங்கிய தனிநிலை சலதாரி
மணிமிடற்று அண்ணல்
என்ற பரிபாடல் 9 ஆம் பாடலடிகளும்,

கங்கை முடிக்கணிந்த கண்ணுதலோன் பாகத்து
மங்கை உருவாய் மறையேத்த வேநிற்பாய்
என்ற சிலப்பதிகார வேட்டுவரியின் 10-ஆம் பாடல் அடிகளும்
வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிவபெருமான் ஆனேறு ஊர்ந்தவர் என்பதையும். ஆனேற்றுக்கொடி
உடையவர் என்பதையும், சங்கப் பாடல்களில் காண்கிறோம்.

“வெள்ளேறு வலம் வயின் உயரிய செல்வன்” என்று
திருமுருகாற்றுப்படையும், ஏற்றுவலன் உயரிய... மணிமிடற்றோன் என்று
புறப்பாடல் 56-ம், “ஆனேற்றுக் கொடியோன் போல் எதிரிய இலவமும்” என்ற
பாலைக்கலி 25ஆம் பாடலடியும் இதனை உணர்த்துகின்றன.

சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்த நிகழ்வை,

ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்பு ஞாண் கொளீஇ
 ஒருகணை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிப்
 பெருவிறல் அமார்க்கு வென்றி தந்த
 கறை மிடற் றண்ணல்.....

என்ற புறநானூறு 55 ஆம் பாடலடிகளும்,

மூவெயின் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்
 என்ற திருமுருகாற்றுப்படைப் பாடலடியும்,

இயங்கெயில் எயப்பிறந்த எரிபோல எவ்வாயும்
 கனைகதிர் தெறுதலின் கடுத்தெழுந்த காம்புத்தீ
 என்ற நெய்தற்கலியின் 33ஆம் பாடலடிகளும் தெரிவிக்கின்றன.

இராவணன் சிவபெருமான் வீற்றிருந்த கயிலை மலையைத் தூக்க
 முயன்று அரற்றிய நிகழ்வை குறிஞ்சிக்கலியின் 2ஆம் பாடலடிகள்
 பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன.

இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
 உமையமர்ந்து உயர்மலை இருந்தன னாக
 ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
 தொடிப் பொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை
 எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல...

இவ்வாறு சிவபெருமானைப் பற்றிய புராணச் செய்திகளைச் சங்க
 இலக்கியங்களில் நிரம்பக் காணமுடிகிறது.

வைணவசமயம் திருமாலை முழுமுதல் கடவுளாகப் போற்றி வணங்கி
 வருகிறது. 'மாயோன் மேய காடுறை உலகம்' என்ற தொல்காப்பியத் தொடரை
 முன்னமேயே நாம் கண்டோம். திருமால் பல அவதாரங்கள் எடுத்து வந்ததைப்
 புராணங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்புராணச் செய்திகளனைத்தும் சங்க
 இலக்கியங்களில் விரவிக் கிடக்கின்றன.

திருமால் கரிய நிறம் படைத்தவர் என்பதை 'அஞ்சன உருவன்' என்று
 புறப்பாடல் 174 தெரிவிக்கிறது. 'மணிதிகழ் உருவின் மாஅ யோயே' என்று
 பரிபாடல் 3:3 போற்றுகிறது. 'இருநிலம் கடந்த திருமறு மார்பின் முந்நீர்
 வண்ணன்' என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை சிறப்பிக்கிறது. 'நீலமேனி
 நெடியோன்'; 'அஞ்சன வண்ணன்'; 'கடல் வண்ணன்' என்றெல்லாம்
 சிலப்பதிகாரம் விவரிக்கிறது.

திருமால் திருப்பாற்கடலில் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டவர் என்பதை
 சங்கப் பாடல்கள் செப்புகின்றன. எடுத்துக்காட்டுக்களாவன:

காந்தளம் சிலம்பில் களிற்று படிந்தாங்குப்
பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோன்

- பெரும்பாணாற்றுப்படை.

அணிகிளர் அரவின் அறிதுயிலமர்ந்த
மணிவண்ணன் கோட்டம்....

- சிலப்பதிகாரம் - நாடுகாண்காதை.

தன்னுரு உறமும் பாற்கடல் நாப்பண்
மின்னவிர் சுடர்மணி ஆயிரம் விரித்த
கறவநா அருந்தலைக் காண்பின் சேக்கைத்
துளவஞ் சூடிய அறிதுயி லோனும்

- பரிபாடல் 13:26

தேவர்களுக்கு அமுதம் வேண்டி பாற்கடலைக் கடைவதற்கு வடவரையை மத்தாகவும், வாசுகியைக் கயிறாகவும் பயன்படுத்தினர். இதை முன்னின்று நிகழ்த்தியவர் திருமால் ஆவார். இதனை சங்கப்பாடல்கள் பின்வருமாறு சிறப்பிக்கின்றன.

பாம்பு கயிறாக் கடல்கடைந்த மாயவன்

- சிலம்பு : ஆய்ச்சியர் குரவை பாடல் 20.

வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கிக்
கடல்வண்ணன் பண்டொருநாட் கடல்வயிறு கலக்கினையே

- சிலம்பு : ஆய்ச்சியர் குரவை பாடல் 32.

திருமாவின் அவதாரங்களில் இராமாவதாரம் பற்றிய பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. புறநானூற்றின் 378ஆம் பாடல் இதுபற்றி பின்வருமாறு விவரிக்கிறது.

கடுந்தெறல் இராமன் உடன்புணர் சீதையை

வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை

நிலஞ்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின்

செம்முகப் பெருங்கிளை இழைப்பொலிந்தாஅங்கு.

அதாவது, இராமன் மனைவி சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றபோது சீதை தன் அணிகலன்களை அடையாளமாக வழியெல்லாம் வீசிச் சென்றபோது, அவற்றை அங்கிருந்த குரங்குகள் எப்படி அணிய வேண்டும் என்பதை அறியாமல் அணிந்து கொண்டதைப்போன்று - என்ற உவமை இப்பாடல் அடிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகநானூற்றின் 70ஆம் பாடலில்,

வெண்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிடும் பௌவம் இரங்கும் முந்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக் கவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல

ஒலி அவிந்தன்று இவ்வழுங்கல் ஊரே

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது, இராவணனை வென்று சீதையைமீட்க கடற்கரையில் குரங்கினங்களோடு ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்தபோது அங்கிருந்த ஆலமரக் கிளையில் பறவைகள் எழுப்பிய ஒலியை அடக்கி அமர்த்தியதைப் போன்று இவ்வூர் அலர் அடங்கிற்று என்பது நெய்தல் துறைப்பாடலின் பொருளாகும்.

தாதை ஏவலின் மாதுடன் போகிக்

காதலி நீங்கக் கடுந்துயர் உழந்தோன்

என்று சிலப்பதிகாரம் ஊர் காண்காதையிலும், மேலும் சில பகுதிகளிலும் இராமாவதாரச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

மணிமேகலையில் குரங்குகள் சேது அணை கட்டிய செய்தி பின்வரும் பாடலில் உவமையாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி

அடலரு முந்நீர் அடைத்த ஞான்று

குரங்கு கொணர்ந்து எறிந்த நெடுமலையெல்லாம்

அணங்குடை அளக்கர் வயிறு புக்காங்கு

(தீருமால் பூவுலகில் இராமாவதாரம் எடுத்து சேதுக்கடலை அடைத்த காலத்தில் குரங்குகள் கொண்டு வந்து எறிந்த பெரிய மலைகள் எல்லாம் கடலுக்குள் போட்டும் பசி அடங்காதது போன்று காயசண்டிகை பசி அடங்கவில்லை என்று உவமை கூறப்பட்டது).

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான பழமொழி நானூறு பின்வரும் பாடலில் இராமனைப் பற்றிப் பேசுகிறது. (பாடல் : 257)

போலந்தார் இராமன் துணையாகத் தான்போந்து

இலங்கைக் கீழவற்கு இளையான் - இலங்கைக்கே

போந்திறை யாயதூஉம் பெற்றான் பெரியாரைச்

சார்ந்து கெழீஇயலார் இல்.

இதே போன்று பரசுராமர் அரிதின் முடித்த வேள்வி பற்றி அகநானூற்றின் 220 ஆம் பாடல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்
கடாஅ யானைக் குழுஉச் சமம் ததைய
மம்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன்று அரிதினின் முடித்த வேள்வி.

அடுத்து பலராமன் அவதாரம் பற்றி சிலப்பதிகாரத்தில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. பலராமர் கோயில் பற்றிய தகவலை முன்பே கனாத் திறம் உரைத்த காதையில் கூறப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தோம்.

திருமாவின் அவதாரங்களில் அடுத்து சிறப்பாகப் பேசப்படும் அவதாரம் கிருஷ்ணாவதாரம் ஆகும். இது மகாபாரத இதிகாசத்துடன் தொடர்புடையது ஆகும். செவ்வியல் இலக்கிய நூல்களில் ஏராளமான குறிப்புகள் கிருஷ்ணாவதாரம் பற்றிக் காணக் கிடக்கின்றன. குறிப்பாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் ஆய்ச்சியர் குரவை முழுதும் இதுப்பற்றியே பேசுகிறது.

கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவன்
என்றும்,

பாம்பு கயிறாக் கடல் கடைந்த மாயவன்
என்றும்,

கொல்லையஞ்சாரல் குருந்தொசித்த மாயவன்
என்றும்,

உறுபசி யொன்றின்றியே யுலகடைய வுண்டனையே
என்றும்,

கிருஷ்ணனின் மாயச் செயல்கள் அனைத்தும் ஆய்ச்சியர் குரவையில் அழகான பாடல்களாக இயற்றப்பட்டுள்ளன. கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான பழமொழி நானூறு பாடல்களில்,

பல்லா நிரைப் புறங்காத்த நெடியோன்
என்றும் (75),

நிரைதொடி தாங்கிய நீள்தோள் மால்
என்றும் (79) வரும் அடிகள் கிருஷ்ணனைப் பற்றியவை.

திருமால் நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து பிரகலாதன் என்ற பக்தனுக்காக அவன் தந்தை இரணியனை வதைத்த செயலை பரிபாடல் நான்காம் பாடல் பின்வருமாறு செப்புகிறது.

செயிர்தீர்செங்கட செல்வநின் புகழ்ப்
 புகைந்த நெஞ்சில் புலர்ந்த சாந்தில்
 பிருங்க லாதன் பலபல பிணிபட
 வலந்துழி மலர்ந்த நோய்கூர் கூம்பிய நடுக்கத்து
 அலர்ந்த புகழோன் தாதை ஆகலின்
 இகழ்வோன் இகழா நெஞ்சின் கைநீயிகழா
 நன்றா நடட அவன் நன்மார்பு முயங்கி
 ஒன்றா நடடவன் உறுவரை மார்பில்
 படிமதம் சாம்ப ஒதுங்கி
 இன்னல் இன்னர்ஒடு இடிமுரசு இயம்பு
 வெடிபடா வொடிதூண் தடியொடு
 தடிதடி பலபட வகீர்வாய்த்த உகிரினை.

பரிபாடலில் திருமாலின் வராக அவதாரம் பற்றிய பாடல்களும் உள்ளன. அவை வருமாறு:

கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய
 ஊழி ஒருவனை உணர்த்தலின் (பாடல் 2)
 ஊழி ஆழிக்கண் இருநிலம் உருகெழு
 கேழலாய் மருப்பின் உழுதோய் (பாடல் 3)
 புருவத்துக் கருவல் கந்தத்தால்
 தாங்கிஇவ் வுலகம் தந்தஅடிப் படுத்ததை நடுவண்
 ஓங்கிய பலர்புகழ் குன்றினொடு ஒக்கும் (பாடல் 4)

திருமால் மாவலி சக்கரவர்த்தியை வெல்வதற்காக வாமன அவதாரம் எடுத்து ஈரடியால் மூவுலகம் அளந்ததை சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு:

இருநிலம் கடந்த திருமறு மார்பின்
 முந்நீர் வண்ணன் -
 பெரும்பாணாற்றுப்படை
 ஞாலம் மூன்றடித்தாய் முதல்வதற்கு (நெய்தற்கவி :7)
 கண்ணகல் ஞாலம் அளந்ததூவும்
 (திரிகடுகம் - கடவுள் வாழ்த்து)
 மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடிஅளந்தான்
 தாயது எல்லாம் ஒருங்கு (திருக்குறள் :610)

படியை மடியகத்து இட்டான் அடியினால்
 முக்கால் கடந்தான் முழுநிலம் (நான்மணிக்கடிகை 2)

போர் வேலின் வென்றதூஉம் பல்புகழால் போர்த்ததூஉம்
தார்மேவு தீண்புயத்தால் தாங்குவதூஉம் நீர்நாடன்
தேரடிக்கூர் வெம்படையால் காப்பதூஉம் செங்கண்மால்
ஓரடிக் கீழ் வைத்த உலகு (முத்தொள்ளாயிரம் 79)

சிவபெருமானின் மகனாக வழிபடும் முருகப்பெருமானை சேயோன் என்று தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. இவர் குறிஞ்சி நிலக்கடவுளாகத் திகழ்கிறார். பத்துப்பாட்டில் முதல் பாட்டாகிய திருமுருகாற்றுப்படை முருகன் பெருமையைப் பேசும் முழு நூலாகும். இதேபோன்று பரிபாடலின் பாடல்கள் 5, 8, 9, 14, 17, 18, 19, 21 ஆகியவை செவ்வேளாகிய முருகப்பெருமானை ஏத்தும் பாடல்களாகும்.

முருகப்பெருமானின் படைவீடுகளைப் பற்றி திருமுருகாற்றுப்படை விவரிக்கிறது. சூரபதுமனை இருகூறாக்கி, அவற்றை சேவலும், மயிலுமாகக் கொடியிலும், வாகனத்திலும் கொண்டதை சங்கப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

வெண்டிரைப் பரப்பிற் கடுஞ்சூர் கொன்ற
பைம்பூட சேஎய்

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

ஈரணிக்கேற்ற வொடியாய் படிவத்துச்
சூர்கொன்ற செவ்வேலான்

என்று கலித்தொகைப் பாடலும் (93)

நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடன் முன்னி
அணங்குடை யவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடுஞ்சின விறல்வேள் களிநூர்ந்தாங்கு

என்று பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்துப்பாடல் எண் 11-இலும்,

கார் மலிந் தன்றுநின் குன்று போர் மலிந்து
சூர்மருங் கறுத்த சுடர்ப்படையோயே

என்று பரிபாடலின் பதினான்காம் பாடலிலும் முருகப்பெருமான் சூரபதுமனைத் தடிந்த செயல் போற்றப்படுகிறது.

முருகப்பெருமான் திருப்பரங்குன்றத்தில் கடம்பமரத்தடியில் அமர்ந்திருந்ததால் கடம்பன் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை 'கடம்பமர் நெடுவேள்' என்று சிறப்பித்து உள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தின் கட்டுரைக் காதையில்,

கடல்வயிறு சீழித்து மலைநெஞ்சு பிளந்து ஆங்கு
அவுணரைக் கடந்த கடரிலை நெடுவேல்
நெடுவேள் குன்றம்

என்று முருகப்பெருமானின் வீரச்செயல் போற்றப்பட்டுள்ளது.

கொற்றவைக்குக் கோயில் இருந்ததையும், கொற்றவை வழிபாடு சிறந்து விளங்கியதையும் சங்கப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. தொல்காப்பியம்,

மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அகத்திணைப்புறனே

என்று குறிப்பிடுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவவரிப் பாடல்கள் கொற்றவையின் சிறப்பைப் பேசுவன. கொற்றவையின் பல்வேறு பெயர்களையும் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அமரி குமரி கவுரி சமரி
கூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை
ஐயை செய்யவள் வெய்யவாட் டடக்கைப்
பாய்கலைப் பாவை பைந்தொடிப் பாவை
ஆய்கலைப் பாவை அருங்கலைப் பாவை
தமர்தொழ வந்த குமரிக் கோலத்
தமரிளங் குமரியு மருளினள்
வரியுறு செய்கை வாய்ந்ததா லெனவே

என்பன வேட்டுவரி உரைப்பாட்டுமடை அடிகளாகும். எருமைத் தலையும் மனித உடலும் கொண்ட மகிடைசுரன் உயிர்களுக்குத் தீங்கு அளவின்றி செய்தபோது கொற்றவை அவன் தலையைத் துணித்து அத்தலை மீது ஏறி நின்றதனைப் பின்வரும் வேட்டுவ வரிப்பாடல் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியினூரியுடுத்துக்
கானத்தெருமைக் கருந்தலை மேல் நின்றாயால்
வரிவளைக்கை வாளேந்தி மாமயிடற் செற்றுக்
கரியதிரி கோட்டுக் கலையிசைமேல் நின்றாயால்.

இதுவரை சமயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வழிபாட்டுக்குரிய இறைவனுக்கு, அவர்களை வழிபடுவதற்குப் பொதுவாக அமைந்த கோயில்கள் உள்ளமையைக் கண்டோம். இவற்றின் பயன் இறைவன் அடிசேருதலே ஆகும்.

இறைவன் தானை வணங்குவதே மனிதத் தலையின் கடனாகும். திருக்குறளில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் ஏழு பாடல்கள் இறைவன் தானை

வணங்குவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. நற்றாள் தொழல், மாணடி சேர்தல், அடி சேர்தல், தாள் சேர்தல், தானை வணங்காத்தலை, இறைவன் அடி சேராதார் - என்றெல்லாம் திருவள்ளுவர் தம் குறட்பாக்களில் இறைவன் தாள் சேருவதன் சிறப்பை விவரித்துள்ளார். சங்கப்பனுவல்களில் எட்டுத்தொகை நூல்களும் சில பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. இத்தகைய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் சிவபெருமான், கணபதி, முருகன், திருமால், அருகன் ஆகிய கடவுளரைப் போற்றி எழுதப்பட்டவை ஆகும். நூல்கள் கடவுள் வாழ்த்துடன் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்ற மரபினை இது தெரிவிக்கிறது.

சங்க நூல்களில் சமயம் தொடர்பான விழாக்கள் பேசப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரட்டைக் காப்பியங்களில் இந்திரனுக்கு விழா எடுத்தது பற்றிய காதைகள் உள்ளன. இந்திர விழவுரெடுத்த காதை சிலப்பதிகாரத்திலும், விழாவறை காதை மணிமேகலையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

விண்ணவர் தலைவனை வணங்கி முன்னின்று
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுள்
மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
நாலேழ் நாளினு நன்கினி துறைகென
அமரர் தலைவ னாங்கது நேர்ந்தது
என்பது மணிமேகலையின் இந்திர விழா பற்றிய பாடலடிகளாகும்.

கார்த்திகை விழா பற்றியும், விளக்கீடு பற்றியும் சங்கப்பாடல்களில் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றில் சில எடுத்துக்காட்டுகளை இங்குக் காண்போம்.

நலமிகு கார்த்திகை நாட்ட வரிட்ட
தலை நாள் விளக்கீல் (கார் நாற்பது : 26)
கார்த்திகைச் சாற்றில் கழிவிளக்கைப் போன்றன
(களவழி நாற்பது : 17)

மழைகான் நீங்கிய மாசு விசும்பில்
குறுமுயன் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகவிருள் நடுநாள்
மறுகவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழுவிறன் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம (அகநானூறு 141)

திருவாதிரை திருவிழா பற்றிப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது. சிவபெருமானுக்கு உகந்த இவ்விழா பற்றிய பாடலடிகள் வருமாறு:

கனைக்கும் அதிர்குரல் கார்வான நீங்கப்
பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிருந் திங்கள் மறுநிரை ஆதிரை
விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க
என்பது பரிபாடல் 11-ஆம் பாடல் வழங்கும் செய்தி.

பங்குனி விழா பற்றிய செய்திகளையும் சங்கப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கழுமலம் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழவின் உறந்தையொடு
என்பது நற்றிணை 234ஆம் பாடலின் அடிகள்.

பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்
வீயிலை அமன்ற மரம்பயில் இறும்பிற்
தீயில் அடுப்பின் அரங்கம் போலப்
பெரும்பாழ் கொண்டது நுதலே
என்பது அகநானூற்றின் 137ஆம் பாடல் கூறும் செய்தியாகும்.

சமயங்கள் மனித குலத்தை நெறிப்படுத்துவன. இம்மை - மறுமை; சொர்க்கம் - நரகம்; வீடுபேறு ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவன. மறுபிறப்பு என்பது முற்பிறப்பில் செய்த வினைப் பயன் என்பதை வலியுறுத்துவன. இவற்றை சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

இம்மை நன்றுசெய் மருங்கில் தீதில் என்னும்
தொன்றுபடு பழமொழிஇன்று பொய்த்தன்று கொல்
என்பது அகநானூற்றின் 101ஆம் பாடலடிகள் கூறும் செய்தி.

இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்
என்பது திருக்குறள் (1315).

இம்மைச் செய்தன மறுமைக்கு ஆம்எனும்
அறவிலை வணிகள் ஆய்அலன்
என்பது புறநானூற்றின் 312ஆம் பாடலடிகள் தரும் செய்தி.

முற்பிறப்பின் வினைப்பயன் ஊழ் என்றும் கருதப்படும். ஊழ் பற்றி

திருக்குறளில் ஓர் அதிகாரமே உள்ளது. ஊழ் என்பதற்குப் பரிமேலழகர், “இருவினைப் பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி, ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதியென்பன ஒரு பொருட்களினி” என்று விளக்கம் தந்துள்ளார்.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று

கூழினும் தான் முந்துறும்

என்ற குறட்பா ஊழின் வலிமையை விளக்கும். ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பது சிலப்பதிகாரம் சாற்றும் உண்மை. மணிமேகலை சமயக்கணக்கர் தந்திரம் கேட்ட காதையிலும் இது பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பெறுதலும் இழத்தலும் இடையூறுறுதலும்

உறுமிடத் தெய்தலும் துக்கககமுறுதலும்

பெரிதவை நீங்கலும் பிறத்தலும் சாதலும்

கருவில் பட்ட பொழுதே கலக்கும்

இன்பமும் துன்பமும் இவையும் அணுவெனத்தகும்

முன்னுள வுழே.....

எனவே, அறிந்தும், அறியாமலும், தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்த தவறுகளுக்குப் பாவமன்னிப்பும் பிராயச்சித்தமும் கோருவது மாந்தர் இயல்பு. இதனை எல்லா சமயங்களும் வலியுறுத்துகின்றன. இல்லறம், துறவறம் ஆகியவையும் எல்லா சமயங்களுக்கும் பொதுவானவை. இல்வாழ்க்கையை அறத்தோடு ஆற்றினால் அதற்குப் புறமாகிய வழியில் செல்ல வேண்டிய தேவை இல்லை என்கிறார் வள்ளுவர் பெருந்தகை.

அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்

போலய்ப் பெறுவ தெவன்

என்பது இல்வாழ்க்கை அதிகாரத்தில் வரும் குறட்பா. எனவே எல்லா சமயங்களும் இல்வாழ்க்கையை வலியுறுத்துகின்றன. துறவறத்தைப் போற்றுகின்றன. துறவிகள் உலக நன்மைக்காக தவம் மேற்கொள்ளுகின்றனர். தவம் பற்றி ஓர் அதிகாரமே திருவள்ளுவர் யாத்துள்ளார்.

உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை

அற்றே தவத்திற்கு உரு

என்பது தவத்திற்கான இலக்கணமாகும்.

உற்றநோய் நோன்றல் என்பது இல்லறத் தாருக்கும் பொதுவான

விண்ணவர் நாயகன் வேண்டக்
கண்ணினிது அளித்த காதல்
புண்ணியன் இருந்த போதி
நண்ணிட நோய்நலி யாவே

இதேபோன்று, போதிமரத்தடியில் புத்தருக்கு ஞானம் கிட்டியபோது மாரன் அவரிடம், 'நீ இப்போதே நிருவாணமடை' என்று சொல்ல, புத்தர் மயங்குகையில் பிரமன் வந்து, 'நீ இப்போது நிருவாணமடைய வேண்டாம். நீ அறிந்த தருமத்தை உபதேசித்து, நிருவாணமடைதற்குரிய வழியை எல்லோர்க்கும் காட்டிய பின்னர் நிருவாணமடைக' என்று கூறியதாக புத்த சரிதம் கூறுகிறது. மேலும் இந்திர விகாரத்தில் பௌத்தசாரிகள் தங்கியிருந்ததை சிலப்பதிகாரம் செப்புகிறது. நாடுகாண் காதையில் இது பற்றிய பாடலடிகள் வருமாறு:

பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி
அணிதிகழ் நீழ லறவோன் நிருமொழி
அந்தர சாரிகள் அறைந்தனர் சாற்றும்
இந்திர விகாரம் ஏழுடன் போகி....

இதே போன்று சூரியனை எல்லா சமயத்தாரும் போற்றி வணங்கியுள்ளனர் என்பதற்குத் திருமுருகாற்றுப்படையில் 'பலர்புகழ் ஞாயிறு' என்ற தொடர் வருவதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையில் 'எல்லாச் சமயத்தாரும் புகழும் ஞாயிறு' என்று உரை கண்டிருப்பது போற்றற்குரியதாகும்.

சைவமும், வைணவமும் வேதகால முதல் இருந்ததையும், நம்முடைய சங்க இலக்கியங்கள் சைவ, வைணவக் கடவுளரைப் போற்றியுள்ளதையும் நாம் உணரற்பாலது.

இவ்வாறு, செவ்வியல் இலக்கியங்களில் வரும் சமயச் செய்திகள் சமயங்களில் பொதுமையான அறச்செய்திகள் இருந்தமையும், சமயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உறவுபுண்டு இருந்ததையும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. சமயக் காழ்ப்பு என்பது சங்ககாலம் அறியாத ஒன்று. மீண்டும் அப்பொற்காலம் பொலிவதாக.

2. திருக்குறளில் சைவ, வைணவக் கோட்பாடுகள்

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு என்று மகாகவி பாரதியார் வான் மறை தந்த வள்ளுவரையும் அவர் அவதரித்த தமிழ்நாட்டையும் போற்றியுள்ளார். மகாகவியின் கூற்று உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. அனைத்து இந்திய மொழிகளிலும் திருக்குறள் முழுமையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பல்வேறு நாட்டு மொழிகளிலும் திருக்குறள் பகுதியாகவோ, முழுமையாகவோ மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

வீரமாமுனிவர் திருக்குறளின் முதல் இரண்டு பாகங்களை இலத்தீன் மொழியில் பெயர்த்திருக்கிறார். இந்நூல் 1730இல் வெளிவந்தது. இலத்தீன் மொழியில் Charles Graul மொழிபெயர்த்த நூல் 1856இல் வெளியிடப்பட்டது. 1865இல் வெளியான இலத்தீன் மொழி திருக்குறளை மொழி பெயர்த்தவர் யார் என்று தெரியவில்லை.

1767இல் வெளிவந்த பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியரின் பெயரும் அறிய முடியவில்லை. 1848ஐ ஒட்டிய காலத்தில் E. Ariel என்பாரும், 1854இல் P.G. de Dumast என்பாரும் 1867இல் Lamairesse என்பாரும், அதே ஆண்டில் Louis Jacolliot என்பாரும், 1889இல் Barringue de Fontainew என்பாரும் குறளை பிரெஞ்சு மொழியில் தந்தனர்.

ஜெர்மன் மொழியில் 1803 ஆம் ஆண்டு F. Cammers என்பாரும், 1847இல் Friedrich Rueckert என்பாரும், 1854இல் Charles Graul என்பாரும், 1856இல் William என்பார் Norgate என்பவருடன் இணைந்தும், 1958இல் போலிஷ் மொழியில் Wandy Dynowskiew Umadevi என்பாரும், ரஷிய மொழியில் 1963இல் J.J. Glazou, ஏ.கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகிய இருவரும் இணைந்தும், ஸ்வீடிஷ் மொழியில் Rev.Yngue Frykholm என்பாரும், உருது மொழியில் 1965இல் Hasarat Suhrawary என்பாரும், பர்மீஸ் மொழியில் 1964இல் U. Myo Than என்பாரும், சீனமொழியில் 1967இல் Ch'eeng என்பாரும், மலாய் மொழியில் 1967இல் Hussein Ismail என்பாரும், அதே மொழியில் 1964இல் Ramly Bin Thakur என்பாரும், 1964இல் சிங்கள மொழியில் Charles de Silva என்பாரும், M. Misigamy என்பாரும் தனித்தனியாகவும், Fiji மொழியில் 1964இல் S.L. Berwick என்பாரும் 1952இல் தொடங்கி 1954இல் Czech மொழி பெயர்ப்பை நிறைவு செய்த கமீல் ஸ்வலபில் என்பாரும், 1964இல் Dutch மொழியில் D.Kat என்பாரும் மொழி பெயர்த்துள்ளனர். குறளுக்கான அராபி மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றும் என்னிடம் உள்ளது. Finnish மொழி

வாழ்நெறி ஆகும். மனம் பொறிவழி செல்லாமல் தடுப்பதற்கு உண்டி சுருங்குதல் விரதங்களாகும். விரதங்கள் நோன்பின் வழிமுறையாகும். எல்லா சமயங்களும் நோன்பை வலியுறுத்துகின்றன.

சிலப்பதிகாரம் கனாத்திறம் உரைத்த காதையில் நோன்பிருத்தலின் நன்மை கூறப்படுகிறது. சென்ற பிறவியில் நோன்பு தப்பியதற்கு இப்பிறவியில் தீங்கு நேர்ந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு சமயமும் குறிப்பிட்ட நோன்பு நாளைக் கைக்கொண்டு, உடலை வருத்தி கணவன், மக்கள், உற்றார், உறவினர், சமுதாய நன்மைக்காக உண்ணா நோன்பிருப்பதை வலியுறுத்துகிறது.

அதே போன்று பண்டிகைகளில் விருந்து உண்பதையும் கொண்டாட்டமாகச் சமயங்கள் கொண்டுள்ளன. பண்டிகைக் கொண்டாட்டத்தின் போது உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று வாழ்த்துத் தெரிவிப்பதும் இனிப்புகள் வழங்குதலும் எல்லா சமயங்களிலும் நடைபெறும் வழக்கமாகும்.

சமயச் சின்னங்கள் தரிப்பதை ஒவ்வொரு சமயமும் வலியுறுத்துகின்றது. இவை சமயச் சார்பை அடையாளப்படுத்துவதாகும். திருநீறணிதல், தலை மழித்தல், காவியுடை, கண்டிகையணிதல், வேல் ஏந்துதல், சூலம் ஏந்துதல், மஞ்சளாடை உடுத்தல், சிவப்பாடை உடுத்தல் முதலியன சமய வெளிப்பாடுகளாகும். ஒவ்வொரு சமயமும் ஒரு கொடியையும் கொண்டுள்ளது. கோயிலில் கொடியேற்றத்தின் போது அந்தந்த தெய்வத்துக்குரிய கொடியையே ஏற்றுவது வழக்கம்.

விருந்தோம்பலை எல்லா சமயங்களும் வற்புறுத்துகின்றன. இவ்வாழ்க்கையின் பயனே விருந்தோம்பல்தான் என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு

என்பது திருக்குறள். மேலும்,

இனைத் துணைத் தென்பது ஒன்றுஇல்லை விருந்தின்

துணைத்துணை வேள்விப் பயன்

என்று விருந்தோம்பலால் வேள்விப் பயனையே எய்தலாம் என்றார் திருவள்ளுவர்.

ஒவ்வொரு சமயமும் தத்தம் கடவுளுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்துவதற்கென புனித நூல்களைக் கொண்டுள்ளது. வேதம் நான்கும் சைவம், வைணவ சமயங்களால் பின்பற்றப்படுகின்றன. பிற சமயத்தினரும் தங்கள் வழிபாட்டு நூல்களை வேதம் என்றும் ஆகமம் என்றும் கூறிக்கொள்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு சமயமும் சில சடங்குகளைப் பின்பற்றி வருகிறது. இச்சடங்குகள் பெரும்பாலும் பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு ஆகிய சந்தர்ப்பங்களில் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

சமயச்சார்புக்கு அடிப்படையானது நம்பிக்கையே. ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தங்கள் சமயம் மீது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை வைத்து உள்ளனர். அதைக் கேள்வி கேட்க முடியாது. கேள்வி கேட்பவர்கள் கடுநரகில் ஆழ்வார்கள் என்ற அச்ச உணர்வு மேலிடும். தங்கள் இறைவன் திருநாமத்தை எப்போதும் உச்சரிப்பதற்காகச் சில மந்திரச் சொற்களை வைத்துள்ளனர். 'நமசிவாய' என்பது ஐந்தெழுத்து மந்திரம். 'சரவணபவ' என்பது ஆறெழுத்து மந்திரம். 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என்பது எட்டெழுத்து மந்திரம்.

மணிமேகலையில் மந்திரங்கொடுத்த காதை என்று ஒரு காதை உள்ளது. "வேற்றுருவெய்தவும் அந்தரந் தீரியவும் ஆக்குமிவ் வருந்திறல் மந்திரங்கொள்கென வாய்மையின் ஓதி" என்று மந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லா சமயத்தினருமே தங்கள் மந்திரச் சொற்களை உபதேசம் மூலமாகவே பெற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆசாரியர் இல்லாமல் பெறும் மந்திரம் பலிக்காது. இதுபற்றி பல புராணச் செய்திகள் உள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை சமயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பரந்த மனத்துடன் இருந்துள்ளன. இந்து சமயக் கடவுள்கள் புத்த மதத்திலும், சமண மதத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளதே இதற்குச் சான்றுபகரும். எடுத்துக்காட்டாக, புத்தரின் கொடைத்தன்மையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி இந்திரன் அவரிடம் சென்று அவருடைய இரு கண்களையும் கேட்டபோது அவர் மறுக்காமல் கொடுத்ததாக மணிமேகலையில் பாத்திரம் பெற்ற காதையில் பின்வரும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

எண்பிறக்கொழிய விறந்தோய் நின்னடி

கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி

இதனை விளக்க உ.வே.சா. அவர்கள் வீரசோழியம் பாடலடிகளைக் காட்டியுள்ளார்.

பெயர்ப்பு 1972இல் Pentiti Aalto என்பவரால் நிறைவு பெற்றது. ஆங்கிலத்தில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட மொழி பெயர்ப்புகள் உள. இந்திய மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்ட குறள் பற்றி இங்கு நான் ஏதும் கூறவில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறள் மொழி பெயர்ப்புகள் வந்த வண்ணம் உள்ளன. மொழி பெயர்ப்புகளைப் பற்றி நான் ஏன் கூறினேன் என்றால், திருக்குறள் ஓர் உலகப் பொதுமையான பணுவல் என்பதற்கான ஆதாரங்களைக் காட்டவே.

சமய, தரிசன, தத்துவக் கோட்பாடுகள் பற்றி தமிழில் வந்த நூல்களில் மிகச் சிறந்த நூல், கி.லட்சுமணன் வரைந்த இந்திய தத்துவ ஞானம் என்ற நூலே. நூல் ஆசிரியர் இலங்கைத் தமிழர். இந்நூலுக்குப் பரிசு இலங்கை அரசாங்கமும், தமிழ்நாடு அரசாங்கமும் வழங்கி உள்ளன. பெரும் புகழாளரான கிருஷ்ண சிவராமன் அவர்களின் தங்கையை மணந்தவர் லட்சுமணன். இவர்கள் குடும்பத்தோடு இன்றும் எனக்குத் தொடர்பு இருந்து வருவது நான் பெற்ற பெரும் பேறு. லட்சுமணன் வரைந்த நூலின் 10ஆம் பதிப்பு திருச்சி பழனியப்பா பிரதர்ஸ் நிறுவனத்தால் 2010இல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

சமயங்கள் பற்றி கூறுவதற்கு முன்னால் சாங்கியம், யோகம், வைசேடிகம், நியாயம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தம் என்ற ஷட் தரிசனங்கள் பற்றிச் சிறிதேனும் கூறல் அவசியமாகும்.

உலகாயதம்

உலகாயதம் சாருவாகம் என்றும் கூறப்படும். சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்தில் சாருவாகம் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்து மதக்கொள்கையின்படி நாத்திகம் என்பது கடவுள் மறுப்பு என்று பொருள்படாது. வேதத்தை ஏற்காத சமயம் நாத்திக மதமாம். வேதத்தை ஏற்று, அதன் அடிப்படையில் பரம்பொருள் என்று ஒன்று இல்லை என்று வாதிட்டாலும், அது நாத்திகமாகாது. சமண, பௌத்த மதங்கள், கிறித்துவம், இஸ்லாம் ஆகியவை நம் வேதங்களை ஏற்கா மதங்கள்.

சாருவாகம் பற்றி நன்கு ஆய்வு செய்து உலகாயதம் என்ற தலைப்பில் தேவி பிரஸாத் சட்டோபாத்தி யாயா வரைந்த நூல் உலகாயதம் பற்றிய விளிவான நூல். இந்நூல் தமிழாக்கம் பெற்றுள்ளது.

இனி உலகாயதக் கோட்பாடுகள் பற்றிக் காண்பம். ஆயதம் என்றால் அடையத்தக்க பொருள் என்று அர்த்தம். லோகம் என்றால் உலகு என்று பொருள். இம்மதம் அறிவிக்கும் செய்திகள் இவையே.

கண்ணால் காணப்படும் இவ்வுலகம் உண்மை. அதற்கு மேல் வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே புலன் கடந்த பொருள் எதுவும் இல்லை. நாஸ்தி (நாத்தி) என்றால் இல்லை என்று பொருள். நாத்திகம் என்பது உலகம் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை என்பதாகும்.

பொதுவாக பிரமாணக் கருவிகள் பல உள் என்றாலும் காட்சி ஒன்றே அளவை, அதாவது பிரமாணம்; மற்றவை அல்ல என்ற கருத்து முற்றுமாக இம்மதத்தில் ஏற்கப்பட்டு இருக்கின்றது.

புலன்களுக்குப் புலப்படும் நிலம், நீர், தீ, காற்று என்ற நான்கு மட்டுமே உலகிற்குப் பொருள் என்றும் காணப்படாத ஆகாயம் அங்ஙனம் அன்று என்றும் கூறுபவன் உலகாயதன். அவன் கூறும் நான்கு பொருள்கள் தோற்றம், அழிவு அற்றவை என்பது உலகாயதனின் கோட்பாடு.

நிலம் முதலிய நான்கும் அறிவில்லாப் பொருள்கள்; ஆயினும், அவற்றின் கூறுகள் தம்முள் தக்கபடி ஒன்றாய்க் கலக்கின்ற கலப்பில் அறிவு தோன்றும். எப்படி என்றால், வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு மூன்றும் ஒன்றாய் ஆகும்போது அவற்றில் முன்பு இல்லாத ஒரு சிவப்பு நிறம் தோன்றுவது போலாம்.

உயிர் என்பது கலவைப் பொருளாகிய உடம்பில் அமைந்த ஒரு தன்மையே அன்றி, உடலுக்கு வேறாய் உயிர் என்று ஒன்று இல்லை. ஆகவே, ஓர் உயிரே பல பிறப்புக்களை எடுப்பதும் இறப்பதுமாய் உழுவும் என்று கூறுவது அபத்தம்.

வள்ளுவர்க்கு உடன்பாடான வினைக் கொள்கை சாருவாகனால் ஏற்கப்படவில்லை. மேலும் சாருவாகத்தின்படி கடவுள் என்ற ஒருவர் இல்லை. இல்லையாகவே அவரை எவரும் கண்டதில்லை.

புண்ணிய பாவங்கள் என்று ஏதுமில்லை. அறிவோடும், ஆற்றலோடும் முயல்பவன் இன்பம் அடைவான்; இவை இல்லாதவன் துன்பம் அடைவான்.

சுவர்க்க, நரக, மோட்சங்களுக்குச் சாருவாகம் தரும் விளக்கங்கள் இவையே. இளமைக் காலத்தில் நல்ல உடலோடு மங்கையரைக் கூடிக் களித்தல் சுவர்க்கம். மகளிர் போகமும் இல்லாமல் உண்டியும் உறையுளும் இல்லாமல் அல்லல் உறுவதே நரகம். உடம்பு அழிந்து ஒழிவதே மோட்சம். இவை தவிர வேறு சுவர்க்க, நரக, மோட்சங்கள் இல்லை.

அறச்செயல்கள் புண்ணியம் என்பது கற்பனை. சாலை அமைத்தல், சோலை வளர்த்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல், கிணறு குளங்கள் உருவாக்கல், அன்ன சத்திரம் அமைத்தல் முதலியன தருமச் செயல்கள் அல்ல.

பல ஊர்களில் சென்று வரவேண்டிய நிலையில் உள்ளவர்கள் தங்கள் வசதிக்காக இவை எல்லாம் தரும் என்று எழுதி வைத்துவிட்டனர்.

அவ்வவரும் நாட்டு அரசியலை அனுசரித்து வாழ்தல் வேண்டும். முயற்சியினால் பொருள் ஈட்டி இன்பமாக வாழ்தல் வேண்டும்.

இவையே உலகாயத சமயக் கோட்பாடுகள். உலகாயதர் போன்றோர் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

நாம், உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்வயர்ந்தோர் ஏற்கும் கடவுட்கொள்கை, வினைக்கொள்கை, ஆன்ம உண்மை ஆகியவற்றை உலகாயதன் மறுப்பவன். சாருவாகனை நேராகத் தாக்காமல் மறைமுகமாக - ஆனால் அழுத்தமாக - வள்ளுவர் கண்டனம் செய்திருக்கிறார்.

உலகத்தார் உண்டு என்பது இல் என்பார் வையத்து

அலகையா வைக்கப் படும்

என்பது வள்ளுவர் வாசகம். உலகத்தார் உண்டு என்று கூறுவன கடவுள், மறுபிறப்பு, இருவினைப் பயன், அறம், பாவம் முதலியன.

உலகாயதரை நாம் கண்டித்தாலும், நம்மில் பெரும்பாலோர் உலகாயதராகவே வாழ்கிறோம்.

உலகாயதர் வரையறுத்த சுவர்க்கத்தை புலவர்கள் போற்றாமல் இல்லை. புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்று ஓர் அதிகாரமே குறளில் உண்டு.

தாம் வீழ்வார் மென் தோள் துயிலின் இனிதுகொல்

தாமரைக் கண்ணான் உலகு?

என்று வள்ளுவர் பாடியுள்ளாரே.

நீவி மோசேஷாபி மம மோசுடி

என்று காளிதாசரும் கூறியுள்ளாரே.

கொங்கைகளே சிவலிங்கம் என்று கூறிக்

கோக் கவிஞன் காளிதாசனும் பூஜித்தான்

என்று மகாகவி பாரதியாரும் பாடியுள்ளாரே.

போஜராஜனும் சுவைபல என்று கூறுவார் கூறுக! யாங் கூறுவது இன்பச் சுவை ஒன்றையெழுமே என்று கூறியுள்ளானே.

போஸ்டன் அந்தணன் என்று போற்றப்பட்ட எயர்சன், பண்டை நாள் கிரேக்க நாட்டில் ஒவ்வொரு ஸ்டாயிக்கும் (Stoic) ஸ்டாயிக்காக வாழ்ந்தான். இன்றைய கிறித்துவ தேசத்தில் கிறித்துவன் எங்கே இருக்கிறான்? என்று கேட்டார்.

இன்றைய சைவ உலகில் சைவன் உண்டா? வைணவ உலகில் வைணவன் உண்டா? இப்படி நம்மை நாமே கேட்டுக் கொள்ளலாமே.

இனி ஷட் தரிசனங்கள் பற்றிப் பார்ப்போம். இவற்றைப் புரிந்துகொள்ள தேவி பிரஸாத் சட்டோபாத்தியாயா வரைந்ததும், தமிழில் இந்தியத் தத்துவம்: ஓர் அறிமுகம் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்ததுமான நூல் நம்மால் நன்கு பயிலப்பட வேண்டிய ஒன்று.

சாங்கியம்

இந்திய மதங்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று வேதங்களை ஏற்பது. இரண்டாவது வேதங்களை ஏற்காதது. வேதத்தை ஏற்பன சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேடிகம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தம் ஆகியவை. சைவ சித்தாந்தமும் வேதாந்தமே.

ஓரும் வேதாந்தம் என்னும் உச்சியில் பழுத்த

ஆரா இன்பத்து அருங்கனி பிழிந்து

சாரங் கொண்ட சைவ சித்தாந்தம்

என்று குமரகுருபரர் அருளியுள்ளார்.

பொதுவாக சங்கரர் அருளிய சித்தாந்தத்தை வேதாந்தம் என்றும், சிவாகம் சாரமான சைவத்தைச் சித்தாந்தம் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சாங்கியம் ஒரு பழையானதரிசனம். தொடக்கத்தில் இது கடவுளை ஏற்கவில்லை. ஆகவே இது நீர்ஸ்வர சாங்கியம் எனப்பட்டது. நாளடைவில் இது கடவுளை ஏற்றதால் இது ஈஸ்வர சாங்கியம் என்ற பெயர் பெற்றது. கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஈஸ்வர கிருஷ்ணர் இயற்றிய நூல் சாங்கிய காரிகையாகும்.

வேதத்தை ஏற்கும் மதங்கள் தம்முள் முழுமையான ஒற்றுமை உடையன என்று கூற முடியாது.

சாங்கியம் என்பது பூரண அறிவு என்பதைக் குறிக்கின்றது என்பர். சாங்கியம் மாற்றம், நிலைபேறு என்ற இரண்டையும் உண்மை என்றும்,

மேலும் மாற்றம் அடைவது அறிவுப்பொருள் அன்று என்றும், நிலை பேறுடைய அறிவு மாற்றம் அடையாது என்றும் போதிக்கின்றது. மூலப் பொருளை ஒன்று என்று கொள்ளாது. இரண்டு என்று சாங்கியம் கூறும். இதில் ஒன்று அறிவு மயம்; அதுவே புருடன். மற்றது அறிவற்றது; அதுவே பிரகிருதி. பிரகிருதியே உலகத் தோற்றத்திற்கு மூலம். உலகம் இதில் தோன்றி இதிலேயே ஓடுங்கும். பிரகிருதி மாற்றம் அடையும். புருடனுக்கு மாற்றம் இல்லை. புருடன் காரணமும் இல்லை;

காரியமும் இல்லை. காரணம் என்பது மூலம்; காரியம் விளைவு. வித்து காரணம்; மரம் காரியம். பிரகிருதி காரணம்; ஆனால் அது காரியமில்லை. அது எதிலிருந்தும் தோன்றவில்லை. என்றாலும் அது உலகத் தோற்றத்திற்குக் காரணம்.

சாங்கியர் பிரகிருதி நித்தியமானது; வியாபகம் ஆனது; சட உலகம் அதில் தோன்றி ஒடுங்குவது என்பர். பிரகிருதி அருவமானது என்றும் கூறுவர். அருவம் என்பது கட்டிலனுக்குத் தோன்றாதது.

சாங்கியர் சற்காரிய வாதத்தை ஏற்பவர். சற்காரியம் சாற்றுவது இதுவே. இல்லது தோன்றாது; உள்ளது (மாறலாம், ஆனால்) மறையாது. காரியம் தீமென்று தோன்றுவது அன்று. அது தோன்றுவதற்கு முன்னும் இருந்தது. இதற்கு உதாரணம் காண்பம். எள் காரணம்; எண்ணெய் காரியம். எண்ணெய் முன்பே எள்ளில் இருந்தது. களிமண் காரணம்; சட்டி, பாணைகள் காரியம்.

சற்காரிய வாதத்தை ஏற்பார் பலர் உளர்; இவருள் சாங்கியர் முக்கியமானவர். சைவ சித்தாந்தமும் இதை ஏற்கிறது. மாயை காரணம்; தநு, கரண, புவன, போகங்கள் காரியம். சற்காரிய வாதத்திற்கு எழுந்த மறுப்பிற்கும் மறுப்பு உண்டு.

சாங்கிய தத்துவங்கள் பற்றிப் பார்ப்போம். பிரகிருதியிலிருந்து முதலில் தோன்றுவது மஹத் (Mahat). இது முக்குணங்களுள் சத்துவம் மேல் ஓங்குவதால் தோன்றுவது. மஹத்திலிருந்து ஆங்காரம் இரண்டாவது தத்துவமாக உதயமாகிறது. இந்த ஆங்காரம் அதனுள் உள்ள குணங்களின் அளவை ஒட்டி மூன்று வகையாகும். அவற்றுள் சத்துவ குணம் மேலோங்கி நிற்கும் பிரிவு வைகாரிக அகங்காரம். இதிலிருந்து ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆக பத்து தத்துவங்கள் தோன்றும். தாமஸ குணம் மேலோங்கி நிற்கும் பிரிவிலிருந்து தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் இவற்றிலிருந்து ஐந்து பூதங்களும் தோன்றுகின்றன. அந்தக் கரணங்கள் (சித்தம், மனம், புத்தி, ஆங்காரம்) நான்கு. மஉறத்தோடு இவற்றையும் கூட்ட தத்துவங்கள் 25 சாங்கியத்துள் கூறப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் இதை ஏற்கும் சைவ சித்தாந்தம், 25 தத்துவங்களை வைத்து எல்லாவற்றையும் விளக்க முடியாது என்று உணர்ந்து தத்துவங்கள் 36 என்று கூறும். மேலும் இதில் 60 உப தத்துவங்களும் பேசப்படும்.

தொன்மையான சாங்கியமே இந்துச் சமயங்களைப் புரிந்துகொள்ள அடிகோலுகின்றது. சாங்கியத்தை ஏற்கலாம், மறுக்கலாம். ஆனால் சாங்கியமின்றி தத்துவ விசாரணை செய்ய முடியாது.

யோகம்

யோக மதத்தைப் புரிந்துகொள்ள பதஞ்சலி யோக சூத்திரப் பனுவலைப் பயில வேண்டும். இந்நூலின் ஒரு பகுதியை மகாகவி பாரதியார் தமிழில் மொழிபெயர்த்து உள்ளார்.

சாங்கியம் கொள்கைகளை விவரிக்கின்றது என்று சொன்னால் யோகம் அக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் வழி வகைகளைப் போதிக்கின்றது என்று கூறலாம். சாங்கியம் ஞானத்தையும், யோகம் தியானத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன.

இன்று நம்மிடையே சிலர் சில அசாதாரணச் செயல்களை மந்திர, தந்திர மூலம் இயற்றிக் காட்டுகின்றனர். இவை யோகம் ஆகா. யான், எனது என்ற நினைவை அறவே ஒழித்தலே யோகமாம். இச்சித்த சுத்தியின் பொருட்டு அனுட்டிக்க வேண்டிய எட்டு வகைகளைக் கூறுவது யோகமாம். எட்டு உறுப்பினைக் கொண்ட யோகம் அட்டாங்க யோகம் எனப்படும். இவை இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதீ என்ப. திருமந்திரம் மூன்றாம் தந்திரம் இவற்றைத் தெளிவுற விளக்குகின்றது.

சாங்கியமும் யோகமும் அடிப்படையில் ஒற்றுமையுடையன. ஆனால் சாங்கியம் கடவுள் என்பதை ஏற்கவில்லை. யோகம் ஏற்கிறது.

வைசேடிகம்

உண்மையில் உள்ள பொருள் மனமா, புற உலகா அல்லது இரண்டுமா அல்லது இரண்டும் இல்லையா என்பது கேள்வி. இரண்டுமே உண்மை என்பவர் வைசேடிகர். இக்கருத்தைப் பலரும் ஏற்பர். நாம் காணும் நிலையிலேயே காணப்படும் பொருள் புறத்தே உள்ளன எனக் கொள்வோர் மெய்மைவாதிகள்.

வைசேடிகரோடு அடிப்படைக் கருத்திலே ஒற்றுமை உடையோர் நெயாயிகர். ஆகவே இவ்விரண்டும் நியாய வைசேடிகம் என்று கூறும் மரபு உண்டு.

நிலம், நீர், தீ, காற்று என்ற நான்கு பூதங்களும் பகுதியால் ஆனவை. ஆகவே அவை அழியும் என்பது வைசேடிகர் கோட்பாடு. இந்நான்கும் பகுதி. ஆனால் ஆகாயம் மட்டும் பகுதிகளால் ஆகாதது. இப்பூதங்கள் ஐந்தே உலக உற்பத்தியை விளக்கப்போதும் என்று வைசேடிகர் கருதவில்லை. இவ்வைந்தோடு காலம், இடம், ஆன்மா, மனம் என்ற நான்கினையும் அவர்கள் சேர்த்துக்கொண்டனர். இவ்வொன்பதையும் வைசேடிகர் திரவியம் என்பர். ஆக வைசேடிகம் நவதிரவியக் கொள்கை கூறுவது என்பர். காரணத்தில் இல்லாதது காரியத்தில் தோன்றலாம் என்பர் இவர். ஆகவே இவர்கள் வாதம் ஆரம்ப வாதம் என்றும் அசற்காரிய வாதம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

நியாயம்

நியாயம் என்பதை விஷயாயிகம் என்றும் கூறுவர். கண்ணால் காண்பது ப்ரத்தியட்சப் பிரமாணம். இதை வலியுறுத்துவது விஷயாயிகம். வேதம் கூறுவதையோ, ஆன்றோர் கூறுவதையோ இவர்கள் முக்கியம் என்று கொள்ளவில்லை. தர்க்க ரீதியாக உண்மையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பதே இவர்கள் கொள்கை. தர்மத்தை இவர்கள் போற்றியது போல் எவரும் போற்றியதில்லை. ஆனால் தர்மத்தின் முடிவைவிட தர்க்கிக்கும் முறையே இவர்களுடைய கவனத்தை ஈர்த்தது.

தமிழில் இன்று அளவை நூல்கள் இல்லை. பண்டு இருந்தன. மறைவாக நம்மிடையே பழங்கதைகள் சொல்லுவதில் ஓர் மகிமை இல்லை. பௌத்தர்களும், மத்துவர்களும் தர்க்கத்தில் வல்லவர்கள்.

மீமாஞ்சை

எந்த ஆதாரத்தையும் வேண்டாது வேத வாக்கை ஒப்பற்ற முழு முதல் பிரமாணமாக ஏற்றோர் மதமே மீமாஞ்சை. மீமாஞ்சை என்றால் விசாரித்தல் என்று பொருள். என்றாலும் வேதத்தை இவர்கள் விசாரம் செய்யாமல் ஏற்றவர்கள் என்று எப்படிச் கூற முடியும்? இவர்கள் வேதக் கூற்றுகளை உண்மையா? பொய்யா? என்று ஆய்வு செய்யவில்லை. வேதத்திலே உள்ள விதிகளுக்குத் தரப்பட்ட விளக்கம் சரியா? இல்லையா? என்பதை ஆய்வு செய்வோர்.

வேதப்பொருளை முறையாக அறியும் நோக்கத்தோடு சொற்பொருள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட மீமாஞ்சகர் அவ்வாய்வு இட்டுச்சென்ற எல்லாத்துறைகளிலும் சஞ்சரித்தனர். மொழி ஆராய்ச்சியில் முன்னேறி நிற்போர் மேல்நாட்டார் என்கின்றனர். ஆனால் மீமாஞ்சகர் மேனாட்டாரும் வியக்கின்ற நயக்கின்ற முறையில் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஈடுபட்டு முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தனர்.

இவர்கள் சொல்லையும், எழுத்தையும், அவற்றை அடையாளம் காட்டும் ஒலியையும் ஆய்ந்தவர்கள். ஒலி நித்தியமானது; நிலைபேறு உடையது. அதன் நிலைபேறு அதனை உச்சரிப்பவனிடம் தங்கியது அன்று.

ஒலி என்பது மானுடரால் ஆக்கப்படவில்லை. அதாவது எந்த புருஷனும் (மனிதனும்) அதை உருவாக்கவில்லை. ஆகவே அது அபௌர்வேயம். இறைவனே வேதத்தை உருவாக்கினான் என்று மீமாஞ்சகர் ஏற்கவில்லை. வேதம் அனாதி என்பதே அவர்கள் கொள்கை.

கம்பனும் என்று முள தென் தமிழ் என்று கூறியதை இங்கு நினைவில் கொள்ளுவோம்.

மீமாஞ்சகர் கூறியதுபோல் சைவ சித்தாந்தமும் வேதம் அபௌரிஷேயம் என்னும்; என்றாலும் வேதத்தை வழங்கியவன் சிவன் என்றும் கூறும். மேலும் சிவனால் அதிட்டிக்கப்பட்ட ரிஷிகள் மூலம் வேதம் வெளிப்பட்டது என்றும் கூறும். சிவனைப் போல் வேதமும் அனாதி. சைவ சித்தாந்தம் ஓசை, ஒலி ஆகியவை தாமாகவே தோன்றவில்லை. இறைவனே மூலகாரணம் என்று இயம்பும். ஓசை ஒலியெல்லாம் ஆனாய் நீயே! என்று சிவனாரை அப்பர் போற்றியுள்ளார்.

வேதத்தின் முதற்பிரிவு பிரமாணங்கள். இரண்டாம் பிரிவு உபநிடதங்கள். இவற்றின் அடிப்படையில் எழுந்ததே வேதாந்தம். வேதத்தின் முற்பிரிவு பூர்வ மீமாஞ்சை என்றும் இரண்டாம் பிரிவு உத்திர மீமாஞ்சை என்றும் கொள்ளப்பட்டன. பிற்காலத்திலும், இன்றும், மீமாஞ்சை என்ற சொல் பூர்வ மீமாஞ்சை என்பதையே குறிக்கும்.

கி.மு.3000 கி.மு.4000-இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் கஜமிநியின் மீமாஞ்சகூத்திரம் எழுந்தது. இதற்குப் பாடியும் வரைந்தவர் சமர முனிவர். இவர் கி.மு.முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இப்பாடியத்திற்கு வழி நூல் செய்தவர் குமரிலபட்டர். பிரபாகரர் என்பவரும் ஒருவழி நூல் வரைந்தார்.

மீமாஞ்சகர் முழு முதற்கடவுள் என்று ஒன்றைக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் வேதத்தையும், வேதம் கூறும் கடவுள்களையும் ஏற்றனர். ஆகவே, இவர்கள் நாத்திகர் அல்லர்.

மீமாஞ்சகர் வேத வேள்களில் நம்பிக்கை, ஆம், முழு நம்பிக்கை உடையவர்கள். தாருகாவன முனிவர்கள் மீமாஞ்சகரே.

திருக்குறளில் தத்துவம்

சுவைஒளி ஊறுஓசை நாற்றம் என்று ஐந்தின்
வகை தெரிவான் கடடே உலகு.

இவ்வைந்தும் தன்மாத்திரைகள். அவற்றின் கூறுப்பாட்டினை ஆய்வான் கண்ணே உலகு. இனி பரிமேல் அழகியர் கூறியது இதுவே.

“அவற்றின் கூறுபாடு ஆவன; பூதங்கட்கு முதலாகிய அவைதாம் ஐந்தும், அவற்றின் கண் தோன்றிய அப்பூதங்கள் ஐந்தும், அவற்றின் கூறாகிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், ஆக இருபதுமாம். ‘வகை தெரிவான் கடடே’ என உடம்பொடு புணர்த்ததனால் தெரிகின்ற புருடனும், அவன் தெரிதற்கருவியாகிய மான் ஆங்கார மனங்களும், அவற்றிற்கு முதலாகிய மூலப்பகுதியும் பெற்றாம். தத்துவம் இருபத்து ஐந்தினையும் தெரிதல் ஆவது - மூலப் பகுதி ஒன்றில் தோன்றியது

அன்மையின் பகுதியே யாவதல்லது விசுதி ஆகாது எனவும், அதன் கண் தோன்றிய மாணும், அதன்கண் தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் கண் தோன்றிய தன்மாத்திரைகளும் ஆகிய ஏழும் தத்தமக்கு முதலாயதனை நோக்க விசுதியாதலும், தம்கண் தோன்றுவனவற்றை நோக்கப் பகுதியாதலும் உடைய எனவும், அவற்றின் கண் தோன்றிய மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் பூதங்களும் ஆகிய பதினாறும் தங்கண் தோன்றுவன இன்மையின் விசுதியே யாவதல்லது பகுதியாகா எனவும், புருடன், தான் ஒன்றில் தோன்றாமையானும் தன்கண் தோன்றுவன இன்மையானும் இரண்டும் அல்லன் எனவும் சாங்கிய நூலுள் ஓதியவாற்றான் ஆராய்ந்த இவ்விருபத்து ஐந்து மல்லது உலகு எனப் பிறிது ஒன்றிலை என உலகினது உண்மை அறிதலின் அவன் கண்ணதாயிற்று”.

பரிமேல் அழகர் கூறியதை விளக்க பல நாட்கள் தேவைப்படும்.

திருக்குறளில் சமயக் கோட்பாடுகள்

வேதாந்தம் என்று சொன்னால் இன்று சங்கரர் அருளிய வேதாந்தம் என்று கொள்ளப்படுகிறது என்று முன்னமேயே பார்த்தோம். ஆனால் சங்கரர் வலியுறுத்தும் அஉறம் ப்ரஉறமாஸ்மி (நான் கடவுளாய் விடுகிறேன்) என்ற கோட்பாட்டை சைவ சித்தாந்தமும், வைணவரும் ஏற்கவில்லை என்றாலும், சங்கரரின் பிற கோட்பாடுகளைக் குறள் கூறியுள்ளது என்று சொல்லலாம்.

1935இல் திருக்குறள் - மூலமும் பரிமேல் அழகர் உரையும் என்ற ஒரு சிறிய நூல் வெளிவந்தது. இந்நூல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்துவான் நா.கிருஷ்ணஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. திருக்குறளின் ஞானபாகமாகிய கடவுள் வாழ்த்து, நீத்தார் பெருமை, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல், ஊழ் என்னும் ஏழு அதிகாரங்களுக்கும் விசேஷ ஞான விருத்தி என்னும் ஒரு குறிப்பு உரையை வழங்குகிறது.

இந்நூலுக்குப் பெரும் புலவரான திருநாராயணையங்கார் முகவுரை வழங்கியுள்ளார். இவர் இந்நூல் அத்வைத சம்பந்தமான நூல் என்றும், விசேட ஞான விருத்தியில் அதிகுக்குமவிடயங்கள் அடங்கி உள்ளன என்றும் கூறுகிறார். சிவானந்த சுவாமி என்னும் அடிகள், அத்வைத சிரவண, மனன், நித்தியாசனங்களில் பழகிவரும் அப்பியாசிகளுக்கு அனுதினம் பாராயணம் பண்ணுதற்கோர் அத்தியாவசியமான நூல் என்பது தம் துணிபு என்கிறார்.

இந்நூலை மீள் பதிப்புச் செய்தல் அவசியமாகும். வீரசைவக் கோட்பாடுகள் சில இந்நூலில் விளக்கம் பெற்றுள்ளன.

சைவம்

பரம்பொருள் ஒன்றே என்று கூறும் சைவம். அதையே வள்ளுவரும் அருளியுள்ளார். உயிர்கள் எண்ணில என்பதையும் குணமில்வே என்னும் தொடரால் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். வினைக் கொள்கையையும், பல பிறப்புகளையும் வள்ளுவர் ஏற்றிருக்கின்றார். ஆன்மா அறம் பாவம் என்னும் அரும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் அவர் ஏற்கிறார். பரிமேல் அழகர் எண்குணத்தான் என்பதை சைவ ஆகம வழி விளக்கியுள்ளார்.

திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தமே என்ற தலைப்பில் க.வச்சிரவேல் முதலியார் வரைந்த நூல் 1953இல் வெளிவந்தது. இதற்குப் பதிப்புரை வழங்கியவர் கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்.

திருக்குறள் வைணவ நூல் என்பார்

மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்

தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு

என்ற பாடலையும்,

தாம் வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின் இனிதுகொல்

தாமரைக் கண்ணான் உலகு

என்ற பாடலையும் மேற்கோள்களாகக் காட்டுவர். முதலியார் அவர்கள் கூறுவதாவது, இக்குறட்பாக்கள் முறையே திருமாவின் லீலா விபூதி, நித்திய விபூதி என்பனவற்றை உணர்த்தித் திருமாவின் முதன்மை தேற்றுவன என்பர். நுண்ணுணர்வு உடையார்க்கு இரண்டு பாக்களில் இகழ்ச்சிக் குறிப்பு இருத்தல் விளங்கும்.

இவற்றுள் முன்னையது மாயோன் மாவலிபால் குறளனாகக் கரந்து சென்று, மூவடி மண் இரந்து, பின் நெடியோனாய் நீண்டு, தாவி அளந்த பரப்பு முழுவதும் மடியில்லாத அரசன் (தன் தாளாண்மையானே) ஒருங்கே சேரலாகிய முறை செய்யாமையும், இரத்தலாகிய இளிவரவும் குறிக்கப்பட்டு, முயற்சியுடைய மன்னன் தன் செல்வம் பெருக்கற்கு அவ்விரண்டையும் மேற்கொள்ள வேண்டுவது இன்று என மடியின்மையின் பயன் உணர்த்தப்படுகின்றது.

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறை என்று வைக்கப்படும்

என்னும் குறட்பாவால் குறிக்கப்பெறும் இறை இயல்பு அடியளந்தான் மேற்செல்லாமை பொருட்டு முறை செய்து என்னும் அளபெய்து வைக்கப்பட்டது என்பதும் உய்த்து உணரப்படும்.

சிவபராக்கிரமம் கூறும் இரண்டு குறட்பாக்களிலும், அதாவது,

கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றவின்

ஆற்றல் தலைப்பட்டு வர்க்கு

என்ற குறட்பாவினும்,

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்

என்ற குறட்பாவினும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பு என்பது அறவே இல்லை.

முதலியார் அவர்கள், திருக்குறள் பொது மறையே; ஆயினும் அது சைவ சித்தாந்த நோக்கு உடையது என்னும் கருத்துப்பட திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தமே எனத் தம் நூலுக்குப் பெயரிட்டு, நுணுகி ஆராய்ந்து முடிவு காண்கிறார்.

J.M. நல்லசாமி அவர்கள், திருக்குறளைப் பற்றித் தம் கட்டுரை ஒன்றில் இப்படிக்கூறியுள்ளார்.

“And the Rev. Dr. Pope in his short paper on ‘Ethics of Kural’ holds that Tiruvalluvar bases his ethics on the grand truths of Tripathartha - pati pasu and pasa. In fact his creed is not a Godless creed like that of the Jains or Buddhists. In this respect there is disparity between the Naladi and this work.”

-Studies in Savia Siddhantha, page 147.

திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தம் ஆதலாலே சித்தாந்த நூல்கள் குறளை அங்கங்கும் மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றன.

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை என்றமையால்

வேண்டின் அகிதொன்றுமே வேண்டுவது - வேண்டின் அது

வேண்டாமை வேண்டவரும் என்றமையால் வேண்டுக

வேண்டாமை வேண்டும் அவன்பால்.

- திருக்களிறுப்படியார் 40.

மேற்சொன்ன பாடலில் கூறப்பட்ட குறட்பாக்கள் இவையே.

1. வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமை வேண்ட வரும்
2. வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பை இல.

திருவுந்தியார் பாடல் 14 பின்வருமாறு:-

பற்றை யறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றில் அப்
 பற்றை அறுப்பர் என்று உந்தீ பற!
 பாவிக்க வாரா தென்று உந்தீ பற!
 இதை விளக்கும் திருக்களிற்றுப்படியார் பாடல் 34.

சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் என்றமையால்
 சார்பு உணர்தல்தானே தியானமாம் - சார்பு
 கெட ஒழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
 பட வருவதில்லை வினைப் பற்று.

மேலும் உமாபதியார் அருளிய நெஞ்சுவிடு தூதில் உள்ள சில அடிகள் காண்பம்.

தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
 வலைப்பட்டார் மற்றையவர் என்று - நிலைத் தமிழின்
 தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் உரைத்த
 மெய் வைத்த சொல்லை...

இப்படி வேறு சமய நூல் எதனினும், எந்தப் புலவரும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் என்று போற்றியதாகக் காணவில்லை.

தெய்வத்தின் முதன்மையைக் காட்ட, வள்ளுவர் அகரத்தின் முதன்மையை உதாரணம் காட்டினார். அம்மட்டோ? அகரம் முதன்மையுடையதோடு அல்லாமல் ஏனைய அனைத்து எழுத்துக்களையும் இயக்குவதாய் உள்ளது. இறைவனும் முதல்வனாய் இருப்பதோடு அனைத்தையும் இயக்குவோனாகவும் இருக்கின்றான். இதையே உமாபதியார்,

அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்
 நிகரில் இறைநிற்கும் நிறைந்து

என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே தம் நூலான திருவருட் பயனில் கூறினார். மேலும் இவ்விளக்கம் பண்டே சிவஞான போதத்தில் பதிவாகி உள்ளது. உதாரண வெண்பா 29 கூறுவதாவது:-

அக்கரங்கட் கெல்லாம் அகர உயிர் நின்றாற்போல்
 மிக்க உயிர்க் குயிராய் மேவினோம் - எக்கண்ணும்
 நில்லா இடத்துயிர்க்கு நில்லாது அறிவு என்று
 நல் ஆகமம் ஓதும் நாடு.

மேலும் ஓர் உதாரண வெண்பா காண்பம்.

ஒன்றுஎன்றது ஒன்றே காண்; ஒன்றே பதி; பசுவாம்
 ஒன்று என்ற நீ பாசத்தோடு உளை காண் - ஒன்று இன்றால்

அக்கரங்கள் இன்றாம் அகர உயிர் இன்றேல்
இக்கிரமத்து என்னும் இருக்கு.

கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்.

வாலறிவன் என்பது ப்ரஉற்ம புச்சம் என்ற வேதத் தொடரின் தமிழ் உருவம் என்பர் வேங்கடத்துக் கந்தனார். பேர் அறிவாளனாகிய இறைவனைத் தொழவில்லை என்றால் கற்றதனால் விளையும் பயன் ஏதுமில்லை.

பாரதியார், வேதம் அறிந்தவன் பார்ப்பான் என்றார். ஆகவே, வேதமறியாமல் பிறப்பினால் மட்டும் பார்ப்பானாய் உள்ளவன் பார்ப்பான் ஆகமாட்டான். அதேபோல் பிறப்பால் பார்ப்பனன் அல்லன் என்றாலும், ஒருவன் வேதம் அறிந்தவனாய் இருப்பின் அவன் வேதியனே.

கல்வி அறிவில்லாவிட்டாலும் கடவுளைத் தொழுபவன் கல்விமானே. அதனால்தான் கல்வி அறிவில்லாத காட்டுவாசியை சுந்தரர் கலைமலிந்த சீர் நம்பி கண்ணப்பன் என்று போற்றினார்.

நந்தனைப் போல் ஒரு பார்ப்பான் இந்த நானிலத்தில் இல்லை என்பதே பாரதியாரின் மதம்.

வைணவம்

வைணவரான இரா.கேசவ ஐயங்கார் ஒரு பன்மொழிப் புலவர். சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு மூத்த வழக்கறிஞராக 90 வயதைத் தாண்டிய நிலையிலும் பணிபுரிந்து வந்தார். அவர் 1984இல் வள்ளுவர் உள்ளம் என்ற தலைப்பில் மிக விரிவான நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார். குறள் அபிமானிகள் இந்நூலைப் பயிலுதல் அவசியமாகும்.

கடவுள் வாழ்த்தில் அமைந்த 10 குறட்பாக்களும் திருமாலைக் குறிக்கலாம் என்று கூறியவர் வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார். 2009ஆம் ஆண்டில் மீள் பதிப்புப் பெற்றுள்ள இவரது நூலான திருக்குறள் - மூலமும் பரிமேல் அழகர் உரையும், மு.சடகோபராமானுஜாசாரியார் குறிப்புரையோடு கூடியது.

அந்தமில் ஆதியம் பகவன் என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்திருத்தலால் பகவன் திருமால் என்று கொள்ளலாம் என்றும், அடலாழி கொண்ட அறிவன் என்று ஆழ்வார் கூறியிருத்தலால், வாலறிவன் திருமால் என்றும்,

மன்னக மலமற்ற மலர்மிசை எழுதரு

மன்னுணர் அளவினன்

என்பது ஆழ்வார் வாசகமாதலால் மலர்மிசை ஏகினான் திருமால் என்றும்,

கொள்கை கொளாமை இலாதான் என்கள் இராகம் இலாதான் என்று ஆழ்வார் அருளியிருப்பதால், வேண்டதல் வேண்டாமை இலான் திருமால் ஆகவும் என்றும், இருந்தான் என் உள்ளத்து இறைவன் என்று ஆழ்வார் கூறியதாலே இறைவன் திருமால் என்றும், இருடிகேசன் (இருஷீக ஈசன் / இந்திரியங்கட்குத் தலைவன்) திருமால் ஆதலாலே ஐந்தவித்தான் திருமால் என்றும், ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா என்றும், தன் ஒப்பார் இல் அப்பன் என்றும் ஆழ்வார் அருளியபடியால், தனக்குவமை இல்லாதான் திருமால் என்றும், அறவனை, ஆழிப்படை அந்தணனை என ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருப்பதால் தரும சொரூபியும் சக்ரபாணியுமான திருமால் அறவாழி அந்தணன் என்றும், அபஉறத பாப்மத்வம், விஜரத்வம், விம்ருத்யுத்வம், விசோகத்வம், விஜிகத்வம், அபிபாஸத்வம், ஸத்ய காமத்வம், ஸத்ய சங்கல்பத்வம் என்று எட்டுக் குணங்களை உடையவன் திருமால் ஆதலாலே, எண் குணத்தான் திருமால் என்றும், இறைவன் என்றால் எல்லாப் பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாத் தங்குகிறவன் என்று பொருள்படுவதாலே வள்ளுவர் கூறும் இறைவன் திருமால் என்றும் வை.மு.கோ. குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னம் குறள் உருவாய் மூவடிமண் கொண்டு அளந்த
மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன் பயந்தேன்

(பெரிய.திரு.9-4-2)

என்ற மங்கை மன்னன் பாசுர அடிகள்,

மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு

என்ற குறட் செய்தியைச் சாற்றுகின்றன என்பர்.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்

என்பது பெரியாழ்வார் மொழியில் வேறு வகையில்,

என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ
இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும் வார்த்தை எய்துவித்த

இருடிகேசா முலை உணாயே

என்று வருகிறது என்பர். மேலும்,

.....தார் வேந்தன்

கோல் நோக்கி வாழும் குடி போன்றிருந்தேனே

(பெருமாள் திரு.5-3)

என்பது,

வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்

கோல் நோக்கி வாழும் குடி

என்ற குறளை நினைவுபடுத்தும்.

திருச்சந்தவிருத்தத்தில் 112ஆம் பாடலில் வாள்கள் ஆகி நாள்கள் செல்ல என்று கூறுப்பட்டுள்ளது. இதுவே,

நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிர்ஈரும்

வாளது உணர்வார்ப் பெறின்

என்று குறளில் பண்டே பதிவாகியுள்ளது.

திருவாய்மொழி (1-2-5) அற்றது பற்று எனில் உற்றது வீடு என்னும், குறளோ,

பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று

நிலையாமை காணப் படும்

என்று கூறுகிறது. வள்ளுவர்,

கண்டுகேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்டொடி கண்ணே யுள

என்றார். நம்மாழ்வாரும்,

கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழனும் ஐங்கருவி என்றார்.

திருவாய்மொழி (5-3-4) கூறுவதாவது:

ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு அன்னை சொல் நீர்மடுத்து

ஈரநெல் வித்தி முளைக்க செஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்

குறள் கூறுவதாவது:

ஊரவர் கவ்வை எருவாக அன்னை சொல்

நீராக நீளம் இந்நோய்

ஆழ்வார் (நான்.திருவந்.23) வாக்கு.

வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விடை யடர்ந்த

பத்தி உழவன் பழம் புனத்து

என்னும். இதுவே வள்ளுவரால்,

வித்தும் இடல் வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
 மிச்சில் மிசைவான் புலம்
 என்று அருளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு சைவ, வைணவக் கோட்பாடுகளை நாம்
 திருக்குறள் முழுதும் காணமுடிகிறது.

(இக்கட்டுரையாசிரியர் T.N.R.)

3. நாயன்மார் அறுபத்துமூவர்

சைவத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்தவர்கள் நாயன்மார் ஆவர். இவர்கள் அறுபத்துமூவர் என்று போற்றப் பெறுகின்றனர். சிவபிரானுக்குத் தொண்டு செய்வதையே தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். தம் தொண்டுக்கு இடையூறு நேர்ந்தால் உயிரையும்விடத் தயங்காதவர்கள். இவர்கள் பெருமையை உலகறியச் செய்வதற்காக சிவபெருமானே சோதனைகள் நடத்தி அதில் அவர்கள் வெற்றிபெறுவதை உலகோர் அறியச் செய்துள்ளார். இவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூலாகப் பெரியபுராணம் என்னும் திருத்தொண்டப்புராணம் திகழ்கிறது. இது ஒப்பரிய நூல். தமிழில் சைவர்களுக்குக் கிடைத்த புராணங்கள் மூன்று. அவையாவன: (1) கந்தபுராணம், (2) திருவிளையாடல் புராணம், (3) திருத்தொண்டர் புராணம், முதல் இரண்டும் கந்தன் பெருமையையும் சுந்தரேஸ்வரர் பெருமையையும் உரைப்பவை. திருத்தொண்டர் புராணமோ சிவபெருமானுக்கே ஆட்பட்ட திருத்தொண்டர்கள் பெருமையை உரைப்பதாகும்.

பெரியபுராணம் அறுபத்து மூன்று தனி அடியார்களையும் ஒன்பது தொகை அடியார்களையும் போற்றும் நூல். இவருள் பிறப்பால் ஆதிசைவர் நால்வர்; சுமார்த்த அந்தணர் பதின்மூவர்; மாமாத் தீரர் ஒருவர். (மாமாத் தீரர் அந்தணருக்கும் சடித்திரியருக்கும் இடைப்பட்டவர் என்று சிவக்கவிமணி சுப்பிரமணிய முதலியார் அறிவிக்கிறார்). முடியுடை வேந்தர் அறுவர்; குறுநில மன்னர் ஐவர்; வணிகர் ஐவர்; வேளாளர் பதினொருவர்; சுத்த குலத்தில் பிறந்தவர் என்று ஆகமம் போற்றும் சூத்திரப் பெரியார் இருவர்; இடையர் இருவர்; நெசவாளர் ஒருவர்; குயவர் ஒருவர்; செக்கார் ஒருவர்; மீனவர் ஒருவர்; சாணார் ஒருவர்; வண்ணார் ஒருவர்; வேடர் ஒருவர்; பஞ்சமர் ஒருவர்; பாணர் ஒருவர்.

இவர்கள் அனைவரையும் தாழ்ந்து பணிந்து சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையே பெரியபுராணத்திற்கான மூலநூல். இவ்வறுபான் மூவர் பெயர், குலம், நாடு, ஊர் தொண்டு ஆகியவை பற்றிய சுருக்கமான விவரம் சிவஸ்ரீ மா.பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் வரைந்தபடி கீழே தரப்பெறுகிறது. சிறு மாற்றங்கள் தேவைக்கு ஏற்ப அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அறுபத்துமூவர் பெயர், குலம், நாடு, ஊர், தொண்டு விவரங்கள் (அகர வரிசையில்):

1. அதிபத்த நாயனர்

நுளையர் (மீன்பிடிப்பவர்), சோழநாடு, நாகப்பட்டினம் - நவரத்தினமிழைத்த மீனைத் தாம் வைத்துக் கொள்ளாமல் சிவார்ப்பணம் செய்தவர்.

2. அப்பூதியடிகள் நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திங்கனூர் - பிள்ளை இறந்ததையும் மறைத்துத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகட்கு அமுதளிக்க முன்வந்தவர்.

3. அமர்நீதி நாயனார்

வணிகர், சோழநாடு, பழையாறை - கோவணத்துக்கு நிறையாக மனைவி, மக்கள் சொத்துக்களுடன் தம்மையும் சிவனடியாருக்குத் தந்தவர்.

4. அரிவாட்டாய நாயனார்

வேளாளர், சோழநாடு, கணமங்கலம் - சிவ நிவேதனத்துக்குரிய பொருள் சிந்தியதற்காகத் தமது கழுத்தையரிந்த போது சிவபெருமானால் தடுக்கப்பட்டவர்.

5. ஆனாய நாயனார்

இடையர், மழநாடு, திருமங்கலம் - பசு மேய்க்கும்போது ஐந்தெழுத்தைப் புல்லாங்குழலில் அமைத்து வாசித்தவர்.

6. இசைஞானியார்

ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலூர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பெண்மணியார்.

7. இடங்கழி நாயனார்

அரசர், கோனாடு, கொடும்பாளூர் - அடியார் வழிபாடு செய்ய நெல்லும் தந்தவர்.

8. இயற்பகை நாயனார்

வணிகர், சோழநாடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம் - சிவனடியாருக்குத் தமது மனைவியையே தானமாகக் கொடுத்தவர்.

9. இளையான்குடிமாற நாயனார்

சூத்திரர், இளையான்குடி - விதைத்த நெல்லெடுத்து உணவு அட்ட வீட்டின் அலக்கெரித்து அடியார்க்குமுது அமைத்தவர்.

10. உருத்திர பசுபதி நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திருத்தலையூர் - அல்லும் பகலும் திருக்குளத்தில் கழுத்தளவில் நின்று ஸ்ரீருத்திர மந்திரம் ஜெபித்தவர்.

11. ஏறிபத்த நாயனார்

சோழநாடு, கருவூர் - பூக்குடலையைச் சிவனடியாரிடமிருந்து பிடித்திழுத்துச் சிதறச்செய்த பட்டத்து யானையை வீழ்த்தியவர்.

12. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

வேளாளர், சோழநாடு, திருப்பெருமங்கலம் - சிவபெருமானைத் தூதாக விடுத்த வன்றொண்டரை இகழ்ந்து பின்பு திருவருள் விளையாட்டால் அவருடைய நண்பரானவர்.

13. ஏனாதி நாயனார்

சான்றார், சோழநாடு, எயினனூர் - போர் புரியும் பகைவன் நெற்றியில் திருநீற்றைக் கண்டதும் அவனாற் கொல்லப்படும்படி நடந்து கொண்டவர்.

14. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

குறுநில மன்னர், தொண்டைநாடு, காஞ்சிபுரம் - பதவியை வெறுத்துத் தலயாத்திரை செய்து கேடத்திர வெண்பாவால் நிலையாமை கூறியவர்.

15. கணநாத நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, சீகாழி - திருஞானசம்பந்தரை வழிபட்டுச் சரியைத் தொண்டர்க்குப் பயிற்சி தந்தவர்.

16. கணம்புல்ல நாயனார்

இருக்குவேளூர் - புல்விற்று நெய்கொண்டு திருவிளக்கெரித்தவர், நெய்யின்மையால் தமது தலைமயிரையே எரித்தவர்.

17. கண்ணப்ப நாயனார்

வேடர், பொத்தப்பி நாடு, உடுப்பூர் - ஆறே நாளில் அளவுகடந்த பக்திசெய்து காளத்தியப்பருக்குக் கண் அப்பியவர்.

18. கலிக்கம்ப நாயனார்

வணிகர், நடுநாடு, பெண்ணாகடம் - தமது பழைய வேலையாள் சிவனடியானாக வந்தபோது தாம் அவனை வழிபட்டு, வழிபடாத தமது மனைவி கையை வெட்டியவர்.

19. கலிய நாயனார்

செக்கார், தொண்டைநாடு, திருவொற்றியூர் - திருவிளக்குக்கு எண்ணெய் இன்மையால் தமது இரத்தங்கொண்டு எரிக்க முயன்றவர்.

20. கழறிற்றறிவார் நாயனார்(சேரமான் பெருமான் நாயனார்)

அரசர், மலைநாடு, கொடுங்கோளூர் - நடராசர் பாதச் சிலம்பொலி கேட்கத் தாழ்த்தமைகொண்டு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தோழமை பெற்றவர்,

சிவபெருமானுடைய திருமுகப் பாசரம் பெற்றவர், கயிலைசென்று ஞானவுலா பாடியவர்.

21. கழற்சிங்க நாயனார்

பல்லவ மன்னர் - சிவபூசைக்குரிய பூவை முகர்ந்தற்காகத் தம் மனைவியின் மூக்கை ஒரு சிவனடியார் அறுத்த தண்டனை போதாதென்று அவள் கையையும் வெட்டியவர்.

22. காரி நாயனார்

சோழநாடு, திருக்கடவூர் - கோவை பாடிப் பொருள் பெற்று ஆலயப் பணிசெய்தவர்.

23. காரைக்காலம்மையார் (பேயார்)

வணிகர், சோழநாடு, காரைக்கால் - சிவபெருமானை வேண்டி மாம்பழமும் பேய் வடிவமும் பெற்றவர், ஆலங்காட்டில் ஆடல் கண்டவர்.

24. குங்குலியக்கலய நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திருக்கடவூர் - மனைவியின் தாலியை விற்றுக் குங்குலியம் வாங்கியவர், சாய்ந்த இலிங்கத்தைக் கழுத்தில் பூமாலை கொண்டு நிமிர்த்தியவர்.

25. குலச்சிறை நாயனார்

பாண்டிநாடு, மணமேற்குடி - அரசன் சமணனாயிருந்தபோதும் தாம் சிவனடியாரை வழிபட்டவர். திருஞானசம்பந்தரை அழைத்து வந்து அரசனையும் நாட்டினையும் சைவமாக்கியவர்.

26. கூற்றுவ நாயனார்

குறுநில மன்னர், களந்தை - தில்லை வாழந்தணர் தமக்கு முடிகூட்ட மறுக்கவே, தில்லையம்பலவன் திருவடிகளையே முடியாகச் சூட்டப்பெற்றவர்.

27. கோச்செங்கட்சோழ நாயனார்

அரசர், சோழநாடு - எழுபது சிவாலயங்கள் கட்டியவர், முற்பிறவியிற் சிலந்தியாகச் சிவபூசை செய்தவர்.

28. கோட்புலி நாயனார்

வேளாளர், சோழநாடு, திருநாட்டியத்தான்குடி - சிங்கடி வனப்பகை என்ற இரண்டு புதல்வியரைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்கு அர்ப்பணம் செய்ய முன்வந்தவர், சிவபூசைக்குரிய நெல்லையுண்ட சுற்றத்தாரனைவரையும் சிசுவுள்படக் கொண்டு வீடு அளித்தவர்.

29. சடைய நாயனார்

ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலூர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவர்.

30. சண்டேசுவர நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திருச்சேய்ஞலூர் - அபிஷேகப் பாற்குடத்தை இடறிய தந்தையின் கால்களை வெட்டித் தொண்டர்க்கு நாயகம் பெற்றவர்.

31. சத்தி நாயனார்

வேளாளர், சோழநாடு, வரிஞ்சியூர் - சிவனடியார்களைக் குறைகூறுபவர்களுடைய நாக்கை அறுத்தவர்.

32. சாக்கீய நாயனார்

வேளாளர், திருச்சங்கமங்கை - மறவாது நாடோறும் சிவலிங்கத்தின்மீது கல்லெறிந்து வழிபட்டவர்.

33. சிறப்புவி நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திருஆக்கூர் - அடியார்கட்கு அமுதும் பொருளும் தந்தவர்.

34. சிறுத்தொண்ட நாயனார்

மாமாத்தீரர், சோழநாடு, திருச்செங்காட்டங்குடி - வாதாபிப்போர் வென்றவர், சிவனடியார்க்குத் தம் ஒரே பிள்ளையைக் கறியாகச் சமைத்தவர்.

35. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலூர் - திருத்தொண்டத் தொகை பாடியவர், இறைவனைத் தூதுகொண்டது, முதலையுண்ட பிள்ளையை வருவித்தது முதலியவற்றைச் சாதித்தவர்.

36. செருத்துணை நாயனார்

வேளாளர், சோழநாடு, தஞ்சாவூர் - கழற்சிங்க நாயனாருடைய மனைவி சிவபூசைக்குரிய பூவை முகர்ந்ததற்காக அவள் மூக்கையரிந்தவர்.

37. சோமாசிமாற நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திருஅம்பர் - வேதவேள்விசெய்து, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வழிபட்டவர்.

38. தண்டியடிகள் நாயனார்

சோழநாடு, திருவாரூர் - பிறவிக்குருடராயிருந்தும் திருக்குளப்பணி செய்து குருடு நீங்கிச் சமணரை வென்றவர்.

39. திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்

ஏகாலியர், தொண்டைநாடு, காஞ்சிபுரம் - சிவனடியாருக்கு வாக்களித்தபடி, துணியைத் தோய்த்துலர்த்தித் தரமுடியாமற் போனபடியால் தமது தலையைக் கல்லின்மீது மோதிக் கொள்ள முனைந்தவர்.

40. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

அந்தணர், சோழநாடு, சீகாழி - உமாதேவியாரால் ஞானப்பால் ஊட்டப்பெறுதல், தேவாரம் பாடி எலும்பைப் பெண்ணாக்குதல் முதலிய பல அற்புதங்கள் செய்து, தமது திருமணத்துக்கு வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் முத்தி பெற உதவியவர்.

41. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

வேளாளர், நடுநாடு, திருவாலூர் - சிலகாலம் சமணசார்ந்து, பின் சைவம் தழுவி, ஐந்தெழுத்தோதிக் கருங்கல்லின்மேல் கடலில் மிதந்து கரையேறிப் பல தேவாரங்கள் பாடிக் கைத்தொண்டு செய்து முத்தியடைந்தவர். முதன் முதலில் தேவாரம் பாடியவர்.

42. திருநாளைப்போவார் நாயனார் (நந்தனார்)

புலையர், சோழநாடு, ஆதனூர் - தில்லையைக் காண விரும்பி தீப்புருந்து முனிவராயெழுந்து சிற்றம்பலவனைக் கலந்தவர்.

43. திருநீலகண்ட நாயனார்

குயவர், சோழநாடு, சிதம்பரம் - அயலறியாவண்ணம் மனைவியின் சபதத்துக்குடன்பட்டு, அவளைத் தீண்டாது இளமையிலும் முதுமையிலும் இல்லறம் நடத்திப்பின் திருவருளால் இளமைபெற்றவர்.

44. திருநீலகண்டயாழ்ப்பாண நாயனார்

பாணர், நடுநாடு, எருக்கத்தம்புலியூர் - திருஞானசம்பந்தருடன் சென்று யாழ்த்தொண்டு புரிந்தவர்.

45. திருநீலநக்க நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, சாத்தமங்கை - அன்போடு சிவலிங்கத்தை ஊதித் துமித்தல் அனுசிதமன்றெனக் காட்டப்பெற்றவர். பாணர்க்கு வேதிகையின் பாங்கர் இடந்தந்தவர், திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்தை நடத்தி முத்திபெற்றவர்.

46. திருமூல நாயனார்

இடையர், சோழநாடு, சாத்தனூர் - மூலன் உடலில் தாம் புருந்து மூவாயிரம் ஆண்டிருந்து திருமந்திரம் அருளிச் செய்தவர்.

47. நமிநந்தியடிகள் நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, ஏமப்பேறூர் - தண்ணீரால் விளக்கெரித்தவர், திருவாளூர் பிறந்தாரையெல்லாம் சிவசாஸூப்பியராகக் கண்டவர்.

48. நரசிங்கமுனையரைய நாயனார்

குறுநில மன்னர், நடுநாடு - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வளர்த்தவர், சிவவேடம் பூண்ட காமக்குறி மலர்ந்த தூத்தனையும் வழிபட்டவர்.

49. நின்றசீர்நெடுமாற நாயனார்

அரசர், பாண்டியநாடு, மதுரை - திருஞானசம்பந்தர் தந்த திருநீற்றால் சுரம் நீங்கி அவர் திருவாக்கால் கூன் நிமிரப் பெற்று சைவராசியவர்.

50. நேச நாயனார்

சாலியர், காம்பீலி நகரம் - சிவனடியார்கட்கு வஸ்திரதானம் செய்தவர்.

51. புகழ்ச்சோழ நாயனார்

அரசர், சோழநாடு, உறையூர் - பகைவனது அறுபட்ட தலையிற் சிவ சின்னமாகிய சடைகண்டஞ்சி தீக்குளித்து உயிர்விட்டவர்.

52. புகழ்த்துணை நாயனார்

ஆதிசைவர், செருவிலிபுத்தூர் - சிவபூசைக்குதவியாகப் பஞ்சகாலத்தில் இறைவனால் பொற்காசு அளிக்கப்பெற்றவர்.

53. பூசலார் நாயனார்

அந்தணர், தொண்டைநாடு, திருநின்றவூர் - மனத்தினாலேயே கோயில்கட்டிச் சிவவழிபாடு செய்தவர்.

54. பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார்

பெருமிழலையூர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வழிபட்டு அவர் கயிலை செல்லுதலறிந்து யோகத்தால் தாமும் கயிலை சென்றவர்.

55. மங்கையர்க்கரசியார் (மானியார்)

அரசியார், பாண்டிநாடு - திருஞானசம்பந்தரை வரவழைத்துத் தம் கணவரையும் நாட்டையும் சைவமாக்கியவர்.

56. மானக்கஞ்சாற நாயனார்

வேளாளர், கஞ்சாறூர் - கலியாணம் தொடங்கும்போது கலியாணப் பெண்ணாகிய தம் மகளின் தலைமயிரை அறுத்துச் சிவனடியாருக்குத் தந்தவர்.

57. முருக நாயனார்

அந்தணர், சோழநாடு, திருப்புகலூர் - புஷ்பத் தொண்டு செய்து திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்தில் முத்தி பெற்றவர்.

58. முனையடுவார் நாயனார்

வேளாளர், சோழநாடு, திருநீடுர் - கூலிக்குப் போர்செய்து அக்கூலிகொண்டு சிவனடியாரை வழிபட்டவர்.

59. மூர்க்க நாயனார்

வேளாளர், தொண்டைநாடு, திருவேற்காடு - சூதாட்டத்தாற் கீடைத்த பொருள் கொண்டு சிவனடியாரை வழிபட்டவர்.

60. மூர்த்தி நாயனார்

வணிகர், பாண்டிநாடு, மதுரை - சந்தனம் அரைக்கும் திருப்பணியில் முட்டுப்பாடு நேரவே முழங்கையை அரைத்தவர், திருநீறு, உருத்திராக்கம், சடைமுடி ஆகிய மும்மையால் உலகாண்டவர்.

61. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

குறுநில மன்னர், நடுநாடு, திருக்கோவலூர் - வஞ்சித்துத் தம்மைக் கொல்லும் சிவவேடதாரியைக் காப்பாற்றித் தம் உயிர்விட்டவர்.

62. வாயிலார் நாயனார்

சூத்திரர், தொண்டைநாடு, மயிலாப்பூர் - மானச ஞானபூசை செய்தவர்.

63. விற்றன்மிண்ட நாயனார்

வேளாளர், மலைநாடு, செங்குன்றுர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்.

மேற்கண்ட தனியடியார்கள் மட்டுமன்றி தொகையடியார்களாகப் பின்வருபவர்களை சேக்கிழார் பெருமான் பாடியுள்ளார். இவர்கள் திருத்தொண்டத் தொகையிலும் சுந்தரரால் சிறப்பிக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர்.

1. தில்லைவாழ் அந்தணர்

தில்லையில் உள்ள நடராசப் பெருமானை முப்போதும் வழிபடவும், கோயிலைப் பராமரிக்கவும், பாதுகாக்கவும் உரிமை பெற்றவர்கள்.

2. பொய்யடிமையில்லாத புலவர்

இவர்கள் மதுரையில் தமிழாய்ந்த புலவர்கள். சிவபெருமானின் புகழன்றி வேறு எதையும் பாடாத பெருமைக்கு உரியவர்கள்.

3. பத்தராய்ப் பணிவார்

நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும், மென்றாலும், துயின்றாலும், விழித்தாலும், இமைத்தாலும் சிவபெருமான் மலர்ப்பாதத்தையே நினைந்து வாழ்பவர்கள்.

4. பரமனையே பாடுவார்

தென் தமிழும் தேசிகமும் வடகலையும் எல்லாமும் சிவபெருமானையே பொருளாக ஒன்றிய மெய்யுணர்வோடு உள்ளூருகப் பாடுபவர்கள்.

5. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

சிவயோக நெறிநின்று சித்தத்தைச் சிவபெருமானிடத்தில் வைத்து அடித்தொண்டு செய்து அவரை அடைந்தவர்கள்.

6. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்

திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்த சிவபெருமானின் திருக்கணத்தார்களே திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் ஆதலால் தருக்கிய ஐம்பொறி அடக்கி ஒன்றிய நெஞ்சுடையவர்கள் ஆவர்.

7. முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்

சிவாகம விதிமுறைகள் தவறாது மூன்று காலமும் சிவபெருமானை அருச்சிக்கும் உரிமை பெற்ற ஆதிசைவர் ஆவர்.

8. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

ஆகம விதிப்படி திருநீறு தயாரித்து மந்திர சுத்தி செய்து அகம் புறம் இரண்டு இடத்தும் சுத்தி உண்டாகும்படி பாவித்து தூய்மையான இடத்திலிருந்து நீருதிமூலையில் நின்று மந்திரம் செபித்து பூசுபவர்கள்.

9. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

தமிழ்கூறு நல்லுலகிற்கு அப்பாலும் இருந்து சிவபிரானை வழிபடுபவர்கள். தனியடியார்கள் காலத்துக்கு முன்னும், பின்னும் சிவபெருமான் திருவடியைச் சார்ந்தவர்களும் இவர்களுள் அடங்குவர்.

4. பன்னிரு ஆழ்வார்கள்

சைவ சமயத்தை அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் போற்றி வளர்த்ததைப் போன்றே வைணவ சமயத்தைப் போற்றி வளர்த்தவர்கள் பன்னிரு ஆழ்வார்கள் ஆவர். இவர்களுடைய அருளிச் செயல்களே நாலாயிர தீவ்வியப் பிரபந்தம் ஆகும். வைணவத்தின் முதுகெலும்பாகத் திகழ்வது நாலாயிரதீவ்வியப் பிரபந்தமே ஆகும். இவற்றை அருளிய பன்னிரு ஆழ்வார்கள் பெயர்கள் வருமாறு: (1) பொய்கையாழ்வார், (2) பூதத்தாழ்வார், (3) பேயாழ்வார், (4) திருமழிசையாழ்வார், (5) நம்மாழ்வார், (6) மதுரகவியாழ்வார், (7) குலசேகர ஆழ்வார், (8) பெரியாழ்வார், (9) ஆண்டாள் நாச்சியார், (10) தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், (11) திருப்பாணாழ்வார், (12) திருமங்கையாழ்வார். இவர்களுள் முதலாழ்வார்கள் என்று போற்றப்படும் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகியோரும், ஆண்டாள் நாச்சியாரும், திருப்பாணாழ்வாரும் மானிடப் பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்தவர்களல்லர். திருமால் அருளால் தாமாக அவதரித்தவர்களாவர். இவர்களுடைய வரலாற்றை சுருக்கமாக இங்குக் காண்போம்.

1. பொய்கையாழ்வார்

இவர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சீபுரத்தில் திருவெஃகா என்னும் தலத்தில் உள்ள ஒரு பொய்கையில் பொற்றாமரை மலரில் சித்தாத்திரி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் வளர்பிறை பொருந்திய அட்டமி திதியில் செவ்வாய்க் கிழமை திருவோண நட்சத்திரத்தில் அவதரித்தார். இவர் திருமாலின் பாஞ்சஜன்னியம் என்னும் சங்கினுடைய அம்சமாகத் திகழ்ந்தார். இவருடைய அருளிச்செயல் 100 பாடல்களை அந்தாதி யாப்பில் கொண்டது.

சிவபெருமானும் திருமாலும் இரு அங்கங்கள் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் ஒருவர் மற்றவர் அங்கத்தில் உள்ளார் என்று இவர் போற்றிப் பாடியுள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு:

பொன்தீகழும் மேனிப்புரிசடை அம் புண்ணியனும்
நின்று உலகம் தாய நெடுமானும் என்றும்
இருவர் அங்கத்தால் திரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத்து என்றும் உள்ளன்.

- முதல் திருவந்தாதி: 98

(பொன்போல் ஒளிரும் மேனியும், பின்னிய சடையும், அழகிய புண்ணியனாகிய சிவபெருமானும், ஒரு காலில் நின்று ஒரு காலால் உலகனந்த

நெடுமாலும் என்றும் இருவேறு அங்கங்களுடன் திரிந்தாலும், ஒருவருடைய அங்கத்தில் மற்றவர் என்றும் உளராவார்.)

அந்தாதி யாப்பில் தோன்றிய முதல் பிரபந்தமாகிய முதல் திருவந்தாதி திருமாவின் பல்வேறு அவதாரச் செயல்களைப் போற்றியுள்ளது. முதலாழ்வார்களில் முதல்வரான இவர் மற்ற இரு ஆழ்வார்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பைப் பின்னர் காண்போம்.

2. பூதத்தாழ்வார்

இவர் கடல்மல்லை என்று போற்றப்படும் மாமல்லபுரத்தில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் மல்லிகைப்புதரின் நடுவில் நீலோற்ப மலரில் சித்தாத்திரி ஆண்டு ஜப்பசித் திங்கள் வளர்பிறையில் அமைந்த நவமி திதியில் புதன்கிழமையன்று அவிட்ட நட்சத்திரத்தில் அவதரித்தார். திருமாவின் ஐம்படைகளில் ஒன்றாகிய கௌமோதகி என்னும் கதாயுத்தின் அம்சமாக இவர் திகழ்ந்தார்.

பூதத்தாழ்வாரின் அருளிச் செயல்கள் இரண்டாம் திருவந்தாதியாக நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் புராண இதிகாசச் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வைணவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பொதிந்த பாடல்களும் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டுக்கு ஒரு பாடல்:

அவன் கண்டாய், நல் நெஞ்சே! ஆர் அருளும் கேடும்;
அவன் கண்டாய் ஐம்புலனாய் நின்றான்; அவன் கண்டாய்
காற்று, தீ, வான், கருவரை, மண், கார் ஓதச்
சீற்றத் தீ ஆவானும் சென்று.

- இரண்டாம் திருவந்தாதி: 24

(நல்ல நெஞ்சமே, அவனைக் கண்டு கொள்வாய். அருளும் அவனே, கேடும் அவனே என்பதைக் கண்டு கொள்வாய். ஐந்து புலன்களும் அவனே. காற்று, தீ, நீர், ஆகாயம், கரிய மலைகள், பூமி, கரிய கடல், சீற்றத்தால் சுடவல்ல வடவைத் தீயும் அவன் வடிவங்களே.)

முதலாழ்வார்களில் இரண்டாமவரான பூதத்தாழ்வார் மற்ற இருவருடனும் திருக்கோவலூரில் சந்தித்த நிகழ்வைப் பின்னர் காண்போம்.

3. பேயாழ்வார்

நாயன்மார்களுள் பேயார் என்ற சிறப்புப் பெற்றவர் காரைக்கால் அம்மையார் ஆவார். முதலாழ்வார் மூவரும் மூன்றாமவர் பேயாழ்வார் ஆவார். இவர் சென்னை திருமயிலையில் ஆதிசேசுவப் பெருமாள் கோயிலின் கிணற்றில் மலர்ந்த செவ்வல்லி மலரின்கண் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில்

சித்தாத்திரி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் வளர்பிறையில் தசமி தீதியில் விழாழக்கீழமையன்று சதய நட்சத்திரத்தில் அவதாரம் செய்தார். திருமாவின் ஐம்படைகளுள் ஒன்றாகிய நாந்தகம் என்னும் வாளின் அம்சமாய் இவர் திகழ்ந்தார்.

பேயாழ்வாரின் அருளிச்செயல்கள் மூன்றாம் திருவந்தாதியின் நூறு பாடல்கள் ஆகும். இப்பாடல்கள் திருமாவின் பெருமைகளைப் பேசுவதோடு இதிகாச, புராணச் செய்திகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. திருவேங்கடத்தை விவரிக்கும் பாடல்கள் பல இயற்கை வர்ணனையை அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றுள் ஒரு பாடல் இது:

புகு மதத்தால் வாய்பூசி கீழ்தாழ்ந்து அருவி
உகு மதத்தால் கால்கழுவி கையால் மிகு மதத்தேன்
விண்ட மலர்கொண்டு விறல் வேங்கடவனையே
கண்டு வணங்கும் களிறு.

- மூன்றாம் திருவந்தாதி: 70

(வேங்கட மலையில் உள்ள களிறு தன் மதநீரால் வாய்கழுவி அருவியாய்க் கொட்டும் மதநீரில் தன் கால்களையும் கழுவி, மதத்தைத் தரும் தேன் நிறைந்த மலர்களைக் கொண்டு வீரம் மிக்க வேங்கடவனைத் தொழுது வணங்கும்.)

முதலாழ்வார்கள் மூவரும் திருமால் திருத்தலங்களை வழிபட்டு வரும்போது இறையருளால் மூவரும் திருக்கோவலூர் சென்று தனித்தனியாகப் பெருமானைச் சேவித்தனர். அன்றிரவில் பொய்கையாழ்வார் ஒரு வைணவர் இல்லத்தை அடைந்து, அனுமதி பெற்று இடைகழியில் படுத்துக் கொண்டார். அதே இடத்துக்கு பூதத்தாழ்வாரும் வந்து படுக்க இடம் கேட்டார். பொய்கையார், 'ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம்' என்று கூறி இருவரும் அமர்ந்தனர். சற்றுநேரத்தில் பேயாழ்வாரும் அவ்விடம் வந்து இடம்கேட்ட போது, 'இங்கு உள்ள இடத்தில் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்' என்று கூறி மூவரும் நின்று கொண்டனர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகம் செய்து கொண்டு திருமால் பெருமையைப் பேசி மகிழ்ந்தனர். அப்போது வெளியே பெருமழை பெய்தது. திருமாலும் அவர்களறியாதவாறு நெருக்கிக் கொண்டு நின்றார். திருமால் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் அருள் பாலிப்பவராயிற்றே! ஞானம் பெற்ற முதலாழ்வார்கள் மூவரும் திருமால் பெருமையை அந்தாதியாக அளித்தனர். அவையே முதல் திருவந்தாதி, இரண்டாம் திருவந்தாதி, மூன்றாம் திருவந்தாதியாக திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

4. திருமழிசையாழ்வார்

தொண்டை நாட்டில் திருமழிசை என்னும் ஊரில் பார்க்கவ முனிவருக்கும், கனகாங்கி என்னும் தேவமாத்ருவுக்கும் மகவாகப் பிறந்தவர் திருமழிசையாழ்வார். இவர் 12 மாதங்கள் தாயாரின் வயிற்றில் இருந்து கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சித்தாத்திரி ஆண்டு தைத்திங்கள் தேய்பிறை கூடிய பிரதமை திதியில் ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று மக நட்சத்திரத்தில் பிறந்தார். இவர் திருமாவின் ஆழி அம்சமாய் கை, கால் முதலிய உறுப்புகள் இல்லாத பிண்டமாகப் பிறந்தார். பிண்டமாக இருந்த குழந்தையைப் பெற்றவர்கள் மனம் வருந்தி ஒரு பிரம்புப் புதரில் போட்டுவிட்டுச் சென்றனர். பின்னர் திருமால் அருளால் அப்பிண்டம் கைகால்கள் பெற்று அழகிய ஆண் குழந்தையாக உருப்பெற்றது. அப்போது அங்கு வந்த திருவாளன் என்ற பக்தன் திருமால் அருளால் தனக்குக் குழந்தை பாக்கியம் கிடைத்தது என்று எண்ணி தன் மனைவி பங்கயச்செல்வியிடம் கொடுத்தான்.

திருமழிசையாழ்வார் பாலுண்ணல் முதலியவற்றைத் தவிர்த்து திருமால் குணங்களையே போற்றி வளர்ந்தார். இவருக்கு ஒரு முதியவர் பாலைக் காய்ச்சி எடுத்து வந்து கொடுத்த போது அதை அருந்தினார். ஒரு சமயம் தான் அருந்திய பாலில் மிச்சம் வைத்து வளர்ப்புப் பெற்றோர் அருந்துமாறு செய்தார். அம்முதியவர்கள் இளமைப் பருவத்தினையடைந்து ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தனர். அக்குழந்தைக்குக் கணிகண்ணன் என்று பெயர் சூட்டினர்.

திருமழிசையாழ்வார் பரம்பொருள் தத்துவத்தை அறிவதற்காக சாக்கியம், சமணம் ஆகிய சமயக் கருத்துக்களை ஆய்ந்து நிறைவில்லாமல் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தார். சிவவாக்கியர் என்னும் திருநாமம் தரித்தார். சைவ சமய நூல்களிலும் சாத்திரங்களிலும் வல்லவரானார்.

இவரைப் பழையபடி வைணவ சமயத்தில் ஈடுபடுத்த விரும்பிய பேயாழ்வார் இவருக்கு நாராயணனின் திருமந்திரத்தை முறைப்படி உபதேசிக்க இவர் மீண்டும் வைணவர் ஆனார். இவர் ஒரு குகையில் யோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த போது முதலாழ்வார்கள் அங்குவந்து இவருடன் தங்கி திருமால் பெருமைகளைப் பேசி மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றதும் கச்சியில் உள்ள திருவெஃகாவுக்குச் சென்று யோகத்தில் ஆழ்ந்தார்.

இவருடைய அருளால் பிறந்த கணிகண்ணன் இவர் திருவடிகளில் வணங்கி சீடராகித் தொண்டு செய்தார். கணிகண்ணன் தம்மைப் பாடுமாறு பல்லவ மன்னன் கேட்க, கணிகண்ணன், தான் திருமாலையன்றி மற்றவரைப் பாடமாட்டேன் என்று சொல்ல, மன்னன் கணிகண்ணனை ஊரைவிட்டு

வெளியேறுமாறு ஆணையிட்டான். கணிகண்ணன் திருமழிசையாழ்வாரிடம் நடந்ததைக் கூற அவரும் அவனுடன் புறப்பட்டார்.

புறப்படுவதற்கு முன்பு திருவெஃகா திருத்தலம் சென்று திருமாலை அங்கிருந்து அகலுமாறு வேண்டி ஒரு பாடல் பாடினார். அது வருமாறு:

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா - துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்கருட்டிக் கொள்.

திருமாலும் தன் அடியவரின் விருப்பப்படியே பைந்நாகப் பாயுடன் கச்சியை விட்டு அகன்றார். தேவர்களும் அகன்றனர். நாடு வறட்சியுற்றது. ஒற்றர்கள் மூலம் நடந்ததை அறிந்த அரசன் கணிகண்ணனைத் தேடிப் பிடித்து மீண்டும் கச்சிப்பதிக்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்ட கணிகண்ணனும், சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாளிடம் விண்ணப்பம் செய்து கச்சிக்கு மீண்டு வருமாறு செய்தார்.

திருமழிசையாழ்வாரின் அருளிச்செயல்கள் திருச்சந்த விருத்தமும், நான்முகன் திருவந்தாதியும் ஆகும். நாலாயிர தீவ்வியப் பிரபந்தத்தில் சந்தம் மிக்க பாடல்கள் கொண்டது திருச்சந்த விருத்தமேயாகும். அவற்றுள் ஒரு பாடலை இங்குக் காண்போம்.

எட்டும் எட்டும் எட்டுமாய் ஓர் ஏழும் ஏழும் ஏழுமாய்
எட்டும் மூன்றும் ஒன்றும்ஆகி நின்ற ஆதி தேவனை
எட்டின் ஆய பேதமோடு இறைஞ்சிநின்று, அவன்பெயர்
எட்டு எழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானம் ஆளவே.

- திருச்சந்த விருத்தம்: 77

(இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுமாய், ஏழு கடல், ஏழுமலை, ஏழு தீவுகளின் நாயகனாய், பன்னிரண்டு சூரியர்களாகி நின்ற முழுமுதற் கடவுளாய், எண்குண பேதமோடு உள்ளவனை எட்டு எழுத்து மந்திரமாகிய 'ஓம் நமோ நாராயணா' என்று ஓதுபவர்கள் வான நாடாள வல்லர்.)

5. நம்மாழ்வார்

பாண்டிய நாட்டில் திருக்குருகூர் என்று பெயர் வழங்கும் ஆழ்வார் திருநகரியில் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பிரமாதி ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் பன்னிரண்டாம் நாள் வளர்பிறையில் பெளர்ணமி தீதியில் வெள்ளிக்கிழமையன்று விசாக நட்சத்திரத்தில் கடக லக்ஷத்தில் காரியார் என்பவருக்கும் உடையநங்கையார் என்பவருக்கும் மகவாய்ப் பிறந்தார். இவர் சேனை முதலிகள் அம்சராய்த் திகழ்ந்தார்.

குழந்தையாய் இருந்த நம்மாழ்வார் பால் உண்ணவில்லை, அழுவில்லை, மலர்க்கண் திறக்கவில்லை. மானிடப் பிறவியில் குழந்தை பிறந்து சுவாசிக்கும் வரையில் முற்பிறவி வாசனை இருக்குமாம். முதல் சுவாசம் ஏற்பட்டதுமே எல்லாம் மறந்து போகாமாம். ஆனால் நம்மாழ்வர் தம் முதல் சுவாசம் நேர்ந்த போது கோபமாய் ஜட வாயுவை அகற்றியதால் இவருக்கு சடகோபர் என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது. இவருடைய ஏனைய திருநாமங்கள் காரிமாறன், மாறன், பராங்குசன், குருகைப்பிரான், திருக்குருகூர் நம்பி, வகுளாபரணன், அருள்மாறன், தென்னரங்கன் பொன்னடி, திருநாவீறுடைய பிரான் என்பனவாகும்.

உடைய நங்கையார் தம் குழந்தை உலகத்திலுள்ள மற்ற குழந்தைகளைப் போன்று இல்லையே என்று கவன்று திருக்கோயிலுக்குச் சென்று குழந்தையைக் கிடத்தி இறைவன் அருள் வேண்டினார். ஆனால் நம்மாழ்வார் அங்கிருந்த புளியமரத்தடியில் அன்ன ஆகாரமின்றி பதினாறு ஆண்டுகள் வரையிலும் யோக நிலையிலிருந்தார்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செயல்கள் வேதத்தின் சாரமாக அமைந்தவை ஆகும். இவர் அருளிய திருவிருத்தம் இருக்கு வேத சாரம் ஆகும். திருவாசிரியம் யஜுர் வேதசாரம் ஆகும். பெரிய திருவந்தாதி அதர்வண வேத சாரம் ஆகும். திருவாய்மொழி சாமவேத சாரம் ஆகும். திருக்குருகூர் புளிய மரத்தடியில் நம்மாழ்வார் முப்பத்தோராண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய தலையாய சீடராக மதுரகவியாழ்வார் திகழ்ந்தார்.

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி வைணவ சமய சாரமாகத் திகழ்கிறது. அதில் முதல் பாடலைக் காண்போம்.

உயர்வுஅற உயர்நலம் உடையவன் எவன்? அவன்
மயர்வுஅற மதிநலம் அருளினைன் எவன்? அவன்
அயர்வு அறும் அமரர்கள் அதிபதி எவன்? அவன்
துயர்அறு சுடர்அடி தொழுதுஎழு என் மனனே.

(உயர்வு அறுமாறு உயர்ந்த நலம் உடையவன் எவனோ, அவனே அறியாமை அகலுமாறு மதிநலத்தை அருளினைன். அவன் அயர்வற்ற அமரர்களின் அதிபதி ஆவான். துயரத்தை அற்றுப் போகுமாறு செய்யும் அவனுடைய ஒளிமிக்க திருவடிகளைத் தொழுது எழுவாய் என் மனமே!)

வைணவ சம்பிரதாயத்தில் நம்மாழ்வாருக்கு உயர்ந்த இடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆழ்வார்களுள் இவரை அவயனி (உறுப்பி) எனவும், ஏனைய ஆழ்வார்களை இவருக்கு அவயவங்கள் (உறுப்புகள்) என்றும்

போற்றுவார். மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வாரைப் போற்றி 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு' என்று எழுதிய பதினோரு பாடல்கள் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் முதலாயிரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

6. மதுரகவியாழ்வார்

இவர் பாண்டிய நாட்டில் திருக்குருகூருக்கு அண்மையில் அமைந்த திருக்கோளூர் என்னும் ஊரில் முன்குடுமிச் சோழிய அந்தணர் மரபில் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஈசுவர ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் சித்திரை நட்சத்திரத்தில் வளர்பிறையில் சதுர்த்தசி தீதியில் வெள்ளிக்கிழமையன்று அவதரித்தார். இவர் ஸ்ரீவைநதேய அம்சராகக் கருதப்பட்டார். இவர் வடமொழியிலும், தமிழ்மொழியிலும் சிறந்த புலமை பெற்றார். திருமாலுக்கு அடிமை செய்து தமிழில் மதுரமான கவிதைகளைப் பாடியதாலேயே மதுரகவியாழ்வார் என்ற திருநாமம் பெற்றார். இவர் காஞ்சி, மதுராபதி, துவாரகை, அவந்தி, கயை, காசி, அயோத்தி ஆகிய திருத்தலங்களை தரிசித்து அயோத்தியில் தங்கியிருந்த போது தென்திசையில் ஒரு பேரொளியைக் கண்டார். அச்சுடர்த்திரளை நோக்கிப் பயணம் தொடர்ந்து வந்த போது அது திருக்குருகூர் திருக்கோயிலில் கொண்டு வந்து விட்டது. அங்கு அவருக்கு நம்மாழ்வாரின் தரிசனம் கிடைத்தது. மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வாரை விழிப்புறச் செய்து, 'செத்தன் வயிற்றிற் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?' என்று வினவினார். நம்மாழ்வார், 'அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்று மறுமாற்றம் கூறினார். ஐயம் நீங்கிய மதுரகவியாழ்வார் உடனே நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் வணங்கி அவர் சீடரானார். அதுமுதல் நம்மாழ்வார் புகழ் பரப்புவதையே தம் வாழ்வின் கடமையாகக் கொண்டார். நம்மாழ்வாரின் அருளிச்செயல்களை இவர் பட்டோலையில் தீட்டி வைணவத்திற்குப் பெருந்தொண்டாற்றினார்.

மதுரகவியாழ்வார் பாடியவை பதினோரு பாடல்களே. அவை நம்மாழ்வார் மீது இயற்றப்பட்டவை. தேவு மற்றறியாது நம்மாழ்வார் திருவடிகளையே அவர் சரணாகக் கொண்டார். கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்று தொடங்கும் பதினோரு பாடல்களில் முதல் பாடல் இது:

கண்ணி நுண்சிறுத் தாம்பினால் கட்டுஉண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயன் என் அப்பனில்
நண்ணித் தென்குருகூர் நம்பி என்றக்கால்
அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என் நாவுக்கே.

(யசோதையால் நுண்ணிய சிறு தாம்புக் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட பெருமாயனாகிய கண்ணன் என் அப்பனை அணுகித் தென்குருகூர் நம்பி

என்று ஆழ்வார் திருப்பெயரைக் கூறினால் வாயில் அமுதூறும், என் நாவில் சுவை மிகும்.)

7. குலசேகர ஆழ்வார்

பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் குலசேகராழ்வாரும், திருமங்கையாழ்வாரும் மன்னர்களாவர். குலசேகரர் சேர மன்னர் பரம்பரையில் வந்தவர். திடவிரதன் என்ற சேர மன்னருக்கு மகவாய்க் குலசேகரர் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் கொல்லி நகரில், பராபர ஆண்டு மாசித் திங்கள் வளர்பிறையில் துவாதசி திதியில் வெள்ளிக்கிழமையன்று புனர்ப்பூச நட்சத்திரத்தில் கௌஸ்துபமணியின் அம்சமாய் அவதரித்தார். ஓர் இளவரசன் கற்க வேண்டிய கல்வியும், வீரப்பயிற்சியும் கொண்டு இவர் சிறந்து விளங்கினார். அவரது தந்தையாருக்குப் பின் அரசாட்சியை ஏற்று செங்கோலோச்சினார்.

குலசேகராழ்வார் திருமால் அடியவர்களுடன் ஈடுபாடு கொண்டு இராம கதையைக் கேட்டார். இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்த செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர் தம்மை மறந்த நிலையில் சீதையை மீட்கத் தம் படைகளை அனுப்பத் துணிந்தார். ஸ்ரீராமரே சீதையுடன் குலசேகரர் முன்பு தோன்றி, தமது வெற்றியை விளக்கிய பின்னர் குலசேகரர் திருமால் அருள் பெற்றார். இவருடைய அருளிச் செயல்கள் 'பெருமாள் திருமொழி' என்று திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் போற்றப்படுகின்றன. பெருமாள் திருமொழி பாடல் ஒன்றைக் காண்போம்.

வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாத காதல் நோயாளன்போல் மாயத்தால்
மீளாத துயர்தரினும் வித்துவக் கோட்டு அம்மாநீ
ஆளா உனது அருளே பார்ப்பன் அடியேனே.

- பெருமாள் திருமொழி: 45

(உடலில் ஏற்பட்ட கட்டியை வாளால் அறுத்துச் சுட்டாலும், அம்மருத்துவன் தனக்கு நன்மையே செய்வதைக் கருதி அவன்பால் தீராத அன்பு காட்டும் நோயாளன் போன்று, மாயம் செய்து மீளாத துயர் தந்தாலும், வித்துவக் கோட்டு அம்மா! உனக்கு அடிமையாய் உன் அருளையே நாடி நிற்பேன் அடியவனாகிய நான்.)

இந்தப் பாடலில் கூறப்பட்ட உவமை சான்றோர் பலராலும் மேற்கோளாகக் காட்டப்படும் ஓர் உவமையாகும்.

8. பெரியாழ்வார்

பாண்டிய நாட்டில் வில்லிபுத்தூரில் வாழ்ந்த முன்குடுமிச் சோழிய பிராமணரான முகுந்தப்பட்டருக்கும் பதுமவல்லி என்ற நங்கை நல்லாளுக்கும் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் குரோதன ஆண்டு ஆனித் திங்கள் வளர்பிறை பொருந்திய ஏகாதசி திதியில் ஞாயிற்றுக் கிழமை அன்று சுவாதி நட்சத்திரத்தில் கருட அம்சராய்ப் பெரியாழ்வார் அவதரித்தார். பெற்றோர் இவருக்கு வைத்த பெயர் விஷ்ணுசித்தன் என்பதாகும். அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த பாண்டிய மன்னன் வல்லபதேவன் என்பவனாவான். விஷ்ணுசித்தர் கல்வி, கேள்வி, வேதம் எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்து இருந்தார். அப்போது பாண்டிய மன்னன் வேதமுடிவாகிய பரம்பொருள் இன்னது என்பதை விளக்குபவருக்குப் பரிசாக ஒரு கம்பத்தில் பொற்கிழியைக் கட்டித் தொங்க விட்டான். தாம் கூறும் உண்மைப் பொருளால் யார் பொற்கிழி தானே அறுந்து விழும்படி செய்கிறாரோ அவருக்குப் பொற்கிழி என்று அறிவித்தான்.

விஷ்ணுசித்தர் கனவில் திருமால் எழுந்தருளி பாண்டியன் அவைக்குச் சென்று பொற்கிழி தானே அறுந்து விழும்படி உண்மைப் பொருளைக் கூறும்படி உணர்த்தினார். விஷ்ணுசித்தர் பாண்டியன் அவைக்குச் சென்று வேதமுடிவாயுள்ள உண்மைப் பொருளைக் கூற, பொற்கிழி கட்டியிருந்த கம்பம் வளைந்து தாழ்ந்தது. விஷ்ணுசித்தர் பொற்கிழியை அறுத்துக் கொண்டார். பாண்டியன் அவரைப் போற்றி வணங்கினான். விஷ்ணுசித்தருக்குப் பட்டர்பிரான் என்னும் பட்டம் வழங்கி யானைமீது ஊர்வலம் வரச்செய்தான். திருமால் இவருக்கு நேரில் காட்சி தந்தார். விஷ்ணுசித்தராகிய பெரியாழ்வார் திருமாலுக்குப் பல்லாண்டு பாடினார். கண்ணன் அவதாரச் செயல்களைப் பற்றி இவர் பாடியவை பெரியாழ்வார் திருமொழியாக திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவரது நயம்மிக்க பாடல் ஒன்றினைக் காண்போம்.

ஏதங்கள் ஆயின எல்லாம்
 இறங்கல் இடுவித்து என்னுள்ளே
 பீதக வாடைப் பிரானார்
 பிரம குருவாகி வந்து
 போதில் கமலவன் நெஞ்சம்
 புகுந்து என் சென்னித் தீடரிற்
 பாத இலச்சினை வைத்தார்;
 பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி: 438

(பொன்னாடை அணிந்த எம்பெருமானார் பிரம குருவாகி வந்து இதழ்கள் மிக்க தாமரையான என் வன்நெஞ்சில் புகுந்து என்னுள்ளே குற்றங்கள் எல்லாம் நீக்கி என் தலைமீது பாதத் திருவடி இலச்சினை வைத்தருளினார். எம்பெருமான் இருப்பிடமான என் பட்டினம் காக்கப் பெற்றது.)

இப்பாடல் மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகப் பாடலை ஒத்திருப்பது இதன் தனிச்சிறப்பாகும். “வாவா என்றென்னையும் பூதலத்தே வலித்தாண்டு கொண்டான் புவார் அடிச்சவடென் தலைமேல் பொறித்தலுமே” (8-1:241) என்று மாணிக்கவாசகரும் போற்றியுள்ளார்.

9. ஆண்டாள் நாச்சியார்

பாண்டிய நாட்டில் வில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வார் அமைத்திருந்த நந்தவனத்தில் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் நள ஆண்டு ஆடி மாதம் வளர்பிறையில் சதுர்த்தசி திதியில் செவ்வாய்க்கிழமையன்று பூர நட்சத்திரத்தில் பூமிப் பிராட்டியார் அம்சமாக ஆண்டாள் நாச்சியார் அவதாரம் செய்தார். பெரியாழ்வார் இறையம்சமாகிய பெண் குழந்தையை நந்தவனத்தில் கண்டு மகிழ்ந்து, வீட்டுக்கு எடுத்துச்சென்று மலர்மாலை என்று பொருள்படும் கோதை என்று பெயரிட்டு வளர்த்தார். அரங்கனையே பக்திப் பரவசத்தோடு வணங்கிய கோதை அரங்கனையே நாயகனாக வரித்தார்.

ஒவ்வொரு நாளும் பெரியாழ்வார் அரங்கனுக்குக் கட்டி வைக்கும் மாலையை அவர் அறியாமல் கோதை தானே சூடி மகிழ்ந்து அரங்கனுக்கு அனுப்பி வைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் இச்செயலைக் கண்டுவிட்ட பெரியாழ்வார் கோதையைக் கோபித்து அம்மாலையைக் கோயிலுக்கு அனுப்பவில்லை. மன வருத்தத்துடன் உறங்கிய போது கனவில் அரங்கன் வந்து கோதை சூடிக் கொடுத்த மாலையே தனக்கு விருப்பமானது என்று கூறி, இனி அத்தகைய மாலையே தமக்கு சாத்தப்பட வேண்டும் என்றும் கூறி மறைந்தார்.

கண்விழித்த பெரியாழ்வார் கோதை மலர்மங்கையின் அவதாரம் என்பதை உணர்ந்து ஆண்டாள் என்று பெயரிட்டார். மணப்பருவம் எய்திய போது மாண்டிருக்கு நான் வாழ்க்கைப் படமாட்டேன்; என் தலைவன் அரங்கனே என்று ஆண்டாள் கூறிவிட்டாள். அரங்கன் மீது பாடல்கள் பாடினார். ஆண்டாளின் திருப்பாவையும், நாச்சியார் திருமொழியும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களாயின.

பின்னர் அரங்கன் கோயிற் பரிசாரகர்களை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு அனுப்பி வரிசைகள் கொடுத்து முத்துப்பல்லக்கில் ஆண்டாளை அழைத்துவரச்

செய்தார். எல்லோரும் வணங்குமாறு கோதை நாச்சியார் அரங்கன் திருக்கோயிலில் அரங்கனோடு ஐக்கியமானார். அவருடைய திருப்பாவையும், நாச்சியார் திருமொழியும் வேதசாரமாகத் திகழ்கின்றன. திருப்பாவையில் ஒரு பாடல் எப்படி வேத சாரமாகத் திகழ்கிறது என்பதை இங்குக் காண்போம்.

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து
செற்றார் திறல் அழியச் சென்று செருச்செய்யும்
குற்றம் ஒன்று இல்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே
புற்றரவு அல்குற் புனமயிலே போதராய்
சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்துநீன்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாடச்
சுற்றாதே பேசாதே செல்வப் பெண்டாட்டி - நீ
எற்றுக்கு உறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

- திருப்பாவை: 11

(கன்றுகளுக்குப் பாலூட்டி பசுக்கணங்களைக் கறந்து, பகைவர்கள் வீரம் அழியுமாறு சென்று போரிடும் குற்றமற்ற கோவலர் குலத்துதித்த பொற்கொடியே! புற்றிலுள்ள பாம்பின் படம் ஒத்த அல்குலையுடைய கானக மயில் ஒத்தவளே! நீ எழுந்து வருவாயாக, சுற்றியுள்ள தோழிமார் எல்லோரும் உன் வாசலில் வந்து கூடி நின்று திருமாலின் திருநாமம் இசைக்கின்றனர். நீ சிறிதும் ஒன்றும் பேசாமல் உறங்குகின்றாய். செல்வம் மிக்க பெண்ணே! நீ உறங்குவது எதற்காக? எம் பாவையே! நீ பொருள் கூறு.)

இப்பாடலில் கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பற்றிக் கூறப்படும் வாசகம் அதர்வ வேதத்தில் (4:123:2:61) பின்வருமாறு உள்ளது:

(2) பசுக்கள் இக்கோசாலையில் நன்கு பொழிந்திடுக. அறியும் பிருகஸ்பதி இங்கு அவற்றைச் செலுத்துக. சீனிவாலி அவர்களது உச்சத்தை இங்கு செலுத்துக. அநுமதியே! அவை வந்தவுடன் அவற்றைத் துரிதமாக்கும்.

(3) பசுக்கள் ஒருமையாய் பொழிந்திடுக. புருஷர்கள் வருக; குதிரைகள் சேர்க; தானியக் குவியலும் குவிந்திடுக. நான் நன்கு மிசிரமாகும் அனியால் யஜிக்கிறேன்.

பசுக்களின் பெருமை இவ்வாறு வேதத்தில் பேசப்படுவதால் கோவலர்களின் பெருமையும் அவ்வாறே திருப்பாவையில் பாடலாக மிளிர்ந்துள்ளது அறியற்பாலது. இதனால்தான் “வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ்” என்று போற்றப்படுகிறது.

10. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

சோழவளநாட்டில் திருமண்டங்குடியில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் பராபவ ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் தேய்பிறையில் சதுர்த்தசி திதியில் செவ்வாய்க் கிழமையன்று கேட்டை நட்சத்திரத்தில் ஸ்ரீவனமாலையின் அம்சராக முன்குடுமிச் சோழியரும் வைணவரும் ஆகிய வைணவ சோழியர் ஒருவரின் மகனாக தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அவதாரம் செய்தார். இவரது இயற்பெயர் விப்பிரநாராயணர் என்பதாகும். இவர் வைணவ கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டுத் தலங்கள் தோறும் சென்று வணங்கி, திருவரங்க அரங்கநாதரைக் கண்டு சேவித்து அங்கே ஒரு நந்தவனம் அமைத்து மாலை கட்டித்தரும் பணியில் ஈடுபட்டார்.

உத்தமர் கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதேவி என்ற தேவதாசியின் வலையில் சிக்குண்டு அவளிடம் மயங்கிக் கிடந்த விப்பிர நாராயணர் திருவரங்கன் திருவருளால் அம்மயக்கம் தெளிந்து, வைணவர்களின் பாத்தாளியாய் விளங்கி தொண்டரடிப்பொடி என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். இவர் அருளிச்செய்த திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி ஆகிய பிரபந்தங்கள் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அடங்கியுள்ளன. மனித வாழ்வின் நிலையாமை குறித்து இவர் உணர்ந்து, பிறவியை வேண்டாம் என்று பாடியுள்ள திருமாலைப் பாடல் ஒன்றினைக் காண்போம்.

வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்
பாதியும் உறங்கிப் போகும்; நின்றதீற் பதினையாண்டு
பேதை பாலகன் அது ஆகும்; பிணி பசி மூப்புத் துன்பம்
ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.

- திருமாலை:3

(வேத நூலின்படி மனித ஆயுள் நூறு என்று மனிதப் பிறவி எடுத்தாலும், அதில் பாதி உறக்கத்தில் கழியும். மீதியில் பதினைந்தாண்டு பேதையாக, பாலகனாகக் கழியும். மீதம் உள்ள வாழ்க்கை பிணியாலும், பசியாலும், மூப்பாலும் துன்பம் எய்தும். ஆதலால் அரங்கமாநகரில் உள்ள இறைவனே, நான் பிறவியை வேண்டிலேன்.)

11. திருப்பாணாழ்வார்

சைவ சமயத்தில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைப் போன்று திருப்பாணாழ்வார் பஞ்சமராக வளர்ந்தவர். இவர் சோழ நாட்டில் உறையூரில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் துன்மதி ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் தேய்பிறையில் துவிதியை திதியில் திருமாலின் ஸ்ரீவதஸத்தின் அம்சராய் செந்நெல் பயிரிடையில் அவதரித்தருளினார். அவ்வூர் பஞ்சமருள் பாணர் குலத்துப் பிறந்த ஒருவன் அக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்து வளர்த்து வரலானான்.

பாணர் குலத்து வழக்கத்துக்கேற்ப யாழ்சையில் தேர்ந்த இவர் காவிரிக்கரையில் நின்று திருவரங்கன்மீது பாடல்கள் பாடி மகிழ்ந்தார். அக்கால குல வழக்கப்படி இவர் திருக்கோயிலுக்குள் நுழையவில்லை.

இவரை ஆட்கொள்ள எண்ணிய திருவரங்கன் உலோக சாரங்க முனிவர் என்பவர் கனவில் தோன்றி திருப்பாணாழ்வாரை இழிகுலத்தவர் என்று கருதாமல் தம் தோள்மீது சுமந்து கொண்டு சந்நிதிக்கு வரச்செய்தார். திருப்பாணாழ்வார் இதற்கு இசையவில்லை. எனினும் அரங்கன் கட்டளை என்பதால் வாளாவிருந்தார். அரங்கனை நேரில் கண்ட திருப்பாணாழ்வார் பாதாதி கேசமாக இறைவனை அனுபவித்து “அமலனாதிப் பிரான்” என்று தொடங்கும் பத்துப் பாடல்களைப் பாடினார். இவை “அமலனாதிப்பிரான்” என்ற தலைப்பில் தீவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் முதல் பாடல் ‘அமலன்’ என்றும், இரண்டாம் பாடல் ‘உவந்த’ என்றும், மூன்றாம் பாடல் ‘மந்தி’ என்றும் தொடங்குகின்றன. இவை முறையே அகர, உகர, மகரமாகத் திகழ்ந்து பிரணவ மந்திரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். இப்பதிகத்தின் ஒரு பாடலை இங்குக் காண்போம்.

கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயன் என் உள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர் கோன் அணிஅரங்கன் என் அமுதினைக்
கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைக் காணாவே.

– அமலனாதிப்பிரான்: 10

(மேகவண்ணனை, மாடு மேய்ப்பவனாய், வெண்ணெய் உண்ட வாயனாய் என் உள்ளம் கவர்ந்தவனை, உலக நாயகனாகிய அணி அரங்கனை, என் அமுதத்தினைக் கண்ட கண்கள் வேறு எதனையும் காண ஒண்ணாவே.)

12. திருமங்கையாழ்வார்

சோழ மண்டலத்தில், திருவாலி என்னும் நாட்டில் திருக்குறையலூரில் கள்ளர் குலத்தில் ஆலிநாடுடையாருக்கும், வல்லித்திரு அம்மையாருக்கும் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நள ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் பெளர்ணமி திதியில் வியாழக்கிழமையன்று கிருத்திகை நட்சத்திரத்தில் சார்ங்கம் என்னும் வில்லின் அம்சராய் திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்தருளினார். இவரது இயற்பெயர் நீலன் என்பதாகும்.

இவர் சோழ அரசனிடம் படைத்தலைவராக இருந்து பல வெற்றிகளைத் தேடித் தந்தார். எனவே இவருக்குத் திருமங்கை என்னும் பதியைத் தலைநகராக

அமைத்து இவருக்குப் பரகாலன் என்னும் பட்டம் அளித்து தளபதிகளில் முதல்வராக இருக்குமாறு சோழ மன்னன் இவரை நியமித்தான். இவர்கு முதவல்லி என்பாரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, பாகவதர்களை ஆராதிப்பதில் பெரும் பணத்தைச் செலவு செய்தார். அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்த வேண்டிய பணம் முட்டுப்பட்டது. எனவே களவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு வழிப்பறியும் செய்தார். சோழ மன்னன் இவரைக் கைது செய்ய முயன்றபோது படைகளால் முடியவில்லை. சோழன் பரகாலரின் வீரத்தை மெச்சி, பகைமை ஒழித்து, செலுத்த வேண்டிய தொகையை மட்டும் கொடுக்குமாறும் அதுவரை அமைச்சர் பாதுகாவலில் இருக்குமாறும் கூறினான்.

அன்றைய இரவில் பரகாலர் கனவில் திருமால் எழுந்தருளி காஞ்சீபுரம் வந்தால் பணம் கிடைக்கும் என்று கூற இவர் அரசரிடம் தெரிவித்து காஞ்சீபுரம் சென்றார். வேகவதி தீர்த்தில் இவருக்குப் பொருள் கிட்டியது. அதனை அரசரிடம் சேர்ப்பிக்க, நடந்ததை அறிந்த சோழ மன்னன், இவர் இறைவன் அனுக்கிரகம் பெற்றவர் என்றறிந்து அவரிடமே பொருள்களைத் திருப்பிக் கொடுத்து, வெகுமதியும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு உணவளிக்கும் பணி தொடர்ந்தது. மீண்டும் பொருள் முட்டுப்பாடு ஏற்பட்டபோது வழிப்பறியில் ஈடுபட்டார். திருமாலும் தம் மனைவியுடன் புதுமணக் கோலத்துடன் அணிகலன்கள் அணிந்து வந்தார். பரகாலராகிய திருமங்கையாழ்வார் புதுமணமக்களை வளைத்துக் கொண்டு எல்லா அணிகலன்களையும் அபகரித்து மூட்டையாகக் கட்டினார். ஆனால் மூட்டையைத் தூக்க முடியவில்லை. திருமங்கையாழ்வார் மணமகனைப் பார்த்து அவர் மந்திரம் செய்துவிட்டதாகக் கூறினார். திருமால் அம்மந்திரத்தைச் சொல்லித் தருவதாகக் கூறி அவர் காதில் எட்டெழுத்து மந்திரத்தை உபதேசித்தார். திருமங்கையாழ்வார் மந்திர உபதேசத்தால் பேரருள் பெற்று அரிய அருளிச் செயல்களை மொழிந்தார். பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்கிற ஆறு பிரபந்தங்களை ஆறு அங்கங்களாக அருளிச் செய்தார். ஆக, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் ஆகிய நான்கு வித கவிகளை யாத்ததால் இவர் “நாலுகவிப் பெருமாள்” என்னும் பட்டப்பெயர் பெற்றார். இவர் திருவரங்கன் பெரிய கோயிலின் சுற்றுத் திருமதில் எடுப்பித்தார். இவரது கவியின் சிறப்பை அறிய பெரிய திருமொழியின் முதல் பாடலைக் காண்போம்.

வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்
 பெருந்துயர் இடும்பையில் பிறந்து
 கூடினேன் கூடி இளையவர் தம்மோடு
 அவர்தரும் கலவியே கருதி
 ஓடினேன் ஓடிஉய்வது ஓர் பொருளால்
 உணர்வுஎனும் பெரும்பதம் திரிந்து
 நாடினேன் நாடி நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்.

(இவ்வுலகில் பிறந்து வாடினேன், வாட்டமுற்று வருந்தினேன். மனத்தில் பெருந்துயர் எய்தினேன். இளம்பெண்களுடன் கூடினேன். அவர்களுடைய கலவிதரும் இன்பமே கருதி அவர்களிடம் ஓடினேன். பெருமான் அருளால் உணர்வுபெற்று பேரருளை நாடினேன். நாடி நான் கண்டு கொண்ட திருமந்திரம் 'நாராயணா' என்னும் நாமமாகும்.)

மேற்கூறிய பன்னிரு ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களாலேயே வைணவம் தழைத்தோங்கலாயிற்று.

5. திருமாவின் தசாவதாரம்

மண்ணுலகில் உள்ளோரையும், விண்ணுலகில் உள்ளோரையும் தீங்கின்றி காப்பதற்காக திருமால் பத்து அவதாரங்களை எடுத்துள்ளார் என்கிறது திவ்வியப் பிரபந்தம், இது பற்றிய பாடல் வருமாறு:

மீனோடு ஆமை கேழல் அரிகுறள்ஆய் முன்னும் இராமனாய்
தானாய் பின்னும் இராமனாய் தாமோதரன்ஆய் கற்கியும்
ஆனான் தன்னைக் கண்ணபுரத்து அடியன் கலியன் ஒலிசெய்த
தேனார் இன்சொல் தமிழ்மாலை செப்ப பாவம் நில்லாவே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி: 780

(மீன், ஆமை, பன்றி, சிங்கம், குறளன், பரசுராமன், தயரதராமன், பலராமன், கண்ணன், கல்கி ஆகிய பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தவனைக் கண்ணபுரத்து அடியவனாகிய கலியன் என்ற ஆழ்வார் அருளிச் செய்த தேனார்ந்த இனிய சொற்களுடைய தமிழ்மாலையை செப்ப, பாவம் நில்லாது பறந்து போகும்.)

திருமால் எடுத்த பத்து அவதாரங்களின் விவரங்களை இப்போது காண்போம்.

1. மச்சாவதாரம்

மச்சாவதாரத்தை விளக்கும் பெரியதிருமொழி பாடல் ஒன்று வருமாறு:

வானோர் அளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலிஉருவின்
மீனாய் வந்து வியந்து உய்யக்கொண்ட தண்

தாமரைக்கண்ணன்

ஆனா உருவில் ஆன் அயன் அவனை அம் மாவிளையவனுள்
கானார் புறவின் கண்ணபுரத்து அடியேன்

கண்டுகொண்டேனே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி: 771

(கடலானது உலகத்தை மூழ்கடித்து வானோர் உலகையும் மூழ்கடிப்பதற்காக உயர்ந்தபோது மீன்வடிவம் எடுத்து கடலைக் கலக்கி நீர் குழம்புமாறு உலாவி, நீரை வானம் உறிஞ்சுமாறு செய்து வானவர்களையும், பூவுலகினரையும் காத்த குளிர்ந்த தாமரைக் கண்ணனை, இடைக்குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவனை, அழகிய வயல்களும், சோலைகளும் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தில் கண்டுகொண்டேன்.)

2. கூர்மாவதாரம்

வானவருக்கு அமுதம் கடைவதற்காக பாற்கடலில் மந்திர மலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் பாம்பை கயிறாகச் சுற்றி அசுரர்கள் ஒரு புறமும், தேவர்கள் மறுபுறமும் நின்று கடைந்த போது மந்திர மலையை முதுகில் சுழலுமாறு தாங்கி ஆமை வடிவம் எடுத்தார் திருமால். தீவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இதுபற்றிய ஒரு பாடலைக் காண்போம்.

மலங்கு விலங்கு நெடுவெள்ளம் மறுகஅங்கு ஓர் வரைநட்டு
இலங்கு சோதி ஆர்அமுதம் எய்தும் அளவு ஓர் ஆமைஆய்
விலங்கல் திரியத் தடங்கடலுள் சுமந்துகிடந்த வித்தகளை
கலங்கல் முந்நீர்க் கண்ணபுரத்து - அடியேன் கண்டு

கொண்டேனே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி: 772

(பாற்கடலில் வாழும் மீன்கள் தடுமாறுமாறு பெருவெள்ளம் ஏற்படும் அளவுக்கு ஓர் ஆமை வடிவெடுத்து கடலுக்கடியில் மந்திர மலையை முதுகில் சுமந்து ஒளிமிக்க அமுதம் கடையும் வரை அதனைத் தாங்கிக் கிடந்த வித்தகளைக் கலங்குகின்ற கடல்படரும் கண்ணபுரத்தில் அடியேன் கண்டு கொண்டேன்.)

3. வராக அவதாரம்

இரண்யாட்சகன் என்ற அசுரன் பூமியை சுருட்டிக் கடலுக்குள் ஆழத்தில் ஒளித்துவைத்த போது தேவர்கள் திருமாலிடம் முறையிட்டனர். அப்போது திருமால் பன்றியாய் அவதாரம் எடுத்து கடலுள் மூழ்கி, பூமியைத் தம் கொம்பில் சுமந்து கொண்டுவந்து காப்பாற்றினார். பூமி பிராட்டியைத் திருமால் மணந்து கொண்டார். தீவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இதுபற்றிய ஒருபாடல் வருமாறு:

பார்ஆர் அளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளை மருப்பின்
ஏர்ஆர் உருவத்து ஏனம்ஆய் எடுத்த ஆற்றல் அம்மாளை
கூர்ஆர் ஆரல் இரை கருதி குருகுபாய கயல் இரியும்
கார்ஆர் புறவின் கண்ணபு ரத்து அடியேன்

கண்டுகொண்டேனே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி: 773

(நிலப்பரப்பு முழுதும் கடலுள் மூழ்கிய காலத்தில் வளைந்த கொம்போடு அழகிய உருவத்தில் பன்றி அவதாரம் செய்து பூமியை எடுத்த ஆற்றல் மிக்க பெருமாளை, கூர்மையான அலகுகளால் ஆரல் மீன்களை இரையாக உண்ணக் குருகுகள் பாயும்போது அஞ்சி ஓடும் கயல்கள் மிக்க இருண்ட சோலைகள் உடைய கண்ணபுரத்தில் நான் கண்டுகொண்டேன்.)

4. நரசிம்ம அவதாரம்

இரணியன் தன் மகன் பிரகலாதன் நாராயணனை வணங்காமல் தன்னை மட்டுமே வணங்க வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டபோது அதனை பிரகலாதன் மீறி நாராயணன் நாமத்தையே ஜெபிக்க, நாராயணன் எங்கு உள்ளான் என்று இரணியன் கேட்டான். தூணிலும் உள்ளான் துரும்பிலும் உள்ளான் என்று பிரகலாதன் மொழிந்தான். இந்தத் தூணில் நாராயணன் இருக்கின்றானா என்று தூணை உதைக்க, அதைப் பிளந்து கொண்டு சிம்மத்தின் தலையும் மனித உடலும் கொண்டு நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து இரணியனை வதைத்தார் திருமால். பிரகலாதனுக்கு அருள் புரிந்தார். திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் நரசிம்ம அவதாரம் பற்றிய ஒரு பாடல் இது:

உளைந்த அரியும் மானிடமும் உடனாய்த் தோன்ற
ஒன்றுவித்து
விளைந்த சீற்றம் விண்வெதும்ப, வேற்றோன் அகலம்
வெம்சமத்துப்
பிளந்து வளைந்த உகிரானை - பெருந் தண் செந்நெல் குலை
தடிந்து
களம்செய் புறவின் கண்ணபுரத்து அடியேன்
கண்டுகொண்டேனே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி: 774.

(சிங்கமும், மனிதனும் இணைந்த நரசிம்மத்திற்கு விளைந்த கோபத்தால் விண்ணவர்கள் அஞ்ச, இரணியனின் ஆகத்தைக் கிழித்த வளைந்த நகத்தையுடையவனை குளிர்ந்த செந்நெற் குலைகளை அறுத்து களத்தில் அடித்துக் குவிக்கும் கண்ணபுரத்தில் அடியேன் கண்டுகொண்டேன்.)

5. வாமன அவதாரம்

மாவலி சக்கரவர்த்தியின் கொடுமை குறித்து தேவர்கள் முறையிட, திருமால் வாமன அவதாரம் எடுத்து, குறளனாய் வந்து மாவலியிடம் மூவுடி மண் இரந்தார். மாவலி இசைந்தான். உடனே வாமனர் விஸ்வரூபம் எடுத்து ஓர் அடியால் உலகையும், மற்றொரு அடியால் விண்ணையும் அளந்துவிட்டு, மூன்றாவது அடிக்கு இடமில்லாமல் மாவலி சக்கரவர்த்தியின் தலையில் வைத்து அழுத்தினார். ரீகவேதம் விஷ்ணு மூவுலகங்களை அளந்ததைக் கூறுகிறது. அதில் ஒரு சூக்தம் வருமாறு:

“நான் விஷ்ணுவின் வீரச் செயல்களைக் கூறுவேன். அவன் மூவுலகங்களை அளந்தான். மேலே இருக்கும் சத்திய லோகத்தைத்

தாங்கினான். அவன் மூவிதமாய்க் கால் அடிகளை வைத்தான். அவன் மகான்களால் போற்றப்படுபவன்.”

- ரிக் வேதம், மண்டலம் 1, சூக்தம் 154 (1)

இப்போது வாமன அவதாரம் பற்றிய திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல் ஒன்றினைக் காண்போம்.

வாய்மொழிந்து வாமனனாய் மாவலிபால் மூவுடமண்
நீஅளந்து கொண்ட நெடுமாலே! தாவிய நின்
எஞ்சா இணைஅடிக்கே ஏழ்பிறப்பும் ஆளாகி
அஞ்சாது இருக்க அருள்.

- பேயாழ்வார்: மூன்றாம் திருவந்தாதி: 18

(மாவலியிடம் மூவுட மண் இரந்து, வாமனனாய் மூவுலகையும் ஈரடியால் அளந்து கொண்ட நெடுமாலே! உலகளந்த உன் இணைஅடிக்கே நான் ஏழ்பிறப்பும் ஆளாகி அஞ்சாமல் இருப்பதற்கு அருள் செய்வாயாக.)

6. பரசுராம அவதாரம்

ஜமதக்னி முனிவருக்கும் இரேணுகாவுக்கும் அவதரித்தவர் பரசுராமர். இவர் க்ஷத்திரிய நாசம் செய்வதற்காக அவதரித்தார். சிவபெருமானை நோக்கி தவம்புரிந்து தரிசனம் பெற்று பரசு பெற்றவர். இதனால் பரசுராமன் என்று அழைக்கப் பெற்றார். இராமச்சந்திரர் மிதிலையில் சீதையை மணம் புரிந்து மீளுகையில் வழியில் பரசுராமர் எதிர்த்துப் போரிட்டு தம்மிடமிருந்த வில்லை வளைக்கச் செய்து தமது தவத்தை அவ்வில்லிற் பூட்டிய அம்பில் செலுத்தி தம் தவப்பலனை இழந்தவர்.

இதற்கான திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல் வருமாறு:

முன்ஒருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன்தவத்தை முற்றும்
செற்றாய்

உன்னையும் உன் அருமையையும் உன்மோயின்

வருத்தமும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது

என்னையும் என் மெய்யுரையும் மெய்யாகக் கொண்டுவனம்

புக்க எந்தாய்!

நின்னையே மகனாகப் பெறப்பெறுவேன் ஏழ்பிறப்பும்

நெடுந்தோள் வேந்தே!

- குலசேகரர் பெருமாள் திருமொழி: 92 (தசரதன் புலம்பல்)

(முன் ஒரு நாளில் பரசுராமனுடைய மழுப்படை வில்லை வாங்கி அவன் தவத்தை முற்றிலும் அழித்தாய். உன் அருமை பெருமை உணராது, உன்

தாயின் வருத்தத்தையும் மனதில் கொள்ளாது என் ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு கானகம் புகுந்தவனே! என் ஏழ் பிறப்பிலும் உன்னையே மகனாகப் பெற இறையருள் பெறுவேனாக.)

கார்த்தவீரியன் என்ற ஆயிரம் கைகள் உடைய சம்ராட் பட்டமடைந்தவன் சமதக்கினி முனிவரிடம் இருந்த ஓமதேனுவைக் கவர்ந்தான். கார்த்தவீரியன் குமரர் சமதக்கினி முனிவரைக் கொன்றனர். இவனைப் பரசுராமர் கொல்லும்படி ஆபஸ்தம்ப முனிவர் சாபமிட்டார். அச்சாபத்தின்படியே பரசுராமர் கார்த்தவீரியனைக் கொன்றார். அவன் ஆயிரம் தோள்களும் இற்று வீழ்ந்தன. “மண் அஞ்ச ஆயிரம் தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா” என்று திருமங்கையாழ்வார் பாடியுள்ளார் (பெரிய திருமொழி: 617).

இவ்வாறு பரசுராமர் வையகத்தில் முறைதவறி வாழ்ந்த மறமன்னர்களை முனிவராகவே வந்து, மழுவையே படையாகக் கொண்டு அவர்களை அழித்து வையத்தை உய்வித்தார்.

7. இராமாவதாரம்

பாரதத்தின் ஆதிகாவியமாகத் திகழ்வது இராமாயணமாகும். வால்மீகி முனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய இராமாயண இதிகாசம் உலகில் பல மொழிகளில் பல வடிவங்களில் திகழ்கிறது. தமிழில் கம்பர் இயற்றிய கம்பராமாயணம் மிகச்சிறந்த பக்தி இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது. இராவணனை சங்காரம் செய்வதற்காக திருமால் எடுத்த அவதாரமே இராமாவதாரம் ஆகும். திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இராமனைப் போற்றி வணங்கும் பாடல்கள் ஏராளமாக உள்ளன. குலசேகரர் அருளிச்செய்த பெருமாள் திருமொழியில் இராமசரிதத்தைத் தில்லைச் சித்திரகூடம் பற்றிப் பாடும்போது பதினோரு பாடல்களில் விவரித்துள்ளார். அவற்றுள் ஒரு பாடல் இது:

குரைகடலை அடல் அம்பால் மறுக எய்து

குலைகட்டி மறுகரையை அதனால் ஏறி

எரி நெடுவேல் அரக்கரொடும் இலங்கை வேந்தன்

இன்னுயிர் கொண்டு அவன்தம்பிக்கு அரசும்ஈந்து

திருமகளோடு இனிது அமர்ந்த செல்வன் தன்னைத்

தில்லை நகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்

அரசு அமர்ந்தான் அடி சூடும் அரசை அல்லால்

அரசுகூக எண்ணென் மற்று அரசுதானே.

- குலசேகரர் பெருமாள் திருமொழி:101

(ஒலிக்கின்ற கடலை வலிமைமிக்க அம்பால் கலங்கும்படி எய்து, மலைகளால் அணைகட்டி, அதன்மீது சென்று மறுகரை எய்தி, வேற்படை

அரக்கரோடு இலங்கை வேந்தன் இராவணன் உயிரைப் பறித்து, அவன் தம்பி வீடணனுக்கு முடிசூட்டி, திருமகளாகிய சீதையுடன் இனிதே அமர்ந்துள்ள செல்வனைத் தில்லைச் சித்திரகூடத்தில் ஆட்சிபுரியும் அவனுடைய திருவடியைத் தலையில் சூடும் மகுடத்தை அல்லாமல் வேறு மகுடத்தை எல்லாம் ஒரு மகுடமாக எண்ணமாட்டேன். மாறுபட்ட அரசு ஒரு பொருட்டன்று.)

8. பலராம அவதாரம்

வசுதேவருக்கும், தேவசிக்கும் ஏழாவது குழந்தையாய் அவதரித்த பலராமரைக் கம்சன் கொன்று விடுவான் என்ற காரணத்தினால் உரோகினியின் கர்ப்பத்தில் யோகமாயையால் சேர்க்கப்பட்டார். இவர் ஆதிசேஷன் அம்சமாவார். திருமாலின் வெண்ணிற அம்சமும் ஆவார். ஒரே குண்டலத்தை உடையவர். இவர் கலப்பையை ஆயுதமாக உடையவர். இவருடைய தம்பி கண்ணன் ஆதலால் கண்ணனுடன் நீங்காமல் இருந்தவர். கம்சனைக் கொன்ற கண்ணனுடன் போருக்கு வந்த அவன் தம்பியர் எண்மரையும் இவர் கலப்பை ஆயுதத்தால் கொன்றார். இவருடைய கொடி பனைக்கொடி. திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பலராம அவதாரம் பற்றிய ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஒற்றைக் குழையும் நாஞ்சிலும் ஒருபால் தோன்ற,
தான்தோன்றி

வெற்றித் தொழிலார் வேல் வேந்தர் விண்பால் செல்ல,
வெம்சமத்துச்

செற்ற கொற்றத் தொழிலானை - செந்தீ மூன்றும் இல்கிருப்ப,
கற்ற மறையோர் கண்ணபுரத்து - அடியேன் கண்டு
கொண்டேனே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி: 778

(ஒரு காதில் தொங்கும் குண்டலமும், கலப்பையும் ஒரு பால் தோன்றுமாறு பலராமனாய் அவதரித்து, வெற்றியே தொழிலாகக் கொண்ட வேந்தர்கள் விண்ணகம் எய்துமாறு போரில் வென்ற தொழிலானை, வீடுகளில் முத்தீ வளர்த்து வேதம் ஓதும் மறையவர்கள் வாழும் திருக்கண்ணபுரத்தில் அடியேன் கண்டு கொண்டேன்.)

9. கிருஷ்ணாவதாரம்

கிருஷ்ணாவதாரத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறும் நூல் பாகவதம் ஆகும். அடுத்து கிருஷ்ணனின் அரசியல்நுட்பங்களை மகாபாரதத்தில் காணலாம். திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் கிருஷ்ணாவதாரம் பற்றிய பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. மகாபாரதப் போரில் கிருஷ்ணன் அர்ஜனுக்கு சாரதியாய் இருந்தது மட்டுமன்றி பகவத்கீதையையும் உபதேசம் செய்துள்ளார். கிருஷ்ணனின்

அவதாரமே மாயை நிறைந்தது. வசுதேவருக்கும் தேவகீக்கும் எட்டாவது குழந்தையாகப் பிறந்து, கம்சன் வயிற்றில் நெருப்பை மூட்டி, அவனிடமிருந்து தப்பிக்க யசோதை மகனாக கோகுலத்தில் வளர்ந்து, சூது செய்து கொல்ல முயன்ற அரக்கர்களையெல்லாம் மாய்த்து பாரதப் போரில் துரியோதனன் சூழ்ச்சிகளை முறியடித்து அர்ச்சுனனுக்கு வெற்றி தேடித் தந்தார். பாற்கடல் கடைந்து அமுதம் வந்தபோது அசுரர்களை மயக்க மோகினி அவதாரமும் எடுத்தார். தீவ்யப் பிரபந்தத்தில் கிருஷ்ணனைத் தவிர மற்றும் ஓர் தெய்வம் இல்லை என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாடிய பாடல் இது:

மற்றும் ஓர் தெய்வம் உண்டே? மதிஇலா மானிடங்காள்
உற்றபோது அன்றி நீங்கள் ஒருவன் என்று உணர மாட்டீர்;
அற்றம் மேல் ஒன்று அறியீர்; அவன் அல்லால் தெய்வம்

இல்லை

கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலினை பணியின் நீரே.

- தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை: 9

(மதியிலா மானிடர்களே! வேறு ஒரு தெய்வம் உண்டா? துன்பம் வந்தாலொழிய நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். அவனில்லாமல் தெய்வம் வேறில்லை. கன்று காலிகளை மேய்த்த கண்ணனாகிய எந்தை திருவடிகளை நீங்கள் பணியீர்களாக.)

10. கல்கி அவதாரம்

பகவத் கீதையில், எப்போதெல்லாம் அதர்மம் ஓங்குகிறதோ அப்போதெல்லாம் நான் அவதாரம் செய்வேன் என்று கிருஷ்ணன் உபதேசம் செய்தது போல் கலியுக முடிவில் திருமால் கல்கி அவதாரம் எடுத்து குதிரை மேல் வருவார் என்று வைணவர்கள் நம்புகின்றனர். புத்தர் அவதாரமும் திருமால் அவதாரமே என்று ஒரு கூற்று உண்டு. இது கோயில் சிற்பங்களிலும் காணக்கிடக்கிறது.

இவ்வாறு திருமால் என்னும் காக்கும் கடவுள் ஊழிதோறும் அவதாரம் செய்து தீமையை அழித்து நன்மையை நிலைநாட்டுகிறார் என்பது வைணவம் சாற்றும் உண்மையாகும்.

6. அகர உகர மகரம்

‘ஓம்’ என்ற பிரணவ மந்திரம் வைதிக மதங்கள் அனைத்துக்கும் பொதுவானதாகும். அகரம், உகரம், மகரம் ஆகியவை ஒன்று சேரும் போது ‘ஓம்’ என்ற மந்திரச் சொல் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இதைப் பிரணவ மந்திரம் என்ற போற்றுகிறோம். இதில் அகர, உகர, மகரம் மட்டுமின்றி நான்காவதாக அர்த்த மாத்திரையாகிய நாத ரூபம் உள்ளது. இவற்றுள் முதல் மூன்று அம்சங்களும் பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரனைக் குறிக்க, அரை மாத்திரையானது சிவ பரஞ்சுடரைக் குறிப்பதாக தைத்தீரிய நாராயண உபநிடதமானது குறிப்பிடுகிறது. “ப்ரஹ்மாதி பதிர் ப்ரஹ்மணோதி பதிர் ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து ஸதாசிவோம்” என்பது மந்திரமாகும். இதன் பொருள்: வேதத்துக்கு நாயகன், பரமனுக்கு அதிபதி, பிரமம், சிவம், எனக்குண்டாக, சதாசிவம் ஓம் என்பதாகும். இதனைத் திருவாசக விஷய சூசனத்தில் சோளங்கிபுரம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவ அருணகிரி முதலியார் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். மேலும் சரபோபநிடத மந்திரத்தையும் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். “அகரம் ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ உகாரம் விஷ்ணும ஹ்ருதயே - மகாரம் ருத்ரம் ப்ருமதயே ஓங்காரம் ஸர்வேஸ்வரம் த்வாதஸாந்தயே” அகாரமாகிய ப்ரஹ்மாவை நாபியிலும், உகாரமாகிய விஷ்ணுவை இருதயத்திலும், மகாரமாகிய உருத்திரனைப் புருவ மத்தியிலும், ஓங்காரமாகிய சர்வேசுவரனைத் துவாத சாந்தத்திலும் தியானிக்க வேண்டும். இதுவே பிரணவத்தின் தியான முறையாகும்.

ஓமென்னும் பிரணவாக்ஷரமே ஆதியில் உபதேசிக்கப்பட்டது. அதுவே தியானம். அதுவே தியானிக்கற்பாலது என்று அதர்வணவேத அதர்வ சிகோபநிஷத் குறிப்பிடுகிறது. தம்முடைய “ஓங்கார விளக்கம்” என்ற நூலில் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவ அருணகிரி முதலியார் மேலும் பல விரிவான செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். அதாவது, “அகாரம், உகாரம், மகாரம், அர்த்த மாத்திரை என்னும் நான்கு மாத்திரைகளே ஓங்காரத்தில் இயைந்துள்ளன. அவைகளுக்கு முறையே பூமி, அந்தரிட்சம், சுவர்க்கம், சோமலோகம் என்னும் நான்கும் உலகங்களாம். ரூக், யஜர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கும் வேதங்களாம்.”

சமட்டியாய் நிற்கும் ஓங்காரத்தில் நான்காவதாக உள்ள அரை மாத்திரை வியட்டியில் விந்து, நாதம் என்றும் பிரிந்து நிற்கும். சிவஞான போதத்தின் நான்காம் சூத்திரத்திற்கான முதல் அதிகரணம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது:

அகார உகாரம் அகங்காரம் புத்தி

மகார மனம் சித்தம் விந்துப் - பகாதிவற்றை

நாதம் உளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதம் கடற்றிரையே போன்று.

தீருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தில்,

சொன் மலிந்த மறைநான்கு ஆறங்கம் ஆகிச்
சொற்பொருளுங் கடந்த சுடர்ச் சோதி போலும் (6:75:1)

என்று வரும் பாடலில் சுடர்ச் சோதி என்று கூட்டப்படுவது வியட்டி நிலையில் சுடர் எனவும் அந்நிலைகள் அனைத்தையும் உடைய முதல்வன் சோதி எனவும் குறிப்பதற்காக ஆகும்.

பிரணவ மந்திரத்தை முதன் முதலில் உபதேசித்தது சிவபெருமானே யாவார். கந்தபுராணத்தில் பிரமன் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாமல் விழித்ததால் முருகப்பெருமான் சிறையில் அவரை வைத்த நிகழ்வு பேசப்படுகிறது. உற்பத்தி காண்டத்தில், அயனைச் சிறைபுரி படலம், அயனைச் சிறை நீக்கு படலம் ஆகிய இரு படலங்களில் இதன் விரிவைக் காணலாம். இங்கு அதன் சுருக்கத்தைக் காண்போம்.

கயிலையில் சிவபெருமானை வணங்கிவிட்டு, வந்த பிரமன் வழியில் முருகனைப் பார்த்து தலை தாழாமல் கைகளால் தொழுது வணங்கினான். முருகன் பிரமனை அழைத்து அமரச் செய்து பிரமனுடைய தொழிலைப் பற்றிக் கேட்டான். பிரமன் தனது தொழில் படைப்புத் தொழில் என்று கூறினான். அப்படியானால் வேதங்கள் தெரியுமா? என்று முருகன் கேட்டான். சிவபெருமான் தனக்கு உபதேசித்த வேதங்களும் ஆகமங்களும் தெரியும் என்று பிரமன் கூறினான். வேதங்களுள் ஒன்றான இருக்கைக் கூறுமாறு முருகன் கேட்ட, பிரமன் முதலில் 'ஓம்' என்று தொடங்கினான். முருகன் பிரமன் சொல்வதை நிறுத்தி, முதலில் 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தின் பொருளைக் கூறுமாறு கேட்டான். பிரமன் விழித்தான். பிரணவத்திற்குப் பொருள் தெரியாத பிரமன் படைப்புத் தொழிலுக்கு அருகதையற்றவன் என்று பிரமனை முருகன் சிறையிலிட்டான். தேவர்களும் முனிவர்களும் இது குறித்துத் தீருமாவிடம் முறையிட்டனர். தீருமால் அவர்களுடன் கயிலை சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார். சிவபெருமான் நந்தியம்பெருமானை முருகனிடம் அனுப்பி பிரமனை விடுவிக்குமாறு சொல்லியனுப்பினார். முருகன் மறுத்துவிட்டான்.

சிவபெருமான் கயிலையை விட்டு நீங்கி கந்தகிரி சென்று முருகனை சந்தித்தார். முருகன் அவரை வரவேற்று தனது சிங்காதனத்தில் அமரச்செய்தான். சிவபெருமான் பிரமனை ஏன் விடுதலை செய்யவில்லை என்று கேட்டபோது, பிரணவ மந்திரத்துக்குப் பொருள் தெரியாத பிரமனுக்கு

ஆணவம் குறையவில்லை; அதனால் சிறையில் இருக்கிறான் என்று முருகன் மறுமொழி கூறினான். சிவபெருமான் கோபத்தைக் காட்டவும், முருகன் பிரமனை விடுதலை செய்தான். பிரமன் தன் குற்றம் உணர்ந்து இருவரையும் வணங்கினான்.

சிவபெருமான் முருகனைத் தன் தொடையில் அமரச் செய்து, பிரணவ மந்திரத்தின் பொருள் தெரியுமா? என்று கேட்டார். முறைப்படி கேட்டால் இரகசியமாகப் பொருள் கூறுவதாக முருகன் கூறினான். சிவபெருமானும் செவியை சாய்த்து முறைப்படி இரகசியமாக முருகனிடம் பொருள் கேட்டருளினார். சிவபெருமான் மகிழ்ச்சியடைந்து முருகனைக் கந்தகிரியில் தலைமைச் சிறப்போடு வீற்றிருக்குமாறு செய்தார்.

கந்தகிரியில் குறுமுனியான அகத்தியர் குமரவேளைக் குற்றமற்ற முறையில் வணங்கி 'ஓம்' என்ற ஓரெழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை உபதேசம் பெற்றார். மேலும் வேதங்கள், சிவாகமங்களையும் உபதேசம் பெற்றார்.

வைணவத்திலும், வேதத்தின் சுருக்கம் நாராயணன் நாமம் சொல்லுவதே என்று பூதத்தாழ்வார் இரண்டாம் திருவந்தாதியில் (39) குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு:

ஓத்தின் பொருள் முடிவும் இத்தனையே - உத்தமன்பேர்
ஏத்தும் தீறம் அறிமின் ஏழைகள் ஓத்து - அதனை
வல்லீரேல் நன்று அதனை மாட்டீரேல், மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு.

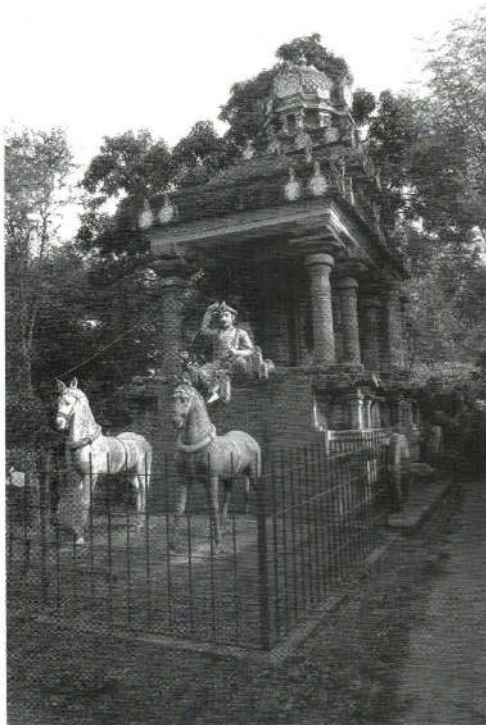
பெரியாழ்வார் திருமொழியில், ஓங்காரத்தின் உட்பொருள் எட்டெழுத்தாக விரியும் என்று பின்வரும் பாடலில் பாடியுள்ளார்.

மூன்று எழுத்து அதனை மூன்று எழுத்து அதனால்
மூன்று எழுத்து ஆக்கி மூன்று எழுத்தை
ஏன்று கொண்டு இருப்பார்க்கு இரக்கம் நன்கு உடைய
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை;
மூன்று அடி நிமிர்ந்து மூன்றினிற் தோன்றி
மூன்றினில் மூன்று உரு ஆனான்
கான் தடம் பொழில் சூழ் கங்கையின் கரைமேல்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே.

பெரியாழ்வார் திருமொழி: 400

(அகரம், உகரம், மகரம் என்று மூன்று எழுத்துக்களை ஓம் என்ற பிரணவமாக மூன்று எழுத்துக்களை உச்சரித்துக் கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு அவையே புருடோத்தமன் இருக்கும் இடமாகும். திரிவிக்கிரமனாய் மூன்றடியால் உலகை அளப்பதற்காக மூன்றடி குறளனாக உருவெடுத்தவன் பிரமா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று மூன்று உரு ஆனான். அவன் இருப்பது சோலைகள் சூழ்ந்த கங்கைக் கரையிலுள்ள கண்டம் என்ற கடிநகர் ஆகும்.)

சிவலிங்கம் இறைவனின் ரூப அரூப வடிவம் ஆகும். சிவலிங்கத்தில் மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. இலிங்கத்தின் பீடிகை சக்தி சொரூபமாகும். பாணம் மூன்று பகுதிகளை உடையது. அடியில் உள்ள பாகம் பிரம பாகம், நடுவில் எண்கோண வடிவில் உள்ளது விஷ்ணு பாகம், மேலே வட்ட வடிவில் உள்ளது உருத்திர பாகம், இதுவே பிரணவத்தின் அகர, உகர, மகர வடிவமாகும். இது ஜோதி சொரூபம் உடையது. சிவனை மட்டுமன்றி விஷ்ணுவையும் லிங்க வடிவில் பூஜிக்கும் தலங்களும் உள்ளன. எனவே, பிரணவ மந்திரம் சைவம், வைணவம் இரண்டுக்குமே மூல மந்திரமாகத் திகழ்வதை நாம் உணரலாம்.

7. சிவபெருமானின் அஜபா நடனம்

சிவபெருமான் தில்லையில் ஆடும் நடனம் ஆனந்த நடனம் ஆகும். அவர் திருவாசூரில் ஆடும் நடனம் அஜபா நடனம் ஆகும். தில்லையில் அவர் நடராஜர். திருவாசூரில் தியாகராஜர். தில்லையில் அவர் நின்று ஆடுகிறார். திருவாசூரில் அவர் இருந்து ஆடுகிறார். இதற்குக் காரணம் அவர் அமர்ந்திருப்பது திருமாலின் மார்பகத்தில். இந்த நடனம் திருமாலின் மூச்சுக்காற்றால் நிகழ்வதாகும். நடராஜரின் நடனம் போக நடனமாகும். அது இன்ப துன்பத்தை உயிர்கள் அனுபவிப்பதற்காக ஆடப்படுவது. உயிர்களின் தோற்றம், திதி, சங்காரம், திரோதானம், ஓடுக்கம் ஆகிய ஐந்தொழில்களுக்காக என்றென்றும் நிகழ்வது ஆனந்த நடனம்.

ஆனால் தியாகேசரின் அஜபா நடனம் முத்தி கொடுப்பது, பிறவித் துன்பத்தினின்றும் விடுவிப்பது, கந்தபுராணம் தட்ச காண்டத்தில் கந்த விரதப் படலத்தில் முசுகந்த மன்னனின் வரலாறு பேசப்படுகிறது. திருமால் தன் மகன் மன்மதன் இறந்த போது சிவபெருமானையும், உமையம்மையையும், முருகப் பெருமானையும் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமாக அமைத்து வேதாகம விதிமுறை தவறாது உண்மையான அன்புடன் வழிபட்டதால் மன்மதன் அருவுருவத்தோடு மீண்டு எழுந்தான். இதனால் மகிழ்ந்த திருமால் தான் வழிபட்ட சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் தன் மார்பில் வைத்துக் கொண்டு பலகாலமாகப் பாற்கடலில் பாம்பணையில் அறிதுயில் செய்தார். அதற்கான பாடல் வருமாறு:

நிற்பமற் றித்தீறம் நேயியான் முன்னைநாள்
அற்புடன் வழிபடும் அமலையைக் குமரனைத்
தற்பரக் கடவுளைத் தனதுமார் பிற்கொடே
பற்பகல் பணியின்மேல் பாற்கடல் துஞ்சினான்.

கந்தபுராணம் : 10045

திருமாலின் பெருமூச்சின் அசைவாலும் பெருமையுடைய பாம்பணையின் பெருமூச்சினாலும் பக்கத்தில் சூழ்ந்துள்ள பாற்கடல் அலைகளின் அசைவாலும் எல்லையற்ற ஆடலை உடையவரான சிவபெருமான் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாய் ஆடிய நடனமே அஜபாநடனம் ஆகும். அப்பாடல் வருமாறு:

நீடவே துயிலுமால் நெட்டுயிர்ப் பசைவினால்
பீடுசேர் நாகணைப் பேருயிர்ப் பசைவினால்

பாடுகூழ் தெண்திரைப் பாற்கடல் அசைவினால்
ஆடியே வைகீனார் அலகிலா ஆடலார்.

கந்தபுராணம் : 10046

திருமால் தம் மார்பில் இருந்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை இந்திரனுக்குக் கொடுத்தருள், திருமால் அறிவுரைப்படி முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி அதனை இந்திரனிடம் பெற்று திருவாளரில் எழுந்தருளச் செய்தான் என்பது கந்தபுராணம் கூறும் செய்தி.

இவ்வாறு திருமாலின் இதயத்தாமரையில் சிவபெருமான் ஆடும் நடனமே அஜபா நடனம். வெறும் மூச்சுக்காற்று மட்டுமே அந்த நடனத்துக்குப் போதாது. ஒன்றிய சிந்தை வேண்டும். நம் இதயத்திலும் சிவபெருமான் குடிகொண்டுள்ளான். அதை உணர்ந்து நம் மூச்சுக்காற்று ஒவ்வொன்றிலும் அவனுடைய பெயர் உச்சரிக்கப்படுமானால் நம் இதயத்திலும் சிவபெருமானின் அஜபா நடனம் தொடரும்.

திருவாளரில் தியாகராசர் அனைவருக்கும் முத்தியளிக்கிறார். இதனால் திருவாளர்ப் பிறந்தார் அனைவருக்குமே இந்த புண்ணியம் வாய்த்து உள்ளது. சிந்தை இடையறா அன்பு இருந்தால் நமக்கும் தியாகராசரின் அருள் கிட்டும். இதற்கு வழிகாட்டிய முதல்வர் திருமாலே என்பதை உணர்ந்து அவரை வழிபடுவோமாக.

8. தோத்திரம் தந்த சாத்திரம்

ஒரு மொழியில் இலக்கியம் தோன்றிய பின்னரே இலக்கணம் தோன்றும் என்பது மரபு. அதைப் போன்றே மெய்யியலில் தோத்திரங்கள் முதலில் தோன்றி, அதிலிருந்து சாத்திரங்கள் தோன்றுவதை வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகிறது.

தமிழ்ச் சைவம் சங்க காலம் தொடங்கி தமிழ்நாட்டில் பயின்று வந்துள்ளமையை சங்க இலக்கியங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. சைவ மூவர் முதலிகள் அருளிய தேவாரமும், மணிவாசகர் அருளிய திருவாசகமும், மற்ற அருளாளர்களின் பனுவல்களும் பன்னிரு திருமுறைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. தேவார மூவர் முதலிகளின் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு என்றும், மணிவாசகரின் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்றும், பெரிய புராணமாகிய பன்னிரண்டாம் திருமுறையை அருளிய சேக்கிழார் பெருமானின் காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டு என்றும் வரலாற்று அறிஞர்கள் காலநிர்ணயம் செய்துள்ளனர்.

பன்னிருதிருமுறைகளும் சிவபெருமான் சிறப்பையும், பெருமையையும், வீரச்செயல்களையும் கூறுவதோடு, சமயக்கொள்கைகளையும் ஆங்காங்கே நவிலத் தவறவில்லை. வேதாந்தம் வடமொழியில் அமைந்த நூல்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ச் சைவம் என்று போற்றப்படும் சைவ சித்தாந்தம் பல நிலைகளில் வேதாந்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அறிவியல் அடிப்படையில் அது தனித்தன்மை பெற்றுத் திகழ்கிறது. பன்னிரு திருமுறைகளின் பிழிவாக சைவ சித்தாந்தம் திகழ்கிறது.

சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்குவனவாகப் பதினான்கு சாத்திரங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவை கி.பி.1148 முதலாக 1313 வரை இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் விவரம் வருமாறு.

1. 1147 திருவந்தியார் - திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்
இயற்றிய 45 பாடல்கள்.
2. 1177 திருக்களிற்றுப்படியார் - திருக்கடவூர் உய்யவந்த
தேவநாயனார் இயற்றிய 100 பாடல்கள்
3. 1221 சிவஞானபோதம் - மெய்கண்ட தேவர் இயற்றிய 12
சூத்திரங்களையும் 80 உதாரண வெண்பாக்களையும்
கொண்டது.
4. 1253 சிவஞானசித்தியார் - அருள் நந்திசிவம் இயற்றியது. பரபக்கம்
301 பாடல்கள்; சுபக்கம் 328 பாடல்கள்.

5. 1254 இருபா இருபஃது - அருள் நந்திசிவம் இயற்றிய 20 பாடல்கள்.
6. 1255 உண்மை விளக்கம் - மனவாசகம் கடந்தார் இயற்றிய 55 பாடல்கள்
7. 1306 சிவப்பிரகாசம் - உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய 100 பாடல்கள்.
8. 1307 திருவருட்பயன் - உமாபதிசிவாசாரியார் இயற்றிய 100 பாடல்கள்.
9. 1308 வினா வெண்பா - உமாபதிசிவசாரியார் இயற்றிய 13 வெண்பாக்கள்.
10. 1309 போற்றிப்பஃறொடை - உமாபதிசிவாசாரியார் இயற்றிய 95 கண்ணிகள்.
11. 1309 நெஞ்சு விடுதூது - உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய 125 கண்ணிகள்.
12. 1309 கொடிக்கவி - உமாபதிசிவாசாரியார் இயற்றிய 4 பாடல்கள்.
13. 1312 உண்மை நெறி விளக்கம் - உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய 6 பாடல்கள்.
14. 1313 சங்கற்ப நிராகரணம் - உமாபதிசிவாசாரியார் இயற்றிய 13 அகவல்கள்.

சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கினுக்கும் மணிமுடியாகத் திகழ்வது மெய்கண்ட தேவர் இயற்றிய சிவஞான போதமே ஆகும். இதனால் தான் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கினையுமே மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கின்றனர்.

சைவசித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பெரும் கொள்கைகளாலானது. பதியானவர் சிவன். இவர் அருவானவர், உருவானவர், அருவுருவானவர். இவர் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்து தொழில்களையும் இயற்றுபவர். இதற்காக பல ரூபங்களை மேற்கொள்பவர். பசு என்பது ஆன்மா (உயிர்கள்). உயிர்கள் எண்ணில. அவை மூன்று நிலைகளில் இருக்கும். கேவல நிலையில் உயிர்கள் உறக்க நிலையில் இருக்கும். சகல நிலையில் ஆன்மா (உயிர்) தனு, கரண, புவன, போகங்களைப் பிறவிகள் எடுத்து அனுபவிக்கும். முத்தி நிலையில் சிவபெருமானோடு நீங்கா நிலை பெறும். பாசம் என்பது மூன்று வகைப்படும். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன அவை. இந்த உலகம் மாயையிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டது. ஆன்மாவுக்கு தனு, கரண, புவன போகங்களை மாயையிலிருந்தே சிவபெருமான் அருளுகிறார். ஆன்மா பாசத்தால் கட்டுண்டிருப்பது. பாசத் தளையை அறுத்துக் கொண்டு பதியுடன் சேருவதே ஆன்மாவின் லட்சியமாக

இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிறவித் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து கொண்டேதான் இருக்க வேண்டும்.

இத்தத்துவங்களையெல்லாம் திருமுறைகள் பேசக் காண்கிறோம். திருமுறைகள் சிவபெருமானைப் போற்றிப் பாடுவதற்காக அருளாளர்கள் அருளியவை.

அருளாளர்கள் பக்திப் பாடல்களை சைவத் திருத்தலங்களில் பாடியுள்ளனர். இத்திருக்கோயில்கள் தமிழ்நாடு முழுவதும் உள்ளன. பிற மாநிலங்களிலும் உள்ளன. இலங்கையிலும் உள்ளன. சிவபெருமான் கயிலை வாசர், அவர் மூர்த்தங்கள் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் அருளாளர்கள் இசைப் பாடல்கள்இசைத்து உள்ளனர். அப்பாடல்களில்தாம் சைவ சித்தாந்தத்துக்கான கருத்துக்கள் பொதிந்து உள்ளன.

சைவ சித்தாந்தம் பஞ்ச பூதங்களைப் பற்றியும் அட்ட மூர்த்தி பற்றியும் பேசுகிறது. பஞ்ச பூதங்களாவன: நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம், ஆகியவையாகும். இவற்றோடு சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா ஆகிய மூன்றும் சேரும்போது அட்ட மூர்த்தியாகிறது. சிவபெருமானின் தோற்றங்களே இவை என்பது அருளாளர்களின் கருத்தாகும். இவைபற்றி சில பாடல்களைக் காண்போம்.

ஈறாய்முத லொன்றாயிரு பெண்ணாண்குண மூன்றாய்
மாறா மறை நான்காய்வரு பூதம்மவை யைந்தாய்
ஆறார்குவை யேழோசையொ டெட்டுத் திசைதானாய்
வேறாயுட னானானிடம் வீழிம்மிழ லையே. (1:11:2)

இது திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் (முதல் திருமுறை). மற்றொரு பாடலிலும் இதனைக் காண்போம்.

மண்ணும்புன லுயிரும்வரு காற்றுஞ்சுடர் மூன்றும்
விண்ணும்முழு தானானிடம் வீழிம்மிழ லையே. (1:11:4)

திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்திலும் பஞ்ச பூதங்களையும், அட்டமூர்த்தியையும் போற்றிப் பாடல்கள் உள்ளன. மாதிரிக்கு ஒன்று காண்போம்.

விரிகதிர் ஞாயி றல்லர் மதியல்லர் வேத
விதியல்லர் விண்ணு நிலனும்
திரிதரு வாயு வல்லர் செறுதீயு மல்லர்
தெளிதரு நீரு மல்லர் தெரியில்
அரிதரு கண்ணி யாளை யொருபாகமாக

வருள்கார ணத்தில் வருவார்
எரியர வார மார்ப ரிமையாரு மல்ல

ரிமைப்பாரு மல்ல ரிவரே. (4:8:2)

அடுத்து சுந்தரர் தேவாரத்தில் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஊனாய்உயி ரானாய்உட லானாய் உலகானாய்
வானாய்நில னானாய்கட லானாய் மலையானாய்
தேனார்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்

நல்லூரருட்டுறையுள்

ஆனாய் உனக் காளாய் இனிஅல்லேன்என லாமே. (7:1:7)

மணிவாசகர் அருளிய திருவாசகத்தில் பின்வரும் பாடல் பலராலும்
இசைக்கப்படும் ஒரு பாடலாகும்.

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யான்என தென்றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

மேற்கண்ட தோத்திரங்களில் கூறப்பட்ட தத்துவத்தை சாத்திரமாகிய
திருக்களிற்றுப்படியார் பின்வருமாறு செப்துகிறது.

நின்றபடி நின்றவர்கட கன்றி நிறந்தெரியா
மன்றினுள்நின் றாடல் மகிழ்ந்தானும் - சென்றுடனே
எண்ணுறும் ஐம் பூதமுதல் எட்டுருவாய் நின்றானும்
பெண்ணுறநின் றாடும் பிரான். (83)

திருவாசகத்தில் மணிவாசகர் “ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க”
என்று சிவபுராணத்தில் போற்றுகிறார். இதையே சாத்திரமாகிய திருவுந்தியார்
பின்வருமாறு விளக்குகிறது.

ஏகனும்ஆகி அநேகனும் ஆனவன்
நாதனும் ஆனான்என் றுந்தீபற
நம்மையே ஆண்டான் என் றுந்தீபற. (5)

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் “நக்கர்தம் நாமம்
நமச்சிவாயவென்பார், நல்லரே” (3:9:9) என்று போற்றுகிறார்.

திருவாசகத்தின் தொடக்கமே “நமச்சிவாய வாஅழக நாதன் தான்
வாழ்க” என்று திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை பேசுகிறது.

திருவுந்தியார் இதனையே சாத்திரமாகக் காட்டுகிறது.

அஞ்சே அஞ்சாக அறிவே அறிவாகத்
 துஞ்சா துணர்ந்திருத் துந்தீபற
 துய்ய பொருள்ஈ தென்றுந்தீபற. (10)
 திருக்களிற்றுப்படியாரும் இதனையே சாற்றுகிறது:

அஞ்செழுத்து மேயம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால்
 அஞ்செழுத்தை யாறாகப் பெற்றறிந் - தஞ்செழுத்தை
 யோதப்புக்குள்ள மதியுங் கெடினுமை கோன்
 கேதமற வந்தளிக்குங் கேள். (25)

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் சிவபெருமானை “முற்றும்
 வெண்ணீறணிந்த திரு மேனியன் மும்மையினான்” (3:62:8) என்று
 குறிப்பிடுகிறார். இங்கு மும்மையினான் என்ற சொல் உருவம், அருவம்,
 அருவுருவம் ஆகிய சிவபெருமான் மேனியைக் குறிப்பதாகும். இதனைச்
 சாத்திரமாகிய சிவஞானசித்தியார் (சுபக்கம்) பாடல் 55 பின்வருமாறு
 குறிப்பிடுகிறது.

உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலும் உருவிறந்த
 அருமேனி யதுவுங் கண்டோம் அருவுரு வானபோது
 திருமேனி யுபயம் பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்று நந்தங்
 கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு காணே.

சேக்கிழார் அருளிய பெரிய புராணத்தில் 63 நாயன்மார்களின் வரலாறு
 கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வரலாறுகள் சைவ சிந்தாந்தத்தை வாழ்வியல் முறையில்
 தெரிவிப்பனவாகும். எனவே அவர்கள் வரலாற்றை சாத்திர நூல்கள்
 எடுத்துக்காட்டுகளாக இயம்பியுள்ளன. மேலும் புராண வரலாறுகளும் சாத்திர
 எடுத்துக்காட்டுகளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

திருவானைக்கா திருத்தலத்தில் வெண்நாவல் மரத்தடியில் பாதுகாவல்
 இல்லாத இடத்தில் நிழல் இன்றி இருந்தபோது ஒரு சிலந்தி தன் நூலால் பந்தல்
 செய்து அதன்மீது நாவல் இலைகளைப் பரப்பி நிழல் செய்தது. சிவபெருமான்
 இதனால் மகிழ்ந்து அடுத்த பிறனியில் அதனை சோழ மன்னனாக்கி நாடாள்
 வைத்தார். இதனைத் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தின் பின்வரும் பாடல் மூலம்
 அறியலாம்.

அரணிலா வெளிய நாவ லருநிழ லாக வீசன்
 வரணிய லாகித் தன்வாய் நூலினாற் பந்தர் செய்ய
 முரணிலாச் சிலந்தி தன்னை முடியுடை மன்ன னாக்கித்
 தரணிதா னாள் வைத்தார் சாய்க்காடு மேவி னாரே (4:65:3)
 ஆறாம் திருமுறையிலும் இச்செய்தி பேசப்பட்டுள்ளது.

திருவானைக் காவிலோர் சிலந்திக் கந்நாள்

கோச்சோழர் குலத்தரசு கொடுத்தார் போலும் (6:75:8)

என்பது அப்பாடலின் அடிகளாகும்.

இந்த வரலாற்றைச் சாத்திர நூலான சிவஞான சித்தியார் (சுபக்கம்) 44 ஆம் பாடல் உயிர்கள் அச்சுமாரிப் பிறக்கும் என்னும் மறுபிறப்புத் தத்துவத்தைப் பின்வருமாறு உரைக்கிறது.

அகலியை கல்லதானாள்

அரிபல பிறவி யானான்

பகலவன் குலத்தில் தோன்றிப்

பாரெலா முழுது மாண்டு

நிகரிலா வரசு னாகுஞ்

சிலந்திநீ டுலகம் போற்றச்

சுகமதி லெலிதா னன்றோ

மாவலி யாய்த்துத் தானே.

இப்பாடலில் கோச்செங்கணான் வரலாறு மட்டுமின்றி, அகலிகை வரலாறு, திருமாலின் தசாவதாரம், மகாபலி சக்கரவர்த்தி வரலாறு எல்லாம் காட்டப்பட்டு உள்ளன.

மற்றொரு தோத்திரப் பாடல் சாத்திரமாக உருவெடுத்திப்பதைக் காண்போம். திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் ஒரு புராண நிகழ்வு கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு: அழகுமிக்க நங்கையாகிய உமையம்மை விளையாட்டாக சிவபெருமான் கண்களைப் பொத்தினாள். (சிவபெருமானின் இரு கண்கள் சூரியனும், சந்திரனும் ஆகும்). இதனால் ஏழு உலகங்களும் இருண்டன. சிவபெருமான் தம்முடைய நெற்றிக்கண்ணாகிய தீவிழியை விழிப்ப உலகில் ஒளி சூழ்ந்தது. இதனைக் கண்ட உமை அச்சமுற்று தன் கைகளை விலக்கிக் கொண்டாள். பின்னர் பழையபடி சிவபெருமான் கண்கள் திறக்க உலகைப் பழையபடி ஒளி சூழ்ந்தது. இந்நிகழ்வைக் குறிக்கும் திருமுறைப் பாடலைக் காண்போம்.

நலமலி மங்கைநங்கை விளையாடி யோடி

நயனத்தலங்கள் கரமா

உலகினை யேழுமுற்று மிருண்மூடமூட

விருளோட நெற்றி யொருகண்

அலர்தர வஞ்சிமற்றை நயனங்கைவிட்டு

மடவாளிறைஞ்ச மதிபோல்

அலர்தரு சோதிபோல வலர்வித்தமுக்க

ணவனா நமக்கொர் சரணே (4:14:8)

இதே நிகழ்வை சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

மலைமடந்தை விளையாடி வளையாடு கரத்தான்

மகீழ்ந்தவள்கண் புதைத்தனுமே வல்லிருளாய் எல்லாம்

உலகுடன்றான் மூடவிருள் ஓடும்வகை நெற்றி

ஒற்றைக்கண் படைத்துகந்த உத்தமனூர் வினவில்,

அலைஅடைந்த புனல்பெருகி யானைமருப் பிடறி

அகிலொடுசந் துந்திவரும் அரிசிவின்தென் கரைமேல்

கலையடைந்து கலிகடியந் தணர்ஓமப் புகையால்

கணமுகில்போன் றணிகிளருங் கலயநல்லூர் கானே

(7:16:4)

இந்நிகழ்வை சிவஞானசித்தியார், முதல்வன் அசிந்திதன் என்னும் சுருதி, புராணங்கள் என்ற பகுதியில் பின்வருமாறு சாத்திரமாக்கி உள்ளது.

நாயகன் கண்ண யப்பா

னாயகி புதைப்ப வெங்கும்

பாயிரு ளாகி மூடப்

பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்

தூய நேத் திரத்தி னாலே

சுடரொளி கொடுத்த பண்பின்

தேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ்

சிவனுருத் தேச தென்னார் (52)

பன்னிரு திருமுறைகளிலும் நாம் காணக்கூடிய ஒரு புராண நிகழ்வு, மார்க்கண்டேயரைக் காலன் பதினாறு வயது முடிவில் உயிரைப் பற்ற வரும் போது மார்க்கண்டேயர் சிவலிங்கத்தை அணைத்துக்கொள்ள, எனினும் காலன் தன் பாசக் கயிற்றை வீசியபோது சிவலிங்கத்திலிருந்து சிவபெருமான் வெளிவந்து காலனையே காலால் உதைத்து மாளச்செய்த செயலாகும். இதுபற்றி பன்னிரு திருமுறைகளிலும் 409 பாடல்கள் உள்ளன. ஒரே ஒரு பாடலை எடுத்துக்காட்டாகக் காண்போம்.

தோடுலா மலர்கள் தூவித்

தொழுதெழு மார்க்கண் டேயன்

வீடுநா ளணுகிற் றென்று

மெய்கொள்வான் வந்த காலன்

பாடுதான் செலனு மஞ்சிப்

பாதமே சரண மென்னச்

சாடினார் காலன் மாளச்

சாய்க்காடு மேவி னாரே

(4:65:1)

இந்நிகழ்வில் இறைவன் பாதமே சரணம் என்று மார்க்கண்டேயர் இறைவனிடம் சரண அடைந்ததால் அவரைக் காத்தல் இறைவன் கடனாயிற்று. சிவஞானபோதம் பத்தாம் சூத்திரத்திற்கான உதாரண வெண்பா வருமாறு:

சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாதல்

சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச் - சார்ந்தடியார்

தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த

லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு.

எனவே, இறைவன் பாதம் நண்ணினாரின் வினை அவனருளால் எரிகதிரின் முன் இருள்போல நீங்கும், ஏனென்றால், தம்மைச் சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாகும்.

சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றை சிறப்பாகப் பெரியபுராணம் பேசும். திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் மூன்றாம் திருமுறையில் திருச்செங்காட்டங்குடி பதிகத்தில் எல்லாப் பாடல்களிலும் சிறுத்தொண்டர் சிறப்பைப் பாடியுள்ளார்.

சீராளன் சிறுத்தொண்டன் செங்காட்டங் குடிமேய

பேராளன் பெருமான்ற னருளொருநாட பெறலாமே (3:63:8)

என்ற பாடல்கள் சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றைச் செப்புகிறது. சிறுத்தொண்டரை சோதிக்க பைரவராக சிவபெருமான் வந்து பிள்ளைக் கறி கேட்க சிறுத்தொண்டர் தம் மகவாகிய சீராளனைப் பிள்ளைக் கறியமுதாகச் செய்து படைத்ததையும், சிவபெருமான் அனைவருக்கும் முத்தியளித்த தன்மையும் விரிவாகப் பெரிய புராணத்தில் காணலாம். திருக்களிற்றுப் படியாரில் இதை “சாதனம்” என்ற தலைப்பில் பாடலாகக் காணலாம்.

வரங்கள் தரும் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்

கரங்களினால் அன்றுகறி யாக்க - இரங்காதே

கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை

வல்வினையே என்றது நாம் மற்று.

இதேபோன்று சண்டீசருடைய வரலாறு பெரியபுராணத்தில் உள்ளது போன்றே மற்ற திருமுறைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பாடல் ஒன்றைக் காண்போம்.

பீரடைந்த பாலதாட்டப் பேணாத வன்றாதை

வேரடைந்து பாய்ந்ததானை வேர்த்தடிந் தான்றனக்குத்

தாரடைந்த மாலைகூட்டித் தலைமைவ குத்ததென்னே
சீரடைந்த கோயின்மல்கு சேய்குலூர் மேயவனே. (1:48:7)

இப்பாடலில், பசுவின் முலைக்காம்பில் தானாக வழிந்த பாலை சேகரித்து, சண்டிசர் மண்ணியாற்றில் மணலால் லிங்கம் தாபித்து பாலபிடேகம் செய்ததைப் பொறுக்காத அவர் தந்தை பால்குடத்தைக் காலால் உதைக்கவும் சண்டிசர் அருகிருந்த ஒரு கோலால் தந்தை காவில் ஓச்ச, அது மழுவாக மாறி காலைத் துண்டித்ததையும், சிவபெருமான் சண்டிசர், பக்தியை மெச்சி அவரை சிவகணங்களின் தலைவராக்கித் தலையில் கொன்றை மலர்க் கண்ணி கூடியதையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இதனைத் திருவுந்தியார் பின்வருமாறு சாத்திரமாக்கியுள்ளது.

பாதகம் என்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் - சேதிப்பக்
கண்டிசர் தாமாம் பாசளித்தார் கண்டாயே
சண்டிசர் தன் செயலால் தான். (19)

ஞானசொருபாகாரமாகிய சிவனைப் பெற்ற செல்வர்களின் செயற்கரிய செயலைத் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்பாடியார் பாடல்கள் விளம்புகின்றன. இதற்கு மூலமான திருவுந்தியார் பாடல் வருமாறு.

உள்ளம் உருகி உடன் ஆவர் அல்லது
தெள்ள அரியர் என்றுந்தீபற
சிற்பரச் செல்வர் என்றுந்தீபற. (7)
திருக்களிற்றுப்படியாரும் இதனையே விரித்து உரைக்கிறது.

உள்ள முதலனைத்தும் ஒன்ற உருகவரில்
உள்ளம் உருகவந் துன்னுடனாம் - தெள்ளி
உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும்
புணர்வர நில்லாப் பொருள். (14)

கண்ணப்ப நாயனாரின் பக்தி அளவிடற்கரியது. மணிவாசகர் தம் திருவாசகத்தில் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வாண்கருணைச்
சுண்ணப் பொன்றீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

கண்ணப்பனைப்போலத் தாம் அன்பு செய்ய முடியவில்லை என்றாலும் இறைவர் அருள் செய்தார் என்பது இப்பாடலில் கூறப்பட்ட செய்தி. கண்ணப்பர் வரலாற்றை முழுவதும் மற்றொரு திருவாசகப் பாடல் கூறுகிறது.

பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற
 பூசனைகள் போல் விளங்கச்
 செருப்புற்ற சீரடி
 வாய்க்கலசம் ஊனமுதம்
 விருப்புற்று வேடனார்
 சேடெறிய மெய்குளிர்ந்தங்
 கருடபெற்ற நின்றவா
 தோணோக்க மாடாமோ. (317)

பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்பர் புராணத்தைப் படித்தோமென்றால் கண்ணப்பரின் தன்னை மறந்த நிலையும், அளவற்ற பக்தியும், ஆகம நெறிகளுக்கு மாறான கிரியைகளை அவர் ஆற்றியதும், அன்பு ஒன்றே மீதூர்ந்து நின்றதையும் அறியலாகும். இவர் வரலாறும் திருக்களிற்றுப்படியாரில் சாத்திரமாக உள்ளது.

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை என்றமையால்
 கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பதனைக் - கண்ணப்பர்
 தாமறிதல் காளத்தி யார்அறிதல் அல்லதுமற்
 றாரறியும் அன்பன் றது. (52)

உயிர்களின் நிலை பாசத்தால் கட்டுண்டிருப்பது. அதிலிருந்து அறுபட்டு தலைவன் தாள் சேருவதே முத்தி நிலையாகும். இதனை எய்துவதே உயிர்களின் முழுமையான விடுதலையாகும். திருநாவுக்கரசர் பெருமான் தம்முடைய தேவாரத்தில் ஒரு பாடலில் இறைவன் திருப்பெயரைக் கேட்டவுடன் வசமிழுந்து தலையன்புடையளாய தலைவி ஒருத்தி அறத்தொடு நின்றதாக சத்திநிபாதத்து உத்தமர் நிலையை விளக்கி அருளியுள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு:

முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்
 மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
 பின்னை யவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
 பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள்
 அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
 அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
 தன்னை மறந்தாள்தன் நாமங் கெட்டாள்
 தலப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தானே. (6:25:7)

இப்பாடலில் சத்திநிபாதத்தவரது நிலையை உரைக்குமிடத்து, நாமங்கேட்டல், வண்ணங்கேட்டல், ஆரூர் கேட்டல், பிச்சியாதல் ஆகிய நான்கினையும் முறையே கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல்

என்னும் நான்குமாகவும், பின்னர் உள்ளவை அணைந்தோர் தன்மையாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது. சித்தாந்த சாத்திரங்களின் மணிமுடியாகத் திகழும் சிவஞான போதத்தின் பதினோராம் சூத்திரம் இதனைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறது.

காணும் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்

காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்

அயரா வன்பின் அரன்கழல் செலுமே.

அரன்கழல் சேர்தல்தான் இறுதிநிலை. இது எளிதானதன்று. இது பின்வரும் உதாரண வெண்பாவில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மன்னு மிருளை மதிதுரந்த வாறன்பின்

மன்னு மரனே மலந்துரந்து - தன்னின்

வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்

சலிப்பில் விகாரியலன் றான்.

காந்தம் இரும்பை வலித்து இழுத்தல் போன்று, அவன் அருளால்தான் அவன்தான் சேரமுடியும்.

கண்ணப்ப நாயனார் காளத்தி மலையில் உள்ள குடுமித்தேவர் திருவுருவைக் கும்பிடச் செல்லும்போது நிகழ்ந்ததை இவ்வாறு சேக்கிழார் பெருமான் விவரிக்கிறார்.

திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணாமுன்னே

அங்கணர் கருணை கூர்ந்த அருட்டிரு நோக்கம் எய்தத்

தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட்டகல நீங்கிப்

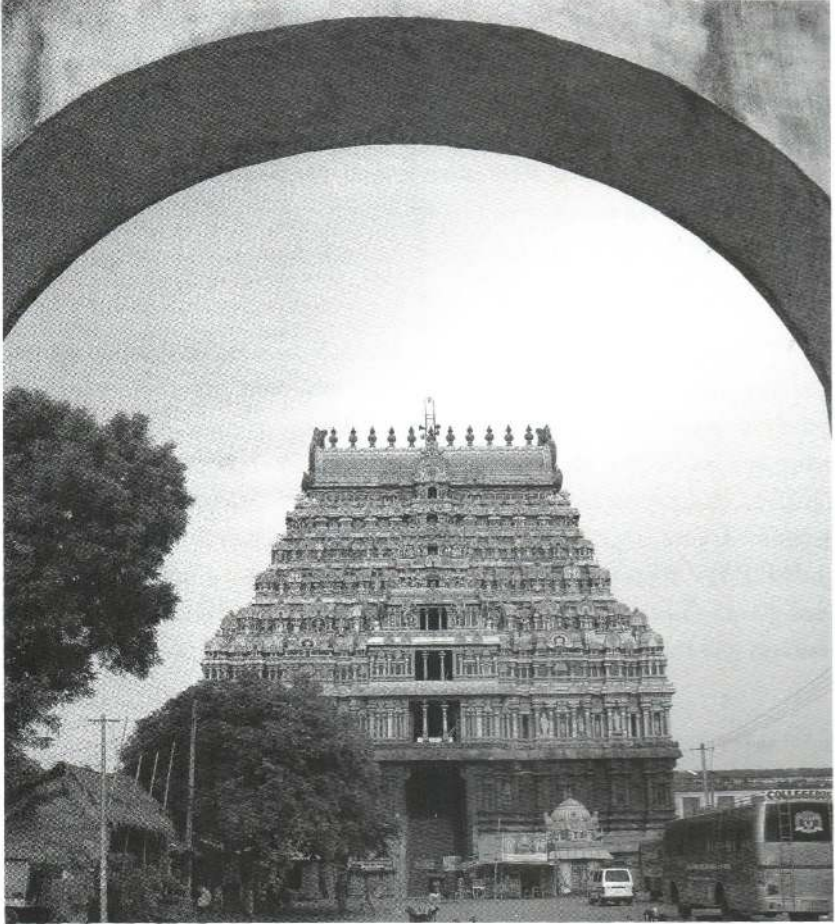
பொங்கிய ஒளியின் நீழல் பொருவில்அன் புருவம் ஆனார்.

கண்ணப்ப நாயனாருக்கு மலை ஏறும்போதே சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்து விட்டது. “காளத்தி முதல்வனார் அருள்நோக்கால் இன்புறு வேதகத்து இரும்பு பொன்னானாற்போல் யாக்கைத் தன் பரிசும் வினை இரண்டும் சாரும் மலமூன்றும் அற அன்புப்பிழம்பாய்த் திரிந்தார்” என்று சேக்கிழார் பெருமான் விளக்கியுள்ளார்.

இந்த நிலையைத்தானே சிவஞான போதம் பதினோராம் சூத்திரத்தின் “அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே” என்ற அடி உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு சாத்திரங்களின் உட்பொருளை உணர்ந்து கொள்ள நாம் தோத்திரங்களை நன்கு பயில வேண்டும். தோத்திரங்களில் ஆழங்கால் பட்டவர்களுக்கு சாத்திரம் எளிதில் விளங்கும். ஏனெனில் தோத்திரங்கள் தந்தவையே சாத்திரங்களாகும்.

தோத்திரங்களின் வேர் வேத, ஆகம, இதிகாச, புராணங்களில் பரவியிருப்பதால் சாத்திரங்களும் அவற்றின் பிழிவையே நமக்கு வழங்குவதை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். எனவே தோத்திரங்களை ஓதுவதே, சாத்திரம் பயிலுவோருக்குப் புரிதலை ஏற்படுத்திப் பயன் விளைவிக்கும். “சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிகீழ்ப் பல்லோரும் ஏத்தப்பணிந்து.”

9. பகவத்கீதை

சிவபெருமான் வேதத்தை அருளினார், திருமால் கிருஷ்ணனாக வந்து பகவத்கீதையை அருளினார். அமெரிக்காவில் செனட் உறுப்பினர் ஒருவர் இந்திய வம்சாவளியில் வந்தவர் கீதையை வைத்து உறுதிமொழி எடுத்தார். பகவத்கீதை பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளது. பாரதியார் பகவத்கீதையை தமிழில் அழகாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். அந்நூலில் அவர் தந்துள்ள முன்னுரை அற்புதமானது. அதிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்குக் காண்போம்.

“வேதத்தின் கொள்கைகளை விளக்கும் பொருட்டாகவே பகவத்கீதை செய்யப்பட்டது. ரிக் வேதத்திலுள்ள புருஷ ஸூக்தம் சொல்லுகிறது, ‘இஃதெல்லாம் கடவுள்’ என்று. இந்தக் கருத்தையாடடியே கீதையிலும் பகவான், எவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவில் எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறானோ, அவனே காட்சியுடையான் என்கிறார்.”

***

“அமிர்த சாஸ்திரம் - அதாவது சாகாமவிருக்க வழிகற்றுக் கொடுக்கும் சாஸ்திரமாகிய பகவத்கீதையைச் சிலர் கொலை நூலாகப் பாவனை செய்கிறார்கள். துரியோதனாதிகளைக் கொல்லும்படி அர்ஜுனனைத் தூண்டுவதற்காகவே, இந்தப் பதினெட்டு அத்தியாயமும் கண்ணபிரானால் கூறப்பட்டனவாதலால், இது கொலைக்குத் தூண்டுவதையே தனி நோக்கமாகவுடைய நூலென்று சிலர் பேசுகிறார்கள். கொலை செய்யச் சொல்ல வந்தவிடத்தே, இத்தனை வேதாந்தமும், இத்தனை சதவ குணமும், இத்தனை துக்க நிவர்த்தியும், இத்தனை சாகாதிருக்க வழியும் பேசப்படுவ தென்னே என்பதை அச்சில மூடர் கருதுகின்றிலர்.”

“துரியோதனாதியர் காமக் குரோதங்கள்; அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா; ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பரமாத்மா.”

“இந்த ரகசியம் அறியாதவருக்குப் பகவத்கீதை ஒருபோதும் அர்த்தமாகாது.”

***

“ஹிந்துக்களாலே ஹிந்து தர்மத்தின் மூன்று ஆதார நிதிகளாகக் கருதப்படும் பிரஸ்தான திரயங்களாகிய உபநிஷத், பகவத்கீதை, வேதாந்த சூத்திரம் - என்பவற்றுள் கீதை இரண்டாவதென்பதை இந்தச் சில மூடர் மறந்து

விடுகின்றனர். இதற்கு - அதாவது பகவத்கீதைக்கு - சங்கரர், ராமானுஜாசாரியர், மத்வாசாரியர் என்ற மூன்று மத ஸ்தாபகா சாரியரும் வியாக்கியானமெழுதி, இதனை ஹிந்து தர்மத்தின் ஆதாரக் கற்களில் ஒன்றாக நாட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த மூடர் அறிகின்றிலர். கொலைக்குத் தூண்டும் நூலொன்றுக்கு சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் எழுதுவதென்றால், அஃது எத்தனை விநோதமாக இருக்குமென்பதைக் கருதித் தம்மைத் தாமே நகைக்குந் திறமையிலர்.”

***

“ஈசனைச் சரணாகதி அடைந்து இகலோகத்தில் மோகூடி சாம்ராஜ்யத்தை எய்தி நிகரற்ற ஆனந்தக் களியில் மூழ்கி வாழும்படி வழிகாட்டுவதே பகவத்கீதையின் முக்கிய நோக்கம். ஆதலால், இஃது கர்மசாஸ்திரம்; இஃது பக்தி சாஸ்திரம்; இஃது யோக சாஸ்திரம்; இஃது ஞான சாஸ்திரம்; இஃது மோகூடி சாஸ்திரம்; இஃது அமரத்துவ சாஸ்திரம்.”

***

“கடவுள் எங்குமிருக்கிறார். எப்போதுமிருக்கிறார். யாதுமாவார். எனினும், தனி உயிருக்கு இன்பமும் துன்பமும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஜீவர்கள் அஞ்ஞானத்தாலேதான் துன்பங்களேற்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களென்பது மெய்யே. அவர்களுக்கு யதார்த்தத்தில் தீமைகளேனும் துன்பங்களேனும் இல்லை என்பது மெய்யே.”

“ஆனாலும் அந்த அஞ்ஞானம் ஒரு தீங்குதானே? அதைத் தொலைக்கத்தானே வேண்டும்? மனத்தைக் கட்டுதல், மனத்தை வெல்லுதல் என்பதெல்லாம் அஞ்ஞானத்தைத் தொலைத்தல் என்ற பொருளன்றி வேறு பொருள் இலதாம்.”

***

“உலகமெல்லாம் கடவுள் மயம் என்ற உண்மையான வேதாந்தத்தைக் கீதை ஆதாரமாக உடையது. மாயை பொய்யில்லை. பொய் தோன்றாது, பின் மாறுகிறதேயெனில், மாறுதல் மாயையின் இயற்கை. மாயை பொய்யில்லை. அது கடவுளின் திருமேனி. இங்கு தீமைகள் வென்றொழித்தற்குரியன. நன்மைகள் செய்தற்கும் எய்துதற்கும் உரியன. சரணாகதியால் - கடவுளிடம் தீராத மாறாத பக்தியால் - யோகத்தை எய்துவீர்கள். எல்லா ஜீவர்களையும் சமமாகக் கருதக் கடவீர்கள். அதனால் விடுதலையடைவீர்கள். சத்திய விரதத்தால் ஆனந்தத்தை அடைவீர்கள். இல்லறத் தூய்மையால் ஈரத்தன்மை அடைவீர்கள்.”

“இந்த மகத்தான உண்மையையே கீதை உபதேசிக்கிறது.”

இனி, பாரதியார் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் கொடுத்துள்ள முன்னுரையையும், அவர் மொழிபெயர்ப்பில் தந்துள்ள சில சுலோகங்களையும் காண்போம்.

1. அர்ஜுன விஷாத யோகம்

“குருகேஷத்திரப் போர் நடக்கையிலே கண்ணில்லாத திருதராஷ்டிர ராஜன் தான் அங்கு செல்லக் கூடாமையால் அஸ்தினாபுரத்தில் தனதரண்மனையில் இருந்து கொண்டே போர்க்களத்தில் நடக்கும் செய்திகளைத் தனக்குச் சொல்லும்படி சஞ்ஜயன் என்ற மந்திரியை நியமிக்கிறான். வேத வியாசரூளால் ஞான தீருஷ்டி பெற்றவனாய் சஞ்ஜயன் போர்க்களத்துச் செய்திகளை திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லுகிறான். கண்ணனுக்கும் பார்த்தனுக்கும் போர்த் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையை சஞ்ஜயன் கூறுவதாகச் சமைக்கப்பட்ட பகவத்கீதைக்கு இந்த முதலத்தியாயம் பாயிரமாகக் கருதத் தகும்.”

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:

(45) அந்தோ! அரசுவின்பத்தை விழைந்து சுற்றத்தாரைக் கொல்ல முற்படும் நாம் பெரிய பாவஞ் செய்யத் தலைபட்டோம்!

(46) கையிலாயுதமில்லாமல், எதிர்க்காமல் நிற்குமென்னை இந்த திருதராஷ்டிரக் கூட்டத்தார் ஆயுதபாணிகளாய்ப் போரில் மடித்துவிடலும் அது எனக்குப் பெரிய நன்மையேயாகும்.

சஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்:

(47) செருக்களத்தில் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பார்த்தன் அம்புகளையும் வில்லையும் எறிந்து போட்டுத் துயரில் மூழ்கிய மனத்தனாய்த் தேர்ப் பீடத்தின் மேலூட்கார்ந்து கொண்டான்.

2. ஸாங்கிய யோகம்

“போர்புரிய மனம் வராமல் திகைத்துத் தன்னைச் சரணடைந்த அர்ஜுனனை நோக்கிக் கண்ணன் உரைக்கின்றான்: அர்ஜுனா, நீ வருந்துவது முற்றிலும் தவறு. எதிரிகளின் ஆன்மாவைப் பற்றி வருந்துகின்றாயா அல்லது அவர்களின் உடலைப் பற்றி வருந்துகின்றாயா? இரண்டும் சரியல்ல, ஆன்மா என்றும் அழிவற்றது. அதைக் கத்தியால் வெட்டவும் தீயினால் எரிக்கவும் முடியாது. உடலோ அழியும் இயல்பு வாய்ந்தது. நீ அழிக்காவிடலும் அது தானே அழிய வேண்டியதுதான். ஆன்மாவுக்கு ஓருடல் அழிந்ததும்,

மற்றோருடல் தானே வந்து சேரும். ஆத்மாவின் இயற்கையை எண்ணி உனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட செயல்களை நீ செய்தே தீர வேண்டும். அச்செயல்களைச் செய்யுங்கால், நாம் செய்ய வேண்டியதைச் செய்கிறோம். அதுவும் ஈசுவரப் பிரீதிக்காகவே என்று எண்ணிச் செய். இதனால் ஆத்மஞானம் பெருகி அதில் நிலைபெற்று நற்கதியடைவாய். ஈசுவரப் பிரீதியைத் தவிர மற்ற பலனைக் கோரினால் சம்சாரக் கடடிலிருந்து தன்னை விடுத்துக் கொள்ள முடியாது.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(11) துயரப்படத் தகாதார் பொருட்டுத்
துயர்ப்படுகின்றாய்.

ஞான வுரைகளு முரைக்கிராய்!

கிறந்தார்க் கேனும் இருந்தோர்க் கேனும்
துயர் கொளார் அறிஞர்.

(17) இவ்வுலக முழுதிலும் பரந்து நிற்கும் பொருள்
அழிவற்ற தென்றறி; இது கேடற்றது; இதனை
யழித்தல் யார்க்கும் இயலாது.

(18) ஆத்மா (சரதன்) நித்தியன்; அழிவற்றான்; அளவிடத் தகாதான். எனினும் அவனுடைய வடிவங்கள் இறுதியுடையன என்பர். ஆதலால் பாரதா, போர் செய்.

3. கர்மயோகம்

“கர்ம யோக ஞான யோகங்களுள் ஞான யோகமே கடுகப் பலனை அளிக்குமென்றாலும் கர்ம யோகமே செய்யத்தக்கது. ஆக்கையிருக்கும் வரையில் மனிதனுக்கு ஏதாவதொரு தொழிலைச் செய்வதே இயற்கையாயிருக்கும். அவன் துணிந்து வேறு துறைகளிலிழிந்த போதிலும் புலன்கள் அவனை இழுத்துச் செய்கையிலேயே கொண்டு வந்து நிறுத்தும். இந்திரியங்களை அடக்கி ஞான நிலையில் நிற்கும் திறமை வாய்ந்தவனும் கர்மங்களையே செய்யக் கடவன். ஏனெனில், இவனது உண்மை நிலையறியாத பாமரர்களும் இவனைக் கண்டு தாங்களும் கர்மங்களை விட்டு ஞானத் துறையில் துணிவுறுவார்கள். அதனால் அவர்கள் கர்மயோகத்தையிழந்ததுமன்றி ஞானயோகத்தையுமிழந்து முன்னிலும் தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்துவிடுவார்கள். அவர்கள் கெடுவதற்கு இவனே காரணமாவான். ஆகையால் ஞானயோகத்தில் திறமையுள்ளவனுக்கும் திறமையில்லாதவனுக்கும் கர்மயோகமே மேலானது. கர்மங்களைச் செய்யும்போது, இந்நிலைமை எனக்கு பிரசிருதி சம்பந்தத்தால்

வந்தேறித்தென்றும் ஈசுவரனுடைய கட்டளையினால் அவனுதவியைக் கொண்டு அவனுடைய பிரீதிக்காகவே செய்கிறோம் என்றும் எண்ணிச் செய்ய வேண்டும்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(27) எங்கும் தொழில்கள் இயற்கையின் குணங்களால் செய்யப்படுகின்றன. அகங்காரத்தால் மயங்கியவன், ‘நான் செய்கிறேன்’ என்று நினைக்கிறான்.

(30) எல்லாச் செய்கைகளையும் உள்ளறிவினால் எனக்கு அர்ப்பணமாகத் துறந்து விட்டு, ஆசை நீங்கி, எனது என்பது அற்று, மனக்காய்ச்சல் தீர்ந்தவனாய்ப் போர் செய்யக் கடவாய்.

4. ஞான கர்ம சந்யாச யோகம்

“அர்ஜுனா, உன்னை ஏமாற்றிச் சண்டையில் உற்சாகமுட்டுவதற்காக உன்னைக் கர்மயோகத்தில் தூண்டுகிறேன் என்று எண்ணாதே. உலகத்தைப் படைக்கும் போதே இக்கர்மயோகத்தை நான் மனுஷுக்கு உபதேசித்தேன். பிறகு மனுஷின் வழியாக உலகில் அது பரவிற்று என்று சொல்லிக் கண்ணன் தமது அவதார ரகசியத்தைக் கூறுகிறார். பிறகு கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளையும் அவற்றுள் அடங்கிய ஆத்ம ஞானத்தின் பெருமையையும் விளக்குகிறார். கர்மயோகம் ஞானபாகத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருப்பதால் அதுவே ஞான யோகத்தின் பலனையும் அளிக்கும் என்று கூறுகிறார்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(7) பாரதா, எப்போதெப்போது தர்மம் அழிந்து போய் அதர்மம் எழுச்சி பெறுமோ, அப்போது நான் என்னைப் பிறப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(8) நல்லோரைக் காக்கவும், தீயன செய்வோரை அழிக்கவும், அறத்தை நிலைநிறுத்தவும் நான் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்.

(23) பற்றுதலகன்றான், விடுதலை கொண்டான், ஞானத்தில் மதி நிலைக்கப் பெற்றான், வேள்வியெனக் கருதித் தொழில் புரிவான் - அவனுடைய கர்மமெல்லாம் தானே நழுவிப் போய் விடுகிறது.

5. சந்யாச யோகம்

“கர்மயோகத்தில் ஞான பாகமடங்கி இருப்பதாலும் ஞான யோகத்தில் கர்மபாகமடங்கி யிருப்பதாலும் இரண்டும் ஒன்றே. அவை இரண்டும் ஒரே விதமான பலனைக் கொடுக்கக் கூடியவை. அவை வெவ்வேறு பலனை அளிக்கும் என்று கூறுபவர் பலர். அவர்கள் அறிவில் தோர்ச்சி பெறாதவர்கள்.

ஆனால், கர்ம யோகமின்றி ஞானயோகத்தைப் பெற இயலாது. சுக துக்கங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் கர்ம யோகத்தையே தழுவிருந்தால் பலனைக் கடுகப் பெறலாம். எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரியானவை. தோற்றம் வேறுபாடுகளெல்லாம் தேக சம்பந்தத்தால் வந்தவை என்ற உணர்வு வேண்டும்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(10) செய்கைகளையெல்லாம் பிரம்மத்தில் சார்த்திவிட்டுப் பற்றுதலை நீக்கி எவன் தொழில் செய்கிறானோ, அவன், நீரில் தாமரையிலைபோல் பாவத்தால் தீண்டல் பெறுவதில்லை.

(20) விரும்பிய பொருளைப் பெறும்போது களி கொள்ளான்; பிரியமற்றதைப் பெறும் போது துயரப்பட மாட்டான்; பிரம்மஞானி ஸ்திரபுத்தியுடையோனாய், மயக்கம் நீங்கி, பிரம்மத்தில் நிலைபெறுகிறான்.

(28) புலன்களை, மனத்தை, மதியையும் கடடி

விடுதலையிலக்கெனக் கொண்டு

விருப்பமும் அச்சமும் சினந்து தவிர்ந்தான்

முத்தனே யாவான் முனி.

6. தியான யோகம்

“கர்மயோக ஞான யோகங்களில் சித்தி பெற்றவனுக்குண்டாகும் ஆத்மானுபவம் இந்த அத்தியாயத்தில் கூறப்படுகிறது. இவ்வாத்மானுபவத்தில் ஈடுபட்டு ஆதியிலேயே திருப்தியடைந்தவன் வேறு விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தமாட்டான். அவனுக்குத் தோழன், பகைவன், பந்து, நல்லவன், கெட்டவன் என்று வேறுபாடின்றி எல்லோரிடமும் ஒரேவிதமான மனப்பான்மை ஏற்படும். அவன் ஜனங்களுடைய சேர்க்கையை வெறுத்துத் தனிமையிலேயே விருப்பமுற்றுத் தீடமான ஆசனத்திலமர்ந்து தனது ஆத்ம சொரூபத்தை எண்ணி மகிழ்வான். இவ்வாத்மானுபவமே பேரானந்தமென்று எண்ணியிருப்பான். எல்லா ஆத்மாக்களும் தேக சம்பந்தத்தை நீக்கிப் பார்த்தால் ஒருவகைப்பட்டவை என்று எண்ணி, முடிவில் கடவுளும் அவ்வாத்மாக்களும் ஒருவகைப் பட்டவர்களென்று உணர்வான். இந்நிலை பெற்றவனே யோகிகளில் சிறந்தவன்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(8) ஞானத்திலும் விஞ்ஞானத்திலும் திருப்தி கொண்டவனாய், மலை முடியில் நிற்பான் போன்று, புலன்களை வென்று ஓட்டையும் கல்லையும்

பொன்னையும் ஒன்று போலே காணும் யோகியே யோக நிலையுற்றா
எனப்படுவான்.

(30) எவன் எங்கும் என்னைக் காண்கிறானோ, எல்லாப்
பொருள்களையும் என்னிடத்தே காண்கிறானோ, அவனுக்கு நான் அழிய
மாட்டேன்; எனக்கவன் அழியமாட்டான்.

(46) தவஞ்செய்வோரைக் காட்டிலும் யோகி சிறந்தோன்; ஞானிகளிலும்
அவன் சிறந்தோனாகக் கருதப்படுகிறான்; கர்மிகளிலும் அவன் சிறந்தோன்;
ஆதலால், அர்ஜுனா, யோகியாகுக.

7. ஞான விஞ்ஞான யோகம்

“பக்தி யோகத்திற்கு இலக்கான இறைவனுடைய சொரூபம், சுவாவம்,
மேன்மை முதலியன இந்த அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் கூறப்படுகின்றன.
மனிதன் இவைகளை அறியவொட்டாமல் பிரகிருதி சம்பந்தம் தடுத்துக்
கொண்டிருப்பதால் இதை நீக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால் இறைவனைச்
சரண் புகுந்தாலன்றி இத்தடையை நீக்க இயலாது. பக்தர்களில்
துன்புற்றார், செல்வத்தை விரும்புவோர், ஞான சொரூப நிலையை
விரும்புவோர், ஈசுவர தத்துவத்தை யுணர்ந்தவர் என நான்கு வகையுண்டு.
அவர்களில் நான்காம் வகுப்பினரே மேலானவர். அந்த நிலையைப்
பெறுவதற்கு வெகு பிறப்புகள் எடுத்தாக வேண்டும். இறைவனைத் தவிர்த்து
மற்ற தெய்வங்களைத் தொழுபவர்களும் உண்மையில் இறைவனளிக்கும்
பயனையேதான் பெறுகின்றனர். ஆனால் அவ்விதமான பயன்
அழிவுற்றிருக்கும். இறைவனையே வணங்குகிறவர்கள் இறைவனையே
யடைந்து அழிவிலா ஆனந்தத்தைப் பெறுகின்றனர்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(4) மண், நீர், தீ, காற்று, வான், மனம், மதி, அகங்காரம் - இவ்வெட்டு
வகையாக என் இயற்கை பிரிந்து தோன்றுகிறது.

(7) தனஞ்சயா, என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பொருள்
வேறெதுவுமில்லை. நூலில் மணிகளைப் போல் இவ்வவயகமெல்லாம் என்மீது
கோக்கப்பட்டது.

(8) நான் நீரில் சுவை; குந்தி மகனே, நான் ஞாயிற்றிலும் தீங்களிலும்
ஒளி; எல்லா வேதங்களிலும் நான் பிரணவம், வானில் ஒலி நான்; ஆண்
மக்களிடத்து நான் ஆண்மை.

(9) மண்ணில் தூய நாற்றமும், தீயில் சுடரும் யான், எல்லா
உயிர்களிலும் உயிர்ப்பு நான், தவஞ் செய்வோரின் தவம் யான்.

(21) எந்த எந்த பக்தன், நம்பிக்கையுடன், எந்த எந்த வடிவத்தை அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ, அவனவனுடைய அசையாத நம்பிக்கைக்குத் தக்க வடிவத்தை நான் மேற்கொள்ளுகிறேன்.

(30) பூத ஞானம், தேவ ஞானம், யோக ஞானம் இவற்றுடன் என்னை யாவர் இறுதிக் காலத்திலேனும் அறிவாரோ, யோகத்திற் பொருந்திய சித்தமுடைய அன்னோரே அறிஞர்.

8. அக்ஷர பிரஹ்ம யோகம்

“முற்கூறிய நான்குவித பக்தர்களும் தனித்தனியே கைப்பற்ற வேண்டிய பக்தி வழிகளும் அவைகளுக்குள் வித்தியாசமும் கூறப்படுகின்றன. ஆக்கையினின்றும் ஆவி கிளம்புங்கால் எத்தகைய எண்ணம் மனிதனின் மனதுக்குள் இருக்கின்றதோ அத்தகைய பலனையே மறுபிறவியில் பெறுவானாதலால் பக்தர்கள் இறக்கும் தருணத்தில் கடவுளைத் தியானித்திருப்பது அவசியம். வாழ்நாட்களில் மனதுக்குக் கடவுளிடம் நிலைத்திருக்கும் பழக்கத்தை உண்டு பண்ணினால்தான் அம்மனம் மரண காலத்தில் கடவுளிடம் நிலைபெறும். ஆகையால் பக்தர் அனைவரும் தங்கள் வாழ்நாட்களில் மனதால் கடவுளைத் தியானம் செய்து கொண்டே தங்கள் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும். நான்காவது வகையான பக்தர்கள் பெறும் பரமபதம்தான் அழிவற்றது. மற்ற பலனெல்லாம் அழிவற்றது. பக்தர்கள் இறந்த பிறகு ஆத்மா செல்லும் வழி இருவகைப்பட்டிருக்கும். ஒன்றில் சென்றால் என்றைக்கும் திரும்பிவராத வீடடைப் பெறலாம். மற்றொன்றில் சென்றால் காலக்கிரமத்தில் திரும்பி வரவேண்டிய இடத்தை அடையலாம்.”

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:

(12) எல்லா வாயில்களையும் நன்கு கட்டி, மனதை உள்ளத்தில் நிறுத்தி, உயிரைத் தலையின் உச்சியில் நிலையுறுத்தி யோக தாரணையில் உறுதி பெற்று,

(13) “ஓம்” என்ற பிரம்ம எழுத்தை - ஒன்றையே ஜபித்துக் கொண்டு என்னை ஸ்மரிப்பவனாய் உடம்பைத் துறப்போன் பரமகதி பெறுகின்றான்.

(15) என்னை யடைந்து பரமசித்தி பெற்ற மகாத்மாக்கள் மறுபடி நிலையற்றதும், துன்பத்தின் ஆலயமும் ஆகிய மறுபிறப்பை யடையமாட்டார்.

9. ராஜவித்தியா ராஜ ரகசிய யோகம்

“இங்கு வித்தைகளுள் சிறந்ததும், ரகசியங்களுள் மேலானதுமான பக்தி யோகத்தின் சொரூபமும், மேன்மையும், பலன் முதலானவையும் கூறப்படுகின்றன. பக்தி யோகத்தில் இறங்குவோன் அதில் முழு நம்பிக்கை

கொள்ள வேண்டும். பின்வரும் கடவுள் பெருமைகளையும் நன்குணர வேண்டும்: கடவுள் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் உலகமனைத்தும் அவரிடத்திலேயே நிலைபெற்று நிற்பதில்லை. பிரளய காலத்தில் உலகங்கள் அனைத்தும் அவற்றின் முதற்கீழங்காசிய பிரகிருதியில் மறைகின்றன. சிருஷ்டி காலத்தில் கடவுள் அவைகளை பிரகிருதியினின்றும் வெளிப்படுத்துகிறார். உலகத்திற்கு இறைவனும், இருப்பிடமும், சரணும், தோழனும் கடவுளுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். மற்ற விஷயங்களைத் துறந்து கடவுளையே தியானம் செய்பவன் எத்தகைய கொடிய பாவியாயினும் நல்லோன் என்றே கருதப்பட வேண்டும். கடவுளிடத்திலேயே மனைதச் செலுத்த வேண்டும். கடவுளையே நேசிக்க வேண்டும். கடவுளையே வணங்க வேண்டும். இப்படி இருப்பவன் கடவுளையே அடைவான்.”

கடவுள் சொல்லுகிறான்:

(25) தேவ விரதிகள் தேவரை எய்துவார்.

பிதிர்க்களை நோற்பார் பிதிர்க்களை யடைவார்.

பூதங்களைத் தொழுவார் பூதங்களை யடைவார்

என்னை வேட்போர் என்னை எய்துவார்.

(26) இலையேனும், பூவேனும், கனியேனும், நீரேனும் அன்புடனே எனக்கு அளிப்பவன் ஆயின், முயற்சியுடைய அன்னவன் அன்புடன் அளித்ததை உண்பேன் யான்.

(34) மனத்தை எனக்காக்கி விடு; பக்தியை எனக்காக்கு; என்னைத் தொழு, என்னைப் பரமாகக் கொள். இங்ஙனம் இயற்றும் தற்கலப்பு யோகத்தால் என்னையே எய்துவாய்.

10. விபூதி யோகம்

“பக்தியுடன் தியானம் செய்வதற்காகக் கடவுளின் பெருமை இதில் விரித்துக் கூறப்படுகின்றது. கடவுளே எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடம். அவரிடமிருந்தே எல்லாம் வெளிவரும். அவரே அழியா வீடு, அவரே அமரர்க்கும் முன்னோர், அவரே பிறப்பிலர், அவரே இறைவன், அவரே உயிர்களனைத்தின் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் ஆத்மா, அவரே வேதங்களுள் சிறந்த சாம வேதம். தேவரில் இந்திரன், ருத்திரர்களில் சங்கரன். மலைகளில் மேருமலை. சப்தங்களுள் பிரணவம், தாவரங்களுள் இமயமலை, மரங்களுள் அரசமரம், மனிதர்களுள் அரசன், பசுக்களுள் காமதேனு, அசுரருள் பிரகலாதன், பறவைகளுள் கருடன், வீரர்களுள் ராமன், எழுத்துக்களுள் ‘அ’ என்னும் முதலெழுத்து, மாதங்களுள் மாகழி, மேற்கூறியவையெல்லாம் உதாரணமாக ஒவ்வொன்றிலும் சிறந்தவையாக

எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவரின் பெருமையைத் தனித்தனியே முற்றிலும் கூறுவது இயலாத காரியம். எந்த அசை பொருளும் அசையாப் பொருளும் அவரை விட்டுத் தனித்து நிற்க முடியாது.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(32) படைப்புக்களின் ஆதியும் அந்தமும் நான், அர்ஜுனா, வித்தைகளில் நான் அத்தாய்தம் வித்தை; பேசுவோரிடையே நான் பேச்சு.

(39) எல்லா உயிர்களிலும் விதை எதுவோ அது நான். அர்ஜுனா, சராசரங்களில் என்னை யின்றியுள்ள பூதமொன்றில்லை.

(41) எதெது பெருமையுடைத்து, உண்மையுடைத்து அழகுடைத்து, வலிமையுடைத்து - அதுவெல்லாம் எனது ஒளியின் அம்சத்தில் பிறந்ததென்றுணர்.

11. விசுவரூப தரிசன யோகம்

“இங்ஙனம் கண்ணனுடைய பெருமைகளைக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவற்றை நேரில் காணவேண்டுமென்ற விருப்பமுற்றுக் கண்ணனை வேண்ட அவர் அவற்றைக் காண்பதற்குரிய தீவ்ய நேந்திரங்களை அளிக்கிறார். அர்ஜுனன் அவற்றால் கண்ணனுடைய விசுவரூபத்தைக் கண்டு மகிழ்கிறான். விசுவரூபத்தின் சொரூபம் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அநேக வாய்களும், பல கண்களும், பல ஆயுதங்களும், சிறந்த ஆடை ஆபரணங்களும், சிறந்த வாசனைகளும் பொருந்திய அந்த விசுவரூபத்தில் வையக முழுதும் ஒருங்கே அடங்கியிருப்பதைக் கண்ட அர்ஜுனன் வியப்புற்றுக் கண்ணனைத் துதிக்கிறான். பிறகு அர்ச்சுனனது வேண்டுகோளின் பேரில், கண்ணன் தமது விசுவரூபத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு, முன்போல் கைகளில் சாட்டையும், சங்கு சக்கரங்களையுமேந்தி நின்று, தமது உண்மையான சொரூபத்தைக் காணவும் தம்மைப் பெறவும் பக்தி ஒன்றே சிறந்த மார்க்கமாதலால் தம்மையே நேசித்திருக்கும்படி அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(52) காண்பதற்கரிய என் வடிவத்தை இங்கு கண்டனை. தேவர்கள் கூட இவ்வடிவத்தைக் காண, எப்போதும் விரும்பி நிற்கிறார்கள்.

(53) என்னை நீ கண்டபடி இவ்விதமாக வேதங்களாலும், தவத்தாலும், தானத்தாலும், வேள்வியாலும் என்னைக் காணுதல் இயலாது.

(55) என் தொழில் செய்வான், எனைத் தலைக்கொண்டோன் என்னுடைய அடியான், பற்றெல்லாம் இற்றான்.

எவ்வயி ரிடத்தும் பகைமை யிலாதான்

யாவன், பாண்டவா! அவனென்னை எய்துவான்!

12. பக்தி யோகம்

“ஞான யோக பக்தி யோகங்களுள் ஞானயோகம் தாமதித்தே பலனளிக்குமென்றும், அதில் மனதை நிறுத்துவது கஷ்டமானதென்றும், பக்தி யோகமோ கடுகப் பலனையளிக்குமென்றும், அதில் மனதை நிறுத்துவது சுலபமானதென்றும் கூறப்படுகிறது. பிறகு பக்தி யோகத்தைப் பெறுவதற்குரிய உபாயங்கள் கூறப்படுகின்றன. பக்தர்கள் பிறரிடத்தில் சிநேக பாவத்துடனும் அகங்காரமற்றும், இன்ப துன்பங்களைச் சமமாய் எண்ணியும், கிடைத்ததைக் கொண்டு தீருப்தியுடனும் இருக்க வேண்டும். தன்னைப் பிறர் இகழ்ந்து பேசினாலும் புகழ்ந்து பேசினாலும் மனதில் மாறுதலடையக் கூடாது. இவ்விதமான பக்தர்களிடத்தில்தான் கடவுளுக்கு அதிக பிரீதி.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(17) களித்தலும், பகைத்தலும், துயர்ப்படுதலும், அவாவுறுதலும் இன்றி நன்மையைபுந் தீமையைபுந் துறந்த தொண்டனே எனக் கினியவன்.

(18) பகைவனிடத்தும், நண்பனிடத்தும், மானத்திலும், அவமானத்திலும், குளிரிலும், வெப்பத்திலும், இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் சமப்பட்டான், பற்று விட்டான்.

(19) புகழையும் இகழையும் நிகராகக் கொண்ட மெளனி, யாது வரினும் அதில் மகிழ்ச்சியுறுவான், குறியற்றான், ஸ்திர புத்தியுடையான். இத்தகைய பக்தன் எனக்கினியவன்.

(20) இந்தத் தர்ம ரூபமான அமிர்த்தத்தை யான் சொல்லியபடி வழிபடுவோர், நம்பிக்கையுடையோர், என்னை முதலாகக் கொண்டோர், அத்தகைய பக்தர் எனக்கு மிகவுமினியர்.

13. சேஷத்ர-சேஷத்ரக்கு விபாக யோகம்

“இதில் தேகம், ஆத்மா இவைகளுடைய சொரூபமும் இவைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்வதற்குக் காரணமும் கூறப்படுகின்றன. தேகம் என்பது பிரகிருதியின் விகாரமாகும். அது ஐந்து பூதங்களும் பதினோரு புலன்களும் அடங்கியது. இத்தேகத்தின் சேர்க்கையால்தான் ஆத்மாவுக்கு அற்ப விஷயங்களில் விருப்பமும், இன்பம், துன்பம், கோபம், தாபம் முதலியவைகளும் உண்டாகின்றன. கைவல்ய நிலை பெற்ற ஆத்மாவுக்கு இவை ஒன்றும் இல்லை. அத்தகைய நிலையைப் பெற வேண்டுமானால் கர்வம், டம்பம் இவைகளை விடவேண்டும். ஆசாரியனைப் பணிந்து

அவனருளால் தூய்மை பெற்றுப் புலன்களை அடக்க வேண்டும். வேறு பலனைக் கோராமல் கடவுளைத் தீயானிக்க வேண்டும். ஆத்மாவுக்கு உண்மையில் பிறப்பு இறப்பு கிடையாது. தேக சம்பந்தமே பிறப்பெனவும், அதன் பிரிவே இறப்பெனவும் கூறப்படும். அறிவற்ற தேகமானது ஆத்ம சம்பந்தத்தால் பற்பல காரியங்களைச் செய்கிறது. இவ்வித ஆத்ம சொரூபத்தைக் கர்ம யோகத்தினாலும் ஞானயோகத்தினாலும் பெறலாம். தாவர ஜங்கமங்களெல்லாம் ஆத்ம பிரகிருதியின் சேர்க்கையால் உண்டாகின்றன.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(2) குந்தி மகனே, இந்த உடம்பு சேஷத்திரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனை அறிந்து நிற்போனை சேஷத்திரக்குளென்று பிரம்ம ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

(3) பாரதா, எல்லா சேஷத்திரங்களிலும் சேஷத்திரக்குள் நானே என்றுணர். சேஷத்திரமும், சேஷத்திரக்குளும் எவை என்றறியுஞ் ஞானமே உண்மையான ஞானமென்பது என் கொள்கை.

(34) சூரியன் ஒருவனாய், இவ்வுலக முழுதையும் எங்ஙனம் ஒளியுறச் செய்கிறானோ, அதுபோல் சேஷத்திரத்தையுடையோன் சேஷத்திர முழுதையும், ஒளியுறச் செய்கிறான்.

(35) ஞானக் கண்ணால் இவ்வாறு சேஷத்திரத்துக்கும் சேஷத்திரக்குளுக்குமுள்ள வேற்றுமையை அறிவோர் பூத பிரகிருதியினின்றும் விடுதலை பெற்றுப் பரம்பொருளை அடைகின்றனர்.

14. குணதர்ய விபாக யோகம்

“தேக சம்பந்தமே ஆத்மாவின் சுக துக்கங்களுக்கும் கோபதாபம் முதலிய குணங்களுக்கும் காரணமென்று முற்கூறிய விஷயம் இதில் விவரிக்கப்படுகிறது. உலகத்தைப் படைக்க எண்ணங் கொண்ட கடவுள் முதலில் பிரகிருதியையும் ஜீவனையும் சேர்க்கிறார். பிறகு பிரகிருதி ஆத்மாவின் மும்மை காமத்துக்கேற்ப தேவ மனுஷ்ய பசு பக்ஷி ரூபங்களைப் பெற்று சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களால் ஆத்மாவைப் பிணிக்கிறது. அவற்றுள் சத்வம் மனிதனுக்கு ஞானவொளியையும் நன்மார்க்கத்தில் விருப்பத்தையும் அளிக்கிறது. ரஜஸ் அவா, பற்றுதல் முதலிய குணங்களையளித்து கர்மங்களில் தூண்டுகிறது. தமஸ் மயக்கம், சோம்பல், உறக்கம் முதலியவற்றையளிக்கிறது. இம்மூன்று குணங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சமயங்களில் தலையெடுத்து நிற்கும். அப்போது மனிதனுக்கு அதற்கேற்ற குணங்கள் உதிக்கின்றன. முற்கூறிய

கடவுளை தியானிப்போன் இம்மூன்று குணங்களையும் வென்று சித்தி பெறுவான்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(17) சத்வத்திலிருந்து ஞானம் பிறக்கிறது; ரஜோ குணத்தினின்றும் அவா; தமோ குணத்திலிருந்து தவறுதலும், மயக்கமும், அஞ்ஞானமும் தோன்றுகின்றன.

(18) சத்வ குணத்தில் நிற்போர் மேலேறுகிறார்கள். ரஜோ குணமுடையோர் இடையே நிற்கின்றார்கள். தாமஸர் மிகவும் இழிய குணங்களும் செயல்களுமுடையோராய்க் கீழே செல்வர்.

(19) குணங்களைத் தவிர வேறு கர்த்தா இல்லையென்பதைக் கண்டு குணங்களுக்கு மேலுள்ள பொருளையும் ஜீவன் அறிவானாயின் என் இயல்பை அறிவான்.

(20) உடம்பிலே பிறக்கும் இந்த மூன்று குணங்களையுங் கடந்து பிறப்பு, சாவு, மூப்பு, வருத்தம் என்பனவற்றினின்றும் விடுபட்டோன் அமிர்த நிலையடைகிறான்.

15. புருஷோத்தம யோகம்

“பிரகிருதி ஆத்மா - இவ்விரண்டையும் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு நிற்கும் கடவுள் எவ்விதத்திலும் இவைகளை விட மேலானவர். ஆகையால் புருஷோத்தமனென்று பெயர் பெற்றிருக்கிறார். அரசம் வித்து முளையாகவும் கன்றாகவும் பிறகு பெரிய மரமாகவும் மாறி வானளாவியிருப்பது போல் பிரகிருதியும் ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து மகத்து, அகங்காரம், இந்திரியங்கள், ஐந்து பூதங்கள் என்பனவாக மாறிப் பிறகு தேவ மனுஷ்ய யக்ஷ ராக்ஷஸாதி ரூபங்களுடன் எங்கும் பரவியிருக்கின்றது. இந்த பிரகிருதியாகிய மரத்தைப் பற்றில்லாமை என்ற கோடாரியால் முதலில் வெட்டி முறிக்க வேண்டும். பிறகு அயர்வு நீங்கும் பொருட்டுக் கடவுளைச் சரணம் புகுந்து யோகத்திலிறங்க வேண்டும். சம்சாரி, முக்தன் என்று ஆத்மாக்கள் இரண்டு வகைப்பட்டவர்கள். கடவுளோ இவ்விரண்டு வித ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டவர். அவரே உலகத்தில் மறைந்து நின்று உலகத்தைத் தாங்கி நிற்பவர்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(16) உலகத்தில் இரண்டு வகைப் புருஷருளர்: அக்ஷர புருஷன், க்ஷரபுருஷன் என. க்ஷர புருஷன் என்பது எல்லா உயிர்களையுங் குறிக்கும்;

கூடஸ்தனே அக்ஷர புருஷன். (க்ஷரம் - அழிவது; அக்ஷரம் - அழியாதது; கூடஸ்தன் - சிகரத்திலுள்ளோன், மாறுதலற்றோன்.)

(17) இவரில் வேறுபட்டோன் உத்தம புருஷன். அவனே பரமாத்மா எனப்படுவோன். அவன் மூன்று உலகுகளினுட்புகுந்து அவற்றைத் தரிக்கிறான்; கேடற்ற ஈசுவரன்.

(18) நான் அழிவு கடந்தோனாதலானும், அக்ஷர புருஷனைக் காட்டிலும் சிறந்தோனாதலானும், உலகத்தாராலும், வேதங்களாலும் புருஷோத்தமனென்று கூறப்படுகிறேன்.

16. தெய்வாக்ர சம்பத் விபாக யோகம்

“முற்கூறிய தத்துவங்களைத் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தவர்களே உணர்வார்கள். அக்ரத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள் அறியார்கள். தெய்வத்தன்மையுடையோர் மனது தெளிவுற்றிருக்கும். அவர் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யார், கோபமறியார், பொறுமை இரக்கம் பெற்றிருப்பார். அக்ரத் தன்மை யுடையாரோ டம்பமும், கொழுப்பும், கர்வமும், கோபமும், அயர்வும் பொருந்தியிருப்பார். தெய்வத் தன்மையுடையோர் சம்சார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவார். மற்றவரோ பின்னும் அதில் கட்டுப்படுவார். மேலும் அக்ரத் தன்மையுடையோர் வையகம் பொய்யென்றும் ஈசுவரனற்றதென்றும் உரைப்பார்கள். தாங்களே இறைவனென்றும், தாங்களே வல்லவர்களென்றும், தாங்களே செல்வம் படைத்தவர்களென்றும், தங்களுக்கு நிகர் எவருமில்லையென்றும் எண்ணிக் கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்து நரகத்தில் விழுவார்கள். அவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை கிடையாது. தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தவர்களுக்கோ சாஸ்திரமே பிரமாணமாகும்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(18) அகங்காரத்தையும், பலத்தையும், செருக்கையும், விருப்பத்தையும், இனத்தையும் பற்றியவர்களாகிய இன்னோர் தம் உடம்புகளிலும் பிற உடம்புகளிலும் உள்ள என்னைப் பகைக்கிறார்கள்.

(19) இங்ஙனம் பகைக்கும் கொடியோரை - உலகத்தில் எல்லாநிலும் கடைப்பட்ட இந்த அசுப மனிதரை நான் எப்போதும் அக்ரப் பிறப்புக்களில் எறிகிறேன்.

(21) ஆத்ம நாசத்துக்கிடமான இம்மூன்று வாயில்களுடையது நரகம்: (அவையாவன) காமம், சினம், அவா. ஆதலால் இம்மூன்றையும் விடுக.

(22) இந்த மூன்று இருள் வாயில்களினின்றும் விடுபட்டோன் தனக்குத்தான் நலந் தேடிக் கொள்கிறான்; அதனால் பரகதி அடைகிறான்.

17. சிரத்தாத்ரய விபாக யோகம்

“அவரவர் குணங்களுக்கேற்ப சிரத்தையும் சாத்விகம், ராஜசம், தாமசம் என மூவகைப்படும். சாத்விக சிரத்தையுடையோர் சாஸ்திரத்தைத் தழுவித் தேவர்களை வணங்குவார். ராஜச சிரத்தையுடையோர் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷதர்களையும் வணங்குவார். தாமச சிரத்தையுடையோர் பூத பிரேத பிசாசங்களை வணங்குவார். அவர்களுக்குக் கீட்டும் பலன்களும் குணங்களுக்குத் தக்கபடியே வேறுபட்டிருக்கும். அப்படியிருக்க சாஸ்திரத்தை மீறியவரைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவர்கள் நினைத்த பலன் கீட்டாதென்பது மாத்திரமன்று; அவர்களுக்குக் கேடுமுண்டாகும். அவரவர் குணங்களுக்கேற்ப உண்ணும் உணவும், செய்யும் தவமும், கொடுக்கும் தானமும் மூவகைப்பட்டிருக்கும்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(23) ‘ஓம் தத் ஸத்’ என்ற மும்மைப் பெயர் பிரம்மத்தைக் குறிப்பதென்பர். அதனால் முன்பு பிராமணங்களும், வேதங்களும், வேள்விகளும் வகுக்கப்பட்டன.

(24) ஆதலால், பிரம்மவாதிகள் விதிப்படி புரியும் வேள்வி, தவம், தானம் என்ற கிரியைகள் எப்போதும் ‘ஓம்’ என்று தொடங்கிச் செய்யப்படுகின்றன.

(27) வேள்வி, தவம், தானம் இவற்றில் உறுதி நிலையும் ‘ஸத்’ எனப்படுகிறது. பிரம்மத்தின் பொருட்டாகச் செய்யும் கர்மமும் ‘ஸத்’ என்றே சொல்லப்படும்.

18. மோக்ஷ சந்யாச யோகம்

“சந்நியாச மென்றாலும் தியாகமென்றாலும் ஒன்றே. ஆனால் காம்யகர்மத்தை அடியோடு விட்டுவிடுவது சந்நியாசமென்றும் நித்திய நைமித்திக கர்மங்களில் பற்றுதலையும் பலனையும் துறப்பது தியாகமென்றும் அறியவேண்டும். எல்லாக் கர்மங்களையும் அடியோடு விட்டுவிட வேண்டுமென்று சிலர் கூறுவார்கள். அது கீதையின் கருத்தன்று. நித்திய, நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்தே தீர வேண்டும். மனிதன் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் ஈசுவரன் முக்கிய காரணமாவான். அப்படியிருக்கத் தானே அவற்றைச் செய்து விடுவதாக நினைப்பவன் மூடன். ஞானம், கர்மம், உறுதி, இன்பம் என்றிவை ஒவ்வொன்றும் சாத்விகம், ராஜசம், தாமசம் என்று மூவகைப்பட்டிருக்கும். கடவுளைத் தமக்குரிய கர்மங்களால் ஆராதித்தால் சித்தி பெறலாம்.”

“இவ்விதம் கண்ணனுடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு அர்ஜுனன் மயக்கமற்று நல்லறிவு பெற்றுப் போர்புரியத் தொடங்கினான் என்று சஞ்ஜயன் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கூறினான்.”

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:

(26) நசைக ளற்றான், நானென்ப தற்றான்,
உறுதியுங் களிதரும் ஊக்கமு முடையான்,
வெற்றி தோல்வியில் வேறுபா டற்றான் -
இங்ஙன மாகீத் தொழில்க ளியற்றுவோன்
ஒளியியல் புடையா னென்ப.

(54) பிரம்மநிலை பெற்றோன், ஆனந்தமுடையோன், துயரற்றோன், விருப்பற்றோன், எல்லா உயிர்களையும் சமமாக நினைப்போன், உயர்ந்ததாகிய என் பக்தியை அடைகிறான்.

(55) யான் எவ்வளவுடையேன், யாவன் என என்னையொருவன் உள்ளபடி பக்தியாலேயே அறிகிறான். என்னை உள்ளபடி அறிந்து கொண்ட பின்னர் 'தத்' (அது) எனப்படும் பிரம்மத்தில் புகுவான்.

பகவத்கீதைக்குப் பலர் விளக்கவுரை எழுதி இருக்கின்றனர். எனினும் மகாகவி பாரதியார் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் கொடுத்துள்ள முன்னுரை ஒரு சிற்றுரையாகவே திகழ்கிறது. பகவத்கீதையின் முக்கிய சுலோகங்களில் ஒரு சில தரப்பட்டுள்ளதால் வாசகருக்கு பகவத்கீதையை முழுமையாய்ப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எழும். அதுவே இக்கட்டுரையின் வெற்றியாகும். சர்.பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் பகவத்கீதை உரையைப் படித்தால் மேலும் தெளிவு பெறலாம்.

10. சங்கரனும் நாரணனும்

அறுவகைச் சமயங்களில் அதிகமாக பின்பற்றப்படுபவை சைவமும், வைணவமும். பக்தியைப் பரப்பும் இலக்கியங்களுள் சைவத் திருமுறைகளும், ஆழ்வார்களின் திவ்வியப்பிரபந்தமும் முன்னிலையில் நிற்கின்றன. சைவர்கள் சிவபெருமானையும் வைணவர்கள் நாராயணனையும் முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கியும் போற்றியும் வருகின்றனர். “அரியும் சிவனும் ஒண்ணு; இதை அறியாதவர்கள் வாயிலே மண்ணு” என்பது பாமரமக்கள் கூறும் வாக்கு.

சிவபெருமான் ஐந்தொழிலை இயற்றுவதற்காக தாண்டவமூர்த்தியாகத் திகழ்கின்றார். ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களை நடத்துவதற்காக இயற்றப்படும் நடனம் தோற்றமும் முடிவும் இல்லாததாகும். சிவபெருமான் நேரடியாகச் செய்யும் இத்தொழில்கள் “சம்புபட்சம்” என்று கூறப்படும். படைத்தலைப்பிரமன் மூலமாகவும், காத்தலைத் திருமால் மூலமாகவும், அழித்தலை ருத்ரன் மூலமாகவும் இயற்றுவது அணுபட்சம் என்று அழைக்கப்படும். இவை சைவசித்தாந்த சாத்திரம் கூறும் கருத்துக்களாகும்.

பன்னிரு திருமுறைகளும் சிவபெருமானைப் போற்றியும், அவருடைய வீரச் செயல்களையும், கருணையையும் சிறப்பித்தும் வழிபாட்டுக்குரியனவாகத் திகழ்கின்றன. இத்திருமுறைகளில் திருமாலைப் பற்றிய செய்திகளும் உள்ளன. அதேபோன்று நாலாயிரத்திவ்வியப் பிரபந்தம் திருமாலைப் போற்றும் பக்திப் பனுவலாகத் திகழ்ந்தாலும், அதில் சிவபெருமானைப் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. இவற்றை நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். பெரும்பாலும் சைவர்கள் திவ்வியப் பிரபந்தத்தையும், வைணவர்கள் திருமுறைகளையும் படிப்பதே இல்லை. ஆனால் அவர்கள் அறியாமலேயே திருமுறைகள் மூலமாகவும் திவ்வியப் பிரபந்தம் மூலமாகவும் திருமாலையும் சிவபெருமானையும் போற்றி வருகின்றனர்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய தேவாரத்தில் அகத்துறைப் பாடல்கள் நீங்கலாக அனைத்துப் பதிகங்களிலும் ஒன்பதாம் பாடல் சிவபெருமான் தழலாய் நீண்டதையும், பிரமனும், திருமாலும் அன்னமாயும், பன்றியாயும் வடிவெடுத்து முடியையும் அடியையும் காணமுயன்று இயலாமல் திரும்பியதையும் விவரிக்கும் பாடலாகும். இத்தகைய பாடல்களில் திருமாவின் அவதாரங்கள், சிறப்பியல்புகள் எல்லாம் பேசப்பட்டுள்ளன.

திருமால் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டவன் என்பதை, நீரின் மிசைத் துயின்றோன் (1:106:9) முந்நீர்த் துயின்றோன் (1:128:34), ஆர்மலி ஆழி

கொள் செல்வன் (1:136:9), கடற்கிடந்தான் (2:48:9), விரிகடற்றுயின்றவன் (2:94:9), நீரினார் கடற்றுயின்றவன் (2:104:9), நிறைகடலுறுதியில் நாரணன் (3:85:9), பாற்கடற் கருநிற வண்ணன் (3:11:9) ஆகிய தொடர்கள் மூலம் ஞானசம்பந்தர் விவரித்துள்ளார்.

மேலும் நாகத்தின்மீது பள்ளி கொண்டவன் என்பதை, கோண்நாக அணையான் (1:79:9), நாகத்தணையான் (1:80:9), அரப்பள்ளியான் (1:98:9), வரியரவணை மறிகடற்றுயின்ற கரியவன் (1:110:9), நாகம் வைத்த முடியான் (1:2:9), பொறியரவத்தணையான் (1:4:9), நாகத்தில் ஆற்றலணை மேலவன் (1:23:9), அரவின் அணையான் (2:64:9), விளங்கொளியரவணையான் (2:91:9) பைகொள் பாம்பணைப் பள்ளிகொள்ளண்ணல் (2:103:9), அரவணைத் துயின்றான் (2:106:9), படங்கொள் நாகத்தணையான் (2:118:9), வெந்தொழிற் பொறிகீளர் அரவணைப் புல்கு செல்வன் (3:19:9), நாகணைத் துயில்பவன் (3:31:9), பொறிவாய் நாகணையான் (3:55:9), பொறிவரிய நாகமுயர் பொங்கணை யணைந்த புகழோன் (3:82:9), பைங்கண் வாளர வணையவன் (3:92:9), வரியராவதன் மிசைத்துயின்றவன் (3:93:9) ஆகிய தொடர்களில் ஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமால் கரியநிறமுடையவன். இதனை நீலநிறம், பச்சை நிறம் என்றும் கூட குறிப்பார். திருஞானசம்பந்தர் இதனை, ஓத வண்ணன் (1:134:9) புயல் ஒப்பவன் (2:22:9), மங்குல் வண்ணன் (3:2:9), பொருகடல் வண்ணன் (3:3:9), பச்சையான் (3:7:9), கார்வணன் (3:22:9), கரியமால் (3:30:9), காரெழில் வண்ணன் (3:58:9), குளிர்கொண்டல் நிறத்தவன் (3:61:9), வண்ண முகிலன்ன எழில் அண்ணல் (3:74:9), புயலார் நிறத்தான் (3:107:9) ஆகிய தொடர்களால் ஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமாலின் கையில் சங்கு, சக்கரம் ஆகியவை உள்ளமையை திருஞானசம்பந்தர், சங்களவிய கையன் (1:112:9), சங்கக்கயன் (1:36:9), நேமியான் (2:115:9), ஆழி பொலி அங்கையன் (3:78:9), ஆழி அங்கையிற் கொண்ட மால் (3:110:10) ஆகிய தொடர்களால் ஞானசம்பந்தர் சிறப்பித்து உள்ளார்.

திருமகளின் கேள்வன் என்பதை, திருவுரு அமர்ந்தான் (1:118:9), பூமகள்தன் கோன் (1:129:9), எழில் மலர்மகள் மகிழ்கணன் (1:20:9), அணிமலர் மகள் தலைமகள் (1:22:9), பூமகள் காதலன் (1:64:9), திருவார்தரு நாரணன் (2:23:9), திருவின் நாயகனாய மால் (2:49:9), திருமரு மார்பிலவன் (2:68:9), திருமகள் காதலனான் (2:69:9) விரிபோதின் மல்குந்

தீருமகந்தனை மேவினான் (2:113:9), தீருவின் நாயகன் (3:48:9) என்ற தொடர்களால் ஞானசம்பந்தர் விவரித்துள்ளார்.

திருத்துழாய் அணிந்த திருமால் என்பதனை, கட்டார் துழாயன் (1:63:11), பூந்துழாய் புனைந்தமால் (1:131:9) ஆகிய தொடர்களால் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சுட்டியுள்ளார்.

திருமால் வையத்தை உண்டு உமிழ்ந்தவன் என்பதைக் குறிப்பிடும்போது, வயம் உண்டமால் (1:9:9), பண்டேழ் உலகு உண்டான் (1:11:9), ஞாலம் அது உண்டான் (1:18:9), ஞாலத்தை நுகர்ந்தவன் (1:38:9), இடந்து மண்ணையுண்டமால் (1:51:9), ஞாலமுண்டமால் (1:53:9), மண்தான் முழுதும் உண்டமால் (1:65:9), வையம் முழுதுண்ட மால் (2:83:9), மண்ணினை உண்டவன் (3:17:9), வானகம் வரையக மறிகடல் நிலெனனும் எழுவகைப் போனக மருவினன் (3:84:9), மண்ணது உண்ட அரி (3:109:1) ஆகிய தொடர்களால் ஞானசம்பந்தர் விளக்கியுள்ளார்.

கிருஷ்ணாவதாரத்தில், உரலில் கட்டப்பட்டிருந்த கண்ணன், மருதமரமாகி நின்று மாயம் செய்த அசுரர் இருவரிடையே உரலோடுபோய் அவர்களை சாய்த்த செயலை, மருதிடை நடவிய மணிவணர் (1:121:9) என்ற தொடரால் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் விவரித்துள்ளார்.

மேலும், கன்றின் உருவாகி மேய்ச்சல் நிலத்தில் வந்த கள்ள அசுரனை விளா மரத்தில் எறிந்து மாய்த்த செயலை, விளவார் கனிபட நூறிய கடல் வண்ணன் (1:10:9), கன்றொருக் கையிலேந்தி நல்விளவின் கனிபட நூறியும் (3:37:8) ஆகிய தொடர்களால் ஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புள் உருவாய் வந்த பகன் என்ற அசுரனை வாயைக் கீழித்து அழித்ததை, புள்வாய் போழ்ந்து மாநிலங் கீண்ட பொருகடல் வண்ணன் (1:42:9), புள்வாய் பிளந்தான் (3:126:9) என்ற தொடர் மூலம் ஞானசம்பந்தர் விவரித்துள்ளார்.

இந்திரனுக்கு ஆயர் எடுத்த விழாவைத் தடுத்தது, அப்படையலைத் தானே ஏற்றதால் கோபம் கொண்ட இந்திரன், காளமேகங்களால் கல்மாரி பொழிய வைத்தான். ஏழுநாட்கள் பெய்த கல்மாரியினின்றும் ஆயரையும், ஆநிரையையும் கண்ணன் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்துக் காத்தான். இச்செயலை ஞானசம்பந்தப் பெருமான், விலங்கல் ஒன்று ஏந்தி வன்மழை தடுத்தோன் (1:79:9), கீளர் மழை தாங்கினான் (1:76:9), கற்குன்றம் ஒன்று ஏந்தி மழை தடுத்த கடல் வண்ணன் (2:39:9), வரை குடையா மழை தாங்கினான் (3:8:9), அருவரை பொறுத்த ஆற்றலினான் (3:118:9) ஆகிய தொடர்கள் மூலம் விவரித்துள்ளார்.

திருமால் வாமனாவதாரம் எடுத்து மாவலி சக்கரவர்த்தியிடம் மூன்றடி மண் யாசித்துப் பெற்றதும், குறளளாய் இருந்தவன் நிமிர்ந்து வானளவும் நீண்டு அளந்த செயலைப் பல பாடல்களில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் போற்றியுள்ளார். மூவடியால் உலகமுழுதுந் தாவிய நெடியான் (1:67:9), வையமளந்தான் (1:86:9), முந்தி இவ்வையம் தாவிய மால் (1:100:9), வையந்தன்னை உரிதாய் அளந்தான் (1:119:9), தாவியிம் மண்ணை அளந்து கொண்டவன் (1:43:9), மண்ணும் விண்ணும் தாய் அடியளந்தான் (1:59:9), வையம் தாயவன் (2:19:9), மண்ணினை முன் சென்று இரந்த மால் (2:49:9), தாரணி அளந்தான் (2:54:9), குறளாய் நிமிர்ந்தான் (2:58:8), பூமியளந்தான் (2:72:9), குறிய மாணுருவாகிக் குவலயம் அளந்தவன் (2:95:9), முன்னந்தாவி அடி மூன்றளந்தவன் (2:121:9), தரணியளந்த வாமனன் (3:60:9) ஆகிய தேவாரத் தொடர்கள்மூலம் திருமாலைத் திருஞானசம்பந்தர் சிறப்பித்துள்ளார்.

இத்தகைய தொடர்கள் பன்னிரு திருமுறைகளிலும் விரவிக் கிடக்கின்றன. எனினும், விரிவஞ்சி முதல் மூன்று திருமுறைகளே இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

இதேபோன்று நாலாயிர தீவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் சிவபெருமானைப் போற்றும் பாசுரங்கள் உள. கிருஷ்ணாவதாரத்தில், கண்ணனுக்கு இடுப்பில் அணிந்துகொள்ள பொன்மணியோடு மாதுளம்பூக் கோவை கோத்து சிவபெருமான் அனுப்பியுள்ளான் என்ற செய்தியைக் கூறும் பாசுரம் இது:

உடையார் கனமணியோடு ஒண் மாதுளம்பூ

இடைவிரவிக் கோத்த எழிற் தெழ்கினோடும்

விடை ஏறு காபாலி ஈசன் விடுதந்தான்;

உடையாய்! அழேல் அழேல் தாலேலோ!

உலகம் அளந்தானே! தாலேலோ!

- பெரியாழ்வார் திருமொழி: 45.

மேலும் சில தீவ்வியப்பிரபந்தப் பாசுர அடிகள் சிவபெருமானைப் போற்றுவதைக் காண்போம்.

அண்ணல் செய்து, அலைகடல் கடைந்து, அதனுள்

கண்ணுதல் நஞ்சு உண்ணக் கண்டவனே!

விண்ணவர் அமுதுஉண, அமுதில் வரும்

பெண்அமுது உண்ட எம்பெருமானே!

- திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி: 502.

இருக்கு இலங்கு திருமொழிவாய் எண்தோள் ஈசற்கு

எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட
 திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
 திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

- திருமங்கையாழ்வார்: பெரிய திருமொழி: 558.

அரன், நாரணன்-நாமம்; ஆன்விடை, புள் - ஊர்தி;
 உரை-நூல், மறை உறையும் கோயில் - வரை, நீர்;
 கருமம் - அழிப்பு, அளிப்பு; கையது வேல், நேமி;
 உருவம் - எரி, கார்; மேனி ஒன்று.

- பொய்கையாழ்வார்: முதல் திருவந்தாதி: 5.

இது பற்றி மேலும் சில தலைப்புகளில் திருமுறைகளும்,
 திவ்வியப்பிரபந்தமும் திருமாலையும், சிவபெருமானையும் போற்றுவதை இனி
 காண்போம்.

ஆகத்தில் ஒரு பாகம்

மகாகவி பாரதியார், “சிவபிரான்தானும் திருமாலும் ஒரு
 பொருளென்றுணர்த்தி ஒரு வடிவங்காட்டிய சரித்திரம்” என்று குறிப்பிட்டு,
 கோமதி மஹிமை (என்னும் சங்கரநயினார் கோயில் ஆவுடையம்மையின்
 புகழ்) என்ற தலைப்பில் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் இரண்டாவது -
 சங்கர நாராயணச் சருக்கத்தின் சில பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள்
 மூன்றாவது பாடல் வருமாறு:

தேவர்க் கெலாந்தேவன் - உயர்
 சிவபெருமான் பண்டொர் காலத்திலே
 காவலின் உலகளிக்கும் - அந்தக்
 கண்ணனும் தானும் இங்கு ஒருருவாய்
 ஆவலொடு அருந்தவங்கள் - பல
 ஆற்றிய நாகர்கள் இருவர் முன்னே
 மேவி நின்றருள் புரிந்தான் - அந்த
 வியப்புறு சரிதையை விளம்புகின்றேன். (3)

இச்சரிதை முழுதுமாக நமக்குக் கிடைக்காதது நம் தவக்குறைவே.
 சிவபெருமான் தம் ஆகத்தில் ஒரு பாகத்தைத் திருமாலுக்குக் கொடுத்துச்
 சிறப்பித்து இருப்பதைத் திருமுறைப் பாடல்களில் காண்கிறோம்.
 காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதியில் 41 ஆம் பாடல் வருமாறு:

ஒருபால் உலகளந்த மாலவனாம்; மற்றை
 ஒருபால் உமையவளாம் என்றால், - இருபாலும்
 நின்னுருவ மாகநிறந்தெரிய மாட்டோமால்
 நின்னுருவோ, மின்னுருவோ? நேர்ந்து,

(உனது உடம்பில் ஒரு பாகத்தை உலகளந்த திருமாலுக்கும், மற்றொரு பாகத்தை உமையவளுக்கும் கொடுத்துவிட்டதால் உனது உருவத்தைக் காண இயலவில்லை. உன் நிறமும் தெரியவில்லை. நின் உருவம் தான் யாது? உமையவள் பாகத்தில்தான் நீ இருக்கிறாயோ? தெரியவில்லையே!)

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய பொன்வண்ணத் தந்தாதியில் 6 ஆம் பாடல் இது பற்றி அழகாக விவரிக்கிறது.

இடம்மால், வலந்தான்; இடப்பால் துழாய்,
வலப்பால்; ஒண்கொன்றை;
வடமால் இடந்துகில் தோல்வலம் ஆதிஇடம்
வலம்மான்
இடமால் கரிதால் வலஞ்சே(து) இவனுக்(கு)
எழில் நலஞ்சேர்
குடமால் இடம்வலங் கொக்கரை யாம்எங்கள்
கூத்தனுக்கே.

(சிவபெருமான் இடப்பக்கத்தில் திருமாலும், வலப்பக்கம் தானுமாக நின்றான். இடப்பக்கம் துழாய் மாலையும் வலப்பக்கம் கொன்றை மாலையும் திகழ்ந்தன. இடப்பக்கம் பொன்னாடையும், வலப்பக்கம் தோலாடையும் திகழ்ந்தன. இடப்பக்கம் சக்கரமும், வலப்பக்கம் மானும் இருந்தன. இடப்பக்கம் கருமையாயும், வலப்பக்கம் செந்நிறமாயும் இருந்தன. இடப்பக்கம் குடக்கூத்தும், வலப்பக்கம் கொக்கரித்து ஆடிய கொடுகொட்டிக் கூத்தும் ஆடின.)

திருமுறைகளில் இதுபற்றிக் குறிப்பிடும் பிற பாடல் அடிகளை மட்டும் இங்குக் காண்போம்:

பையருகே அழல்ஆய ஐவாய்ப்
பாம்பணையான் பணைத்தோளி பாகம் (1:5:1)
அலைகடல் நடு அறிதுயில் அமர்
அரி உருவியல் பரனுறை பதி (1:21:2)
மாதொரு பாலும் மாலொருபாலும் மகிழ்கின்ற
நாதன் என்றேத்து நம் பரன் (1:97:2)
மண்ணுமோர் பாகமுடையார்
மாலுமோர் பாகமுடையார்....
பெண்ணுமோர் பாகமுடையார்
பெரும்புவியூர் பிரியாரே. (2:67:1)
பாதியாஉடல் கொண்டது மாலையே (3:115:2)

பாதியோர் மாதர் மானுமோர் பாகர்	
பங்கயத் தயனுமோர் பாலர்	(3:119:6)
உடன் பயில்கின்றனன் மாதவனே	(3:113:5)
இடமால் தழுவி ய பாகம்	
இருநிலனேற்ற சுவடும்	(4:2:4)
மையரிக் கண்ணி யானும்	
மானுமோர் பாகமாகி	(4:22:4)
மண்ணினை யுண்ட மாயன்	
தன்னையோர் பாகம் கொண்டார்	(4:43:7)
பாகம் மால் உடையர் போலும்	
பருப்பத வில்லர் போலும்	(4:66:8)
மாலையிடப் பாகத்தே மருவக் கொண்டார்	(4:96:3)
மாலை மகிழ்ந்தொருபால் வைத்தார் போலும்	(6:16:1)
சீரேறு திருமாலோர் பாகத்தான்காண்	(6:24:5)
மின்னவன்காண் உருமவன் காண்	
திருமால் பாகம் வேண்டினன்காண்	(6:48:8)
நாரணனையிடப்பாகத் தடைத்தார் போலும்	(6:53:2)
தீக்கூருந் திருமேனி யொருபால் மற்றை	
யொருபாலும் அரியுருவந் திகழ்ந்த செல்வர்	(6:58:3)
படமாடு பாம்பணையானுக்கும்	
பாவைநல்லாள் தனக்கும்	
வடமாடு மால்விடை ஏற்றுக்கும்	
பாகனாய் வந்தொரு நாள்	(7:17:9)
தேறனூர் திருமாமகள்கோன்	
திருமாலோர் கூறனூர்	(7:31:9)
மங்கை பாகமும் மாலொர் பாகமுந்	
தாமுடையவர்	(7:87:5)

பன்னிரு திருமுறைகளில் மட்டும் ஆகத்தில் ஒருபாகம் வைத்த செய்தி உள்ளது என்று கருதவேண்டாம். நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தப் பாடல்களிலும் இச்செய்தி பேசப்பட்டுள்ளது. திருமங்கையாழ்வார் அருளிய பெரியதிருமொழியில் இது பற்றிய பாசுர அடிகள் வருமாறு (இங்கு திருமால், சிவபெருமானை வலப்பக்கம் வைத்திருப்பதாகப் பேசப்படுகிறது):

பிணங்களிடும் காடதனில் நடமாடும் பிஞ்ஞுகனாடு	
இணங்கு திருச்சக்கரத்து எம்பெருமானார்	(159)
பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து	(239)

அலர்மகட்கும் அரற்கும் கூறாகக் கொடுத்தருளும்
தீருவுடம்பன் (288)

குழல்நிற வண்ண! நின் கூறுகொண்ட தழல்நிற வண்ணன்
(503)

வானார் மதிபொதியும் சடை மழுவாளியொடு ஒருபால்
தானாகிய தலைவன் அவன் அமரார்க்கு அதிபதியாம் (684)

வாசவார் குழலாள் மலைமங்கைதன் பங்கனைப்
பங்கில் வைத்து உகந்தான் தன்னை (693)

அக்கும் புலியின் அதளும் உடையார் அவர் ஒருவர்
பக்கம் நின்ற பண்பர் போலும் (851)

ஏறும் ஏறி, இலங்கும் ஒண்மழுப்பற்றும்
ஈசற்கு இசைந்து உடம்பிலோர்
கூறுதான் கொடுத்தான் குலமகட்கு இனியான் (894)

மல்கிய தோளும் மானூரி அதளும்
உடையவர் தமக்கு ஓர் பாகம்
நல்கிய நலமோ... (988)

தீருமங்கையாழ்வார் அருளிய மற்றொரு பனுவலான
தீருநெடுந்தாண்டகத்தின் 9 ஆம் பாடலிலும் இச்செய்தி பேசப்படுகிறது.

கொங்குத்தார் வளங்கொன்றை அலங்கல் மார்வன்
குலவரையன் மடப்பாவை இடப்பால் கொண்டான்
பங்கத்தாய்! பாற்கடலாய்! பாரின்மேலாய்!
நம்மாழ்வார் அருளிய தீருவாய்மொழியிலும் இதுபற்றிய பாசுர அடிகள்
உள்ளன. அவை வருமாறு:

வலத்தனன் திரிபுரம் எரித்தவன்
இடம் பெறத் துந்தி (31)

ஏதனை, பூவனை, பூமகள் - தன்னை
வேறுஇன்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து (124)

ஏறு ஆளும் இறையோனும், தீசைமுகனும் தீருமகளும்
கூறு ஆளும் தனி உடம்பன் (410)

இவ்வாறு சிவபெருமானும், திருமாலும் தம்முடைய ஆகத்தில் ஒரு பாகத்தை மற்றவருக்குக் கொடுத்து, இரு நெறியைச் சார்ந்தவர்களும் தம்மை ஒன்றாக வணங்க வைத்திருப்பது பெரும் பேறன்றோ!

மூவையில் ஏறிந்தது

சிவபெருமானுடைய அட்ட வீரட்டச் செயல்களில் திரிபுரம் எரித்ததும் ஒன்றாகும். இவ்வீரச் செயல் போற்றப்படும் தலம் திருவதிகை வீரட்டானம் ஆகும். திரிபுர அசுரத் தலைவர்களாகிய தாரகாக்கன், கமலாக்கன், வித்தியுன்மாலி ஆகிய மூவரும் வரம்பெற்று, எய்ய முடியாத மூன்று கோட்டைகளில் பறந்துகொண்டு தேவர்களுக்கு இன்னல் விளைத்துக் கொண்டிருந்தனர். தங்கள் வலிமையழிந்த தேவர்களும், பிரமனும், இந்திரனும் திருமாலும் சிவபெருமானிடம் தம்மைக் காத்தருளமாறு வேண்டி, தேவர்களைத் தேராகவும், மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், திருமால், அக்னி, வாயு ஆகியோரை அம்பாகவும் கொண்டு அசுரர்களின் திரிபுரத்தை நொடிப்பொழுதில் பொடி செய்த சிவபெருமானின் வீரச் செயலைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், திருமுதுகுன்றம் பதிகத்தின் 4 ஆம் பாடலில் பின்வருமாறு போற்றியுள்ளார்.

வெம்மைமிகு புரவாணர் மிகைசெய்ய
 விறலழிந்து விண்ணுளோர்கள்
 செம்மலரோன் இந்திரன் மேல் சென்றிரப்பத்
 தேவர்களே தேராக
 மைம்மருவு மேரு வினு மாசுண நாண்
 அரி எரி கால் வாளியாக
 மும்மதினு நொடியளவிற பொடி செய்த
 முதல்வனிட முதுகுன்றமே.

திருமுறைகள் முழுதும் இவ்வீரச் செயல் போற்றப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பல பாடல்களை மேற்கோள் காட்ட இயலும். எடுத்துக்காட்டுக்கு மற்றொரு பாடலின் அடிகள்:

கணை நீடு எரி மால் அரவம் வரை வில்லா
 இணையா எயின்மூன்றும் எரித்த இறைவர். (1:33:1)

இவ்வாறு திரிபுரம் எரித்த நிகழ்வை திருமுறைகள் மட்டுமன்றி, தீவ்வியப் பிரபந்தமும் விவரித்துள்ளது. திருமால் அம்பாகப் பயன்பட்டதை இப்பாசுரம் போற்றுகின்றது. பாசுர அடிகளை இங்குக்காண்போம்:

குழல் நிற வண்ணா! நின் கூறு கொண்ட
 தழல் நிற வண்ணன் நண்ணார் நகரம்

விழு நனிமலை சிலை வளைவு செய்து, அங்கு
அழல்நிற அம்பு-அது ஆனவனே!

- திருமங்கையாழ்வார்: பெரியதிருமொழி: 502.

சிவபெருமான் சிறப்பை ஆழ்வார்களும், திருமால் சிறப்பை நாயன்மாரும் போற்றுவதைக் காணும்போது அவர்களின் உயர்ந்த பக்திநெறி நமக்குப் புலப்படுகிறது.

திருத்தாண்டவம்

சிவபெருமானின் திருத்தாண்டவமும், கண்ணனின் திருக்கூத்தும் அனைவராலும் வியக்கத்தக்கவை. திருமுறைகளில் சிவபெருமானின் தாண்டவம் பற்றிப் பாடல்கள் உள்ளது போன்றே, திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் கண்ணனின் குரவைக் கூத்து, மரக்கால் கூத்து, காளிங்க நடனம் பற்றிய பாடல்கள் உள்ளன. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஒரு பாடல் (313) காளிங்க நாகத்தின் ஐந்து தலைகள் மீதும் கண்ணன் ஆடிய ஆடலைப் பேசுகிறது. அது வருமாறு:

காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு அவன்
நீள்முடி ஐந்திலும் நின்று நடம்செய்து
மீள அவனுக்கு அருள்செய்த வித்தகன்
தோள்-வலி வீரமே பாடிப் பற!

தூ மணிவண்ணனைப் பாடிப் பற!

கண்ணனின் பாடல், ஆடல் கண்டு வியந்துபோன மேனகை, திலோத்தமை, அரம்பை, ஊர்வசி ஆகியோர் தம் செருக்கு அடங்கி வாயைத் திறக்காமல் தம் ஆடல் பாடலைத் தவிர்த்துவிட்டதாக ஒரு பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

மேனகையொடு திலோத்தமை அரம்பை
உருப்பசியர் அவர் வெள்கி மயங்கி
வானகம் படியில் வாய் திறப்பு இன்றி
ஆடல் பாடல் இவை மாறினர் தாமே.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி: 278.

இதேபோன்று திருமுறைகளில் சிவபெருமானின் நடனம் பற்றிய பாடல்கள் பல உள. திருமூலர் திருமந்திரத்தில் 870 ஆம் பாடல் இதுபற்றியதாகும்.

ஆமேபொன் னம்பலம் அற்புதம் ஆனந்தம்
ஆமேதிருக் கூத்து அனவரத தாண்டவம்
ஆமே பிரளயம் ஆகும்அத் தாண்டவம்
ஆமே சங்காரத்து அருந் தாண்டவங்களே.

கருவூர்த்தேவரின் திருவிசைப்பாவில் வரும் பாடலும் சிவபெருமான் நடனத்தைப் போற்றுகிறது:

துந்துபிகுழல் யாழ் மொந்தை வான் இயம்பத்
தொடர்ந்து இருடியர் கணம் துதிப்ப
நந்தி கை முழுவம் முகிலென முழங்க
நடம்புரி பரமர்தங் கோயில்... (9:8:4)

பூந்துருத்தி நம்பி காடநம்பியும் தம்முடைய திருவிசைப்பாவில் ஓர் அரிய பாடலை இசைத்துள்ளார்:

பாடகமும் நூபுரமும் பல்சிலம்பும் பேர்ந்தொலிப்பச்
கூடகக்கை நல்லார் தொழுதேத்தத் தொல்லுலகில்
நாடகத்தின் கூத்தை நவிறுமவர் நாடோறும்
ஆடகத்தான் மேய்ந்தமைந்த அம்பலமநின் ஆடரங்கே.
(9:19:8)

தில்லையில் நடராசப்பெருமானின் நடனத்தைக் கண்டு மகிழ்விதற்காகவே தமக்கு மனிதப்பிறவி வேண்டும் என்று திருநாவுக்கரசர் பெருமான் பாடியுள்ளார்:

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் சூமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்தபொற் பாதமும் காண்ப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே. (4:81:4)

திருமுறைகளில் பல பாடல்கள் சிவபெருமானின் ஆடல் சிறப்பைப் பேசினாலும், திவ்வியப்பரபந்தத்தில் திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிய பெரியதிருமடல் பாடல் சிவபெருமானின் தாண்டவத்தைப் பற்றி விவரித்திருப்பது நம்மை வியக்கவைக்கிறது. அப்பாடல் அடிகளைக் காண்போம்:

மன்னு மலை-அரையன் பொன்-பாவை-வாள்நிலா
மின்னும் அணிமுறுவல் செவ்வாய் உமை என்னும்
அன்ன நடை அணங்கு, நுடங்கு இடைசேர்
பான்உடம்பு வாட, புலன் ஐந்தும் தொந்தும் அகல,
தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரம் தான்தரித்து ஆங்கு
அன்ன அருந்தவத்தின் ஊடுபோய் - ஆயிரம் தோள்
மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து, மாதிரங்கள்
மின்னி எரிவீச, மேல்எடுத்து சூழ்கழல் - கால்
பொன்-உலகம் ஏழும் கடந்து உம்பர்மேல் சிலும்ப,

மன்னு குலவரையும் மாருதமும் தாரகையும்
 மின்னின் உடனே சுழல, சுழன்று ஆடும்
 கொல்நவிலும் மூவிலை வேல் கூத்தன், பொடிஆடி,
 அன்னவந்தன் பொன்அகலம் சென்று ஆங்கு
 அணைந்திலளோ?

(பெரிய திருமடல் கண்ணிகள் 41, 42)

(இமவானின் பொன்மகள், ஒளியுடைய நிலவு போன்று மின்னும் அழகிய முறுவலையுடைய, செவ்வாயையுடைய உமை என்னும் அன்ன நடையுடைய தேவமகள் துவளும் இடையுடையாள். அழகிய உடம்பை வாட்டி, ஐந்து புலன்களையும் நொந்து அகலுமாறு செய்து, தன்னுடைய கூந்தலைச் சடாபாரமாகத் தரித்து, அந்த அரிய தவக்கோலத்தோடு சென்றாள். ஆயிரம் தோள்களிலும் பொருந்திய கைகள் அனைத்துத் திசைகளிலும் படர, தவ நெருப்புப் பொறிகள் மின்னி அலைவீச, கழல்கள் அணிந்த கால் மேல் எடுத்துச் சுழலும்போது ஏழுலகங்களையும் கடந்து, தேவர்கள் மீது சிலும்ப, மலைகளும், காற்றும், தாரகைகளும் மின்னல் வேகத்தில் உடன் சுழல, சுழன்று ஆடிய கொலை கூறும் மூவிலைச்சூலம் ஏந்திய கூத்தனாகிய நீறணிந்த சிவபெருமானின் அழகிய பொன்மேனியை அங்கு சென்ற உமையவள் அணைந்து மகிழவில்லையா?)

சிவபெருமானின் திருத்தாண்டவ வருணனை எவ்வளவு சிறப்புக்குரியதாக உள்ளது! இப்பாசுரத்தைத் திருமால் அடியவரான திருமங்கை ஆழ்வார் பாடியுள்ளது நம்மை வியக்க வைக்கிறது. சைவமும், வைணவமும் பேதமின்றி சிவபெருமானையும், திருமாலையும் போற்றி வந்துள்ளன என்பதைத் திருமுறைகளும், திவ்வியப் பிரபந்தமும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. இந்த நன்மரபு தொடர சைவர்களும், வைணவர்களும் தொடர்ந்து பாடுபடுவோமாக.

11. திருமுறைகளில் இராமாயணச் செய்திகள்

உலகிலேயே மிகப் பழமையான காப்பியம் இராமாயணமே ஆகும். தென்கிழக்கு ஆசியா முழுதும் இராமாயணம் பரவிக்கிடக்கிறது. பல்வேறு மொழிகளிலும் இராமாயணம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் இராமாயண நிகழ்வுகளில் சில மாற்றங்களும், வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இராமன் திருமாவின் அவதாரம் ஆகையால் வைணவ நூலான நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இராமாயணச் செய்திகள் முழுதும் விரிவிக் கிடக்கின்றன. இதே போன்று சைவத் திருமுறை நூல்களிலும் இராமாயணச் செய்திகள் அங்கங்கும் பேசப்பட்டுள்ளன.

திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் இராமாயணச் செய்திகள் இருப்பதை பாசுரங்களைப் படிக்கும் போது உணரலாம். கம்பராமாயணம் தமிழில் முழுமையான இராம காதையாக பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தான் உருவானது. ஆனால் அதற்கு முன்பாகவே ஏழாம் நூற்றாண்டில் தேவாரப் பாடல்களிலும் அதற்குப் பின்னர் வந்த திருமுறைகளிலும் இராமகாதை நிகழ்ச்சிகள் பேசப்பட்டுள்ளன. அதற்கு முன்பிருந்த முழுமைபெற்ற இராமாயண நூல்கள் தமிழில் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் பலரும் இராமன் பெருமையைப் பேசியுள்ளனர். அவற்றைத் தனித்தனியாகத் திரட்டி இராமகாதை நிகழ்வுகளை விவரிப்பது என்பது பெரும் பணியாக அமையும். ஆனால் இப்பணியை எளிமைப்படுத்தி, இராமாயணச் செய்திகளை ஆழ்வார்களின் பாசுரத் தொடர்களினின்று அப்படியே திரட்டி, அவற்றை வரிசைப்படுத்தி பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்ற உரையாசிரியர் 'திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரப்படி இராமாயணம்' என்ற ஓர் அரிய இராமாயணச் சுருக்கத்தை உருவாக்கியுள்ளார். இதனைப் படிப்பவர்கள் இராமாயணம் படித்த பலனையும், திவ்வியப் பிரபந்தம் ஓதிய பலனையும் பெறுவர் என்பது மரபுசார்ந்த நம்பிக்கை. அதனை இங்குக் காண்போம்.

திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரப்படி இராமாயணம்

“திரு மடந்தை, மண் மடந்தை இருபாலும் திகழ, நலம் அந்தம் இல்லது ஓர் நாட்டில், அந்தம் இல் பேரின்பத்து அடியரோடு, ஏழ் உலகும் தனிக் கோல் செல்ல, வீற்றிருக்கும், அயர்வு அறும் அமரர்கள் அதிபதியான அணி ஆர் பொழில் சூழ் அரங்க - நகர் அப்பன், அலை நீர்க் கடலுள் அழுந்தும் நாவாய்போல் ஆவார் ஆர் துணை என்று துளங்கும் நல் அமரர் துயர் தீர், வல் அரக்கர் வாழ் இலங்கை பாழ்படுக்க எண்ணி; மண் உலகத்தோர் உய்ய,

அயோத்தி என்னும் அணி நகரத்து வெங் கதிரோன் குலத்துக்கு ஓர் விளக்கு ஆய்; கௌசலை - தன் குல மதலை ஆய்; தயரதன்தன் மகன் ஆய்த் தோன்றி; குணம் திகழ் கொண்டல் ஆய்; மந்திரம் கொள் மறை முனிவன் வேள்வி காக்க நடந்து வந்து; தனை எதிர்த்த தாடகை தன் உரம் கீண்டு; வல் அரக்கர் உயிர் உண்டு; கல்லைப் பெண் ஆக்கி; கார் ஆர் திண் சிலை இறுத்து; மைதீவியை மணம் புணர்ந்து; இரு பத்து ஒரு கால் அரசுகளைகட்ட மழுவாளி வெவ்வரி நல் சிலை வாங்கி வென்றி கொண்டு, அவன் தவத்தை முற்றும் செற்று; அம் பொன் நெடு மணிமாட அயோத்தி எய்தி; அரி அணைமேல் மன்னன் ஆவான் நிற்க;”

“கொங்கை வன் கூனி சொல் கொண்ட கொடிய கைகேயி வரம் வேண்ட, அக் கடிய சொல் கேட்டு மலக்கிய மா மனத்தனன் ஆய், மன்னவனும் மறாது ஒழிய, ‘குலக்குமரா! காடு உறையப் போ’ என்று விடை கொடுப்ப, இருநிலத்தை வேண்டாது; ஈன்று எடுத்த தாயரையும், இராச்சியமும் ஆங்கு ஒழிந்து, மைவாய களிறு ஒழிந்து; மா ஒழிந்து; தேர் ஒழிந்து; கலன் அணியாதே; காமர் எழில் விழல் உடுத்து; அங்கங்கள் அழகு மாறி; மான் அமரும் மென்றோக்கி வைதேவி இன்துணையா; இளங்கோவும் வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்ல; கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும் கானம் கடந்து போய்; பத்தி உடைக் குகன் கடத்த, கங்கை தன்னைக் கடந்து; வனம் போய்ப் புக்கு; காயோடு நீடு கனி உண்டு; வியன் கான மரத்தின் நீழல், கல் அணை மேல் கண் துயின்றி, சித்திரகூடத்து இருப்ப; தயரதன்-தான் “நின் மகன் மேல் பழி விளைத்திட்டு என்னையும் நீள் வானில் போக்க, என் பெற்றாய், கைகேசி! நானும் வானகமே போகின்றேன்” என்று, வான் ஏற, தேன் அமரும் பொழில் சாரல் சித்திர கூடத்து, ஆனை, புரவி, தேரொடு, கால்-ஆள் அணிகொண்ட சேனை சுமந்திரன், வசிட்டருடன் பரத நம்பி பணிய, தம்பிக்கு மரவடியை வான் பணையம் வைத்து; குவலயத் துங்கக் கரியும், பரியும் இராச்சியமும் எங்கும் பரதற்கு அருளி; விடை கொடுத்து; திரு உடைய திசைக் கருமம் திருத்தப் போய்; தண்டகாரணியம் புகுந்து;”

“மறை முனிவர்க்கு அஞ்சேல்மின் என்று அருள் கொடுத்து; வெங்கண் விறல் விராதன் உக, வில் குனித்து, வண் தமிழ் மா முனி கொடுத்த வரி வில் வாங்கி; புலர்ந்து எழுந்த காமத்தால், சீதைக்கு நேர் ஆவன் என்ன, பொன் நிறம் கொண்ட சுடு சினத்த கூர்ப்பணகி கொடி மூக்கும் காது இரண்டும் கூர் ஆர்ந்த வாளால் ஈரா விடுத்து; கரனோடு தூடணன் - தன் உயிரை வாங்க அவள் கதறி, தலையில் அம் கை வைத்து, மலை இலங்கை ஓடிப் புக; கொடுமையின் கடு விசை அரக்கன், அலை மலி வேல்கண்ணாளை அகல்விப்பான், ஓர் உரு ஆய மானை அமைத்து, செங்கல் பொடிக்க கூறை, சிற்றெயிற்று, முற்றல் மூங்கில்

மூன்று தண்டத்தன் ஆய், வஞ்சித்து, இலைக் குரம்பில் தனி இருப்பில் கனி வாய்த் திருவினைப் பிரித்து, நீள்கடல் கழி இலங்கையில் அரக்கர் குடிக்கு நஞ்சு ஆகக் கொண்டு போய், வம்பு உலாம் கடி காவில் சிறையா வைக்க; அயோத்தியர் கோன் மாய மான் மாயச் செற்று; அலை மலி வேல் - கண்ணாளை அகன்று, தளர்வு எய்தி; சடாயுவை வைகுந்தத்து ஏற்றி; கங்கலும் பகலும் கண் துயில் இல்லாக் கானகம் படி உலாவி உலாவி; கணை ஒன்றினால் கவந்தனை மடித்து; சவரி தந்த கனி உவந்து;”

“வன மருவு கவி அரசன் காதல் கொண்டு; மராமரம் ஏழ் எய்து; உருத்து எழு வாலி மார்பில் ஒரு கணை உருவ ஓட்டி; கருத்துடைத் தம்பிக்கு இன்பக் கதிர்முடி அரசு அளித்து; வானரக் கோனுடன் இருந்து, வைதேகி - தனைத் தேட விடுத்த திசைக் கருமம் தீருத்த, திறல் விளங்கு மாருதியும் மாயோன் தூது உரைத்தல் செப்ப;”

“சீர் ஆரும் திறல் அனுமன் மாகடலைக் கடந்து ஏறி, மும்மதில் நீள் இலங்கை புக்கு, கடி காவில் வார் ஆரும் முலை மடவாள் வைதேவி-தனைக் கண்டு, ‘நின் அடியேன் விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்; ‘அயோத்தி-தனில் ஓர் இட வகையில் எல்லியம்போது இனிது இருத்தல், மல்லிகை மா மாலை கொண்டு அங்கு ஆர்த்ததும்; கலக்கிய மா மனத்தினள் ஆய்க் கைகேசி வரம் வேண்ட, மலக்கிய மா மனத்தன் ஆய் மன்னவனும் மறாது ஒழிய, ‘குலக்குமரா! காடு உறையப் போ’ என்று விடை கொடுப்ப, இலக்குமணன் தன்னொடும் அங்கு ஏசியதும்; கங்கை-தன்னில் கூர் அணிந்த வேல் வலவன் குகனோடு சீர் அணிந்த தோழமை கொண்டதுவும்; சித்திரகூடத்து இருப்பப் பரத நம்பி பணிந்ததுவும்; சிறு காக்கை முலை தீண்டி, மூவுலகும் திரிந்து ஓடி, ‘வித்தகனே! இராமா! ஓ! நின் அபயம் என்ன, அத்திரமே அதன் கண்ணை அறுத்ததுவும்; பொன் ஒத்த மான் ஒன்று புகுந்து, இனிது விளையாட, நின் அன்பின் வழிநின்று, சிலை பிடித்து, எம்பிரான் ஏக, பின்னே அங்கு இலக்குமணன் பிரிந்ததுவும், அயோத்தியர்-கோன் உரைத்த அடையாளம், ஈது அவன் கை மோதிரமே” என்று அடையாளம் தெரிந்து உரைக்க, மலர்க் குழலாள் சீதையும் வில் இறுத்தான் மோதிரம் கொண்டு, அனுமான்! அடையாளம் ஒக்கும் என்று உச்சிமேல் வைத்து உகக்க, திறல் விளங்கு மாருதியும் இலங்கையர்கோன் மாக் கடிகாவை இறுத்து, காதல் மக்களும் சுற்றமும் கொண்டு, கடி இலங்கை மலங்க எரித்து, அரக்கர்-கோன் சினம் அழித்து, மீண்டு, அன்பினால் அயோத்தியர்-கோன் தளிர் புரையும் அடி-இணை பணிய;”

“கான எண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையா, கொடியோன் இலங்கை புகல் உற்று; அலை ஆர் கடற்கரை வீற்றிருந்து; செல்வ விபீடணற்கு நல்லன்

ஆய்; விரிநீர் இலங்கை அருளி; சரண் புக்க குரை கடலை அடல் அம்பால் மறுக எய்து; கொல்லை விலங்கு பணி செய்ய, மலையால் அணை கட்டி, மறுகரை ஏறி; இலங்கை பொடி ஆக, சிலை மலை செஞ்சரங்கள் செல உய்த்து; கும்பனோடு நிகும்பனும் பட, இந்திரசித்து அழிய, கும்பகர்ணன் பட, அரக்கர் ஆவி மாள, அரக்கர் கூத்தர் போலக் குழமணி தூரம் ஆட, இலங்கை மன்னன் முடி ஒருபதும், தோள் இருபதும் போய் உதிரச் சிலை வளைத்து; சர மழை பொழிந்து; கரம் துணித்து; வென்றி கொண்ட செருக்களத்துக் கடிக்க கமல நாண்முகனும், கண் மூன்றத்தானும், எண்மர், பதினொருவர், ஈர் அறுவர், ஓர் இருவர், மற்றும் உள்ள வானவர் மலர் மழை பொழிந்து, மணிமுடி பணிதர, அடிஇணை வணங்க, கோலத் திரு மா மகளோடு, செல்வ விபீடணன், வானரக்கோனுடன் இலங்கு மணி நெடுந் தேர் ஏறி; சீர் அணிந்த குகனோடு கூடி; அங்கண் நெடு மதில் புடைகூழ் அயோத்தி எய்தி; நல் நீர் ஆடி; பொங்கு இள ஆடை அரையில் சாத்தி; திருச்செய்ய முடியும், ஆரமும் குழையும் முதலா மேதகு பல்கலன் அணிந்து, கூட்டு நன் மாலைகள் அணிந்து, பரதனும், தம்பி சத்துருக்களனும் இலக்குமனும், இரவு நன் பகலும், ஆட்செய்ய, வடிவு இணை இல்லாச் சங்கு தங்கு முன் கை நங்கை மலர்க் குழலாள் சீதையும், தானும் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து; ஏழ் உலகும் தனிக் கோல் செல்ல வாழ்வித்தருளினார்.”

மேற்கண்ட பாசுரப்படி இராமாயணத்தைப் பயிலும் போது இராமாயணச் செய்திகள் முழுவதும் எப்படித் தெளிவாக திவ்வியப்பிரபந்தப் பாசுரங்களில் பதிவாகியுள்ளன என்பதை அறியலாம். இப்போது பன்னிரு திருமுறைகளில் இராமாயணச் செய்திகள் பதிவாகி இருப்பதைக் காண்போம்.

மூவர் தேவாரத்திலும் இராமேசுவரம், புள்ளிருக்கு வேனூர், வடகுரங்காடுதுறை, திருவுசாத்தானம் ஆகிய தலங்களுக்கூரிய பதிகங்களில் இராமாயணச் செய்திகள் பேசப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இராவணன் கயிலையைத் தூக்க முயன்று தோற்ற செய்தி முதல் ஆறு திருமுறைகளிலும் பதிகம்தோறும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தி உத்தர ராமாயணத்தில் காணப்படுவதாகும். முதலில் இராமாயணச் செய்திகளில் எவை எவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காண்போம்.

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் திருவிராமேச்சுரம் பதிகத்தில் வரும் பின்வரும் பாடல்கள், இராவணன் சீதையைக் கானகத்தில் மாயமானைக் கொண்டு கவர்ந்து சென்றதையும், இராமன் கடலில் அணை கட்டிக் கடந்து சென்று இலங்கையை அடைந்து இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டதையும் தெரிவிக்கின்றன.

தேவியை வவ்விய தென்னிலங்கைத் தசமாமுகன்
புவியனும் முடி பொன்றுவித்த பழி போயற
ஏவியனுஞ் சிலை யண்ணல் செய்த இராமேச்சுரம்
மேவிய சிந்தையினார்கள் தம்மேல்வினை வீடுமே.

(3:10:2)

(சீதாப்பிராட்டியைக் கவர்ந்த தென்னிலங்கை வேந்தனான பத்து முகம் கொண்ட இராவணனின் பூச்சூடிய தலைகளைத் தொலையச் செய்த பாவத்தைப் போக்குவதற்கு, அம்பைச் செலுத்தும் வில்லையுடைய அண்ணலாகிய இராமபிரான் உருவாக்கிய இராமேச்சுரத்தை இடைவிடாது சிந்திப்பவர்களின் வினை அழியும்).

மாணை நோக்கியை தேவிதன்னை ஒரு மாயையால்
கானதில் வவ்விய காரரக்கன் உயிர் செற்றவன்
ஈனமிலாப் புகழண்ணல் செய்த இராமேச்சுரம்
ஞானமும் நன்பொருளாகி நின்றதொரு நன்மையே.

(3:10:3)

(மான் போன்ற மருண்ட பார்வையை உடைய சீதாப் பிராட்டியை மாயம் செய்து கானகத்தில் கவர்ந்த கரிய அரக்கனாகிய இராவணனின் உயிரை மாய்த்த, குற்றமில்லாப் புகழ்படைத்த அண்ணலாகிய இராமபிரான் உருவாக்கிய இராமேச்சுரம் ஞானத்தையும் முத்தியினையும் நன்மையாக வழங்கும்).

உரையுணராதவன் காமமென்னும் உறுவேட கையான்
வரைபொரு தோள் இறச்செற்ற வில்லி மகிழ்ந்து ஏத்திய
விரை மருவுங் கடலோத மல்கும் இராமேச்சுரத்
தரையரவாட நின்று ஆடல்பேணும் அம்மான் அல்லனே.

(3:10:4)

(அற உரைகளை உணராது காமம் என்னும் பெரு நசையால் உந்தப்பட்டு தீங்கு செய்த இராவணனின் மலைபோன்ற தோள்கள் இற்றுப் போகுமாறு அழித்த வில்லவனாகிய இராமன் மகிழ்ந்து போற்றிய, புலவ நாறுங் கடலலைகள் சூழ்ந்த இராமேச்சுரத்தின் இறைவன், இடுப்பில் பாம்பை அணிந்து திருநடம் புரியும் சிவபெருமான் அல்லனோ?)

அணையலை சூழ்கடல் அன்று அடைத்து வழிசெய்தவன்
பணை இலங்கும்முடி பத்து இறுத்தபழி போக்கிய
இணையிலி என்றும் இருந்த கோயில் இராமேச்சுரம்
துணையிலி தூமலர்ப் பாதம் ஏத்தத் துயர் நீங்குமே.

(3:16:6)

(அலைகளையுடைய வளைந்த கடலை அன்று அணைகட்டி அடைத்து வழிசெய்த இராமபிரான், இராவணனின் பருத்த தலைகள் பத்தினையும் இறுத்ததால் ஏற்பட்ட பாவத்தைப் போக்கிய இணையற்ற சிவபெருமான் என்றும் இருந்த கோயில் இராமேச்சுரம் ஆகும். ஒப்பற்ற சிவபெருமான் தூய மலர்ப் பாதத்தைப் போற்றித் துதிப்பவர்களுடைய துயர் நீங்கும்).

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் புள்ளிருக்கு வேளூர் தலத்துக்குரிய பதிகத்தில் பின்வரும் பாடல்கள் இராமாயணத்தில் சடாயு இராவணனுடன் போரிட்டு மாண்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றன:

தையலாள் ஒருபாகம் சடைமேலாள் அவளோடும்
 ஐயம்தேர்ந்து உழல்வார் ஓர் அந்தணனார் உறையுமிடம்
 மெய்சொல்லா இராவணனை மேலோடி ஈடழித்துப்
 பொய்சொல்லா துயிர்போனான் புள்ளிருக்கு வேளூரே.

(2:43:2)

(ஆகத்தின் ஒரு பாகத்தில் விளங்குகின்ற தையல்நாயகியோடும், சடையின்மேல் பொருந்திய கங்கை நல்லாளோடும் சென்று பிச்சை ஏற்று உழல்பவர் சிவபெருமானார். அவர் உறைகின்ற இடமாவது, உண்மை சொல்லா இராவணனைப் பறந்து சென்று வலிமையை அழித்து, அவனிடம் பொய்சொல்லாமல், தன் வலிமை தன்னுடைய இறக்கையில் இருக்கிறது என்று உண்மையைக் கூறியதால் தாக்கப்பட்டதோடு, இராமன் வந்தபின் நடந்த உண்மைகளைக் கூறி உயிர் விட்ட சடாயுவால் வழிபட்ட தலமாகிய புள்ளிருக்கு வேளூர் ஆகும்.)

மாகாயம் பெரியதொரு மானுரி தோலுடையாடை
 ஏகாயமிட்டுகந்த எரியாடி உறையுமிடம்
 ஆகாயம் தேரோடும் இராவணனை அமரீன்கண்
 போகாமே பொருது அழித்தான் புள்ளிருக்கு வேளூரே.

(2:43:4)

(பெரிய தம்முடைய மேனியின்மீது பெரியதொரு யானையின் உரியைப் போர்த்து, அதனைத் தம் ஆடையாக உவந்து, தீயில் நின்று ஆடும் சிவபெருமான் உறையும் இடமாவது, சீதையைக் கவர்ந்து கொண்டு இராவணன் ஆகாயத் தேரில் சென்றபோது வழிமறித்துப் போரிட்டு அவனைப் போகாதவாறு தடுக்க முயன்ற சடாயுவால் பூசிக்கப்பட்ட தலம் புள்ளிருக்கு வேளூராகும்.)

திறங்கொண்ட அடியார்மேல் தீவினைநோய் வாராமே
 அறங்கொண்டு சிவதன்மம் உரைத்தபிரான் அமருமிடம்

மறங்கொண்டு அங்கு இராவணன் தன்வலிகருதி வந்தானைப்
புறங்கண்ட சடாயு என்பான் புள்ளிருக்கு வேனூரே.

(2:43:6)

(சைவத்திறம் கைக்கொண்ட அடியார்களமீது தீவினையாகிய நோய்
வாராமல் தடுப்பவனும், சிவ தருமங்களாகிய அறங்களை நால்வர்க்கு
ஆலின்கீழிருந்து உரைத்தவனுமாகிய சிவபெருமான் அமரும் இடமாவது,
இராவணன் தன் வலிமையே பெரிது என்று எண்ணி போரிட்டபோது
அவனைப் புறங்கண்ட சடாயு வழிப்பட்ட தலமாகிய புள்ளிருக்கு வேனூர்
ஆகும்.)

கடுத்தவரும் கங்கைதனைக் கமழ்சடை ஒன்று ஆடாமே
தடுத்தவர் எம்பெருமானார் தாம் இனிதாய் உறையுமிடம்
விடைத்து வரும் இலங்கைக்கோன் மலங்கச் சென்று
இராமற்காப்

புடைத்தவனைப் பொருது அழித்தான் புள்ளிருக்கு வேனூரே.

(2:43:10)

(சினந்து வந்த கங்கையைத் தமது மணம் கமழும் சடை ஒன்றினால்
ஆடாமல் தடுத்தவர் சிவபெருமானார். அவர் மகிழ்ந்து உறையுமிடமாவது,
மேலேறிவந்த இலங்கை மன்னன் இராவணன் மயங்குமாறு,
இராமபிரானுக்காகப் போரிட்டுத் தடுத்த சடாயு வணங்கிய தலமாகிய புள்ளிருக்கு
வேனூர் ஆகும்.)

தீருநாவுக்கரசரும் தம்முடைய தேவாரப் பதிகங்களில் இராமாயணச்
செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இராமேச்சுரம் பதிகத்தில் இது பற்றிய
பாடல்கள் வருமாறு:

கடலிடை மலைகள் தம்மால் அடைத்து மால்கரும முற்றித்
தீடலிடைச் செய்த கோயில் தீருஇராமேச் சுரத்தைத்
தொடலிடை வைத்து நாவில் சுழல்கின்றேன் தூய்மையின்றி
உடலிடை நின்றும் பேரா ஜவர் ஆட்டுண்டு நானே.

(4:61:3)

(மலைகள் தம்மால் கடலிடத்தை அடைத்துத் தீருமால் தம் செயல்
முடித்துப் பின்னர் நீரகற்றி நிலமாகச் செய்த அத்திடலில் உருவாக்கிய
கோயிலாகிய இராமேச்சுரத்தை, இவ்வுடம்பின் ஐந்து பொறிகளால்
ஆட்டுவிக்கப்படும் நான், தூய்மையின்றி என் நாவின் வாக்கில் வைத்துச்
சுழல்கின்றேன்.)

வீரமிக்க எயிறு காட்டி விண்ணுற நீண்டு அரக்கன்
கூரமிக்கவனைச் சென்று கொன்று உடன் கடற்படுத்துத்
தீரமிக்கான் இருந்த திருவிராமேச் சுரத்தைக்
கோரமிக்கார் தவத்தாற் கூடுவார் குறிப்புளாரே.

(4:61:5)

(வீரம் மேம்பட்டுக் கோரைப் பற்களைக் காட்டி வானுற உயர்ந்த அரக்கனாகிய கொடுமை மிக்க இராவணனை, கடலில் அணை கட்டிக் கடந்து சென்று கொன்று, மீண்டு வந்து பேராற்றல் மிக்க திருமால் கோயில் செய்து வழிபட்ட இராமேச்சுரத்தை வாழ்வின்மீது அச்சம் மிகுந்தவர்கள் சென்று தம் தவத்தால் வழிபட்டு தம் குறிக்கோள் நிறைவேறப் பெறுவர்.)

வாக்கினால் இன்புரைத்து வாழ்கிலார் தம்மையெல்லாம்
போக்கினால் புடைத்து அவர்கள் உயிர்தனை உண்டு மாறான்
தேக்குநீர் செய்த கோயில் திருவிராமேச் சுரத்தை
நோக்கினால் வணங்குவார்கள் நோய்வினை நுணுகுமன்றே.

(4:61:7)

(சொற்களில் இனிமை உரைத்து வாழாத அரக்கர்களை எல்லாம் போக்கத்தக்க படையால் தாக்கி அவர்கள் உயிர்களை உண்டு திருமால் கடல்நீரைத் தேக்கிக் கட்டிய அணையின் கரையில் அமைத்த கோயிலாகிய இராமேச்சுரத்தைக் கண்டு வணங்குபவர்களுடைய பிறவிப் பிணி குன்றி அழியும்.)

பலவுநாள் தீமை செய்து பார்தன்மேல் குழுமி வந்து
கொலைவிலார் கொடியராய அரக்கரைக் கொன்று வீழ்த்த
சிலையினான் செய்த கோயில் திருவிராமேச் சுரத்தைத்
தலையினால் வணங்கு வர்கள் தாழ்வராம் தவமதாமே.

(4:61:8)

(இவ்வுலகில் கூட்டமாக வந்து பலநாளும் தீமையே செய்த கொலை செய்யும் வில்லை ஏந்திய கொடியவர்களான அரக்கர்களைக் கொன்று வீழ்த்திய வில்ஏந்திய இராமபிரான் செய்த கோயிலாகிய இராமேச்சுரத்தைத் தலையினால் வணங்கித் தாழ்பவர்கள் தவமுடையவர்கள்.)

கோடிமா தவங்கள் செய்து குன்றினார் தம்மையெல்லாம்
வீடவே சக்கரத்தால் எறிந்து பின்னன்பு கொண்டு
தேடி மால் செய்த கோயில் திருஇராமேச் சுரத்தை
நாடி வாழ் நெஞ்சமே நீ நன்னெறியாகு மன்றே.

(4:61:9)

(மாதவங்கள் கோடி செய்து, ஒழுக்கம் குன்றிய அரக்கர்களையெல்லாம் வீழ்ந்து மடியும்படி சக்கரம் போன்ற ஆயுதங்களை வீசியபின்னர், இராமபிரான் தேர்ந்தெடுத்துச் செய்த கோயிலாகிய திரு இராமேச்சுரத்தை, நெஞ்சமே! நீ நாடி வாழ்வது நல்ல நெறியாகும்.)

வரைகளொத்த உயர்ந்த மணிமுடி யரக்கர் கோனை
விரைய முற்றற ஒடுக்கி மீண்டு மால் செய்த கோயில்
திரைகள் முத்தால் வணங்கும் திருவிராமேச்சுரத்தை
உரைகள் பத்தால் உரைப்பார் உள்குவார் அன்பினாலே.

(4:62:11)

(முலைகளை ஒத்து உயர்ந்த, மணிமுடியுடைய அரக்கர் தலைவனாகிய இராவணனை விரைவாக, முற்றுமாக அழித்து மீண்டு வந்து திருமாலாகிய இராமபிரான் செய்த கோயில் - அலைகள் முத்துக்களை ஒதுக்கி வணங்குகின்ற இராமேச்சுரத்தை, பாடல்கள் பத்தால் போற்றுபவர்கள் அன்பினால் உள்ளம் நெகிழ்வார்கள்.)

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் வடகுரங்காடுதுறை தலத்தின் பதிகத்தில் இராவணனை வாலி தன் வாலில் கட்டிய செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. அப்பாடல் வருமாறு:

நீலமாமணி நிறத்து அரக்கனை இருபது கரத்தொடு ஒல்க
வாலினால் கட்டிய வாலியார் வழிபட மன்னு கோயில்
ஏலமோடு இலை இலவங்கமே இஞ்சியே மஞ்சள் உந்தி
ஆவியா வருபுனல் வடகரையடை குரங்காடு துறையே.

(3:91:8)

(நீலமணிபோன்ற நிறத்து அரக்கனாகிய இராவணனை இருபது கரத்தொடு வாலினால் இறுகக் கட்டிய வாலியார் வழிபட்ட புகழ்பெற்ற கோயிலாவது, ஏலம், பச்சிலை, இலவங்கம், இஞ்சி, மஞ்சள் ஆகியவற்றை உந்தியவாறு ஒலித்துவரும் காவிரியின் வடகரையிலுள்ள குரங்காடு துறையாகும்).

திருவுசாத்தானம் பதிகத்தில்வரும் பின்வரும் பாடலில் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இராமகாதையில் வரும் சில பாத்திரங்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

நீரிடைத் துயின்றவன் தம்பி நீள் சாம்புவான்
போருடைச் சுக்கீர்வன் அநுமான் தொழக்
காருடை நஞ்சுண்டு காத்தருள் செய்தவெம்
சீருடைச் சேடர்வாழ் திருவுசாத் தானமே.

(3:33:1)

(பாற்கடலில் துயின்ற திருமால், இராமனாக அவதரித்து, தம்பி இலக்குவன், உயரமான சாம்பவான், போரில் உதவிய சுக்கிரீவன் அநுமன் ஆகியோருடன் தொழுத தலமாவது, கருநீற நஞ்சினை உண்டு உலகோரைக் காத்து அருள் செய்த எம் சிவபெருமானின் தொண்டர்கள் வாழும் திருவுசாத்தானமாகும்.)

இவ்வாறு மூவர் தேவாரத்தில் இராமாயணச் செய்திகள் இருப்பது போன்றே, உத்தர இராமாயணச் செய்திகளும் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய இராமாயணம் உத்தரகாண்டத்தில் வரையெடுத்த படலம் இராவணன் கயிலை மலையைப் பெயர்த்து எடுக்க முயன்று தோற்ற நிகழ்வை விவரிக்கிறது. குபேரனுடைய புட்பக விமானத்தைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணன் எதிரே கயிலை மலை குறுக்கீட, புட்பகத்தைச் செலுத்த இயலாமல் நின்றான். உத்தர காண்டப் பாடல் வருமாறு:

வெற்றிகொள் அரக்கன் விடு புட்பகம்

எழில் கயிலை வெற்பை அணுகாது

இற்ற வலி அச்சினது எனக்கனம்

நிற்றலும், இதற்கு நடவாக்

குற்றம் வருகைக்கு வழி தெற்றென

உரைத்தீர் என உள் கொடியனாய்

அற்ற தலை பெற்றிடும் அரக்கன்

அது உரைத்தீட, அமைச்சர் நினைவார்.

(உத்தரகாண்டம்:316)

(குபேரனை வெற்றி கொண்ட அரக்கனான இராவணன் விட்ட புட்பகத் தேர் அழகிய கயிலை மலையை அணுகமுடியாது அச்சு முறிந்தது போன்று விண்வெளியில் இயங்காமல் நின்று போன குற்றத்திற்குக் காரணம் என்ன என்பதனைத் தெளிவாக உரையின் என்று, தான் வேள்வியில் அரிந்திட்ட தலைகளை வரத்தால் மீளப்பெற்ற இராவணன் அமைச்சரைக் கேட்கவும், அவர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.)

அமைச்சரை இராவணன் கேட்ட வினாவிற்கு நந்தி விடை கூறுவதாக பின்வரும் பாடல் உள்ளது.

சங்கு அமலை உந்திடு தடங்கடல்

அநந்தசயனம்தனில் இருஞ்

செங்கமலையும் தீகழ்முகந்தனும்

அயன்தனொடு இருந்திரிபுரம்

மங்கழல் செய் சங்கரனும் மங்கையும்

மகிழ்ந்து இனிது இருந்த இடம் இத்

துங்கமலை என்று இரதம் இங்கு
வருகின்றிலது துன்று தீறலோய்.

(உத்தரகாண்டம்: 318)

(வலிமையுடையோய்! சங்குகள் நீந்திடுகின்ற பெருங்கடலில் அநந்த சயனம் கொள்ளும் செங்கமலத் தீருமகளும் தீருமாலும், பிரமனும், திரிபுரம் எரித்த சங்கரனும், உமையம்மையும் மகிழ்ந்து இனிதாக இருந்த இடம் இந்தத் தூய்மையான கயிலை மலை என்பதால் இத்தேர் இங்கு வராமல் நின்றது.)

ஆனால் நந்தியின் சொல்லைக் கேட்ட இரக்கம் அற்ற இராவணன் கயிலையை முரித்து விடுவேன் என்றுவரையெடுத்ததைக் குறிக்கும் பாடல் வருமாறு:

சகட்டு உருளையில் திரிபிறப்பு இலி
சலிப்ப வெருவுற்ற தவசிப்
பகட்டு இது எனக் கருது இரக்கம்இல்
அரக்கன் ஓர் பழிப்பில்லவரை மேல்
முகட்டு எனது புட்பகம் விலக்கு
கயிலைக்கிரி முரிப்பன் என ஓர்
துகள் தொகைபடக் கடிது எடுத்தனன்
மிகைத்தவர் துணுக்கம் உறவே.

(உத்தரகாண்டம்: 321)

(கயிலை மலை மீது இருந்த முனிவர்கள் அஞ்சுமாறு, இரக்கமில்லாத அரக்கனாகிய இராவணன், இறு தவசியாகிய பிறப்பில்லாத சிவபெருமான் தந்திரம் என்று கருதி, ஒரு பழிப்பும இல்லாத கயிலை மலை என் புட்பகத்தை விலக்கும் முகட்டில் அதனை முரிப்பேன் என்று அதன் சிகரத்தை விரைந்து எடுத்தான்.)

கயிலை மலையை இராவணன் எடுக்க முயன்றபோது அங்கிருந்த அனைவரும் சிதறி ஓடினர். ஊடலில் இருந்த உமையம்மை அச்சத்தால் சிவபெருமானைத் தழுவிக்கொண்டதை விளக்கும் பாடல் இது:

ஆடல்புரி பூண்முலை அரம்பையர்கள்
சிந்தை அலமந்து அலறினார்;
பாடல்புரி தும்புருவும் நாரதரும்
ஆதியர் பயம் தழுவினார்;
கூடலை முயன்று அரன் விரும்ப,
அதி கோபமொடு கூட நினையா

ஊடலை மறந்து, உமை மடந்தை

அதனைத் தனம் உறத் தழுவினாள்.

(உத்தரகாண்டம்: 323)

(ஆடல்புரியும் பூண்முலை அரம்பையர்கள் மனம் கலங்கி அலறினர். பாட்டிசைத்த தும்புரு, நாரத முனிவர்களும் மற்றோரும் அச்சம் கொண்டனர். சிவபெருமான் கூடலை முயன்ற போது, ஊடல் கொண்டிருந்த உமை ஊடல் மறந்து அரனைத் தனம் பொருந்தத் தழுவிக்கொண்டாள்.)

இவற்றையெல்லாம் கண்ட சிவபெருமான் அவலநிலை மாற்ற தம் கால் பெருவிரல் நுனியினால் மலையினை அழுத்தி, இராவணன் பாரம் தாள முடியாமல் கதறினன் என்பதைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்.

மறைத்தவர் மறுக்கமும் மடக்கொடி
நடுக்கமும், மனத்தில் உணராப்
பிறைச்சடை முடிக்கடவுள் பொன்றிரு
அடிப்பெரு விரல்தலையினால்
நெறுக்கென அழுத்தி உடற்பொறை
பதைப்ப நிருதர்க்கு இறைவனாம்
கறுத்த உருவத்தினும் அறக்கரு
மனத்தன் வெருவிக் கதறினான்.

(உத்தரகாண்டம்: 324)

(மறை ஓதிய தவமுனிவர்களின் கலக்கத்தையும், உமையம்மையின் நடுக்கத்தையும் மனத்தில் உணர்ந்த பிறையணிந்த சடைமுடியுடைய சிவபெருமான் தம்முடைய அழகிய பெருவிரல் நுனியினால் நெறுக்கென மலையை அழுத்தி, பாரம் தாங்க முடியாமல் அரக்கர்க்கு அரசனாகிய, தன் கறுத்த உடலை விடக் கறுத்த மனத்தனாகிய இராவணன் அஞ்சிக் கதறினான்.)

சிவபெருமானின் கோபத்தைத் தணித்து தன் அவலம் நீங்குவதற்காக இராவணன் தன் கை நரம்பில் யாழ் செய்து சாமகீதம் பாடலானான். இது குறித்த பாடலாவது:

அன்ன தே கருமம் என்னா
அரக்கனும் அறிவுட் கொண்டு
தன்னது தலையில் ஒன்றைத்
தடிந்துதன் கையிற் சேர்த்தி
இன்னன நரம்பில் தந்துஅம்
கிளைமுதல் இசைகள் ஏழால்

பன்னரும் சாமகீதம் பரிவுடன்
பாடல் உற்றான்.

(உத்தரகாண்டம்: 327)

(செய்யத்தக்க கருமம் அதுவே என்றுணர்ந்த அரக்கனாகிய இராவணன் உள்ளத்தில் கருதியபடி தனது தலையில் ஒன்றையும், கையொன்றையும் சேர்த்து யாழாக்கி கைந்நரம்பில் கைக்கிளை முதலான ஏழிசையால் பன்னுதற்கரிய சாம கீதத்தைப் பரிவுடன் பாடலுற்றான்.)

இராவணன் பாடிய சாமகீதத்தால் மகிழ்ந்த சிவபெருமான் அவனுக்கு நீண்ட வாழ்நாளும், சந்திரகாசம் என்னும் வாளும் கொடுத்ததைக் கூறும் பாடல் இது:

அவ்வழி அவனும் பாட
அரன் மகிழ்ந்து அழைத்துக் கொண்டு
முவ்வகை உலகும் ஆள
மூன்றரைக் கோடி ஆண்டும்,
எவ்வகைப் படையும் வெல்லும்
சந்திர வாளும் ஈந்தான்;
பொய்வகை நிருதன் பெற்று
விடைகொண்டு போகல் உற்றான்.

(உத்தரகாண்டம்: 328)

(இராவணன் தான் தப்பிக்கும் வகையில் சாமகீதம் பாட, சிவபெருமான் மகிழ்ந்து அவனை ஏற்றுக் கொண்டு, மூவுலகையும் ஆள்வதற்கு மூன்றரைக் கோடி ஆண்டு வாழ்நாளும், எந்த வகையான படையையும் வெல்லக்கூடிய சந்திரகாசம் என்னும் வாளும் ஈந்தான். பொய்த்தே பழகிய அரக்கனாகிய இராவணன் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றான்.)

வான்மீசி இராமாயணச் செய்திகளையே ஒட்டக்கூத்தர் தம்முடைய உத்தர இராமாயண காவியத்தில் பாடல்களில் தந்துள்ளார். இதே நிகழ்வை, பன்னிரு திருமுறைகளிலும் 715 பாடல்களில் சைவ அருளாளர்கள் நமக்கு அருளிப் போந்துள்ளனர். அவற்றில் ஒரு திருமுறைக்கு ஒரு பாடல் வீதம் 12 பாடல்களை இங்குக் காண்போம்.

வரையார் தீரள்தோள் மதவாள் அரக்கன் எடுப்ப மலைசேரும்
விரையார் பாத நுதியால் ஊன்ற நெரிந்து சிரம் பத்தும்
உரையார் கீதம் பாடக்கேட்டு அங்கு ஒளிவாள் கொடுத்தாரும்
கரையார் பொன்னி சூழ் தண் குடந்தைக் காரோணத்தாரே.

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்; குடந்தைக் காரோணப் பதிகம்.

(1:72:8)

(முலைபோன்று திரண்ட தோளையுடைய, செருக்குடைய அரக்கனாகிய இராவணன் கயிலை மலையை எடுக்க, சிவபெருமான் தம்முடைய மலர்ப் பாத நுனியால் மலையில் ஊன்ற, நெரிந்து அலறிய இராவணன் தன் பத்து தலைகளாலும் சாமகீதம் பாடக் கேட்டு, அவனுக்கு சந்திரகாசம் என்னும் ஒளிமிக்க வாள் கொடுத்தவர் காவிரிக் கரையின் குளிர்ந்த கீழலில் உள்ள குடந்தைக் காரோணத்தார் ஆவார்.)

பத்துத் தலையோனைப் பாதத்து ஒரு விரலால்
வைத்து மலையடர்த்து வானோடு நாள் கொடுத்தான்
நத்தின் ஒலியோவா நாலூர் மயானத்தென்
அத்தன் அடி நினைவார்க்கு அல்லல் அடையாவே.

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்; நாலூர் மயானம் பதிகம்
(2:46:8)

(பத்துத் தலைகள் உடைய இராவணனைத் தம் பாதத்தின் ஒரு விரலால் கயிலை மலையில் ஊன்றிக் கதற வைத்து சந்திரகாசம் என்னும் வானையும், எண்ணற்ற வாழ்நாளையும் கொடுத்தவராகிய சிவபெருமானை, சங்குகளின் ஒலிகூழ்ந்த நாலூர் மயானத்தில் என் அத்தனின் திருவடியை நினைந்து வணங்குபவர்க்கு துன்பம் எதுவும் சேராது.)

ஒருவரையும் மேல்வலி கொடேன் என எழுந்த விறலோன் இப்
பெருவரையின் மேல்ஓர் பெருமானும் உளனோ என வெகுண்ட
கருவரையும் ஆழ்கடலும் அன்ன திறல் கைகள் உடையோனை
அருவரையில் ஊன்றி அடர்த்தான் உறைவது அவளிவள்
நலூரே.

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்; அவளிவள்நல்லூர்ப் பதிகம்
(3:82:8)

(ஒருவரையும் வலிமைபெற விட மாட்டேன் என்று வீரம் பேசி, இந்த கயிலை மலைமீது ஒரு பெருமானும் உள்ளானோ என்று வெகுண்ட கருமலை போன்றும், ஆழ்கடல் போலவும் வலிமை மிக்க கைகள் உடைய இராவணனை அரிய கயிலை மலையில் கால்விரல் ஊன்றி அடர்த்த சிவபெருமான் உறையும் இடம் அவளிவள்நல்லூராகும்.)

எடுத்தனன் எழிற்கயிலை இலங்கையில் மன்னன் தன்னை
அடுத்தொரு விரலால் ஊன்ற அலறிப் போய் அவனும் வீழ்ந்து
விடுத்தனன் கைந்நரம்பால் வேத கீதங்கள் பாடக்
கொடுத்தனர் கொற்ற வாணாள் குறுக்கை வீரட்டனாரே.

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்; திருக்குறுக்கை வீரட்டம் பதிகம்
(4:49:10)

(அழகிய கயிலை மலையைத் தூக்கிய இலங்கை மன்னன் இராவணனை தம் கால் விரலால் ஊன்ற, அலறி வீழ்ந்து அவன் கை நரம்பால் யாழ் செய்து சாம வேதகீதம் பாடவும், அவனுக்குக் கொற்றமும், எண்ணிலா வாழ்நாளும் கொடுத்தவர் குறுக்கை வீரட்டனார் ஆவார்.)

அன்று தான் அரக்கன் கயிலாயத்தைச்
சென்று தான் எடுக்க உமை அஞ்சலும்
நன்று தான் நக்கு நல்விரல் ஊன்றிப் பின்
கொன்று கீதங் கேட்டான் குடமூக்கிலே.

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்; திருக்குடமூக்கு பதிகம் (5:22:10)

(அன்று அரக்கனாகிய இராவணன் கயிலாயத்தைச் சென்று தூக்கி எடுக்கவும், உமையம்மை அஞ்சி வெருளவும், தான் நகைத்து, தன் நல் விரலை ஊன்றி, இராவணனை நசுக்கி, பின்னர் அவனிடம் சாமகீதம் கேட்ட சிவபெருமான் இருப்பது குடமூக்கிலே.)

பொருது அலங்கல் நீண்முடியான் போர் அரக்கன்
புட்பகந்தான் பொருப்பின்மீது ஓடா தாக
இருநிலங்கள் நடுக்கெய்த எடுத்திடுதலும்
ஏந்திழையாள் தான் வெருவ இறைவன் நோக்கிக்
கரதலங்கள் கதிர்முடி ஆறு அஞ்சினோடு
கால்விரலால் ஊன்று கழிப் பாலையார்
வருதலங்க மாயக் குரம்பை நீங்க
வழிவைத்தார்க்கு அவ்வழியே போதும் நாமே.

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்; திருக்கழிப்பாலை பதிகம்
(6:12:10)

(போரில் வல்ல அரக்கனாகிய இராவணனின் புட்பக விமானம் வென்றிமாலை சூடிய சிவபெருமானின் கயிலை மலைமீது ஓடமுடியாமல் நின்று போனதால், பூலோகமும் பாதாளமும் நடுங்குமாறு மலையை இராவணன் பெயர்த்து எடுக்க, உமையம்மை நடுங்கிடுதலை இறைவன் கண்டு, இராவணனின் பத்து தலைகளும், இருபது கைகளும் நசுங்குமாறு தம் கால் விரலால் ஊன்றியவர். மாயமாகிய இவ்வுடம்பு பிறத்தல் உடைய நிலையாமை யினின்றும் நீங்கி உயிர் உய்யுமாறு வழி வைத்தவர்; திருக்கழிப்பாலையில் வதிபவர். அவர் வழியிலேயே நாம் சென்று உய்வோமாக.)

கடுத்தவன் தேர்கொண்டு ஓடிக் கயிலாய நன் மாமலையை
எடுத்தவன் ஈரைந்து வாய் அரக்கன் முடி பத்து அலை

விடுத்தவன் கைநரம்பால் வேத கீதங்கள் பாடலுறப்

படுத்தவன் பால்வெண்ணீற்றன் பழமண்ணிப் படிக்கரையே.

- சுந்தரர் தேவாரம்; பழமண்ணிப் படிக்கரை பதிகம் (7:22:7)

(தேர் செலுத்திய வழியில் நின்று போகக் கடுகடுத்த இராவணன், தடையாயிருந்த கயிலாய நன்மலையை எடுத்ததும், அவனுடைய பத்து வாய்களும், பத்து தலைகளும் அலறுமாறு சிவபெருமான் கால் விரலால் ஊன்றியபின், அவன் கைநரம்பால், யாழ் செய்து சாமவேத கீதங்கள் பாடச் செய்தார். அவர் பால்போன்ற தூய வெண்ணீற்றணிந்தவராவார். அவர் வதியும் இடம் பழமண்ணிப் படிக்கரைத்தலமாகும்.)

தேரை நிறுத்தி மலையெடுத்தான் சிரம்

ஈரைந்தும் இற்றவாறு உந்தீபற

இருபதும் இற்றதென்று உந்தீபற.

- மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம்; திருவுந்தியார் (8-1: 18:2)

(கயிலை மலைமுன்பு தேர் ஓடாதாக அதை நிறுத்தி மலையை எடுத்த இராவணன் தலை பத்தும் இற்றுப் போனதென்று உந்தீபற, கைகள் இருபதும் இற்றுப் போனதென்று உந்தீபற.)

இலையார் கதிர்வேல் இலங்கை வேந்தன்

இருபது தோளும் இற

மலைதான் எடுத்த மற்ற வற்கு

வாளொடு நாள் கொடுத்தான்

சிலையால் புரமூன்று எய்த வில்வி

செம்பொனின் அம்பலத்துக்

கலையார் மறிபொற் கையி னானைக்

காண்பதும் என்று கொலோ.

- கண்டராதித்தர் திரு விசைப்பா; கோயில் பதிகம் (9:20:7)

(இலை வடிவில் அமைந்த சுடர்மிக்க வேலை உடைய இலங்கை வேந்தன் இராவணனின் இருபது தோளும் இற்றுப் போகுமாறு செய்து, கயிலை மலை எடுத்த அவனுக்கு சந்திரகாசம் என்னும் வாளையும், முக்கோடி வாழ்நாளும் அருள் செய்தவர் - மலையால் முப்புரம் எய்த வில்லவராகிய, செம்பொன்னின் திருச்சிறும்பலத்துள் வதிகின்ற, மான் கன்றைத் தம் பொற்கரத்தில் ஏந்தியவராகிய பெருமானாவார். அவரைக் காண்பதும் எந்நாளோ?)

தாங்கி இருபது தோளும் தடவரை

ஓங்க எடுத்தவன் ஒப்பில் பெருவலி

ஆங்கு நெரித்து அமரா வென்று அழைத்தபின்
நீங்கா அருள்செய்தான் நின்மலன் தானே.

- திருமூலர் திருமந்திரம் (10:346)

(இராவணன் தன் இருபது தோளும் ஓங்குமாறு கயிலை மலையைத் தாங்கி எடுத்த போது, ஒப்பற்ற அவன் வலிமை கெடுமாறு காலால் நெரித்து, அவன் அமரா என்று அழைத்த பின்னர் நீங்கா அருளை அவனுக்குச் செய்தவர் நின்மலனாகிய சிவபெருமானாவார்.)

வந்தோர் அரக்கனார் வண்கயிலை மால்வரையைத்
தந்தோள் வலியினையே தாங்கருதி - அந்தோ!
இடந்தார், இடந்தீட டிடார்க் கீழ் எலிபோற்
கிடந்தார் வலியெலாங் கெட்டு.

- நக்கீரதேவ நாயனார்; கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி
(11:9:83)

(தன்னுடைய தோள் வலிமையை மட்டுமே நம்பி இராவணன் வலிமைமிக்க கயிலை மலையைத் தூக்க முயன்றான், அந்தோ! மலையின் கீழ் தன் முயற்சி தோற்று வலிமையெல்லாம் கெட்டு எலிபோலக் கீழே கிடந்தான்.)

மண்உலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்து அடையின்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட
எண்ணமிலா வல்அரக்கன் எடுத்து முறிந்து இசைபாட
அண்ணல் அவற்கு அருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடு அருள்செய்தார்.

- சேக்கிழார், பெரியபுராணம்; திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்
புராணம் (12:28:77)

(மண்ணுலகில் வாழ்பவர்கள் பிழை செய்தாலும், நெற்றிக் கண்ணுடைய சிவபெருமானை வந்து சேர்ந்தால் அவருடைய பெருங்கருணைக்கு ஆளாவார்கள் என்பதைக் காட்ட, ஆராயாமல் வலிமை மிக்க இராவணன் கயிலையை எடுத்து முறிந்த பின்னர் சாமகீத இசை பாடியதால் அண்ணல் அவனுக்கு அருள்புரிந்த வரலாற்றைக் கூறி அருள் செய்தார்.)

இவ்வாறு, பன்னிரு திருமுறைகளிலும் இராமாயணச் செய்திகள் ஊடும் பாவுமாக பின்னியிருப்பதிலிருந்து சைவமும், வைணவமும் ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் இருப்பதை அறியலாம்.

12. மகாபாரதத்தில் சிவலீலை

வியாசர் வடமொழியில் இயற்றிய மகாபாரதத்தைத் தமிழில் தந்தவர் வில்லிபுத்தூரார். இது வில்லிபாரதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. மகாபாரதத்தின் ஆரணிய பருவத்தில் அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம் உள்ளது. பாண்டவர் அஞ்ஞாத வாசம் செய்வதற்காக பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காடுகளில் வாழ்ந்தனர். வனவாசத்தின் போது பல மன்னர்களும், முனிவர்களும் பாண்டவர்களைக் கண்டு ஆசி வழங்கிச் சென்றனர்.

பாண்டவர்களைக் காண வந்த வியாசமுனிவர் அருச்சுனனை நோக்கி, சிவபெருமானிடமிருந்து பாசுபதக் கணையை வாங்கினால் எந்தப் பகைவரையும் வெல்லலாம் என்று கூறினார்.

அருச்சுனன் அனைவரிடமும் விடைபெற்று ஒரு நல்லநாளில் மரவுரி ஆடை தரித்து வில்லும் அம்புமே துணையாகக் கொண்டு கயிலை மலை சென்று அங்கிருந்த முனிவர்களை எல்லாம் வணங்கி ஆசிபெற்று, நான்மறைகளிலும், ஆகமங்களிலும் கூறியபடி ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்து, தன் உடல்முழுதும் தீருநீறு அணிந்து, ஒரு காலைத் தரையில் ஊன்றி, ஊன்றிய காலின் தொடையில் மற்றொரு காலைப் பதித்து, சிந்தை முழுவதையும் சிவபெருமான் மீது செலுத்தி தவத்தில் உறுதியாய் நின்றான். தன்னைச் சுற்றிலும் அக்கினியை வளர்த்துக் கொண்டு உடல் புளகம் தோன்ற தவம் மேற்கொண்டான்.

அருச்சுனன் தவநிலை அறிந்த இந்திரன் அருச்சுனன் தவத்தை சோதிப்பதற்கு அரம்பையர்களை அனுப்பி தவத்தைக் கலைக்க முயன்றான். ஆனால் அருச்சுனன் தவத்தை யாராலும் கலைக்க முடியவில்லை. இந்திரன், முனிவன் வடிவில் வந்து அருச்சுனனின் தவநோக்கத்தைக் கேட்டான். சிவபெருமானைக் காண்பதே தன் தவநோக்கம் என்று அருச்சுனன் உரைத்தான். இந்திரன் அருச்சுனனின் தவநோக்கம் நிறைவேற ஆசிவழங்கிச் சென்றான்.

அருச்சுனன் தவம் பற்றி அறிந்த துரியோதனன் அருச்சுனன் தவத்தைக் கெடுப்பதற்காக, மூகன் என்ற அசுரனைப் பன்றி வடிவம் பெறச் செய்து, அருச்சுனனைத் தன் கொம்பால் குத்திக் கொல்ல அனுப்பினான். இதனையறிந்த சிவபெருமான், மூகாசுரனிடமிருந்து அருச்சுனனைக் காப்பாற்றி, மூகாசுரனைக் கொன்று அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதம் அருள் செய்வதற்காக வேட்டுவன் வடிவம் பூண்டு அங்கு வந்தார்.

தன்னுடைய தவத்துக்கு இடையூறாக ஒரு பன்றி பாய்ந்து வருவதை உணர்ந்த அருச்சுனன் தன் காண்டவத்தில் அம்பை செலுத்தி பன்றியின் முகத்தில் எய்தான். சிவபெருமான் தம்முடைய கணையைச் செலுத்தி, பன்றியின் பின்புறத்தில் அது தைத்து மூகாசுரன் மடியுமாறு செய்தார். அருச்சுனன் எய்த அம்பும் சிவவேடர் எய்த அம்பும் ஒரே நேரத்தில் பன்றி மீது செலுத்தப்பட்டதால், சிவ வேடர் அருச்சுனனிடம், தாம் எய்த இலக்கில் அருச்சுனனும் அம்பு எய்தது வலிமையாகுமோ என்று இகழ்ந்து கூற, அருச்சுனன், தன் அம்பு முகத்தில் தைத்திருப்பதைக் காணுமாறு கூறினான். தான் தவத்தில் இருப்பதால் அதைத் தான் உண்ணப் போவதில்லை என்றும் சிவவேடரையே எடுத்துக் கொள்ளுமாறும் கூறினான்.

அருச்சுனன் தவத்தில் இருப்பதாகக் கூறியதை சிவபெருமான் இகழ்ந்து, தவத்தில் இருப்பவனுக்குப் பன்றியிடம் பயம் வந்ததோ? என்றார். அருச்சுனன் சிவவேடர் மீது அம்பு எய்தான். அதனை அவர் தம்முடைய அம்பால் வீழ்த்தினார். இருவரும் விற்போர் செய்தனர். அருச்சுனன் மிக விரைந்து எய்த அம்புகளும் இலக்கை அடையும் முன்பே சிதறின. சிவவேடர் எய்த அம்பு அருச்சுனனின் காண்டவத்தின் நாணை அறுத்ததால், சினமுற்ற அருச்சுனன் வில்லின் தண்டினால் சிவவேடர் தலையின்மீது தாக்கினான். பின்னர் இருவரும் மற்றோரில் இறங்கினர். இதற்குப்பின் நடந்ததை வில்லிபாரதப் பாடல்கள் மூலம் காண்போம்.

மல்அமர் தொடங்கிஇவர் இருவரும் வெகுண்டுபொர
 மாதீரமும் மாநிலமும் மேல்
 எல்லையும் அதிர்ந்து சுழல்கின்ற பொழுதத்து
 இமைய இன்பமயில் கேள்வன் வெகுளா
 நல்லிசை புனைந்த மணிநூபுர விசால
 ஒளி நண்ணு பதநாள் மலரினால்
 வில்லியரில் எண்ணு தீறல் வில்லுடைய
 காளைதனை விண்ணில்உற வீசினான் அரோ.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 111

(அருச்சுனனும் சிவபெருமானும் வெகுண்டு மற்றோர் புரியும்போது தீக்குகள் அதிர்ந்தன. உலகம் அதிர்ந்தது. மேலுலகமும் அதிர்ந்தது; சுழற்சி அடைந்தது. இமயத்தில் தோன்றிய இன்ப மயில் போன்ற சாயலுடைய உமையின் கேள்வனாகிய சிவபெருமான் தம்முடைய மலர் போன்ற திருவடிகளால் வில்லவர்களில் வீரம் மிக்கவனாகிய அருச்சுனனை விண்ணுக்குச் செல்லுமாறு தூக்கி வீசினார்.)

விண்ணவர்தம் ஊர் புகுத விண்ணவர் பிரான்
 மதலை விசையுடன் எழுந்து முகில்போல்
 மண்ணினிடை வீழ்தரும்முன் மார்பு அகலம்
 அல்லதை வயங்கு புறம் என்று தெரியான்
 எண்ணரிய ஞானஒளி ஆகி வெளிஆகி
 வரும் எயினர் பதிஆன கருணைப்
 புண்ணியன் மகிழ்ந்து உருக நின்று ஒலியுடன்
 பழைய பூசல் பொர எண்ணி எதிர்வான்.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 112

(விண்ணவர்க்கு அரசனான இந்திரன் மகனான அருச்சுனன் விண்ணுலகுவரை வானத்தில் எழுந்து மண்ணில் விழுவதற்கு முன்பு தன் மார்பை அன்றி முதுகைக் காட்டாதவனாய், நினைப்பதற்கரிய ஞான ஒளியாகவும், வெளியாகவும் திகழ்ந்த வேடர் தலைவரான சிவபெருமான் மகிழ்ந்து மனம் உருகும்படி முன்வந்து நின்று மீண்டும் மற்றோரைத் தொடர எதிர்வந்தான்.)

கைவினுடனே எயினர் கோடி பலர் சூழ வர
 கன்னி மயில் பின்னர் வரவே
 தெய்வமறை ஞானிகள் தொடர்ந்து வர வந்து
 பொரு செய்ய சிவவேடன் முடிமேல்
 சைவ முறையே இறைவன் தண் மலரினோடு
 அறுகு சாத்தி ஒளிர் நாள்மலரெலாம்
 மெய்வடிவு கொண்டனைய கரிய தவவேடன்
 இணை விழிமலர் பரப்பி மகிழா.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 114

(கையில் வில்லுடன் பலகோடி வேடர்கள் சூழ்ந்து வரவும், கன்னி மயில் போன்ற உமையம்மை தம்பின்னால் வரவும், தெய்வ மறைஞானிகள் தொடர்ந்து வரவும், எதிரில் போர் செய்த சிவவேடன் முடிமேல் சைவ சமய நூல் விதிப்படி அவர் முடிமீது குளிர்ந்த மலர்களையும், அறுகம்புல்லையும் சாத்தி, நாள் மலர்கள் எல்லாம் ஓர் வடிவம் பெற்றது போன்றிருந்ததை தவக்கோலத்தில் இருந்த அருச்சுனன் வியந்து பார்த்து மகிழ்ந்தான்.)

அருள்மிக்க உமையம்மையுடன் சிவபெருமான் காட்சி தந்ததும் அருச்சுனன் ஆடினான், பாடினான், உடல் நடுங்க உள்ளம் கிளர்ந்து தொழுதான். பெருமானின் புகழைப் பரவினான். சிவபெருமானும் அவனைத் தழுவிக்கொண்டு அவனைத் தேற்றினார்.

சூதினில் யாவையும் தோற்று கானிடை
ஏதிலர் போலநீர் இளைத்து வாடினீர்
வாதுசெய் புலன்களை யடக்கி மண்ணின் மேல்
நீதவம் புரிந்தமை நினையல் ஆகுமோ.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 124

(சூதாட்டத்தில் எல்லாவற்றையும் தோற்று, கானகத்தில் வறியவர் போன்று நீவிர் இளைத்து வாட்டமுற்றீர்கள். அருச்சுனனாகிய நீ அடங்காத புலன்களை அடக்கி இம்மண்ணிலகில் செய்த தவம் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியதாகுமோ)

முகன் என்றுரைக்கும் அம்முக தானவன்
வேகமோடு ஏனமாய் விரைவில் வந்தனன்
நாகவெங் கொடியவன் நவின்ற வாய்மையால்
யோகசெய் உனது உயிர் உண்ண எண்ணியே.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 125

(முகன் என்று பெயருடைய அசுரன், பாம்புக் கொடியுடைய துரியோதனன் சொன்ன சொல்லால் பன்றி வடிவம் எடுத்து விரைந்து வந்து, தவம் செய்த உன் உயிரை மாய்க்க எண்ணினான்.)

வந்து அவன் முந்தும்முன் மங்கை தன்னுடன்
இந்த வெற்புறைதரும் எயின வேடமாய்
சுந்தர மரகதச் சோதி வீரனே
அந்த வல்அசுரனை அம்பின் வீழ்த்தினேன்.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 126

(அழகிய மரகத ஒளி வீரனே! அந்த முகன் வந்து உன்னைக் கொல்லும் முன்பாக நான் உமையுடன் இந்த மலையில் உறைகின்ற வேட்டுவ வடிவம் தாங்கி வந்து அந்த முகாசுரனை அம்பால் வீழ்த்தினேன்.)

நின்னுடன் அமர்செய்து நின்வில் நாணறுத்து
அந்நெடு வில்லினால் அடியும் உண்டனன்
உன் அரு மல்லினால் உதையும் உண்டனன்
என் இனி உன்கருத்து என்று கூறினான்.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 127

(உன்னுடன் போர் செய்து, உன் வில்லின் நாணை அறுத்து, அந்த நீண்ட வில்லினால் உன்னிடம் அடியும் வாங்கினேன், உன் மலயுத்தத்தால் உதையும் வாங்கினேன். இனி உன் கருத்து என்ன என்று சிவபெருமான் அருச்சுனனைக் கேட்டார்.)

அந்த வில்விசயனும் அவன் பதம் பணிந்து
எந்தை பாரத அமர்க்கிசைந்த வீரர் மெய்
சிந்த நின் பேர் பெறு தெய்வ வாளியைத்
தந்தருள் என்றனன் தவத்தின்மேல் நின்றான்.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 128

(தவத்தில் சிறந்து விளங்கிய அந்த வில்வித்தை தேர்ந்த அருச்சுனனும் சிவபெருமான் தாள் பணிந்து, “எம் தந்தையே! பாரதப் போருக்கு இசைந்து வந்த பகைவர் உடலைத் துணிக்குமாறு நின் திருப்பெயர் பெற்ற தெய்வத் தன்மையுடைய பாசுபதாத்திரத்தைத் தந்தருள் செய்வீர்” என்றான்.)

ஐயனும் அம்மையோடு அருள்புரிந்து பின்
வெய்ய பொன்தூணியும் வில்லும் மந்தரமும்
துய்ய பாசுபத மெய்த் தொடையும் முட்டியும்
ஒய்யென நிலையுடன் உதவினா னரோ.

- அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 129

(சிவபெருமான் உமையம்மையோடு அருள் புரிந்து, கொடிய பொன்னாலாகிய அம்பறாத் தூணியும், வில்லையும், மந்திரத்தையும், தூய பாசுபதம் என்ற உண்மையான அத்திரத்தையும் கொடுத்து அதனை செலுத்தும் பான்மையையும் கூறி உதவியருளினார்.)

அருச்சுனன் பாசுபதாத்திரத்தை சிவபெருமானிடம் பெற்ற நிகழ்வு திருமுறைகளிலும் பேசப்பட்டுள்ளது. இங்கு அத்தகைய திருமுறைப் பாடல்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

வசைவில் கொடு வருவேடுவன் அவனாய் நிலையறிவான்
திசையுற்றவர் காணச் செரு மலைவான் நிலையவனை
அசையப் பொருது அசையாவணம் அவனுக்கு உயர்படைகள்
விசையற்கு அருள் செய்தான் இடம் விரிநீர் வியலூரே.

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்: திருவியலூர் பதிகம் (1:13:6)

(வளைந்த வில்லினைக் கொண்டு வரும் வேட்டுவ வடிவம் தாங்கி, ஒரு காவில் நின்று, தவமியற்றும் அருச்சுனன் உறுதியை சோதிக்க, எண்திசையில் உள்ளோரும் காணும்படி அவனுடன் போர்புரிந்து, அவன் ஆற்றல் குறையாதவாறு அவனுக்குப் பாசுபதம் முதலிய படைக்கலங்களை அருளிய சிவபெருமான் வதியும் இடம் நீர்பரவிய திருவியலூர் தலமாகும்.)

ஒன்றிய தவத்து மன்னி உடையனாய் உலப்பில் காலம்
நின்று தம் கழல்கள் ஏத்து நீள்சிலை விசயனுக்கு
வென்றிகொள் வேடனாகி விரும்பி வெங்கானகத்துச்

சென்று அருள் செய்தார் சேறைச் செந்நெறிச் செல்வனாரே.

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்: திருச்சேறை பதிகம் (4:73:3)

(சுவத்தில் ஒன்றியிருந்து நிலைபெற்று, முடிவில்லாத காலம் ஒருகாலில் நின்று தவம் செய்து, தம் கழல்களைத் துதித்த நீண்ட வில் விசயனுக்கு வெற்றி பெற்ற வேடுவனாக விரும்பிச் சென்று வெம்மையான கானகத்தில் பல அருள்களைச் செய்தவர் திருச்சேறைச் செந்நெறிச் செல்வரான சிவபெருமான் ஆவார்.)

வெந்தீறல்வேல் பார்த்தற்கு அருள்செய்வான் வேண்டிஓர்
செந்தறுகண் கேழல்தீறம் புரிந்து - வந்தருளும்
கானவனாம் கோலமியான் காணக் கயிலாயா
வானவர்தம் கோமானே வா.

- நக்கீரதேவர், கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி (11:9:69)

(வீரம் புரியும் வேலையுடைய அருச்சுனனுக்கு பாசுபதம் அருள் செய்வதற்காக பன்றி வடிவில் வந்த மூகாசுரனை வதைத்து வேட்டுவ வடிவில் வந்த சிவபெருமானே! நான் காணுமாறு கயிலை மலையானே! வானவர்களின் கோமானே வந்தருள் புரிவாய்.)

இவ்வாறு மகாபாரதத்தில் சிறப்பிக்கப்பட்ட சிவலீலை திருமுறைகளிலும் பேசப்பட்டு அருச்சுனனின் சிவபக்தி பெருமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

13. அமிழ்தம் வேண்டிப் பாற்கடல் கடைந்தது

தேவர்களும், அசுரர்களும் அடிக்கடி போர் செய்து மாண்டனர். எனவே போர் செய்வதைத் தவிர்த்து, தாம் நீண்டநாள் வாழ பாற்கடலில் அமுதம் கடைய முயன்றனர். மந்தர மலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பை நாணாகவும் கடைய முயன்றபோது மந்தரமலை வழக்கீப் புதைந்தது. அப்போது திருமால் ஆமையாக அவதரித்து தம் முதுகில் மந்தர மலையைத் தாங்கினார். அசுரர்கள் வாசுகியின் தலைப்பாகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டும், தேவர்கள் வால்பக்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டும் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அப்போது கொடிய நஞ்சு வெளிப்பட்டது. அதனைக் கண்டு தேவாசுரர்கள் அஞ்சி ஓடி சிவபெருமானை நாடினர். சிவபெருமான் அந்த நஞ்சைத் திரட்டி வருமாறு தமக்குத் திருத்தொண்டு புரியும் சுந்தரரிடம் பணித்தார். சுந்தரரும் அந்த நஞ்சைத் திரட்டி வந்து சிவபெருமானிடம் அளித்தார். ஆலகால நஞ்சைத் திரட்டி வந்ததால் சுந்தரர் ஆலாலசுந்தரர் என்று அழைக்கப்பட்டார். சிவபெருமான் ஆலகால நஞ்சை தம் மிடற்றில் அடக்கி அமிழ்தம் ஆக்கினார். சிவபெருமான் இதனால் நஞ்சுண்டன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். பாற்கடல் கடைந்த நிகழ்வு திருமுறைகளிலும், தீவ்வியபிரபந்தத்திலும் வெகுவாக போற்றப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் சிலவற்றை இங்குக் காண்போம்.

நாகந்தான் கயிறாக நளிர்வரை யதற்கு மத்தாகப்
பாகந் தேவராடு அசுரர்படுகடல் அளறழக் கடைய
வேக நஞ்செழ ஆங்கே வெருவொடும் இரிந்தெங்கும் ஓட
ஆகந் தன்னில் வைத்து அமிர்தம் ஆக்குவித்தான்
மறைக்காடே.

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்: திருமறைக்காடு பதிகம்
(2:91:7)

(வாசுகி என்னும் நாகம் கயிறாகவும், செறிவுமிக்க மந்தரமலை அதற்கு மத்தாகவும் கொண்டு, தேவரும், அசுரரும் பங்குபோட்டுக் கொண்டு பாற்கடல் அளறு எழுமாறு கடைந்தபோது கொடிய நஞ்சு எழுந்தது. எல்லோரும் அச்சம் உற்று சிதறி ஓடியபோது, அந்த நஞ்சை எடுத்து தன் மேனியின் மிடற்றில் வைத்து அமுதமாக்கியவன் உறைவது திருமறைக்காடு.)

அரவத்தால் வரையைச் சுற்றி அமரரோடு அசுரர்கூடி
அரவித்துக் கடையத் தோன்றும் ஆலநஞ்சு அமுதா உண்டார்
விரவித்தம் அடியராகி வீடிலாத் தொண்டர் தம்மை
நரகத்தில் வீழ்வொட்டார் நனிபள்ளி யடிகளாரே.

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்: திருநனிபள்ளி பதிகம் (4:70:7)

(வாசுகி என்னும் நாகத்தால் மந்திர மலையைச் சுற்றி, அமரரும், அசுரரும் கூடி ஓசை எழுமாறு பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எழுந்த ஆலகால நஞ்சினை அமுதாக்கி உண்டார் சிவபெருமான். தம் அடியவராகி விரவியவர்களை, தொண்டர்களை நரகத்தில் விழாமல் காப்பவர் நனிபள்ளி அடிகளாராகிய சிவபெருமான் ஆவார்.)

கோல மால்வரை மத்தென நாட்டிக்
கோளரவு சுற்றிக் கடைந்து எழுந்த
ஆல நஞ்சு உண்டவர் மிக இரிய
அமரர்கட்கு அருள் புரிவது கருதி
நீலமார் கடல் விடந்தனை உண்டு
கண்டத்தே வைத்த பித்த நீ செய்த
சீலம் கண்டு நின் திருவடி அடைந்தேன்
செழும்பொழில் திருப்புன்கூர் உள்ளானே.

- சுந்தரர் தேவாரம்: திருப்புன்கூர் பதிகம் (7:55:5)

(செழித்த சோலைகளுடைய திருப்புன் கூரில் உள்ளவனே! அழகிய மந்திர மலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் பாம்பை கயிறாகச் சுற்றி பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எழுந்த ஆலகால நஞ்சினைக் கண்ட அசுரரும், தேவரும் சிதறி ஓட, அமரர்களுக்கு அருள்புரியும் கருத்துடன் அந்த நீலநிற நஞ்சினை உண்டு மிடற்றில் வைத்த பித்தனாகிய நீ செய்த சீலம்மிக்க செயல் கண்டு நின் திருவடியைச் சேர்ந்தேன்.)

பேராசையாம் இந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடல் நஞ்சை உண்டுகந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

- மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம்: திருப்பூவல்லி: 10.

(பேராசைமிக்க இந்த உடம்பு அற்றுப்போகுமாறு பெருந்துறை ஈசன் தன் அழகிய திருவடியை என் தலைமேல் வைத்தான். கருமையான கடல் நஞ்சை உண்டு உகந்த காபாலியாகிய சிவபெருமான் போர் செய்த முப்புர தகனத்தைப் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்வோமாக.)

பாற்கடலில் அமிழ்தம் கடைந்ததைக் குறிப்பிடும் பாடல்கள் சிலவற்றை திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் காண்போம்.

கடலே! கடலே! உன்னைக் கடைந்து கலக்கு உறுத்து
கடலுள் புகுந்து நின்று ஊறல் அறுத்தவற்கு என்னையும்

கடலுள் புகுந்து நின்று ஊறல் அறுக்கின்ற மாயற்குள்
நடலைகள் எல்லாம் நாகணைக்கே சென்று உரைத்தியே.

- ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழி: 102

(கடலே, கடலே! உன்னை மலையிட்டுக் கடைந்து கலக்கி அமுதம்
எடுத்தவற்கு, என் உடலிலும் புகுந்து என் உயிரை அறுக்கும் மாயவனுக்கு என்
துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் அவனிருக்கும் நாகப் படுக்கைக்கே சென்று
உரைத்திடுவாயாக.)

மலையதனால் அணைகட்டி மதில்-இலங்கை அழித்தவனே
அலைகடலைக் கடைந்து அமராக்கு அமுது அருளிச்
செய்தவனே

கலைவலவர் தாம்வாழும் கணபுரத்து என் கருமணியே
சிலைவலவா! சேவகனே! சீராமா! தாலேலோ!

- குலசேகரர் - பெருமாள் திருமொழி: 80.

(மலைகளால் அணைகட்டி இலங்கைக்குச் சென்று அதனை
அழித்தவனே! பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமிழ்தம் அருளியவனே!
எல்லாக் கலைகளிலும் சிறந்தவர்கள் வாழ்கின்ற கண்ணபுரத்து என்
கருமணியே! விவித்தையில் தேர்ந்தவனே! சேவகனே! இராமனே!
தாலேலோ.)

அரங்கனே! தரங்கநீர் கலங்க அன்று, குன்றுகூழ்
மரங்கள்தேய மாநிலம் குலுங்க, மாசுணம் சுலாய்
நெருங்கநீ கடைந்தபோது, நின்றகூர் என்செய்தார்?
குரங்கை ஆள்உகந்த எந்தை! கூறுதேற வேறு இதே.

- திருமழிசைப்பிரான் திருச்சந்த விருத்தம்: 21

(அரங்கனே! பாற்கடலை அன்று கடைந்தபோது கடல் கலங்கியது.
மந்தர மலையிலிருந்து மரங்கள் தேய்ந்தன. பூமி குலுங்கியது. வாசுகி நாணாக
இருந்து வருந்திற்று. தேவர், அசுரர் என்ன ஆனார்கள்? குரங்குப் படையை
விரும்பிய எந்தையே! அதை எனக்குத் தெரிவிப்பாயாக.)

செருமிகு வாள்எயிற்ற ரவு ஒன்று சுற்றி
திசை மண்ணும் விண்ணும் உடனே
வெருவர, வெள்ளை வெள்ளம் முழுதும் சூழம்ப,
இமையோர்கள் நின்று கடைய,
பருவரை ஒன்று நின்று, முதுகில் பரந்து
சுழலக் கிடந்து துயிலும்

அருவரை அன்ன தன்மை அடல் ஆமை ஆன

தீருமால் நமக்கு ஓர் அரணே.

- தீருமங்கையாழ்வார், பெரிய தீருமொழி, 1036.

(வலிவுடைய, ஒளியுடைய பற்களுடைய வாசுகி என்ற பாம்பைக் கயிறாகக் கொண்டு, மந்தர மலையை மத்தாகக் கொண்டு தீசைகளும், மண்ணுலகும், விண்ணுலகும் அச்சமுற்று நடுங்க, பாற்கடல் முழுதும் குழம்புமாறு தேவர்களும் அசுரர்களும் அதனைக் கடைய, அந்த மந்தர மலையைத் தன் முதுகில் ஏந்திக்கொண்டு அது பரந்து சுழலுமாறு ஆமை வடிவில் அவதரித்து நிலை குலையாமல் நின்ற தன்மையுடைய தீருமால் நமக்கு ஓர் அரணாவான்.)

மலைமுகடு மேல் வைத்து வாசுகியைச் சுற்றி

தலைமுகடு தான் ஒருகை பற்றி, அலை முகட்டு

அண்டம்போய் நீர்தெறிப்ப, அன்று கடல்கடைந்தான் -

பிண்டமாய் நின்ற பிரான்.

- பேயாழ்வார் - மூன்றாம் தீருவந்தாதி: 46.

(தானே பிண்டமாகி நின்ற தீருமால், கூர்ம அவதாரம் செய்து தன் முதுகில் மந்தரமலையை மத்தாக வைத்து, வாசுகி என்ற பாம்பை நாணாகக் கொண்டு, மலையின் முகட்டை ஒரு கையால் பற்றி, பாற்கடலின் அலைகள் அண்டத்துக்கு அப்புறமும் தெரிக்குமாறு அன்று அமிழ்தம் எடுப்பதற்காகக் கடல் கடைந்தான்.)

மலை ஆமைமேல் வைத்து வாசுகியைச் சுற்றி

தலை ஆமை தான் ஒருகை பற்றி அலையாமல்

பீறக் கடைந்த பெருமான் திருநாமம்

கூறுவதே யாவார்க்கும் கூற்று.

- தீருமழிசை ஆழ்வார்: நான்முகன் தீருவந்தாதி: 49.

(மந்தரமலையை ஆமை வடிவாகி தன்மேல் வைத்து, வாசுகி என்னும் பாம்பை நாணாகச் சுற்றி, மலைமுகட்டை ஒரு கையால் பற்றி அது நழுவாமல் அமுதம் தோன்றக் கடைந்த பெருமானின் திருநாமம் செப்புவதே யாவார்க்கும் வாய்மொழியாகும்.)

இவ்வாறு தேவர்களுக்கு அமுதம் அளிக்க பாற்கடல் கடைந்த நிகழ்வைத் திருமுறைகளும், திவ்வியப்பிரபந்தமும் போற்றுகின்றன. சைவமும், வைணவமும் ஏத்துகின்றன.

14. வேழம் தவிர்த்த சோழன்

சிவபெருமானின் ஆலயங்கள்தாம் எத்தனை வகைகள் உள்ளன! திருநாவுக்கரசர் தம்முடைய நெடுந்தாண்டகப் பாடல் ஒன்றில் அவற்றைப் பின்வருமாறு விவரித்துள்ளார்.

பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
 பெருங்கோயில் எழுபதினோ டெட்டும் மற்றும்
 கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழற் கோயில்
 கருப்பறியற் பொருப்பனைய கொகுடிக்க கோயில்
 இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட டேத்தும்
 இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக் கோயில்
 திருக்கோயில் சிவனுறையுங் கோயில் சூழ்ந்து
 தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரும் அன்றே.

(6:71:5)

(கங்கை ஆற்றைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பெருங்கோயில் எழுபதினோடு எட்டும், கடம்பூர் கரக்கோயில், மணம்வீசும் பொழில்கள் சூழ்ந்த ஞாழற் கோயில், கருப்பறியலூரில் மலை போன்று திகழும் முல்லைக் கொடி படர்ந்த கொகுடிக்க கோயில், இருக்கு வேதம் ஓதி மறையவர்கள் வழிபட்டு ஏத்தும் இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக்கோயில் ஆகிய திருக்கோயில்களை - சிவபெருமான் திகழும் கோயில்களை - வலம்வந்து தாள்பணிந்து வணங்கத் தீவினைகள் உடனடியாக நீங்கும்.)

இப்பாடலில் பெருங்கோயில்கள் எழுபதினோடு எட்டு என்று குறிப்பிடப்பட்டவை யாவை என்று ஆய்ந்தால் அதற்கான விடை திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியின் பாடல் 558இல் கிடைக்கிறது அப்பாடல் அடிகள் வருமாறு:

இருக்கு இலங்கு திருமொழிவாய் எண்தோள் ஈசற்கு
 எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட
 திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
 திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(இருக்கு வேதம் இலங்கும் திருமொழி வாயுடைய எண்தோள் ஈசனாகிய சிவபெருமானுக்கு எழில்மிகக் கோயில்கள் எழுபது செய்து இவ்வுலகை ஆண்ட நற்குலத்துதித்த வளமுடைய சோழன் சேர்ந்த கோயிலாகிய திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்வீர்களாக.)

சிவபெருமானுக்கு எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட சோழன் யார்? இக்கேள்விக்கு விடையை சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பகருகிறார்.

கோடுயர் வெங்களிற்றுத் திகழ்

கோச்செங் கணான் செய்கோயில்

நாடிய நன்னிலத்துப் பெருங்

கோயில் நயந்தவனை...

(7:98:11)

கோச்செங்கணான் தான் அந்த சோழ மன்னன்! பெருங்கோயில் எழுபது எழுப்பிய காரணம் அறிய நாம் பெரியபுராணத்தைப் பயிலவேண்டும். கோச்செங்கணான் சோழ மன்னன் மட்டுமல்லாமல் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவராவாரே! வரலாற்றைச் சுருக்கமாக இங்குக் காண்போம்.

சோழநாட்டில் காவிளிக் கரையில் உள்ள சோலை ஒன்றில் வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழ் இருந்த சிவலிங்கத்தை வெள்ளாளை ஒன்று துதிக்கையில் நீர்முகந்து வந்து நீராட்டி, மலர்கள் கொண்டு வந்து வழிபாடு செய்து வந்தது.

யானை சிவலிங்கத்தைக் காத்து வந்ததால் அத்தலம் திருவானைக்கா என்றாயிற்று. அங்கு ஞானமுடைய சிலந்தி ஒன்று சிவலிங்கத் திருமேனியின் மீது நாவல் சருகுகள் உதீரா வண்ணம் தன் வாய்நூலால் வலைகட்டியது. சிவபெருமானை வணங்கவந்த யானை சிலந்திவலை அநுசிதம் என்று அதனைச் சிதைத்தது. சிலந்தி மீண்டும் வலை பின்ன, அடுத்த நாளும் யானை அதனைச் சிதைத்தது.

எம்பிரான் மீது சருகு விழாமல் காக்க நாம் கட்டிய வலையை இந்த யானை அழிப்பதா என்று வெம்பிய சிலந்தி அந்த யானை வந்தபோது அதன் துதிக்கைக்குள் புகுந்து சென்று கடித்தது. வலி பொறுக்காது துதிக்கையை தரையில் அடித்து யானை வீழ்ந்தது. அதனுள்ளிருந்த சிலந்தியும் தரையில் அடித்ததால் மாண்டது. சிவபெருமான் இவ்விரண்டின் பக்தியை மெச்சி மதயானைக்கு வரங்கொடுத்தார். சிலந்தியை சோழர் குலத்தில் உதிக்கச் செய்தார்.

தொன்மையான சோழர்குல அரசன் சுபதேவன், தன் அரசி கமலவதியுடன் சேர்ந்து தில்லையில் நடராசப் பெருமானிடம் மக்கட் பேற்றை இறைஞ்ச, அம்பல வாணரும் தமக்குத் திருப்பணி செய்த சிலந்தியை கமலவதி வயிற்றில் மகவாய்ப் பிறக்க அருள் செய்தார். மகப்பேறு நிகழும் வேளையில் சோதிடர்கள், ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல் இக்குழந்தை மூவுலகும் ஆளும் என்று கூற, கமலவதி குழந்தைப் பிறப்பை நிறுத்திவைத்து

அறவாணர்கள் சொல்லிய காலம் வந்ததும் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். “என் கோச்செங்கண்ணானோ!” என்று குழந்தையைப் பார்த்தபின்னர் கூறி, தன் அசாதாரண நோவால் இறந்து போயினள். சுபதேவன் குழுவியை நன்கு வளர்த்து, மகுடம் சூட்டியபின் சிவலோகம் சார்ந்தான்.

கோச்செங்கடசோழர் இக்குவலயத்தில் ஆதிமூர்த்தி அருளால் முற்பிறவியறிந்து ஆட்சி புரிந்தார். பெருங்கோயில்கள் பல எடுக்கும் தொண்டு புரியும் கடன் பூண்டார்.

இவ்வரலாற்றை திருநாவுக்கரசர் தம் தேவாரப் பாடலில் இவ்வாறு இசைத்துள்ளார்.

அரணிலா வெளிய நாவ
 லருநிழ லாக வீசன்
 வரணிய லாகித் தன்வாய்
 நூலினாற் பந்தர் செய்ய
 முரணிலாச் சிலந்தி தன்னை
 முடியுடை மன்ன னாக்கித்
 தரணிதா னாள வைத்தார்
 சாயக்காடு மேவி னாரே (4:65:3)

(பாதுகாப்பற்ற இடத்தில் வெண்ணாவல் மரத்து நிழலில் ஈசன் இருந்திட, சிலந்தியானது அடிமைத் தொண்டு செய்தது. தன் வாய்நூலால் பந்தர் செய்ய அச்சிலந்தியை அடுத்த பிறவியில் நாடாளும் மன்னனாக முடிசூடவைத்தார் சாயக்காடு மேவிய சிவபெருமான்.)

கோச்செங்கட சோழர் தாம் முற்பிறவியில் சிலந்தியாக இருந்து சிவத்தொண்டு புரிந்த நினைவோடு பிறந்து இருந்ததால், நாடுமுழுதும் சிவபெருமானுக்கு ஆலயங்கள் எழுப்பினார். முற்பிறவியில் தம் தொண்டுக்கு இடர்ப்பாடு நேர்ந்தது போன்று ஆலயத்துக்கு யானையால் இடர்ப்பாடு நேரக்கூடாது என்பதற்காக அவற்றை யானை ஏறமுடியாத உயரமான தளத்தில் மாடக்கோயிலாக, பெருங்கோயிலாக அமைத்தார். அப்படி அமைத்த பெருங்கோயில்களின் எண்ணிக்கை எழுபது என்று அறிகிறோம். எனவே நாம் கோச்செங்கட சோழனை வேழம் தவிர்த்த சோழன் என்று போற்றலாம். இன்று மாடக்கோயில்களாகத் திகழும் சிவாலயங்கள் வருமாறு:

1. திரு நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்
2. திரு மருகல்
3. திரு வைகல்
4. திரு வலிவலம்

5. திரு நல்லூர்
6. திருத்தாங்கானைமாடம்
7. திரு அரிசிற்கரைப் புத்தூர்
8. திரு ஆக்கூர் தான்தோன்றி மாடம்
9. திருவானைக்கா
10. திருக் குடவாயில்
11. திருச்சிக்கல்
12. திருத்தேவூர்
13. திருவிற்குடி
14. திரு அம்பர்
15. திருத் தண்டலை நீள்நெறி
16. திருக் கீழ் வேளூர்
17. திருப்பழையாறை வடதளி
18. திருநாலூர் மயானம்
19. திருமுகக்கீச்சரம்
20. திருத்தலைச்சங்காடு
21. திருவழுந்தூர்

இவையனைத்தும் தேவாரத் திருத்தலங்கள். வைப்புத் தலங்களிலும் மாடக்கோயில்கள் இருக்கக் கூடும்.

கோச்செங்கட சோழன் அமைத்த மற்ற பெருங்கோயில்கள் விவரம் இப்போதைக்குக் கிடைத்திலது. அவை பின்வந்த சோழ மன்னர்களால் புனரமைப்பு செய்யப்பட்டிருக்கலாம். மற்ற சிவாலயங்களின் தல வரலாற்றில் அச்செய்தி இடம்பெற்றிருக்கக் கூடும். கல்வெட்டுக்களிலும் தரவுகள் கிடைக்கக் கூடும். வைணவக் கோயில்களுள் திருநறையூர் மணிமாடக் கோயில் கோச்செங்கட சோழனால் கட்டப்பட்ட விவரத்தை திவ்வியப் பிரபந்தம் நமக்கு அறிவிக்கிறது. திருநாங்கூர்க் கோயிலும் மணிமாடக்கோயிலே. மற்ற வைணவக் கோயில்கள் பற்றிய விவரமும் தேடப்பட வேண்டும். ஆய்வாளர்களுக்கு ஆய்வு செய்ய நிறைய இடமிருக்கிறது. ஆய்வு தொடர வேண்டும்.

15. திருமுறைகளிலும் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் பஞ்சபூதங்கள்

இறைவன் பஞ்சபூதங்களின் வடிவானவன் என்பதைத் திருமுறைகளும், திவ்யப் பிரபந்தமும் சாற்றுகின்றன. எண்ணற்ற பாடல்களில் இக்கருத்து சாற்றப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டுக்கு சில பாடல்களை இங்குக் காண்போம்.

நிலனொடு வானும் நீரொடு தீயும்

வாயுவு மாகியோ ரைந்து

புலனொடு வென்று பொய்ம்மைகள் தீர்ந்து

புண்ணியர் வெண்பொடிப் பூசி

நலனொடு தீங்குந் தானல தீன்றி

நன்கெழு சிந்தைய ராகி

மலனொடு மாசு மில்லவர் வாழும்

மல்கு பெருந்துறை யாரே

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்: திருப்பேணு பெருந்துறை, பதிகம் (1:42:4)

(நிலன், வான், நீர், தீ, வாயு ஆகிய ஐந்து பூதங்களாகி, ஐந்து புலன்களை வென்று பொய்ம்மைகள் இல்லாத புண்ணியர் சிவபெருமான், வெண்ணீறு பூசி நன்மையும் தீமையும் சிவனால் அன்றி வருவதில்லை என்ற தெளிவான சிந்தையுடையாராய் மல மாசற்று வாழும் அடியவர்கள் மிகுந்து உடையவர் பேணு பெருந்துறையார் ஆவார்.)

நீருமாய்த் தீயுமாகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி

ஏருடைக் கதீர்களாகி இமையவர் இறைஞ்ச நின்றார்

ஆய்வதற் கரியராகி அங்கங்கே ஆடுகின்ற

தேவர்க்கும் தேவராவர் திருப்புக் ஊரனாரே.

- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்: திருப்புகலூர்ப்பதிகம் (4:54:8)

(நீராய், தீயாய், நிலனாய், விசும்பாய், ஒளிமிக்க ஞாயிறு, திங்களாகி இமையோர்கள் வணங்க நின்றார்; ஆராய்ந்தறிதற்கரியராகி பலப்பல இடங்களில் ஆடுகின்ற தேவர்க்கெல்லாம் தேவராகிய திருப்புகலூர்ப் பெருமானார்.)

நிலனே நீர்வளிதீநெடு வானகமாகி நின்ற

புலனே புண்டரிகத் தயன்மாலவன் போற்றி செய்யும்

கனலே கற்பகமே திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற

அனல்சேர் கையினனே அடியேனையும் அஞ்சலென்னே.

- சுந்தரர் தேவாரம்: திருக்கற்குடி, பதிகம் (7:27:8)

(நிலம், நீர், காற்று, தீ, நெடுவானம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களாகி நின்ற பரம்பொருளாய், அயனும், திருமாலும் போற்றும் தழல்வடிவான கற்பகமே திருக்கற்குடியில் நிலையாக எழுந்தருளியுள்ள தீ ஏந்திய கையனே அடியேனை அஞ்சேல் என்று ஆட்கொள்வாயாக.)

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
 ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
 கோனாகி யான்எனது என்றவரவரைக் கூத்தாட்டு
 வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

- மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம்: திருச்சதகம் (8-1:5:15)

(ஆகாயம், நிலம், காற்று, ஒளி, ஊன், உயிர் ஆகிய பொருள்களாகி, அவற்றின் இயல்பும், அற்றவையும் ஆகி, அவற்றை ஆட்டுவிக்கும் கோனாகி, யான், எனது என்று எல்லோரையும் கூத்தாட்டுவிக்கும் உன்னை என்ன சொல்லி வாழ்த்துவேன்?)

பூ நிலாய ஜந்துமாய் புனற்கண் நின்ற நான்குமாய்
 தீ நிலாய மூன்றுமாய் சிறந்தகால் இரண்டுமாய்
 மீ நிலாயது ஒன்றுமாகி வேறுவேறு தன்மையாய்
 நீ நிலாய வண்ணம் நின்னை யார்நினைக்க வல்லரே.

- திருமழிசைப்பிரான் திருச்சந்த விருத்தம்: 1.

(பூமியிலே நீ சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமாயும், நீரிலே ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவையாயும், தீயிலே ஓசை, ஊறு, ஒளியாயும், காற்றிலே ஓசை, ஊறு ஆகவும், வெளியிலே ஓசையாகவும் ஆகி வேறுவேறு தன்மையுடன் நீ நிலவுகின்றாய். உன்னை யார்தான் அறிந்துகொள்ள முடியும்?)

பாரும் நீர்எரி காற்றினோடு
 ஆகாசமும் இவை ஆயினான்
 பேரும் ஆயிரம் பேச நின்ற
 பிறப்பினி பெருகும் இடம்
 காரும் வார் பணிநீள் விசும்பிடைச்
 சோரும் மாமுகில் தோய்தர
 சேரும் வார்பொழில்சூழ் எழில்திரு
 வேங்கடம் அடை நெஞ்சமே.

- திருமங்கையாழ்வார்: பெரிய திருமொழி: 77.

(நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகி நின்றான். ஆயிரம் திருநாமங்கள் பேசுகின்ற பிறப்பற்றவன் பரந்துள்ள இடமானது மேகமும், பனியும் விண்ணிலிருந்து தோய்ந்து சோலைகள் திகழும் அழகிய திருவேங்கடமாகும். அதனை நீ சென்றடைவாயாக, என் நெஞ்சமே!)

இந்திரற்கும் பிரமற்கும் முதல்வன் தன்னை

இருநிலம் கால், தீ, நீர், விண், பூதம் ஐந்துஆய்

செந்திரத்த தமிழ் ஓசை வடசொல் ஆகி

தீசை நான்கும்ஆய், திங்கள் ஞாயிறுஆகி

அந்தரத்தில் தேவர்க்கும் அறியல் ஆகா

அந்தணனை அந்தணர் மாட்டு அந்தீவைத்த

மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாது என்றும்

வாழுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே.

- திருமங்கையாழ்வார்: திருநெடுந்தாண்டகம்: 4.

(இந்திரனுக்கும், பிரமனுக்கும் மூலமானவனை, நிலம், காற்று, தீ, நீர், விண் ஆகிய ஐந்து பூதங்கள் ஆனவனை, தன்னைப் போற்றும் தமிழ், வடசொல் ஆனவனை, தீசைநான்குமாய், திங்கள், ஞாயிறு சுடர்களாய் ஆனவனை, விண்ணகத் தேவர்களும் அறியமுடியாத அந்தணனை, அந்தணர்கள் அந்தி சந்தி மந்திரத்தால் ஓதும் அருளாளனை என்றும் மறவாது வாழ்ந்தால் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் மடநெஞ்சமே!)

செவிவாய் கண்மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும் செந்தீ

புவி, கால், நீர், விண் பூதம் ஐந்தும்; அவியாத

ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும் என்பரே

ஏனமாய் நின்றாற்கு இயல்பு.

- பொய்கையாழ்வார், முதல் திருவந்தாதி: 12.

(செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் ஆகிய ஐந்து புலன்களும், தீ, புவி, காற்று, நீர், ஆகாயம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களுமாகி, குறையாத ஞானமும், வேள்வியும், நல்லறமும் உடையவர் என்றார்களே, இது பன்றியாய் அவதரித்தவரின் இயல்போ!)

வருங்கால் இருநிலனும் மால்விசும்பும் காற்றும்

நெருங்குதீ நீர் உருவும் ஆனான் - பொருந்தும்

சுடர்ஆழி ஒன்று உடையான் - சூழ்கழலே நாளும்

தொடர்ஆழி நெஞ்சே! தொழுது.

- பேயாழ்வார்: மூன்றாம் திருவந்தாதி: 24.

(பிறவிக்கடலில் ஆழ்ந்த என் நெஞ்சமே! நிலன், பெருவிசும்பு, காற்று, தீ, நீர் ஆகிய பஞ்சபூதங்களானவன், சுடர் மிகுந்த சக்கரம் கையில் உடையவன் ஆகிய திருமாலின் கழல்களை நாளும் சூழ்ந்து தொழுவாயாக.)

தீட விசும்பு, எரி, வளி, நீர், நிலம் இவை மிசைப்

படர் பொருள் முழுவதும் ஆய், அவை அவைதொறும்

உடல்மிசை உயிர் எனக் கரந்து, எங்கும் பரந்துள்ள
சுடர்மிகு சுருதியுள் இவை உண்ட சுரனே.

- நம்மாழ்வார்: திருவாய்மொழி: 7.

(வான், தீ, காற்று, நீர், நிலம் இவற்றில் படரும் பொருள் முழுவதுமாய் ஆகி, அவற்றின் உடலிடை உயிரென மறைந்திருந்து எங்கும் பரந்துள்ளான் பரமன். சுடர் மிகுந்த வேதங்களுள் உள்ளவன் அவனே. இவை அனைத்தையும் உண்டு உமிழ்ந்தவனும் அவனே.)

இப்பாடலில்களிலிருந்து சைவமும், வைணமும் பஞ்சபூத வடிவங்கள் பரம்பொருள் வடிவமே என்று போற்றுவதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அட்டமூர்த்தி பற்றி வேறொரு அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அட்டமூர்த்தியில் பஞ்ச பூதங்களும் அடக்கமே. என்றாலும் அட்டமூர்த்தத்தின் சிறப்பை வலியுறுத்த அது தனி அத்தியாயமாக இடம்பெற்றுள்ளது.

16. எட்டுகொலாம்

புலன்களும் பொறிகளும் கொள்கை நோக்கிச் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்கிறார் பரிமேலழகர். திருவள்ளுவரின் பின்வரும் குறட்பாவுக்கு அவர் எழுதிய உரையில் இக்கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது.

கோளில் பொறியின் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை.

(எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடையானது தாள்களை, வணங்காத தலைகள் தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்கையில்லாத பொறிகள் போலப் பயன்படுதலுடையவல்ல.)

கடவுள் வாழ்த்தின் ஒன்பதாம் பாடலில் இப்படிக் கூறப்படும் எண் குணங்கள் யாவை என்றும் பரிமேலழகர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவையாவன: (1) தன்வயத்தனாதல், (2) தூயவுடம்பினனாதல், (3) இயற்கையுணர்வினனாதல், (4) முற்றுமுணர்தல், (5) இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், (6) பேரருளுடைமை (7) முடிவிலாற்றலுடைமை, (8) வரம்பிலின்பமுடைமை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது என்றும் அவர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

இதனால்தான் சிவபெருமான் சிறப்பினைப் பாடிய திருநாவுக்கரசர் பெருமானும் தம்முடைய நான்காம் திருமுறையில் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

எட்டுக்கொ லாமவ ரீறில் பெருங்குணம்
எட்டுக்கொ லாமவர் சூடு மினமலர்
எட்டுக்கொ லாமவர் தோளிணை யாவன
எட்டுக்கொ லாந்திசை யாக்கின தாமே (4:18:8)

சிவபெருமானின் ஈறில்லாத, ஈடில்லாத பெருங்குணங்கள் எட்டு எவை என்பதைப் பரிமேலழகரே சைவாகமத்திலிருந்து எடுத்துக் கூறிவிட்டார். அவர் சூடும் எட்டு வகை மலர்கள் யாவை? கிரியைக்குரிய எட்டு மலர்கள் வேறு, ஞானத்திற்குரிய எட்டு மலர்கள் வேறு.

கிரியைக்குரிய எட்டு மலர்களாவன: (1) புன்னை, (2) வெள்ளெருக்கு, (3) சண்பகம், (4) நந்தியாவர்த்தம், (5) பாதிரி, (6) குவளை, (7) அலரி, (8) செந்தாமரை.

ஞானத்திற்குரிய எட்டு மலர்களை அகப்பூசைக்கு உரியனவாக சான்றோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவையாவன: (1) கொல்லாமை, (2) ஜம்பொறியடக்கம், (3) பொறை, (4) அருள், (5) அறிவு, (6) வாய்மை, (7)

தவம், (8) அன்பு. இவை தண்டகம் என்று போற்றப் பெறுகின்றன.

அட்ட புட்பங்களால் அர்ச்சிப்பதன் சிறப்பைத் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் திருவதிகை வீரட்டம் பதிகம் (5:54) முழுதும் பாடியுள்ளார்:

எட்டு நாண்மலர் கொண்டவன் சேவடி (1)

நீள மாநினைந் தெண்மல ரிட்டவர் (2)

கள்ளி னாண்மல ரோரிரு நான்கு கொண்டு (3)

பூங்கொத் தாயின மூன்றொடோ ரைந்தீட்டு (4)

தேனப் போதுகள் மூன்றொடோ ரைந்துடன் (5)

ஏழித் தொன்மலர் கொண்டு பணிந்தவர் (6)

(ஏழி - ஏழை முன்னாக உடையது எட்டு என்பர் திரு க.வச்சிரவேல் முதலியார்).

உரைசெய் நல்வழி யொண்மல ரெட்டிட (7)

ஒலி வண்டறை யொண்மல ரெட்டினால் (8)

தாரித் துள்ளித் தடமல ரெட்டினால் (9)

அட்டபுட் பமவைகொளு மாறுகொண்டு (10)

சிவபெருமான் விரும்பிச் சூடும் எட்டு மலர்களும் செடியிலும், கொடியிலும், மரத்திலும், நீரிலும் மலர்வனவாகும்.

சிவபெருமானின் தோள்கள் எட்டு; அவர் உருவாக்கிய திசைகளும் எட்டு. சிவபெருமானின் வீரச் செயல்களும் எட்டு. இவற்றை அடைவுத் திருத்தாண்டகத்தில் பின்வருமாறு திருநாவுக்கரசர் பெருமான் சிறப்பித்துள்ளார்:

காவிரியின் கரைக்கண்டி வீரட் டானங்

கடவூர்வீரட்டானங் காமருசீ ரதிகை

மேவியவீ ரட்டானம் வழுவைவீ ரட்டம்

வியன்பறியல் வீரட்டம் விடையூர்திக் கிடமாம்

கோவல்நகர் வீரட்டங் குறுக்கைவீ ரட்டங்

கோத்திட்டைக் குடிவீரட் டானமவை கூறி

நாவில்நவின் றுரைப்பார்க்கு நணுகச் சென்றால்

நமன்தமருஞ் சிவன்தமரென் றகல்வர் நன்கே.

(6:71:2)

- (1) காவிரியின் கரையில் அமைந்த கண்டியூர் வீராட்டானம் (பிரமன் சிரத்தை அரிந்தது);
- (2) திருக்கடவூர் வீரட்டானம் (காலனை மார்க்கண்டேயருக்காக உதைத்தது);
- (3) விரும்பிப் போற்றும் திருவதிகை வீரட்டானம் (திரிபுரத்தை எரித்தது);
- (4) வழுவூர் வீரட்டானம் (யானையை உரித்து அதன்தோலைப் போர்த்தியது);

- (5) திருப்பறியலூர் வீரட்டானம் (தக்கன் வேள்வியைத் தகர்த்தது);
- (6) இடபத்தை ஊர்தியாக உடைய சிவபெருமானுக்கு இடமாகிய திருக்கோவலூர் வீரட்டம் (அந்தகாசுரனை அழித்தது);
- (7) திருக்குறுக்கை வீரட்டானம் (காமனை எரித்தது);
- (8) தலைமைமிக்க விற்குடி வீரட்டானம் (சலந்தராசுரனை அழித்தது).

இந்த எட்டு வீரட்டானங்களையும் கூறி, நாவில் நவின்று உரைப்பாரை எமனுடைய தூதர்கள் அருகில் சென்றால், இவர்கள் சிவபெருமான் அடியவர் என்று அகன்றிடுவார்கள் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

இப்படி எட்டு வீரச்செயல்களை நிகழ்த்திய சிவபெருமான் அட்டமூர்த்தியாகவும் திகழ்கிறார். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களாயும், ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய ஒளிச் சுடர்களாயும், உலகத்தில் வதியும் உயிர்களாயும் எட்டு வடிவங்களில் சிவபெருமான் திகழ்வதை அட்டமூர்த்தி என்று திருமுறைகள் போற்றுகின்றன. “நிலம் நீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப் பகலோன் புலனாய மைந்தனோடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்” என்று மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் (திருத்தோணோக்கம்-5) இதனைப் பாடியுள்ளார்.

திருநாவுக்கரசர் பெருமான், நின்ற திருத்தாண்டகத்தில் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

“இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி

இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி

அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி

ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகி.....” (6:94:1)

அட்டமூர்த்தியைப் போற்றி நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள் திருமுறைகளில் உள்ளன. அட்டமூர்த்தங்களுள் ஆன்மாவும் ஒன்று என்பதால், சிவபெருமான் இருப்பிடமான நம் ஆன்மாவைத் தூய்மையாய் வைத்திருந்து துயர் துடைப்போமாக.

எட்டு மூர்த்தியாய் நின்றிய லுந்தொழில்

எட்டு வான்குணத் தீசனெம் மான்றனை

எட்டு மூர்த்தியு மெம்மிறை யெம்முளே

எட்டு மூர்த்தியு மெம்மு ளொடுங்குமே. (5:89:8)

வைணவ சமயத்தில் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செயல்களிலும் திருமால் அட்டமூர்த்தியாகத் திகழ்வது பேசப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் ஒரு பாடலைக் காண்போம்.

ஏனோர் அஞ்ச வொம் சமத்துள்
 அரிஆய் பரிய இரணியனை
 ஊன்ஆர் அகலம் பிளவு எடுத்த
 ஒருவன்; தானே இருசுடர்ஆய்
 வான் ஆய் தீஆய் மாருதம் ஆய்
 மலைஆய், அலைநீர் உலகனைத்தும்
 தான்ஆய், தானும் ஆனான் - தன்
 சாலிக்கிராமம் அடை நெஞ்சே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி: 47

(மற்றவர்கள் அஞ்ச கொடிய போரில் சிங்க உருவம் எடுத்து, பெரிய உடலுடைய இரணியனை மார்பகம் பிளந்த ஒருவன், சூரிய, சந்திரராய், வானம், தீ, காற்று, மலை, அலைநீர், உலகம் ஆகிய எட்டும் தானேயாய், தனியனும் ஆவன். சாலிக்கிராமத்திலுள்ள அவனை அடைவாயாக நெஞ்சமே!)

திருமங்கையாழ்வாரின் பின்வரும் பாடலும் இப்பெருமையைப் போற்றுகிறது.

பண்டை நான்மறையும், வேள்வியும், வேள்விப்
 பதங்களும், பதங்களின் பொருளும்
 பிண்டம்ஆய் விரிந்த பிறங்கு ஒளி அனலும்
 பெருகிய புனலொடு நிலனும்
 கொண்டல் மாருதமும் குரைகடல் ஏழும்
 ஏழு மாமலைகளும், விகம்பும்
 அண்டமும் தான் ஆய் நிற்ற எம்பெருமான்
 அரங்க மாநகர் அமர்ந்தானே.

- திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி: 461

(பண்டைய நான்கு வேதங்கள், வேள்விகள், வேள்விக்கான ஆகமங்கள், அவற்றின் பொருள், ஒளிவீசும் கதிரவன், நிலா, தீ, பெருகும் நீர், மேகம், காற்று, எழுகடல்கள், ஏழு மலைகள், வான், மூவுலகங்கள் எல்லாம் தானாகி நிற்ற எம்பெருமான் அரங்க மாநகரில் அமர்ந்துள்ளான்.)

அட்டமூர்த்தியின் சிறப்பை இதைவிட அழகாக விளக்க முடியாது. எனவே சைவர்களின் அட்டமூர்த்தியாக சிவபெருமானும், வைணவர்களின் அட்டமூர்த்தியாக திருமாலும் விளங்குகின்றனர் என்பதைத் திருமுறைகளும், தீவ்வியப் பிரபந்தமும் எடுத்துரைக்கின்றன. எனவே அட்டமூர்த்தங்களும் நம் வழிபாட்டுக்குரியவையே. மேலும் “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னும் அஷ்டோத்திரம் திருமாலை வணங்கும் மந்திரச்சொல் என்பதும் கருதற்பாலது.

17. சைவ, வைணவ சிற்றிலக்கியங்கள்

தமிழின் இலக்கிய-இலக்கணப் போக்கில் சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றலாயின. இவை பிரபந்தங்கள் என்று போற்றப் பெற்றன. இவை 96 வகைகளுள் அடங்கும். அபிதான சிந்தாமணி இவற்றைப் பின்வருமாறு பட்டியலிட்டுள்ளது.

1. சாதகம்
2. பிள்ளைக்கவி
3. பரணி
4. கலம்பகம்
5. அகப்பொருட்கோவை
6. ஐந்திணைச் செய்யுள்
7. வருக்கக் கோவை
8. மும்மணிக் கோவை
9. அங்க மாலை
10. அட்டமங்கலம்
11. அநுராக மாலை
12. இரட்டைமணி மாலை
13. இணைமணி மாலை
14. நவமணி மாலை
15. நான்மணி மாலை
16. நாம மாலை
17. பல்சந்த மாலை
18. கலம்பக மாலை
19. மணிமாலை
20. புகழ்ச்சி மாலை
21. பெருமகிழ்ச்சி மாலை
22. வருக்க மாலை
23. மெய்க்கீர்த்தி மாலை
24. காப்பு மாலை
25. வேனில் மாலை
26. வசந்த மாலை

27. தாரகை மாலை
28. உற்பவ மாலை
29. தானை மாலை
30. மும்மணி மாலை
31. தண்டக மாலை
32. வீரவெட்சி மாலை
33. வெற்றிக்கரந்தை மாலை
34. போர்க்குளமு வஞ்சி
35. வரலாற்று வஞ்சி
36. செருக்கள வஞ்சி
37. காஞ்சி மாலை
38. நொச்சி மாலை
39. உழிஞை மாலை
40. தும்பை மாலை
41. வாகை மாலை
42. வாதோரண மஞ்சரி
43. எண் செய்யுள்
44. தொகைநிலைச் செய்யுள்
45. ஒவியலந்தாதி
46. பதீற்றந்தாதி
47. நாற்றந்தாதி
48. உலா
49. உலா மடல்
50. வள மடல்
51. ஒருபா ஒருபது
52. இருபா இருபது
53. ஆற்றுப்படை
54. கண்படை நிலை
55. துயிலெடை நிலை
56. ஊரின்னிசை
57. பெயரின்னிசை
58. பெயர் நேரிசை

59. ஊர் நேரிசை
60. ஊர் வெண்பா
61. விளக்கு நிலை
62. புறநிலை
63. கடை நிலை
64. கையறு நிலை
65. தசாங்கப் பத்து
66. தசாங்கத் தயல்
67. அரசன் விருத்தம்
68. நயனப் பத்து
69. பயோதரப் பத்து
70. பாதாதி கேசம்
71. கேசாதி பாதம்
72. அலங்கார பஞ்சகம்
73. கைக்கிளை
74. மங்கல வெள்ளை
75. தூது
76. நாற்பது
77. குழமகன்
78. தாண்டகம்
79. பதிகம்
80. சதகம்
81. செவியறிவுறூஉ
82. வாயுறை வாழ்த்து
83. புறநிலை வாழ்த்து
84. பவனிக் காதல்
85. குறத்திப் பாட்டு
86. உழுத்திப் பாட்டு
87. ஊசல்
88. எழுகூற்றிருக்கை
89. கடிக்கை வெண்பா
90. சின்னப்பூ

91. விருத்த இலக்கணம்
92. முது காஞ்சி
93. இயன்மொழி வாழ்த்து
94. பெருமங்கலம்
95. பெருங்காப்பியம்
96. காப்பியம்

இப்பிரபந்தங்களுள் பலவற்றை சைவத் திருமுறைகளிலும், திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் காணலாகும். அவற்றில் சிலவற்றை இங்கு இதே வரிசை முறையில் காண்போம்.

- (2) பிள்ளைக்கவி: பெரியாழ்வார் திருமொழியில் பாடல்கள் 32 முதல் 87 வரை கண்ணனின் தாலப்பருவம், அம்புலிப்பருவம், செங்கீரைப்பருவம், சப்பாணிப்பருவம், தளர்நடைப்பருவம் ஆகியவற்றை விவரிக்கின்றன.
- (5) அகப்பொருட்கோவை: மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருக்கோவையாரின் 400 பாடல்களும் அகப்பொருட்கோவை பாடல்களாகும்.
- (6) ஐந்திணைச் செய்யுள்: திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்புராணம் பாடல்கள் 6 முதல் 46 வரை ஐந்திணைச் செய்யுள்களாக உள்ளன.
- (8) மும்முணிக்கோவை: பதினோராந் திருமுறையில் சேரமான்பெருமாள் நாயனாரின் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை நக்கீர தேவநாயனாரின் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன.
- (9) அங்கமாலை: திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் திருவங்கமாலை (4:9) சிறப்பான பதிகமாகும்.
- (12) இரட்டைமணிமாலை: காரைக்கால் அம்மையாரின் திருவிரட்டைமணி மாலை பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளது.
- (15) நான்மணிமாலை: பட்டினத்தாரின் கோயில் நான்மணிமாலை பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளது.
- (16) நாமமாலை: நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் பாடல் 177 முதல் 188 வரை பன்னிருநாமப் பாட்டு இடம்பெற்றுள்ளது.
- (47) நூற்றந்தாதி: காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதி, சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் பொன் வண்ணத்தந்தாதி, நம்மாழ்வாரின் பெரிய திருவந்தாதி, திருமழிசையாழ்வாரின் நான்முகன் திருவந்தாதி ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

- (48) உலா: சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் திருக்கயிலாய ஞானஉலா பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளது.
- (51) ஒருபா ஒருபது: பட்டினத்தடிகள் இயற்றிய திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளது.
- (52) இருபா இருபது: அருள் நந்திசிவம் இயற்றிய இருபா இருபஃது ஒரு சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூலாகும்.
- (53) ஆற்றுப்படை: நக்கீரனின் திருமுருகாற்றுப்படை பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளது.
- (65) தசாங்கப்பத்து: மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தில் திருத்தசாங்கம் என்ற பதிகம் பத்து அங்கங்களைக் கொண்டது.
- (70) பாதாதிகேசம்: திருப்பாணாழ்வார் பாடிய அமலனாதிபிரான் பாடல் திருவரங்கப்பெருமானின் பாதாதி கேசத்தை இசைப்பதாகும்.
- (71) கேசாதிபாதம்: திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தில் பாடல்கள் 1095 முதல் 1108 வரை பூம்பாவையின் கேசாதிபாத வருணனையைக் கொண்டுள்ளது.
- (75) தூது: ஆண்டாளின் நாச்சியார் திருமொழியில் மேகவிடுதூது இடம்பெற்றுள்ளது. நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியில் பாடல்கள் 34 முதல் 44 வரை பறவைகளைத் தூது விடல் பற்றி இயம்புகின்றன.
- (78) தாண்டகம்: தேவாரத்தின் 5, 6 ஆகிய திருமுறைகளில் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அவர் தாண்டகவேந்தர் என்று போற்றப்பெறுகிறார். திருமங்கையாழ்வாரும் திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.
- (79) பதிகம்: காரைக்காலம்மையார் தான் முதன் முதலில் பதிகம் பாடியவர். இவர் இயற்றிய திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், மூத்த திருப்பதிகம் ஆகியவை பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ளன.
- (80) சதகம்: மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் திருச்சதகம் 100 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது.
- (88) எழு கூற்றிருக்கை: திருஞானசம்பந்தர், நக்கீர தேவநாயனார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரும் திருவெழுகூற்றிருக்கை என்ற எண்ணலங்காரப் பாடலை இசைத்து உள்ளனர்.
- (91) விருத்த இலக்கணம்: நம்மாழ்வார் பாடிய திருவிருத்தம் இவ்விலக்கண வகையில் அடங்கும்.

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து திருமுறைகளும், தீவ்வியப்பிரபந்தமும் சிற்றிலக்கியங்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பெரும்பங்கை நாம் உணரலாகும்.

18. திருவெழுசூற்றிருக்கை

பன்னிரு திருமுறைகளிலும் எண்ணலங்காரமாகவும், சித்திரகவியாகவும் திகழ்வது திருவெழுசூற்றிருக்கை ஆகும். முதல் திருமுறையில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருப்பிரமபுரத்திற்கு ஒரு திருவெழுசூற்றிருக்கை (1:128) அருளியுள்ளார். பதினோராம் திருமுறையில் நக்கீரதேவ நாயனார் ஒரு திருவெழுசூற்றிருக்கை (11:12) அருளியுள்ளார். நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் திருமங்கையாழ்வார் ஒரு திரு எழுசூற்றிருக்கை அருளியுள்ளார்.

ஏழு கூறுகளது இருக்கையாக உடையது இப்பாடல். ஏழுகூறுகள் என்பவை ஒன்று முதல் ஏழு வரையிலான எண்களையுடைய கூறுகள். இவ்வெண்களை ஏறு வரிசையிலும், இறங்கு வரிசையிலும் அமைத்து எண்ணலங்காரமாகப் பாடுவதே திருவெழுசூற்றிருக்கை ஆகும். இது அகவற்பாவாக பாடப்படுவதாகும். இந்த எண்களின் வரிசைமுறை அமைப்பு தேர்போல அமைவதால் இதனை சித்திரகவியில் 'இரத பந்தம்' என்று அழைப்பர். இதனைப் பின்வரும் வரிசை அமைப்பில் காணலாம்.

1 2 1
 1 2 3 2 1
 1 2 3 4 3 2 1
 1 2 3 4 5 4 3 2 1
 1 2 3 4 5 6 5 4 3 2 1
 1 2 3 4 5 6 7 6 5 4 3 2 1

இனி, திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய திருவெழுசூற்றிருக்கை பாடலைக் காண்போம்.

ஒருரு வாயினை மானாங் காரத்
 தீரியல் பாயொரு விண்முதல் பூதலம்
 ஒன்றிய விருகட ரும்பர்கள் பிறவும்
 படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை
 இருவரோ டொருவ னாகி நின்றனை
 ஓரா னீழ லொண்கழ விரண்டும்
 முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி

காட்டினை நாட்ட மூன்றாகக் கோட்டினை
 இருந்தி யரவமோ டொருமதி சூடினை
 ஒருதா ளீரயின் மூவிலைச் சூலம்
 நாற்கான் மான்மறி யைந்தலை யரவம்
 ஏந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்
 திருகோட் டொருகரி யீடழித் துரித்தனை
 ஒருதனு விருகால் வளைய வாங்கீ
 முப்புரத் தோடு நானில மஞ்சக்
 கொன்று தலத்துற வவுணரை யறுத்தனை
 ஜம்புல னாலா மந்தக் கரணம்
 முக்குண மிருவளி யொருங்கிய வானோர்
 ஏத்த நின்றனை யொருங்கிய மனத்தோ
 டிருபிறப் போர்ந்து முப்பொழுது குறைமுடித்து
 நான்மறை யோதி யைவகை வேள்வி
 அமைத்தா றங்க முதலெழுத் தோதி
 வரன்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
 பிரமபுரம் பேணினை
 அறுபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை
 இகலிய மைந்துணர் புகலி யமர்ந்தனை
 பொங்குநாற் கடல்கூழ் வெங்குரு விளங்கினை
 பாணிமூ வுலகும் புதையமேன் மிதந்த
 தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலையா விருந்தி
 வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை
 வரபுர மொன்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
 ஒருமலை யெடுத்த விருதீற லரக்கன்
 விறல்கெடுத் தருளினை புறவம் புரிந்தனை
 முந்நீர்த் துயின்றோ னான்முக னறியாப்
 பண்பொடு நின்றனை சண்பை யமர்ந்தனை
 ஐயுறு மமணரு மறுவகைத் தேரரும்
 ஊழியு முணராக் காழி யமர்ந்தனை
 எச்சனே ழிசையோன் கொச்சையை மெச்சினை
 ஆறு பதமு மைந்தமர் கல்வியும்
 மறைமுத னான்கும்
 மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்றனை
 இருமையி னொருமையு மொருமையின் பெருமையும்

மறுவிலா மறையோர்

கமுகல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை

கமுகல முதுபதிக் கவுணிய னறியும்

அனைய தன்மையை யாதலி னின்னை

நினைய வல்லவ ரில்லைநீ ணிலத்தே.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய முதல் மூன்று திருமுறைகளையும் பயில இயலாதோர், அவருடைய இந்த திருவெழுசுற்றிருக்கையை மட்டும் ஓதினாலே அம்மூன்று திருமுறைகளையும் ஓதிய பயன்பெறுவர் என்பது மரபுசார்ந்த நம்பிக்கை.

இப்போது இப்பாடலின் முதல் ஐந்து அடிகளைஇரதபந்த அமைப்பில் பின்வருமாறு காணலாம்.

	ஒருருவாயினை மானாங்காரத்து	ஈரியல்பாய்	ஒருவிண் முதல் பூதலம்	
ஒன்றிய	இருசுடர், உம்பர்கள் பிறவும் படைத்தளித் தழிப்ப	மும்மூர்த்திக ளாயினை	இருவரோடு	ஒருவனாகி நின்றனை

இவ்வாறு பாடல் முழுவதையும் எழுவகையாக எழுதி சித்திரகவியாக அமைக்க இயலும்.

அடுத்து நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய திருவெழு சுற்றிருக்கை பாடலைக் காண்போம்.

ஒருடம்(பு) ஈருரு வாயினை, ஒன்றுபுரிந்(து)

ஒன்றின் ஈரிதழ்க் கொன்றை சூடினை

மூவிலைச் சூலம் ஏந்தினை;

சுடருஞ் சென்னி மீமிசை

இருகோட் டொருமதி எழில்பெற மிலைச்சினை;

ஒருகணை இருதோள் செவியுற வாங்கி

மூவெயில் நாற்றிசை முரணரண் செகுத்தனை;

ஆற்ற முன்னெறி பயந்தனை;

செறிய இரண்டும் நீக்கி

ஒன்று நினைவோர்க் குறுதி ஆயினை;
 அந்நெறி ஒன்று
 மனம்வைத் தீரண்டு நினைவி லோர்க்கு
 முன்னெறி உலகங் காட்டினை; அந்நெறி
 நான்கென ஊழி தோற்றினை;
 சொல்லும் ஐந்தலை அரவசைத் தசைந்தனை;
 நான்முகன் மேல்முகக் கபாலம் ஏந்தினை;
 நூன்முக முப்புரி மார்பில்
 இருவர் அங்கம் ஒருங்குடன் ஏந்திய
 ஒருவரின் ஆதி காணா(து) இருவர்
 மூவுல குழன்று நாற்றிசை உழிதர
 ஐம்பெருங் குன்றத்(து) அழலாய்த் தோன்றினை;
 ஆறுநின் சடையது; ஐந்துநின் நிலையது;
 நான்குநின் வாய்மொழி; மூன்றுநின் கண்ணே;
 இரண்டுநின் குழையே; ஒன்றுநின் ஏறே
 ஒன்றிய காட்சி உமையவள் நடுங்க
 இருங்களிற் றூரிவை போர்த்தனை; நெருங்கி
 முத்தீ நான்மறை ஐம்புலன் அடக்கிய
 அறுதொழி லாளர்க்கு(கு) உறுதி பயந்தனை
 ஏழில் இன்னரம் பிசைத்தனை;
 ஆறில் அமுதம் பயந்தனை; ஐந்தில்
 விற்றியர் கொட்டும் அழுத்த ஏந்தினை
 ஆலநீழல் அன்றிருந் தறநெறி
 நால்வர் கேட்க நன்கினி துரைத்தனை;
 நன்றி இல்லா முந்நீர்ச் சூர்மாக்
 கொன்றங் கிருவரை எறிந்த ஒருவன்
 தாதை; ஒருமிடல் தீருவடி வாயினை
 தருமம் மூவகை உலகம் உணரக்
 கூறுவை; நால்வகை
 இலக்கண இலக்கியம் நலத்தக மொழிந்தனை;
 ஐயங்கணை யவனொடு காலனை அடர்த்தனை;
 அறுவகைச் சமயமும் நெறிமையில் வகுத்தனை
 ஏழின் ஓசை இராவணன் பாடத்
 தாழ்வாய்க் கேட்டவன் தலையளி பொருத்தினை
 ஆறிய சிந்தை யாகி ஐங்கதித்

தேரொடு தீசைசெல விடுத்தோன்
 நாற்றோள் நலனே நந்திபிங் கிருடியென்(று)
 ஏற்ற பூதம் மூன்றுடன் பாட
 இருகண் மொந்தை ஒருகணம் கொட்ட
 மட்டுவிரி அலங்கல் மலைமகள் காண
 நடட்டம் ஆடிய நம்ப, அதனால்
 சிறியேன் சொன்ன அறிவில் வாசகம்
 வறிதெனக் கொள்ளா யாகல் வேண்டும்;
 வெறிகமழ் கொன்றையொடு வெண்ணில வணிந்து
 கீதம் பாடிய அண்ணல்
 பாதம் சென்னியிற் பரவுவன் பணிந்தே. (11:12)

எண்ணலங்காரத்தில் எண்கள் மட்டுமன்றி, எண்களைப் போன்று
 தோன்றும் வேறுபொருள் தரும் சொற்களும் பயின்று வந்துள்ளன.
 ‘முன்னெறி’ என்பது முந்நெறி என்ற பொருளைக் குறித்தது. ‘நால்வாய்’
 என்பது தொங்கும் வாயையும் நான்கு என்ற எண்ணையும் குறித்தது.
 ‘ஐம்பெருங் குன்றத்து’ என்ற தொடரில் ‘ஐ’ அழகைக் குறித்தது. ஆனால்
 ஐந்து என்ற எண்ணையும் குறிப்பதாயிற்று. ‘ஆறு நின்சடை’ என்பதில்
 ‘ஆறு’ கங்கை ஆற்றையும், எண்ணையும் குறித்ததாயிற்று. இருபொருள்
 தரும் எண்ணுப் பெயர்கள் எண்ணலங்காரத்திற்கு துணை நிற்பவாயின.

அடுத்து, நாலாயிர தீவ்வியப் பிரபந்தத்தில் திருமங்கையாழ்வார்
 அருளிய திருஎழுகூற்றிருக்கை பாசுரத்தைக் காண்போம்.

ஒருபேர் உந்தி இருமலர்த் தவிசில்
 ஒருமுறை அயனை ஈன்றனை; ஒருமுறை
 இருசுடர் மீதினில் இயங்கா மும்மதிள்
 இலங்கை ஒருகால் வளைய ஒருசிலை
 ஒன்றிய ஈர்எயிற்று அழல்வாய் வாளியில்
 அட்டனை; மூவடி நானிலம் வேண்டி
 முப்புரி நூலொடு மான்உரி இலங்கு
 மார்வினில் இருபிறப்பு ஒருமாண் ஆகி
 ஒருமுறை ஈர்அடி மூவுலகு அளந்தனை;
 நால்தீசை நடுங்க அம்சிறைப் பறவை
 ஏறி நால்வாய் மும்மதத்து இருசெவி
 ஒருதனி வேழத்து அரந்தையை ஒருநாள்
 இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை; முத்தீ

நான்மறை ஐவகை வேள்வி அறுதொழில்
 அந்தணர் வணங்கும் தன்மையை; ஜம்புலன்
 அகத்தினில் செறித்து, நான்குஉடன் அடக்கி
 முக்குணத்து இரண்டு-அவை அகற்றி, ஒன்றினில்
 ஒன்றி நின்று ஆங்கு இருபிறப்பு அறுப்போர்
 அறியும் தன்மையை; முக்கண், நால்தோள்
 ஐவாய் அரவோடு ஆறுபொதி சடையோன்
 அறிவு-அரும் தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை;
 ஏழ்உலகு எயிற்றினில் கொண்டனை; கூறிய
 அறுசுவைப் பயனும் ஆயினை; சுடர் விடும்
 ஐம்படை அங்கையுள் அமர்ந்தனை; சுந்தர
 நால்தோள் முந்நீர் வண்ண; நின்ஈர் அடி
 ஒன்றிய மனத்தால் ஒருமதி முகத்து
 மங்கையர் இருவரும் மலர்அன அங்கையில்
 முப்பொழுதும் வருட அறிதுயில் அமர்ந்தனை;
 நெறிமுறை நால்வகை வருணமும் ஆயினை;
 மேதகும் ஐம்பெரும் பூதமும் நீயே;
 அறுபதம் முரனும் கூந்தல் காரணம்
 ஏழ்விடை அடங்கச் செற்றனை;
 அறுவகைச் சமயமும் அறிவு-அரு நிலையினை
 ஐம்பால் ஓதியை ஆகத்து இருத்தினை
 அறம்முதல் நான்கு-அவை ஆய்
 மூர்த்தி மூன்று ஆய், இருவகைப் பயன்ஆய்
 ஒன்றுஆய் விரிந்து நின்றனை;
 குன்றா மதுமலர்ச் சோலைவண்கொடிப் படப்பை
 வருபுனல் பொன்னி மாமணி அலைக்கும்
 செந்நெல் ஒண்கழனித் தீகழ்வனம் உடுத்த
 கற்போர் புரிசைக் கனக மாளிகை
 நிமிர்கொடி விசும்பில் இளம்பிறை துவக்கும்
 செல்வம் மல்கு தென்திருக் குடந்தை
 அந்தணர் மந்திர மொழியுடன் வணங்க,
 ஆடுஅரவு அமளியில் அறிதுயில் அமர்ந்த
 பரம நின் அடி-இணை பணிவன்,
 வரும் இடர் அகல-மாற்றோ வினையே.

மேற்கண்ட முதல் இரு எழுகூற்றிருக்கை பாடல்கள் சிவபெருமான்
 பெருமையும், மூன்றாவது பாடல் திருமால் பெருமையும் பேசுகின்றன.

எனினும் பொதுவான சில விவரித்தல்கள் உள்ளன. அவற்றை இங்குக் காண்போம்.

அந்தணர்கள் இருபிறப்பாளர்கள், மூன்று வகையான தீ வளர்ப்பவர்கள். இருக்கு, யஜீர், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்களை ஓதுபவர்கள். ஐவகை வேள்வி செய்பவர்கள், செய்விப்பவர்கள். ஆறங்கம் ஓதி, ஓதுவித்து, ஏற்று, ஈந்து அறுவகைத் தொழில் செய்பவர்கள். இதனை மூன்று எழுகூற்றிருக்கை பாடல்களும் விவரித்துள்ளன.

இருபிறப் போர்ந்து முப்பொழுது குறைமுடித்து
நான்மறை யோதி ஐவகை வேள்வி
அமைத்து ஆறங்க முதலெழுத் தோதி

- ஞானசம்பந்தர்

முத்தீ நான்மறை ஐம்புலன் அடக்கிய
அறுதொழி லாளர்க்கு உறுதி பயந்தனை

- நக்கீர தேவர்

முத்தீ நான்மறை ஐவகை வேள்வி
அறுதொழில் அந்தணர்

- திருமங்கையாழ்வார்

இதேபோன்று வேழத்தை விவரிக்கும்போது தொங்கும் வாய் (நால்வாய்). மும்மதம், இருசெவி உடையதாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

நால்வாய் மும்மதத்து இருகோட்டு ஒரு கரி

- ஞானசம்பந்தர்

நால்வாய் மும்மதத்து இருசெவி ஒருதனி வேழம்

- திருமங்கையாழ்வார்

ஒருவரே மும்மூர்த்திகளாகவும் செயல்படுவதையும் இப்பாடல்கள் விவரித்துள்ளன.

ஒன்றிய இருகூடர் உம்பர்கள் பிறவும்
படைத்து அளித்து அழிப்ப மும்மூர்த்திகளாயினை

- ஞானசம்பந்தர்

மூர்த்தி மூன்று ஆய் இருவகைப் பயன்ஆய்
ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை

- திருமங்கையாழ்வார்

இவ்வாறாக, திருஎழு கூற்றிருக்கை பாடல்கள் எண்ணலங்காரப் பாடல்களாகவும், சித்திரகவிப் பாடல்களாகவும் திகழ்கின்றன. திருமுறைப் பாடல்களிலும் திவ்வியப் பிரபந்த பாசுரங்களிலும் இவை இடம்நெற்றுள்ளமை இவ்விலக்கிய வகைமைக்குச் சான்றாதாரங்களாகி நிற்கின்றன.

19. திருப்பள்ளியெழுச்சி

பரம்பொருளை அருவநிலையிலும், உருவ நிலையிலும், அருவுருவ நிலையிலும் பக்தர்கள் வழிபடுகின்றனர். அருவ நிலையில் வழிபடுவோர் ஞானிகள். உள்ளத்தையே கோயிலாக்கி அவர்கள் வழிபாடு இயற்றுவர். உருவ நிலையிலும், அருவுருவ நிலையிலும் வழிபடுவோர் பரம்பொருளுக்கு நீராட்டு நிகழ்த்தியும், புத்தாடை சாத்தியும், மலர் மாலைகள் சூட்டியும், கனிவகைகள் படைத்தும் தம் பக்தியைப் புலப்படுத்துவர். கோயிலில் பள்ளியறை என்ற ஒரு சன்னிதி உண்டு. அர்த்தஜாம பூசைக்குப் பின்னர் பள்ளியறையில் உற்சவமூர்த்திகளை வைத்துப் பூசித்து மங்கல இசைமுழங்கி வாயிலை மூடுவர். மறுநாள் காலையில் பள்ளியறையில் உற்சவிய பெருமானைப் பள்ளி எழுச் செய்வதற்குப் பாடும் பாடலே திருப்பள்ளியெழுச்சி ஆகும்.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடியுள்ளார். இது பத்துப் பாடல்கள் கொண்டது. கதிரவன் கீழ்த்திசை எழும் காட்சியும், பறவைகள் விழித்துக்கொண்டு ஓசையிடும் காட்சியும், கன்று காலிகள் எல்லாம் விழித்துக்கொண்டு ஒலி செய்யும் காட்சியும், காலை மலர்கள் எல்லாம் பூத்திருக்கும் காட்சியும் காட்டப்படுகின்றன. திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்ட அரங்கத்து அம்மானைப் பள்ளியெழுச் செய்யப் பாடப்பட்ட பாடல்கள் இவை. இனி பாடல்களைக் காண்போம்.

கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்து அணைந்தான்
கனைஇருள் அகன்றது காலைஅம் பொழுதாய்
மதுவிரிந்து ஒழுகின மாமலர் எல்லாம்
வானவர் அரசர்கள் வந்து வந்து ஈண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தனர் இவரொடும் புகந்த
இருங் களிற்று ஈட்டமும் பிட்யொடு முரசும்
அதிர்தலில் அலைகடல் போன்றுளது எங்கும்
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (1)

(கதிரவன் கீழ்த்திசையில் முகட்டில் தோன்றிவிட்டான். காலைப் பொழுதாகி இருள் மறைந்துவிட்டது. விரிந்த பெரிய பூக்களில் தேன் ஒழுகியது. எதிரே வானவர்களும் அரசர்களும் வந்து எதிர் திசையில் நிறைந்துள்ளனர். களிறுகளின் பிளிறலும், பெண்யானைமீது முழங்கும் முரசும் அதிர்வதால் எங்கும் அலை ஓசை கேட்பது போலுள்ளது. அரங்கத்தின் அம்மானே பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழு மலர் அணவிக்
 கூர்ந்தது குணதிசை மாருதம் இதுவோ
 எழுந்தன மலர் அணைப் பள்ளிகொள் அன்னம்
 ஈன்பனி நனைந்த தம் இருஞ்சிறகு உதறி
 விழுங்கிய முதலையின் பிலம் புரை பேழ்வாய்
 வெள் எயிறு உறஅதன் விடத்தினுக்கு அனுங்கி
 அழுங்கிய ஆனையின் அருந்துயர் கெடுத்த
 அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (2)

(கீழ்த்திசைக் காற்றானது செழித்த முல்லையின் கொழுத்த மலர் மணத்தை வீசுகின்றது. மலர்களைப் படுக்கையாகக் கொண்டு உறங்கிய அன்னங்கள் பனியால் நனைந்த தம் சிறகுகளை உதறிக்கொண்டு எழுந்தன. முதலையின் வாயிலுள்ள வெள் எயிறினுக்குள் ஆழ்ந்த கால்களைப் பற்றிய பற்களின் விடத்தினால் துன்புற்ற கஜேந்திரனின் துயரத்தைப் போக்கிய அரங்கத்தின் அம்மானே பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

கூடர்ஒளி பரந்தன சூழ்திசை எல்லாம்
 துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கிப்
 படர்ஒளி பசுத்தனன் பனிமதி இவனோ
 பாயிருள் அகன்றது பைம்பொழிற் கமுகின்
 மடலிடைக் கீறி வண் பாளைகள் நாற
 வைகறை கூர்ந்தது மாருதம் இதுவோ
 அடல்ஒளி திகழ்தரு திகிரிஅம் தடக்கை
 அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (3)

(சூழ்ந்த திசைகளில் எல்லாம் செங்கதிரின் ஒளி பரவிவிட்டது. ஒளி வீசிய விண்மீன்களின் ஒளி மங்கிவிட்டது. குளிர்ந்த நிலவின் படர்ந்த ஒளியும் குறைந்து போனது. பரந்த இருள் அகன்றுவிட்டது. பசிய சோலைகளிலுள்ள கமுகின் மடல்களைக் கீறி, பாளைகள் நாறுமாறு மாருதமானது வைகறையைக் கொண்டுவந்தது. அழகிய திருக்கரத்தில் ஒளிவீசும் சக்கரத்தையுடைய அரங்கத்து அம்மானே, பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

மேட்டு இள மேதிகள் தளை விடும் ஆயர்கள்
 வேய்க்குழல் ஓசையும் விடை மணிக் குரலும்
 ஈட்டிய இசை திசை பரந்தன வயலுள்
 இரிந்தன சுரும்பினம் இலங்கையர் குலத்தை
 வாட்டிய வரிசிலை வானவர் ஏறே
 மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதம்
 ஆட்டிய அடுதிறல் அயோத்திஎம் அரசே!

அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (4)

(இளம் எருமைகளை மேய்ச்சலுக்கு அவிழ்த்துவிடும் ஆயர்களின் புல்லாங்குழல் இசையும், எருதுகளின் கழுத்துமணி ஓசையும், கூடிய இசை திசை எல்லாம் பரவிவிட்டது. வயல்களில் வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்கின்றன. இலங்கையர் குலத்தைத் துன்புறுத்திய வில்லேந்திய வானவர் தலைவனே! விசுவாமித்தீர முனிவரின் வேள்வியைக் காத்து அவிர்ப்பாகம் பெற்ற வீரமிக்க அயோத்தியின் அரசே! அரங்கத்து அம்மானே, பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

புலம்பின புட்களும் பூம் பொழில்களின்வாய்

போயிற்றுக் கங்குல் புகுந்தது புலரி

கலந்தது குணதிசைக் கணைகடல் அரவம்

களி வண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த

அலங்கல் அம் தொடையல் கொண்டு அடியிணை பணிவான்

அமரர்கள் புகுந்தனர் ஆதலில் அம்மா

இலங்கையர் கோன் வழிபாடு செய் கோயில்

எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே (5)

(பூஞ்சோலைகளில் பறவைகள் கூவிக் கொண்டுள்ளன. இருள் விலகிச் சென்றுவிட்டது. காலை புலர்ந்தது. கீழ்த்திசையில் ஒலிக்கும் கடலின் ஓசை எங்கும் கலந்தது. தேனுண்ட வண்டுகள் ரீங்காரம் இட்டன. பல்வகை மலர்களால் தொடுத்த அழகிய மாலைகளுடன் நின் திருவடியினை வணங்குவதற்காக தேவர்கள் நின் கோயிலில் புகுந்தனர். ஆதலால், இலங்கையர் வேந்தன் வழிபாடு செய்த கோயிலின் அம்மானே! எம்பெருமானே! பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

இரவியர் மணிநெடுந் தேரொடும் இவரோ!

இறையவர் பதினொரு விடையரும் இவரோ!

மருவிய மயிலினன் அறுமுகன், இவனோ!

மருதரும் வசுக்களும் வந்து வந்து ஈண்டி

புரவியொடு ஆடலும் பாடலும் தேரும்

குமரதண்டம் புகுந்து ஈண்டிய வெள்ளம்

அருவரை அனைநின் கோயில்முன் இவரோ!

அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே! (6)

(ஒளிமிக்க பெரியதேரோடு வந்துள்ள சூரியனார் இவரோ! இறையவரின் பதினொரு பணிவிடை செய்பவர்களும் இவரோ! மயில்வாகனத்தில் வருகை தந்துள்ள ஆறுமுகப் பெருமானும் இவனோ! மருதரும், வசுக்களும் கூட்டமாக வந்து குதிரைகளும் தேருமாக ஆடல் பாடல் இயற்றி, குமரதண்டம் புகுந்து

பெரியமலை போன்ற நின் கோயில் முன்பு அனைவரும் கூடிநிற்கின்றனர். அரங்கத்து அம்மானே, பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

அந்தரத்து அமரர்கள் கூட்டங்கள் இவையோ!
 அருந்தவ முனிவரும் மருதரும் இவரோ!
 இந்தீரன் ஆனையும் தானும் வந்து இவனோ!
 எம்பெருமான் உன் கோயிலின் வாசல்
 சுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்க
 இயக்கரும் மயங்கினர் தீருவடி தொழுவான்
 அந்தரம் பார் இடம் இல்லை மற்று இதுவோ!
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (7)

(வானுலகின் தேவர் கூட்டங்கள் இவையோ! அரியதவமுடைய முனிவர்களும், மருதமும் இவரோ! இந்தீரனும் அவன் ஐராவத ஆனையும் வந்து நிற்பது எம்பெருமானே, உன் கோயிலின் வாசலில் ஆகும். சுந்தருவர் நெருக்கவும், விச்சாதரர் தள்ளவும் இயக்கர்கள் மயங்கினர். உன் தீருவடி தொழுவதற்கு வானில் இயலாததால் மண்ணுலகிற்கு வந்துள்ளனர். இங்கும் இடம் இல்லை. வேறென்ன செய்வர்? அரங்கத்தின் அம்மானே, பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

வம்பவிழ் வானவர் வாயுறை வழங்க
 மாநிதி கபிலை ஒண் கண்ணாடி முதலா
 எம்பெருமான் படிமக்கலம் காண்டற்கு
 ஏற்பன ஆயின கொண்டு, நன் முனிவர்
 தும்புரு நாரதர் புகுந்தனர் இவரோ!
 தோன்றினன் இரவியும் துலங்கு ஒளி பரப்பி
 அம்பர தலத்தினின்று அகல்கின்றது இருள் போய்
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (8)

(வானவர்கள் மணமலர்களோடு பூஜைக்கு செலுத்த மாநிதியங்களையும், ஒளிமிக்க கண்ணாடி முதலானவற்றையும் கொண்டுவந்து எம்பெருமானின் அர்ச்சாவதாரத்தைக் காண்டற்கு ஏற்றவற்றையெல்லாம் கொண்டு நல்ல முனிவர்களான தும்புரு, நாரதர் எல்லோருடனும் புகுந்தனர். கதீரவனும் துலக்கமான ஒளியைப் பரப்பினான். வானில் இருள் விலகிவிட்டது. அரங்கத்து அம்மானே! பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

ஏதம்இல் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி
 யாழ்குழல் முழுவமோடு இசைதிசை கெழுமி

கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்
 கெந்தருவர் அவர் கங்குலுள் எல்லாம்
 மாதவர் வானவர் சாரணர் இயக்கர்
 சித்தரும் மயங்கினர் திருவடி தொழுவான்
 ஆதலில் அவர்க்கு நாள்ஓலக்கம் அருள
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாயே! (9)

(குற்றமற்ற இசைக் கருவிகளான எக்கம், மத்தளி, யாழ், குழல், முழவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு கின்னரர், கெருடர்கள், கந்தருவர் எல்லாம் திசை எல்லாம் பரவும்படி கீதங்கள் பாடினர். முனிவர்களும், வானவர்களும், சாரணர், இயக்கர், சித்தர்களும் நின் திருவடிகளைத் தொழுவதற்காக இரவெல்லாம் காத்திருந்து மயங்கினர். ஆதலால் அவர்களுக்கு தரிசனம் அளித்தருள அரங்கத்து அம்மானே! பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

கடிமலர்க் கமலங்கள் மலர்ந்தன இவையோ
 கதிரவன் கனைகடல் முளைத்தனன் இவனோ
 துடியிடையார் சுரிகுழல் பிழிந்து உதறித்
 துகில் உடுத்து ஏறினர் சூழ்புனல் அரங்கா!
 தொடை ஒத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து
 தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி என்னும்
 அடியனை அளியன் என்று அருளி உன் அடியார்க்கு
 ஆட்படுத்தாய் பள்ளி எழுந்தருளாயே! (10)

(அழகிய தாமரை மலர்கள் மலர்ந்தன, இவைமட்டுமா? கதிரவன் ஒலியெழுப்பும் கடலுள் தோன்றினன். அவன் மட்டுமா? துடியிடை மாதர் சுருண்ட கூந்தலைப் பிழிந்து உதறி ஆடையுடுத்துக் கரையேறினர். காவிரிப்புனல் சூழ்ந்த அரங்கா! மாலைக்கு ஏற்ற துளசியும், கூடையும் தோளில் பொலிந்து தோன்றும் தொண்டரடிப்பொடியாகிய என்னை அன்புக்குரியவன் என்று ஆதரித்து நின் அடியார்களிடம் என்னை ஆட்படுத்துவாய்; நீ பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

ஆழ்வார் பாடல்களைப் போன்றே மாணிக்கவாசகரும் தம்முடைய திருவாசகத்தில் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்கள் பத்தினை அருளியுள்ளார். சிவபெருமானைத் துயில் எழுப்புவதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றை இங்குக் காண்போம்.

போற்றிஎன் வாழ்முத லாகிய பொருளே
 புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்டு

ஏற்றிநின் தீருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
 எழில்நகை கொண்டுநின் தீருவடி தொழு கோம
 சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்கூழ்
 தீருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
 ஏற்றுயர் கொடியுடையாய் எனையுடையாய்
 எம்பெரு மான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. (1)

(என் வாழ்வுக்கு மூலகாரணமான பரம்பொருளே, வணங்குகிறேன். பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. நின் பூங்கழல்களுக்கு இணையான மலர்கள் கொண்டு சாத்தி, உன்னுடைய தீருமுகத்தில் எமக்கு அருள் மலர்கின்ற அழகிய புன்னகையைக் கொண்டு அருள்பெற்று, நின் தீருவடியைத் தொழுவோம், சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலர்கின்ற குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த தீருப்பெருந்துறையில் உறைகின்ற சிவபெருமானே! இடபக்கொடியை உடையவராய் என்னை அடிமைப்படுத்திய தலைவரான எம்பெருமானே! நீ பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன் இருள்போய்
 அகன்றது உதயநின் மலர்த்தீரு முகத்தின்
 கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக்
 கடிமலர் மலரமற் றண்ணல்அங் கண்ணாம்
 திரள்நிரை அறுபதம் முரல்வன இவையோர்
 தீருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
 அலைகட லேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே. (2)

(அருணன் இந்திரனுடைய திசையாகிய கிழக்கில் நெருங்கிவிட்டான். இருள் அகன்று போனது. தீருப்பெருந்துறையுள் உறைகின்ற சிவபெருமானே! நின் மலர்த் தீருமுகத்தின் கருணை போன்று சூரியன் எழ எழ நின் கண்களைப் போன்று தாமரை மலர்கள் மலர்கின்றன. எமக்கு அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையாகிய கருணைக் கடலே நீ பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
 குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
 ஓவின தாரகை யொளிஒளி உதயத்
 தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
 தேவநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
 தீருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. (3)

(பூங்குயில்கள் கூவுகின்றன. கோழி கூவிவிட்டது. பறவையினங்கள் ஒலியெழுப்புகின்றன. சங்கு முழங்கப்படுகிறது. சுடர்வீசிய தாரகைகளின் ஒளி சூரிய உதயத்தின் காரணமாக மங்கிவிட்டது. திருப்பெருந்துறையில் உறையும் சிவபெருமானே! யாராலும் அறியமுடியாதவனே! அடியவர்களாகிய எமக்கு எளியவனே! தேவனே! உன்னுடைய வீரக் கழலணிந்த தாளிணை எமக்குக் காட்டாய்! எம்பெருமானே! பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்

தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்

எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே! (4)

(இன்னிசை எழுப்பும் வீணையை ஏந்திய இசைவாணர் ஒருபால் காத்திருக்கின்றனர். யாழினரும் ஒருபால் காத்திருக்கின்றனர். இருக்கு வேதத்தை ஒருபால் இயம்பினர். தோத்திரம் இசைத்தனர் ஒரு பால். ஒருபுறம் நெருக்கமாகத் தொடுக்கப்பட்ட மலர்மாலைகளை ஏந்திய கையினராய் நின்று கொண்டுள்ளனர். தொழுத கையோடும், அழுத விழியோடும் துவண்ட மெலிவோடும் அடியவர்கள் ஒருபுறம் காத்திருக்கின்றனர். திருப்பெருந்துறையில் உறையும் சிவபெருமானே! இந்த அடியவர் கூட்டத்தோடு, என்னையும் ஆட்கொண்டு இன்னருள் புரியவேண்டும். எம்பெருமானே பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்

போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்

கேட்டறி யோம் உனைக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா

சிந்தனைக்கும் அரியாய் எங்கள் முன்வந்து
ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்

எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே (5)

(பஞ்சபூதங்களிலும் நின்று அவற்றை இயக்குகிறாய்; நீ ஆதியும், அந்தமும் இல்லாதவன் என்று உன்னைப் புலவர்கள் கீதங்கள் பாடி ஆடுவதைத்தவிர உன்னைக் கண்டு அறிந்தவர் யாரையும் நாங்கள் கேட்டு அறியோம். குளிர்ச்சி மிகுந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறை அரசனே!

நீ சிந்தனைக்கு எட்டாதவன். எங்கள் முன்தோன்றி எங்கள் குற்றங்களை நீக்கி எங்களை ஆண்டுகொள்ள வேண்டும். எம்பெருமானே பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

பப்பற வீட்டிருந்துணரும் நின் அடியார்
 பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
 மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தீயல்பின்
 வணங்குகின் றார்அணங் கின்மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்கும்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெரு மானே
 இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. (6)

(பற்றற்று இருந்து உணருகின்ற நின் அடியார்கள் வந்து உன்னை அடைந்து பிறவித்தளையைப் பலரும் அறுத்து வீட்டுநிலை எய்தி உன்னை வணங்குகின்றனர். மைப்பொருந்திய கண்கள் உடைய பெண்கள் மானுட இயல்பில் நின்று உன்னை வணங்குகின்றனர். உமையம்மையின் மணவாளா! கிண்ணம் போன்று தாமரை மலர்கள் மலரும் குளிர்ந்த வயல்கள் கழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் உறையும் சிவபெருமானே! இந்த பிறப்பை அறுத்து எம்மை ஆண்டுகொண்டு அருள் புரிவாயாக. எம்பெருமானே, நீ பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்
 கரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
 இதுஅவன் திருவுரு இவன் அவன் எனவே
 எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
 மதுவளர் பொழில் திரு வுத்தர கோச
 மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 எதுஎமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே (7)

(பரம்பொருளை பழச்சுவை என்றும், அமுதம் என்றும், அறிதற்கு அரிதானது என்றும், நம்பியவர்க்கு எளிதானது என்றும் தேவர்களும் அறியமாட்டார்கள். உருவ நிலையில் இது அவன் திருவுரு, இவனே அவன் என்று நம்பும் எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்கு எழுந்தருள்வாயாக. தேன் பெருகுகின்ற மலர்ச்சோலை கழ்ந்த திருவுத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள திருப்பெருந்துறைக்கு அரேசே! எமக்கு எந்தப்பணியை விதிக்கிறாயோ! அந்தப் பணியை நாங்கள் கேட்போம். எம்பெருமானே, பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

முந்திய முதல் நடு இறுதியு மானாய்
 மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
 பந்தணை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
 பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரணே
 செந்தழல் புரைதீரு மேனியுங் காட்டித்
 திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
 அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
 ஆரமுதே பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. (8)

(நீயே பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரனாக உருவெடுத்தாய். அம்மூவருமே நின்னை அறியமாட்டார் என்னும் போது வேறுயார்தான் அறியமுடியும்? பந்தை அணைத்து விளையாடும் விரல்களையுடைய உமையுடன் நீ அடியவர் பழங்குடில்தொறும் எழுந்தருளியுள்ளாய். சிவந்த நெருப்பை ஒத்த திருவுருவத்தையும் காட்டி, திருப்பெருந்துறையில் நீ உறைகின்ற கோயிலையும் காட்டி, அந்தண வடிவத்தையும் காட்டி வந்து என்னை ஆட்கொண்டாய். திகட்டாத அமுதம் போன்றவேன! நீ எழுந்து அருள் செய்வாயாக.)

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொருளே யுன்தொழுப்படி யோங்கள்
 மண்ணகத் தேவந்து வாழ்ச்செய் தானே
 வண்திருப் பெருந்துறையாய் வழியடியோம்
 கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
 கடலமுதே கரும்பே விரும்படியார்
 எண்ணகத்தாய் உலகுக் குயிரானாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே. (9)

(விண்ணகத் தேவரும் நெருங்கமுடியாத விழுமிய பரம்பொருளே! வழிவழியாக உன் அடியார்களாகத் தொண்டு செய்யும் பேறு மண்ணகத்தே தான் கிட்டியுள்ளது. கண்ணில் நின்று களிப்புத்தரும் தேனே! கடலமுதே! கரும்பே! உன்னை விரும்பும் அடியார்களின் எண்ணமாகிய அகத்திலும் வாசம் செய்கிறாய். நீ உலகுக்கு உயிரானாய். எம்பெருமானே, பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நாள்நாம்
 போக்குகின் றோம்அவமே இந்தப் பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாரென்றுநோக்கீத்
 திருப்பெருந் துறையுறை வாய் திருமாலாம்

அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
 படவும்நீன் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
 அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆரமுதே பள்ளி எழுந்தருளாயே.

(நாம் பூமியில் சென்று பிறவாமையினால் வீணாக நாள்களைப் போக்குன்றோம்; சிவபெருமான் நம்மை அடிமைகொள்வதற்கு இந்தப் பூமியில் பிறந்தால்தான் அது நிறைவேறும் என்று திருமால் விருப்பமெய்தவும், பிரமன் ஆசைப்படவும், திருப்பருந்துறையில் மலர்ந்த உன் மெய்க் கருணையும், நீயும் இந்த பூவுலகில் புகுந்து எம்மை ஆட்கொள்ள வல்லவனே! திகட்டாத அமுதமே! பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.)

இவ்வாறாக, தொண்டாடிப் பொடி ஆழ்வாரின் பாடல்கள் திருமாலைப் பள்ளியெழுச் செய்யப்பாடுவதாகவும், மாணிக்கவாசகரின் பாடல்கள் சிவபெருமானைப் பள்ளியெழுச் செய்யப்பாடுவதாகவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் பெருமைக்குரியது என்னவென்றால் வானவர்கள் மண்ணுலகுக்கு வந்து அர்ச்சாவதாரத் திருத்தலங்களில் மனிதர்களோடு உடனிருந்து வழிபடப்போட்டி போடுவதுதான். இதனை இரண்டு பேருமே பாடியுள்ளதோடு, மாணிடப் பிறப்பின் மேன்மையையும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர்.

20. திருப்பல்லாண்டு

பல்லாண்டு இசைத்தல் என்பது நெடுஞ்சேய்மையான காலம் தொட்டு வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளது. “பாடுவார் பணிவார் பல்லாண்டிசை கூறு பத்தர்கள்” என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தம்முடைய நான்காம் திருமுறையில் திருவாரூர்ப் பதிகத்தில் (4:20:10) குறிப்பிட்டுள்ளார். இறைவன் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனாயிற்றே, அவனுக்குப் பல்லாண்டு இசைப்பது பொருத்தமாகுமா என்றால், அடியவர்களின் அன்பின் வெளிப்பாடு இது. வாழ்த்துபவர் வாழ்த்தின் பயனைப் பெறுவார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் தம் திருவாசகத்தில் திருப்பொற்சுண்ணம் பதிகத்தில் “சத்தியும், சோமியும் பார்மகளும் நாமகளோடு பல்லாண்டிசையின்” என்று பாடியுள்ளார். மலைமகளையும், திருமகளையும், நிலமகளையும், நாமகளோடு பல்லாண்டு பாடும்படி வேண்டிப் பெண்கள் இறைவனுக்கு பொற்சுண்ணம் இடக்கின்றனர். எனவே, பல்லாண்டிசைப்பது அடியார்களுக்குப் பழக்கமான ஒன்று. சைவர்கள் பஞ்சபுராணம் பாடும்போது தேவராத்தில் ஒரு பாடலும், திருவாசகத்தில் ஒரு பாடலும், திருவிசைப்பாவில் ஒரு பாடலும், திருப்பல்லாண்டில் ஒரு பாடலும், பெரியபுராணத்தில் ஒரு பாடலும் பாடுவது வழக்கம். எனவே திருப்பல்லாண்டு சைவர்களுக்கு அன்றாடப் பாராயணமாக இருந்து வருகிறது. வைணவ அன்பர்களுக்கோ பெரியாழ்வார் பாடிய திருப்பல்லாண்டோடுதான் திவ்வியப்பிரபந்தமே தொடங்குகிறது. கற்பூர ஆரத்தியின்போது பல்லாண்டு இசைக்காத வைணவரே இல்லை. இத்தகைய சிறப்புமிக்க திருப்பல்லாண்டு பாடல்களை இங்குக் காண்போம். சைவத்திருமுறைகளில் ஒன்பதாம் திருமுறையில் கோயில் பற்றிய பதிகமாக திருப்பல்லாண்டு சேந்தனாரால் பாடப்பட்டுள்ளது. இது 13 பாடல்களைக் கொண்டது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் திருப்பல்லாண்டு 12 பாடல்களைக் கொண்டது. முதலில் சேந்தனாரின் திருப்பல்லாண்டுப் பாடல்களைப் பயிலுவோம்.

மன்னுக தீல்லை வளர்கநம் பத்தர்கள்

வஞ்சகர் போயகலைப்

பொன்னின்செய் மண்டபத் துள்ளே புகுந்து

புவனியெயல் லாம்விளங்க

அன்னநடைமட வாள்உமை கோன்அடி

யேமுகக் கருள் புரிந்து

பின்னைப் பிறவியறுக்க நெறிதந்த பித்தற்குப்

பல்லாண்டு கூறுதுமே.

(1)

(தில்லையம்பதி நிறைபெறுவதாக. நம் அடியவர்கள் பெருகுவதாக. வஞ்ச மனத்தவர்கள் அகலுவதாக. பொன்னம்பலத்துள்ளே புகுந்து நின்று, இவ்வலகெல்லாம் விளக்கமே பெறுமாறு, அன்னநடை பயிலும் உமையவளின் தலைவனாகிய சிவபெருமான் அடியவர்களுக்கு அருள்புரிந்து இனிப்பிறவியில்லாமல் வேறுக்க நெறிதந்துள்ளான். அந்தப் பித்தனுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

மிண்டு மனத்தவர் போயின்கள்

மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டும் கொடுத்தும் குடிசுடி யீசற்காட
செய்மின் குழாம் புகுந்(து)

அண்டங்கடந்த பொருள்அள வில்லதோர்
ஆனந்த வெள்ளப் பொருள்

பண்டும்இன்றும் என்றும் உள்ளபொருள் என்றே
பல்லாண்டு கூறுதுமே. (2)

(இளகாத மனம் படைத்தவர்கள் போய்விடுங்கள். மெய்யான அடியார்கள் விரைந்து வாருங்கள். ஈசனிடம் அருள் பெற்று, தொண்டுசெய்து எல்லாக் குடிகளும் அவனுக்கு ஆட்படுங்கள். கூட்டமாகப் பொன்னம்பலத்துட சென்று, உலகங்களையெல்லாம் கடந்த பரம்பொருள், அளவற்ற ஆனந்த வெள்ளப் பரம்பொருள், பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ள பரம்பொருள் என்றே பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

நிட்டையிலா உடல் நீத்தென்னை ஆண்ட

நிகரிலா வண்ணங்களும்
சிட்டன் சிவனடி யாரைச் சீராட்டுந்
திறங்களும் மேசிந்தித்(து)

அட்டமூர்த்திக்கென் அகம்நெக ஊறும்
அமிர்தினுக் காலநிழற்

பட்டனுக் கென்னைத்தன் பாற்படுத்த தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே. (3)

(திரயானம் இல்லாத என்னை என் உடலினின்றும் மாற்றி ஆண்டுகொண்ட நிகரில்லா அருட்செயல்களும், தன் அடியார்களை சீராட்டும் சிவபெருமானின் திறங்களும் சிந்தித்து, அட்டமூர்த்திக்கு, என அகம் குழைந்து ஊறும் அமிழ்தினுக்கு, ஆல நிழற்கீழ் அமர்ந்த குருமூர்த்திக்கு, என்னைத் தன்பால் வசப்படுத்திய எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

சொல்லாண்ட சுருதிப்பொருள் சோதித்த
தூய்மனத் தொண்டருள்ளீர்

சில்லாண்டிற் சிதையும்சில தேவர்
 சிறுநெறி சேராமே
 வில்லாண்ட கனகத்தீரள் மேரு
 விடங்கள் விடைப்பாகன்
 பலலாண்டென்னும் பதங்கடந் தானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (4)

(மேலான மொழிகளையுடைய வேதத்தின் பொருளை ஆய்ந்து தெளிந்த தூய மனத்தையுடைய தொண்டர்களே! சில ஆண்டுகளில் சிதைந்துபோகும் சில தேவர்களின் சிறியநெறியைக் கைக்கொள்ளாது பொன் மலையாகிய மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட அழகன், விடையைப் பாகனாக உடைய சிவபெருமான், - காலங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனுக்கு பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

புரந்தரன் மால் அயன் பூசலிட டோலமிட
 டின்னம் புகலரிதாய்
 இரந்திரந் தழைப்பன் உயிர்ஆண்ட கோவினுக்
 கென்செய வல்லம் என்றும்
 கரந்துங் கரவாத கற்பக னாகிக்
 கரையில் கருணைக்கடல்
 பரந்தும் நிரந்தும் வரம்பிலாப் பாங்கற்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (5)

(இந்திரன், திருமால், பிரமன் ஆகியோர் அவர்களுக்குள் யார் பெரியவர் என்று பூசலிட்டு, இன்னும் பெருமை கூற இயலாத, கெஞ்சிக்கெஞ்சி அழைத்தும் கிட்டாத - என் உயிரை ஆட்கொண்ட பெருமானுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேன்? என்றும் மறைந்திருந்தாலும் கற்பகமரம் போல் இல்லையெனாது வழங்கும் வரம்பற்ற கருணைக் கடலாய்ப் பரந்தும் விரிந்தும் விளங்கும் பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

சேவிக்க வந்தயன் இந்திரன் செங்கண்மால்
 எங்குந் தீசைதீசையன்
 கூவிக் கவர்ந்து நெருங்கிக் குழாங்குழா
 மாய்நின்று கூத்தாடும்
 ஆவிக் கமுதைஎன் ஆர்வத் தனத்தினை
 அப்பனை ஒப்பமரர்
 பாவிக்கும் பாவகத் தப்புறத் தானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (6)

(வழிபாடு செய்ய வந்த பிரமன், இந்திரன், செங்கண் படைத்த திருமால் முதலியோர் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூவிக்கொண்டு வழிபாட்டுக்குரிய பொருள்களைக் கைக்கொண்டு நிற்க, கூத்தினை நிகழ்த்தும் என் உயிருக்கு அமுதம் போன்றவனை, என் ஆர்வத்துக்குரிய செல்வத்தை, எங்கள் தலைவனை, தேவர்கள் தமக்கு ஒப்பாக பாவித்துக் கொண்டாலும், அவர்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனை, எம்பெருமானைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவோமாக.)

சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிகீழ்
ஆரும்பெறாத அறிவுபெற் றேன்பெற்ற
தார்பெறு வார்உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உழறி
உமைமண வாளனுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே. (7)

(செம்மையும், திருவருளும் பொலியுமாறு சிவலோக நாயகன் சேவடியின் கீழிருந்து யாரும் பெறாத சிவஞானம் பெற்றேன். இப்பேறு உலகில் யார் பெறக்கூடும்? ஊரும் உலகமும் பேசும்படி நான் பிதற்றிக்கொண்டு உமை மணவாளனுக்கு ஆட்பட்ட திறத்தை மண்ணவரும், விண்ணவரும் அறியும்படி நான் அவருக்குப் பல்லாண்டு கூறுவதே பரிசாகும்.)

சேலும் கயலும் திளைக்குங் கண்ணார் இளங்
கொங்கையிற் செங்குங்குமம்
போலும் பொடியணி மார்பிலங் கும்மென்று
புண்ணியர் போற்றிசைப்ப
மாலும் அயனும் அறியா நெறிதந்து
வந்தென் மனத்தகத்தே
பாலும் அமுதமும் ஒத்துநின் றானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே. (8)

(சேல், கயல் போன்ற விழிகளையுடைய மகளிரின் இளங்கொங்கையில் திகழும் செங்குங்குமம்போன்று சிவந்த மார்பில் நீறு துலங்கும் என்று பெருமானைப் போற்றிப்புகழ, திருமாலும், பிரமனும் அறியமுடியாத வழியைக் காட்டி வந்து என் மனத்துள்ளே பாலும் அமுதமும் போன்று நிலை பெற்றவனைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவோமாக.)

பாலனுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப்
 பாற்கடல் ஈந்தபிரான்
 மாலனுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
 மன்னிய தில்லை தன்னுள்
 ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
 பலமே இடமாகப்
 பாவித்து நடடம் பயிலவல்லானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (9)

(பால்வேண்டி அழுத உபமன்யுவுக்குப் பாற்கடலை வருமாறு செய்து வழங்கிய பெருமான்; திருமாலுக்குச் சக்கராயுதம் அன்று அருள் செய்தவன் நிலைபெற்ற தில்லை நகரில் மறை ஓதும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே இடமாகக் கொண்டு அருள்பாவித்து நடம் பயிலுகின்ற சிவபெருமானுக்கே பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவோமாக.)

தாதையைத் தாள்அற வீசிய சண்டிக்கவ்
 வண்டத் தொடுமுடனே
 பூதலத்தோரும் வணங்கப் பொற்கோயினும்
 போனகமும் அருளிச்
 சோதிமணிமுடித் தாமமும் நாமமும்
 தொண்டர்க்கு நாயகமும்
 பாதகத்துக்குப் பரிசுவைத் தானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (10)

(தன் தந்தையின் தாள் இற்று வீழுமாறு மழுவை வீசிய சண்டிசருக்கு வானவரும், பூவுலகினரும், வணங்குமாறு பொற்கோயினும் நைவேத்தியமும் அருளி, ஒளிமிக்க மணிமுடியில் திகழும் கொன்றை மாலையும், 'சண்டிசன்' என்ற திருநாமமும், தொண்டர்களுக்குத் தலைமையும் வழங்கி பாதகச் செயலுக்குப் பரிசு வழங்கிய பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

குழல்ஒலி யாழ்ஒலி கூத்தொலி ஏத்தொலி
 எங்கும் குழாம் பெருகி
 விழவொலி விண்ணள வுஞ்சென்று விம்மி
 மிகுதிரு வாசூரின்
 மழவிடை யாற்கு வழிவழி ஆளாய்
 மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
 பழவடி யாரொடுங் கூடிஎம் மானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (11)

(குழலோசை, யாழிசை, கூத்தின் ஒலி, ஏத்தும் ஒலி எல்லாமாக கூடிப் பெருகி விழாவின் ஒலியாக விண்ணளவும் சென்று எதிரொலிக்கின்ற திருவாளரின் காளைவாகனத்தவருக்கு வழிவழியாக அடிமைப்பட்டு அவருள்ளேயே மணம் செய்துகொள்ளும் குடியில் பிறந்த பழமையான அடியாரோடு கூடி எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

ஆரார்வந்தார் அமரர் குழாத்தில்
 அணியுடை ஆதீரை நாள்
 நாராயணனொடு நான்முகன் அங்கி
 இரவியும் இந்திரனும்
 தேரார் வீதியில் தேவர் குழாங்கள்
 திசையனைத்தும் நிறைந்து
 பாரார் தொல்புகழ் பாடியும் ஆடியும்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (12)

(விழாக்கோலம் பூண்ட ஆதீரைநாளில் தேவர் கூட்டத்தில் எவ்வளவு வந்தனர் எனில், திருமாலும், பிரம்மாவும், அக்கினியும், சூரியனும், இந்திரனும் வந்தனர். தேர் ஓடும் வீதியில் தேவர் கூட்டங்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் நிறைந்தனர். நிலவுலகு எங்கும் நிறைந்த சிவபெருமானின் தொன்மையான புகழைப் பாடியும் ஆடியும் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

எந்தைஎந் தாய்சுற்றம் முற்றும் எமக்ககு
 தாம்மெம் பிரான்என் றென்று
 சிந்தை செய்யும் சிவன் சீரடியார்
 அடிநாய் செப்புரை
 அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன் எனைப்புந்
 தாண்டுகொண் டாருயிர்மேற்
 பந்தம்பிரியப் பரிந்தவனே என்று
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (13)

(எம் தந்தை, எம் தாய், எம் சுற்றம் முழுவதும் எமக்கு அமுதான எம்பிரான் என்று சிந்தை செய்கின்ற சிவபெருமான் சீரடியார்களை வழிபடும் அடிநாயேன் சேந்தன், எல்லையற்ற ஆனந்தம் தந்து என்னைப் புகுந்து ஆண்டு கொண்டு இவ்வுயிரின் கட்டு நீங்குமாறு பரிந்து அருள் செய்தவனே என்று பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

மேற்கண்ட திருப்பல்லாண்டு பாடல்கள் சிவபெருமான் பெருமையையும், திருத்தொண்டர்களின் சிறப்பையும் கூறுவதோடு, சிவபெருமானைப் பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்த்துகின்றன. மாணிக்கவாசகர்

திருவாசகத்தில் “வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்று, வாழ்த்துக் கூறுவது வாழ்வு பெறுவதற்காகவே என்று கொள்ளலாம். இனி பெரியாழ்வார் திருமொழியில் தொடங்கும் திருப்பல்லாண்டு பாடல்களைக் காண்போம்.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா! உன்

சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

(1)

(மல்லர்களை வெற்றிகொண்ட தீரண்ட தோள்களை உடைய நீலநிற மணியின் வண்ணம் உடையவனே! உன் செவ்விய திருவடிகளே எமக்குப் பாதுகாப்பான புகலிடமாகும். நீ பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரம் ஆண்டு, பலகோடி நூறாயிரம் ஆண்டு வாழ்க.)

அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி

ஆயிரம் பல்லாண்டு;

வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற

மங்கையும் பல்லாண்டு;

வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடர்

ஆழியும் பல்லாண்டு;

படைபோர் புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ச

சன்னியமும் பல்லாண்டே. (2)

(நின் அடியார்களாகிய நாங்கள் உன்னோடு பிரிவின்றி இருந்து ஆயிரம் பல்லாண்டு இசைக்க வேண்டும். உன் வலமார்பில் அமுகுற அமர்ந்துள்ள திருமகளுக்கும் பல்லாண்டு இசைப்போமாக. உன் வலக்கையில் ஒளிமிகுந்த வடிவோடு உறையும் சுடர்விடும் சக்கரமும் பல்லாண்டு வாழ்க. போர்ப் படையில் புகுந்து முழங்கும் பாஞ்ச சன்னியம் என்ற வெண்சங்கமும் பல்லாண்டு வாழ்வதாக.)

வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து

மண்ணும் மணமும் கொண்மின்;

கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள்

குழுவினில் புகுதலொட்டோம்;

ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்

கிராக்கதர் வாழ் இலங்கை

பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப்

பல்லாண்டு கூறுதுமே. (3)

நல்வாழ்வுக்கு ஆட்பட்டு நிற்பவர்கள் உள்ளீரேல் வந்து திருமண்ணும், மணம்வீசும் திருத்துழாயும் கொள்ளுங்கள். கூழுக்கு ஆசைப்பட்டு நிற்பவர்களை எங்கள் கூட்டத்தில் புகவிட மாட்டோம். நாங்கள் ஏழேழு தலைமுறையாக பழிப்புக்கு ஆளாகாதவர்கள், அரக்கர்கள் வாழும் இலங்கையைப் படையெடுத்துப் போரிட்டுப் பாழ் செய்தவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறுகின்றோம்.)

ஏடுநிலத்தில் இடுவதன் முன்னம் வந்து

எங்கள் குழாம் புகுந்து

கூடு மனமுடையீர்கள்! வரம்பொழி

வந்து ஒல்லைக் கூடுமினோ;

நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ

நாராயணாய வென்று

பாடு மனமுடைப் பத்தருள்ளீர்! வந்து

பல்லாண்டு கூறுமினே.

(4)

(இவ்உடலை நிலத்தில் இடுவதற்கு முன்னதாக வந்து எங்கள் கூட்டத்தில் புகுந்து கூடுவதற்கு விருப்பம் உடையவர்களே! தடைகளைத் தகர்த்து விரைந்து வந்து கூடுங்கள். நாடும் நகரமும் நன்கு அறியுமாறு நமோ நாராயணாய என்று பாடும் பக்தர்களுடன் சேர்ந்து வந்து பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு இசைப்பீர்களாக.)

அண்டக் குலத்துக் கதிபதியாகி

அசுரர் இராக்கதரை

இண்டக் குலத்தை எடுத்துக் களைந்த

இருடிகேசன் தனக்குத்

தொண்டக் குலத்தில் உள்ளீர்! வந்தடி தொழுது

ஆயிர நாமம் சொல்லிப்

பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டுபல்

லாயிரத்தாண்டு என்மினே.

(5)

(தேவர் குலத்துக்கு அதிபதியாகி, அசுரர்களையும், அரக்கர்களையும், சண்டாளர் குலத்தையும் வேறுபடுத்த இருடிகேசனை, தொண்டர்கள் கூட்டத்தில் உள்ளவர்களே! வந்து அடிதொழுது ஆயிரம் நாமம் சொல்லி, பண்டைய சுற்றங்களைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு என்று போற்றுங்கள்.)

எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்மூத்தப்பன்

ஏழ்படிகால் தொடங்கி

வந்து வழிவழி ஆட்செய்கின்றோம்; திரு

வோணத் திருவிழவில்

அந்தியம் போதில் அரியுரு வாசி
 அரியை அழித்தவனைப்
 பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்
 தாண்டென்று பாடுதுமே. (6)

(எம் தந்தை, அவருடைய தந்தை, மூத்த தலைமுறையினர் இவ்வாறாக ஏழு தலைமுறை தொடங்கி வழிவழியாக நாங்கள் ஆட்செய்கின்றோம். திருவோணத் திருவிழாவில் அந்திப்பொழுதில் நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து இரணியனை அழித்தவனை நம் பாசவினை தீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு என்று பாடுவோமாக.)

தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடர் ஆழி
 திகழ் திருச்சக்கரத்தின்
 கோயிற் பொறியாலே ஒற்றுண்டு நின்று
 குடிசுடி ஆட்செய்கின்றோம்.
 மாயப்பொருபடை வாணனை ஆயிரந்
 தோளும் பொழி குருதி
 பாயச் சுழற்றிய ஆழி வல்லானுக்குப்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (7)

(சிவந்த சக்கரத்தின் முத்திரையைத் தீயில் இட்டு கோயில் பொறியாலே ஒற்றிக்கொண்டு நின்று பரம்பரை பரம்பரையாய் நாங்கள் ஆட்பட்டு தொண்டு செய்கின்றோம். மாயம் செய்து போர் செய்யும் வாணாசுரனின் ஆயிரம் தோளும் குருதி பொழியும்படி சக்கரத்தைப் பாயவைத்து சுழற்றிய ஆழிப்படை வல்லவனாகிய எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.)

நெய்யிடை நல்லதோர் சோறும் நியதமும்
 அத்தாணிச் சேவகமும்
 கைஅடைக் காயும் கழுத்துக்குப் பூணொடு
 காதுக்குக் குண்டலமும்
 மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்தென்னை
 வெள்ளுயிர் ஆக்கவல்ல
 பையுடை நாகப்பகைக் கொடியானுக்குப்
 பல்லாண்டு கூறுவனே. (8)

(நெய்ப்பய்த நல்லசோறும், உணவு வகைகளும் உடனிருந்து சேவகம் செய்யும் உரிமையும், கை நிறைய தாம்பூலமும், மெய்யில் பூசிக்கொள்ள நல்ல சந்தனமும் தந்து என்னைப் புண்ணிய உயிராக ஆக்கவல்லவனாகிய நஞ்சுடைய நாகத்திற்குப் பகையான கருடனின் கொடியை உடையானுக்குப் பல்லாண்டு கூறிடுவேன்.)

உடுத்துக் களைந்தநின் பீதக ஆடை
 யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு
 தொடுத்த துழாய்மலர் சூடிக் களைந்தன
 சூடுமித் தொண்டர்களோம்
 விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தீத் திரு
 வோணத் திருவிழவில்
 படுத்த மைந்நாகணைப் பள்ளி கொண்டானுக்குப்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (9)

(நீ உடுத்துக் களைந்த உன்னுடைய பொன் ஆடைகளை நாங்கள் உடுத்தும், உன் கலத்து உணவை உண்டும், தொடுத்த திருத்துழாய் மலர்களில் நீ சூடிக் களைந்தனவற்றை சூடுகின்ற தொண்டர்கள் நாங்கள். நீ விடுத்தபடி திசைகளுக்குரிய கருமச் செயல்களைத் திருத்திப் பணி செய்கின்றோம். திருவோணத் திருவிழாவில் கருநாகத்தை அணையாகக் கொண்டு படுத்த படுக்கையில் பள்ளி கொண்ட உனக்குப் பல்லாண்டு கூறுகின்றோம்.)

எந்நாள் எம்பெருமான் உந்தனுக்கு அடி
 யோமென்று எழுத்துப்பட்ட
 அந்நாளே அடியோங்கள் அடிக்குடில்
 வீடுபெற்று உய்ந்தது காண்
 செந்நாள் தோற்றித் திரு மதுரையிற்
 சிலை குனித்து ஐந்தலைய
 பைந்நாகத் தலை பாய்ந்தவனே! உன்னைப்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே. (10)

(எம்பெருமானாகிய உனக்கு அடியவர்கள் என்று எந்த நாளில் எழுதிக் கொடுத்தோமோ அந்த நாளிலேயே நாங்கள் வீடு பெற்று உய்ந்தோம். திருவோணத்தில் அனைவரும் காணுமாறு தோன்றி மதுரையில் வில் வளைத்தும், ஐந்து தலையில் நச்சுப்பை உடைய நாகமாகிய காளிங்கள் தலைமீது நடனம் ஆடியும் மகிழ்ந்த உன்னைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துகிறோம்.)

அல்வழக்கு ஒன்றுமில்லா அணி கோட்டியர்
 கோன் அபிமானதுங்கள்
 செல்வனைப்போல திருமாலே! நானும்
 உனக்குப் பழுவடியேன்;
 நல்வகையில் நமோ நாராயணா வென்று
 நாமம் பல பரவி

பல்வகையாலும் பவித்திரனே! உன்னைப்

பல்லாண்டு கூறுவனே. (11)

(தீருமாலே! பொல்லா வழக்கு எதுவும் இல்லாத திருக்கோட்டியூர் தலைவரும், வைணவப் பற்றாளருமான செல்வநம்பியைப் போல நானும் உனக்குப் பழமையான அடியவனேயாவன். நல்வகையால் “நமோ நாராயணா” என்று உன் நாமம் பலவும் பரவி, எல்லா வகையிலும் தூயவனான உன்னைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவேனாக.)

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பர

மேட்டியைச் சார்ங்கம் என்னும்

வில்லாண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டு

சித்தன் விரும்பிய சொல்

நல்லாண்டென்று நவீன்றுரைப்பார் நமோ

நாராயணாய வென்று

பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து

ஏத்துவர் பல்லாண்டே. (12)

(தூய்மையானவனை, பரமேட்டியை, சார்ங்கம் என்னும் வில்லை ஆள்பவனைப் பல்லாண்டு இசைத்த வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பிய சொல்தனை, நன்மை தரும் என்று கருதி நவீன்று உரைப்பவர்கள் “நமோ நாராயணா” என்று பலகாலமும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டு கூறிப் போற்றுவார்கள்.)

பெரியாழ்வார் பாடிய இத்திருப் பல்லாண்டு பாசரங்கள் அடியவர்கள் தீருமாலுக்கு அடிமை செய்ய வேண்டுவதன் திறத்தையும், அதுவும் வழிவழியாக அடிமை செய்துவரும் திறத்தையும் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. இவ்வகையில் சைவமும் வைணவமும் திருப்பல்லாண்டு இசைப்பதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகின்றன.

21. ஆள் ஓலை ஆவணம்

ஆவணம் எழுதும் வழக்கம் பண்டைக் காலம் முதலாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அதனால் தான் நமக்கு வரலாற்றுச் செய்திகளை அறியமுடிகிறது. ஆவணம் என்ற சொல்லுக்குப்பல பொருள்கள் உள். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி “ஆவணம்” என்ற சொல்லுக்குப் பின்வரும் பொருள்களை அளித்துள்ளது.

ஆவணம் *avanam*, n. <a-pana. 1. Market, bazaar; கடைவீதி. (பிங்.)
2. Street; தெரு, (தீவர்) 3. Right to Property, ownership; உரிமை (பிங்.)
4. Slavery, bondage, service; அடிமைத்தனம்.
இராவணன்றிண்டோளிருபது நெரிதரவுன்றி ஆவணங்கொண்ட.... வண்ணல்
(தேவா. 869, 8). 5. Bond, deed; உரிமைப்பத்திரம்,
ஓராவணத்தால்....எனையாளுங்கொண்ட நம்பிரானார் (தேவா. 977, 5) 6.
The seventh nakshatra, as resembling bazaar. See புனர்பூசம் (திவா.)

சிவபெருமான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை தடுத்தாட்கொண்ட செயலைப் பெரியபுராணத்தில் தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் மூலம் நாம் அறிசிறோம். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குத் திருமணம் நிகழ இருந்ததை முதிய வடிவினராய் வந்த சிவபெருமான் தடுத்து நிறுத்தி அவரை ஆட்கொண்ட அற்புதம் ஆள் ஓலை ஆவணத்தால்தான் நிகழ்ந்தது.

‘ஆள்’ என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் (1) ஆண்மகன்; (2) சமர்த்தன்; (3) வீரன்; (4) காலாள்; (5) கணவன்; (6) ஊழியன்; (7) தொண்டன்; (8) ஆட்செய்கை; (9) வளர்ந்த ஆள்; (10) ஆள்மட்டம் ஆகிய பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஊழியன் என்ற பொருள் ஆங்கிலத்தில் *servant, slave, labourer* என்ற சொற்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கயிலையில் ஆலாலசுந்தரனாய்த் திகழ்ந்தவர், அனிந்திதை, கமலினி ஆகியோர்மேல் மனம் போக்கியதால் சிவபெருமான், “மாதர் மேல் மனம் வைத்தனை; தென்புனி மீது தோன்றி அம்மெல்லியலாருடன் காதல் இன்பம் கலந்தனைவாய்” என்றருளினார். ஆலாலசுந்தரன், “மையல் மானுடமாய் மயங்கும்வழி ஐயனே! தடுத்தாண்டருள் செய்” என்றலும், சிவபெருமான் அதற்கருள் செய்தார்.

அதனால்தான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராக அவதாரம் செய்தபோது நிகழ்விருந்த திருமணத்தை சிவபெருமான் முதியவராக வந்து தடுத்து நிறுத்தினார். “என் அடியான் இந்நாவல் நகர் ஊரன்; இது நான் மொழிவது”

என்று கூறியதோடு, “அக்காலம் உன் தந்தை தன் தந்தை ஆள் ஓலை ஈதால்” என்று கூறவும், சுந்தரர் சிவபெருமானிடம் இருந்த ஆள் ஓலை வாங்கிக் கீறியிட்டார். “மூட்சியிற் கிழித்த ஓலை படியோலை; மூல ஓலை மாட்சியிற் காட்ட வைத்தேன்” என்று சிவபெருமான் வெண்ணெய் நல்லூரில் பேரவையேயார் முன்புகூறி ஓலையைக் கொடுத்தார். ஓலையில் இருந்த வாசகம் இதுவே:

அருமறை நாவல் ஆதி சைவன் ஆரூரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக்கு யானும்
என்பால்
வருமுறை மரபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கோலை
இருமையால் எழுதிநேர்ந்தேன் இதற்கிவை என் எழுத்து.

ஓலையைப் பழைய ஆவணங்களுடன் சரிபார்த்த அவையத்தார், “நான்மறை முனிவனார்க்கு நம்பியாரூரர் தோற்றீர்; பான்மையில் ஏவல் செய்தல் கடன்” என்று தீர்ப்பளித்தனர். முதியவரோடு பின் சென்ற சுந்தரர், அவர் திருவருட்டுறையில் புகுந்து மறையவும், தீகைத்து, “மன்றுளீர்! செயலோ வந்து வலிய ஆட்கொண்டது” என்றார். சிவபெருமான், தம்மைப் “பித்தா” என்று பாடும்படி கேட்கவும், சுந்தரர் “பித்தா, பிறைகூடி” என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடினார். இவ்வாறு, தாம் அடிமை ஆவணத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டதை, சுந்தரர் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

செம்பொனார் தீவண்ணர்தூவண்ண
நீற்றர்ஓர் ஆவணத்தால்
எம்பிரானார் வெண்ணெய் நல்லூரில்
வைத்தெனை ஆளுங்கொண்ட
நம்பிரானார்.... (7:17:5)

ஓவணம்போல் எருதொன் றேறும்
ஓணகாந்தன் தளியுளார்தாம்
ஆவணஞ்செய் தாளாங் கொண்ட... (7:5:10)

என்ற பாடல்களில் சுந்தரரை சிவபெருமான் ஆவணஞ்செய்து ஆட்கொண்ட செய்தியைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

சுந்தரரை “ஆளுடைய நம்பி” என்று அழைக்கும் திருத்தொண்டர்கள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை “ஆளுடைய பிள்ளை” என்றும், நாவுக்கரசுப் பெருமானை “ஆளுடைய அரசு” என்றும் குறிப்பிடத் தவறுவதில்லை. மூவருமே சிவபெருமானால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்கள் தாமே!

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடலில், “விலைத்தலை யாவணங் கொண்டெமை யாண்ட விரிசடையீர்!” (1:16:3) என்று சிவபெருமானை

விளிக்கிறார். தம்முடைய சிற்றின்பங்களை விலையாகக் கொடுத்து பேரின்பத்தை எய்துவதற்கு திருநீலகண்டத்தின் மீது ஆணையிடும் பாடல் இது. இங்கு ஆவணம் என்ற சொல் உரிமை என்ற பொருளைக் குறிக்கும்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், “ஆவணத்தால் என்றன்னை ஆட்கொண்டான் காண்” (6:24:3) என்று பாடியுள்ளார். அடியார்கள யாவரையும் சிவபெருமான் ஆட்கொள்வார் என்பதை,

பூவணத்தவன் புண்ணிய னண்ணியங்

காவணத்துடையான் அடியார்களை (5:22:1)

என்னும் பாடலில், “பூவின் வண்ணத்தை உடையவன், புண்ணியன், அடியார்களை நண்ணி ஆவணத்தால் ஆட்கொள்பவன்” என்ற பொருளில் பாடியிருப்பதும் இங்கு கருதத்தக்கது.

மாணிக்கவாசகப் பெருமானோ தம்மை சிவபெருமானின் அடிமையாகவே அறிவித்தவர்.

இருந்தென்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள்

ஒற்றிவை என்னினல்லால்

விருந்தீன னேனை விடுதிகண்டாய் (8:1:122)

என்று பாடி, தம்மை ஆட்கொள்ளவும், விற்றுக்கொள்ளவும், ஒற்றி வைக்கவும் உடன்பட்டு, தம்மைக் கை நெகிழவிடவேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

திருமந்திரத்தை அருளிய திருமூல நாயனாரும், தமக்குத் தாயும், தந்தையும் தோன்றுவதற்கு ஏழேழ் பிறவிக்கு முன்பாகவே தங்களைச் சிவனுக்கு அடிமை என்று அன்றே எழுதிய ஆளொலையை வைத்தே, பிரமனும் தம்மைப் படைக்கும் போதே “இவன் சிவனுக்கு அடிமை” என்று படைத்துவிட்டான். திருமாலும் இதனை நிலைநாட்டிவிட்டான் என்று தம் திருமந்திரப் பாடலில் (1846) பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

என் தாயோ டென்னப்பன் ஏழேழ் பிறவியும்

அன்றே சிவனுக்கெழுதிய ஆவணம்

ஒன்றா யுலகம் படைத்தான் எழுதினான்

நின்றான் முகில்வண்ணன் நேரெழுத்தாயே.

சேக்கிழார் பெருமானும் தம்முடைய பெரிய புராணத்தில், வேதியர் குலத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் வேதியர் குலம்” (12:5:3) என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் ஏயர்கோன் கவிக்காம நாயனார் சிவபெருமானை நோக்கி,

எம்பிரான்! எந்தை தந்தை தந்தைஎங் கூட்டமெல்லாம்
தம்பிரான் நீரே என்று வழிவழி சார்ந்து வாழும் இம்பரின்
மிக்க வாழ்க்கை.... (12:29:392)

என்று கூறி, தாம் வழிவழியாக சிவபெருமானைச் சார்ந்து வாழும் அடிமைத் திறத்தைக் கழறுவதாக தெய்வச் சேக்கிழார் பாடியுள்ளார்.

காரைக்காலம்மையார், தம்முடைய அற்புதத் திருவந்தாதியில் பாடும்போது, சிவபெருமானுக்கே எழு பிறப்பும் ஆளாவோம் என்று பாடியுள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு:

அவர்க்கே எழுபிறப்பும் ஆளாவோம் என்றும்
அவர்க்கேநாம் அன்பாவதன்றிப் - பவர்ச்சடைமேற்
பாகாப்போழ் சூடும் அவர்க்கல்லால் மற்றொருவர்க்கு
ஆகாப்போம் எஞ்ஞான்றும் ஆள். (11:4:3)

இப்பாடலிலும் ஆள் என்ற சொல் அடிமைத் திறத்தையே குறிப்பதாகிறது.

சேந்தனார் திருவிசைப்பானிலும் தாம் அடிமை பூண்ட செயலை இவ்வாறு பாடியுள்ளார்:

புக்குநிற்பவர்தம் பொன்னடிக்கமலப்
பொடியணிந் தடிமை பூண்டேனே (9:5:6)
எண்ணில்பல் கோடி குணத்தர்ஏர் வீழி
இவர் நம்மை ஆளுடையாரே. (9:5:9)

மேலும் தம்முடைய திருப்பல்லாண்டு பாடலில்,

மிண்டு மனத்தவர் போயின்கள்
மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டும் கொடுத்தும் குடிகுடி யீசற்கு
ஆட்செய்மின் (9:29:2)

என்று மெய்யடியார்களை அழைத்து ஈசற்கு ஆட்செய்மின் என்று அறிவுறுத்துகிறார்.

திவ்யப்பிரபந்தத்தில் நம்மாழ்வார், “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து அறியா மாமாயத்து அடியேனை வைத்தாயால்” (திருவாய்மொழி: 135) என்று தம்மை அறியாக் காலத்திலேயே அடிமை செய்வதில் ஆசையை உண்டாக்கிய மாமாயத்தைப் போற்றுகிறார். அடிமைத் தொழிலை விடுவேனா? என்றும் பின்வரும் பாடலில் வினா எழுப்புகிறார்.

உய்ந்து போந்து, என் உலப்பு இலாத வெம்தீவினைகளை
 நாசம் செய்து, உனது
 அந்தம்இல் அடிமை அடைந்தேன்; விடுவேனோ -
 ஐந்து பைந்தலைஆட அரவு - அணைமேவிப் பாற்கடல்
 யோக நித்திரை
 சிந்தை செய்த எந்தாய்! உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்தே!
 (திருவாய்மொழி: 170)

(உய்வு பெற்று என் உலப்பிலாத வெம்மையான தீவினைகளை நாசம் செய்து உனக்கு முடிவிலா அடிமை பூண்டேன். நாகப் படுக்கையில் பாற்கடலில் யோக நித்திரை செய்யும் எந்தையே! உன்னை சிந்தை செய்து கொண்டிருப்பதை நான் விட்டுவிடுவேனா?)

திருப்பாணாழ்வாரும் தம்முடைய அமலனாதி பிரான் பதிகத்தில் “பாரம் ஆயபழவினை பற்றறுத்து என்னைத் தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான்” (5) என்று தம்முடைய அடிமைத்திறத்தைப் பாடியுள்ளார்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (திருப்பல்லாண்டு:6) “எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்மூத்தப்பன ஏழ்படிகால் தொடங்கி வந்து வழிவழி ஆட்செய்கின்றோம்” என்று வழிவழியாக ஆட்செய்யும் திறத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆண்டாள் நாச்சியாரும் தம்முடைய திருப்பாவைப் பாடல் 29இல் “ஏற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம்; உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்று ஏழேழ் பிறவிக்கும் அடிமை செய்ய விழைவதையும் இங்கு ஒப்புநோக்கில் சைவமும், வைணவமும் இறையடிமை செய்வதில் காட்டும் ஈடுபாட்டை அறிந்து மகிழலாகும்.

22. நெஞ்சுக்கு அறிவுரைத்தல்

நாம் விரும்புவதை நெஞ்சம் கேட்கவேண்டுமே தவிர, நெஞ்சம் விரும்புவதை நாம் கேட்டோமென்றால் துயரமே மிகும். நமக்கும் நெஞ்சத்திற்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்படும்போது நெஞ்சத்துடன் ஒரு போராட்டமே நிகழும். அகத்துறையில் இத்தகைய புலவியை நாம் நிறையக் காணலாம். திருக்குறளில் நெஞ்சொடு கிளத்தல், நெஞ்சொடு புலத்தல் என்று இரு அதிகாரங்கள் உள. ஆற்றாமை மீதூரத் தனக்கோர் பற்றுக்கோடு காணாத தலைமகள் தன் நெஞ்சொடு செய்திறன்றியாது சொல்லுதலும், புலத்தலும் இவ்வதிகாரத்தின் குறட்பாக்களில் காணக் கிடக்கின்றன. நினைந்தவர் புலம்பல் என்பதும் ஓர் அதிகாரமாக உள்ளது. இவற்றுள் சில குறட்பாக்களைக் காண்போம்.

மறப்பின் எவனாவன் மற்கொல் மறப்பறியேன்

உள்ளினும் உள்ளம்சுடும்.

(1207)

(பிரிந்து சென்றவரை மறத்தல் அறியாமல் துன்பம் எய்துகிறேன். நினைத்தாலும் நெஞ்சம் சுடுகிறது.)

பிரிந்தவர் நல்காரென் றேங்கிப் பிரிந்தவர்

பின்செல்வாய் பேதையென் நெஞ்சு.

(1248)

(என் ஆற்றாமையை உணராமல் பிரிந்து சென்றவர் பிரிந்து வரமாட்டார் என்று தெரிந்தும் அவர் பின்னே செல்கிறாயே என் பேதை நெஞ்சமே!)

அவர்நெஞ்சு சவர்க்காதல் கண்டும் எவன்நெஞ்சே

நீயெமக் காகா தது.

(1291)

(அவர் நெஞ்சம் அவர்க்கு ஆதரவாய் இருக்கக் கண்டும் என் நெஞ்சமே! நீ மட்டும் எனக்கு ஆகாமல் இருப்பது ஏன்?)

இவ்வாறு நெஞ்சொடு புலத்தல் என்பது நினைவை மறக்கவேண்டும் என்று அறிவுறுத்துதற்காக. நினைவு துன்பம் தருவதால் அதனை மறத்தல் துன்பத்தைக் குறைக்கும். இதற்காக நெஞ்சத்தைக் கண்டிக்கும் பாடல்கள் இவை.

இதற்கு நேர்மாறாக, “நினைக்க மறுக்கிறாயே நெஞ்சமே” என்று இடித்துரைக்கும் பாடல்களைத் திருவாசகத்தில் காண்கிறோம். திருச்சதகத்தில் பாடல் எண்கள் 19, 20, 31, 32, 33, 34, 35 ஆகிய ஏழு பாடல்களும் அறிவுறுத்தல், ஆத்துமசுத்தி பற்றிப் பேசுகின்றன. மணிவாசகர், “பிணைநெஞ்சே” என்று சாடுகிறார். “பாழ் நெஞ்சே” என்று ஏசுகிறார் “மதியிலி

மடநெஞ்சே” என்று கண்டிக்கிறார். “மனமே நீ கெடுவாய்” என்று சபிக்கிறார், எதற்காக? சிவபெருமான் கழலை நினைந்தேத்தாமல் அவல வாழ்வில் அலையுண்டிருப்பதற்காக! அப்பால்களை இங்குக் காண்போம்:

வேனில்வேள் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணகைச்செவ்
வாய்க்கரிய

பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே
ஊனெலாம் நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான் இன்றுபோய்
வானுளான் காணாய் நீ மாளாவாழ் கின்றாயே.

(பாழ்பட்ட நெஞ்சே! மாரனின் மலர்க்கணைக்கும், மாதர்க்கும் பதைத்துருகுகின்றாய் நீ! என் ஊனை உருக்கி எனக்குள் புகுந்து என்னை ஆண்டபெருமான் இன்று வானில் உள்ளான்; அவனை மறந்து இறவாமல் உயிர் வாழ்கின்றாயே!)

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்டு
ஆழ்கின்றாய் ஆழாமற் காப்பானை ஏத்தாதே
கூழ்கின்றாய் கேடுகளுக்குச் சொல்கின்றேன் பலகாலும்
வீழ்கின்றாய் நீ அவலக் கடலாய் வெள்ளத்தே.

(நெஞ்சமே! வாழ்வது போன்று வாழாமலே இருக்கின்றாய். தீவினைப்பட்டு துன்பத்தில் மூழ்காமல் காப்பவனாகிய பெருமானை வழிபடாமல் நீ துன்பத்தில் ஆழ்கின்றாய். நீ கேட்டினை வருவித்துக் கொள்கிறாய். துன்பக்கடலாகிய வெள்ளத்தில் நீ வீழ்கிறாய். நான் பலகாலும் உனக்குச்சொன்னேன். நீ கேட்பதில்லை.

ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கு

அன்பிலை என்புகுசிப்

பாடுகின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை

பணிகிலை பாதமலர்

கூடுகின்றிலை கூட்டுகின் றதுமிலை

துணையிவி பிணநெஞ்சே

தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை

செய்வதொன் றறியேனே.

(பிண நெஞ்சே! பெருமானை எண்ணி நீ கூத்து ஆடுவதும் இல்லை; என்னை ஆட்கொண்டவர் திருவடிகளை அன்போடு நினைப்பதும் இல்லை. என்புகுசிப் பாடுவதும் இல்லை. இவற்றைச் செய்யாததற்குப் பதைப்பதும் இல்லை. பாதமலர்களைப் பணிதல், தலையில் கூடுதல், கூட்டிக்கொள்ளுதல் என்று எதையும் செய்யாமல் துணையிழந்து நிற்கிறாய். தெருவுதோறும் அலறித்தேடவும் இல்லை. நான் செயலற்று உள்ளேன்.)

அறிவிலாத எனைப்புந் தாண்டுகொண்
 டறிவதையருளிமேல்
 நெறியெலாம்புல மாக்கிய எந்தையைப் பந்தனை
 யறுப்பானைப்
 பிறிவிலாத இன்னருள்கள்பெற் றிருந்துமா றாடுதி
 பிணநெஞ்சே
 கிறியெ லாம்மிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்த தாய்என்னைக்
 கெடுமாறே.

(பிண நெஞ்சே! அறிவிலாத என்னைப் புகுந்து ஆண்டருளி மேலான நெறிகளையெல்லாம் எனக்குப் புலப்படுத்திய எந்தையை, என் பிறவித் தளையை அறுப்பவனை, பிரிவில்லாமல் என்னோடு நிற்கவிரும்பும் திருவருளை நான் பெற்றிருந்தும் என்னோடு மாறுபட்டு என்னைக் கீழ்ப்படுத்தி நான் கெடுமாறு கெடுத்துவிட்டாய்.)

மாறி நின்றெனைக் கெடக்கிடந் தனைஎம்
 மதியினி மடநெஞ்சே
 தேறு கின்றிலம் இனியுனைச் சிக்கெனச்
 சிவனவன் திரள்தோள்மேல்
 நீறுநின்றது கண்டனை யாயினும்
 நெக்கிலை இக்காயம்
 கீறுகின்றிலை கெடுவதுன் பரிசிது
 கேடகவுங் கில்லேனே.

(மதியில்லாத மடநெஞ்சே! நீ எனக்கு மாறாக நின்று நான் கெடுமாறு செய்தாய். இன்னமும் உன்னைநான் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. சிவபெருமான் தோள்மீது திருநீறு கண்டாய் எனினும் நீ உருகவில்லை. இவ்வுடம்பை விட்டு நீ நீங்குமாறும் இல்லை. இது உன் கெடுதியான பரிசு என்று ஏற்காமலும் கேட்காமலும் இருக்கத் தவறி விட்டேனே!)

கற்ற வாமனமே கெடுவாய் உடை
 யான்அடி நாயேனை
 விற்றெலாம்மிக ஆள்வதற் குரியவன்
 விரைமலர்த் திருப்பாத
 முற்றிலாஇளந் தளிர்பிரிந் திருந்துநீ
 உண்டன எல்லாம் முன்
 அற்றவாறும் நின் னறிவுநின் பெருமையும்
 அளவறுக் கில்லேனே.

(வல்லமை பெற்ற மனமே! நீ கெடுவாயாக. என்னை உடையானும்,

ஆள்வதற்குரியவனுமாகிய பெருமானின் மணமலர்த்திருப்பாத இளந்தளிரைப் பிரிந்த நாயேன் உன்னால் அனுபவித்ததெல்லாம் அறியாமையே. உன் பெருமைபோன்ற சிறுமையை அளவிட வல்லேன் அல்லேன்.)

அளவறுப்பதற் கரியவன் இமையவர்க்
கடியவர்க் கெளியான் நம்
களவறுத்துநின் றாண்டமை கருத்தினுட்
கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும்
உளக றுத்துனை நினைந்துஎம் பெருங்களன்
செய்தது மிலை நெஞ்சே
பளக றுத்துடை யான்கழல் பணிந்திலை
பரகதி புகவானே.

(நெஞ்சே! தேவர்களும் அளவிடற்கு அரியவன்; அடியவர்களுக்கு எளியவன்; என் குற்றம் களைந்து எனை ஆண்டதனைக் கருத்தில் உணர்ந்திருந்த போதும் பரகதி அடைதற்பொருட்டு உலகவாழ்வை நீத்து என்னை உடையான் கழல் பணிந்தாய் இல்லை. அவனுக்குக் களனாக இருந்து அவன் உறைவிடமாக ஆனாய் இல்லை.)

இவ்வாறு இந்த ஏழு பாடல்களிலும் மணிவாசகர் ஆத்தம சுத்தியையே அறிவுறுத்துகிறார். திருவாசகத்தில் எல்லாப் பாடல்களும் இறைவனை ஏத்துவதும், இறைவன் புகழ் பாடுவதுமாகவே உள்ளன. ஆனால் தம் நெஞ்சையே நொந்து கொண்டு அதனை எதிராகச் சாடும் பாடல்கள் இந்த ஏழு மட்டுமே ஆகும்.

மணிவாசகர் இவ்வாறு இறைவனை மறந்து வாழ்ந்தாரா? இல்லை. இல்லவே இல்லை. இறைவனை ஏத்தாத, நினையாத மற்ற மானிடர்களுக்கு அறிவுறுத்துவதற்காகவே அவர் தம் நெஞ்சைக்குறை கூறிக் கொள்கிறார். இதைக் கண்டு மற்றவர்கள் திருந்த வேண்டும், இறைவழிபாட்டில் ஆழங்கால் படவேண்டும் என்ற விழைவே இப்பாடல்களின் வெளிப்பாடு, மற்றவர்களை நோகாமல் தம்மையே நொந்து கொள்வது உயர்ந்தோர் செய்கை ஆகும். மணிவாசகரின் இந்த மாண்பு மற்றவர்களை நெறிப்படுத்தி இறையருளை ஈட்டித் தருவதாகும்.

தீவ்யப் பிரபந்தத்திலும் இவ்வாறு நெஞ்சோடு புலக்கும் பாடல்களைக் காண்கிறோம். நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெரிய திருவந்தாதியில் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

அயர்ப்பாய், அயராப்பாய், நெஞ்சமே சொன்னேன் -
உயப்போம் நெறி இதுவேகண்டாய்; செயற்பால
அல்லவே செய்கிறுதி நெஞ்சமே அஞ்சினேன்;
மல்லர்நாள் வல்வினனை வாழ்த்து.

- பெரிய திருவந்தாதி: 83.

(ஏ நெஞ்சமே! நீ அயர்கின்றாய்; அயராமலும் இருப்பாய். உனக்கு உய்யும் நெறி சொல்கிறேன் கேள்! மல்லர்களை வென்ற கண்ணபெருமானை நீ வாழ்த்துவாயாக! அதுவன்றி வேறு செய்தாயானால் நீயும் மாளுவாய் என்று அஞ்சுகிறேன்.)

பேயாழ்வார் அருளிச் செய்த மூன்றாம் திருவந்தாதியின் பின்வரும் பாடல் நெஞ்சத்துக்கு அறிவுரை கூறுவதாக உள்ளது.

நெஞ்சால் நினைப்பு - அரியனேனும், நிலைபெற்று என்
நெஞ்சமே பேசாய்; நினைக்குங்கால், நெஞ்சத்துப்
பேராது நிற்கும் பெருமானை என்கொலோ-
ஓராது நிற்பது உணர்வு?

பேயாழ்வார் - மூன்றாம் திருவந்தாதி: 81

(என் நெஞ்சமே. நீ பேசாய்! நெஞ்சால் நினைக்க அரியனாகிலும், நினைந்துவிட்டால் நெஞ்சில் அகலாது நிற்கும் பெருமானை நீ ஏன் நினையாமல் உணராமல் நிற்கின்றாய்?)

பொய்கை ஆழ்வார் அருளிய முதல் திருவந்தாதியிலும் சில பாடல்கள் நெஞ்சத்துக்கு அறிவுரை கூறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று இது:

உளன் கண்டாய், நல்நெஞ்சே உத்தமன் என்றும்
உளன்கண்டாய்; உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன் கண்டாய்;
வள்ளத்தின் உள்ளானும், வேங்கடத்து மேயானும்,
உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று ஓர்.

- பொய்கை ஆழ்வார்; முதல் திருவந்தாதி: 99.

பூதத்தாழ்வாரின் இரண்டாம் திருவந்தாதிப் பாடல் இது:

பொருளால் அமர்உலகம் புக்கு இயலல் ஆகாது;
அருளால் அறம் அருளும் அன்றே; அருளாலே
மாமறையோர்க்கு ஈந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீ மறவேல் நெஞ்சே நினை.

- பூதத்தாழ்வார் - இரண்டாம் திருவந்தாதி: 41

(பொருளைக் கொண்டு அமரர் உலகம் செல்ல இயலாது, அருளால்தான் அதனைப் பெறமுடியும். நீலமணிவண்ணன் தன் அருளால் மறையோர்க்கு

வழங்கினான். ஆகவே நெஞ்சமே, அவன் பாதத்தையே மறவாமல் நீ நினைந்து கொண்டிரு.)

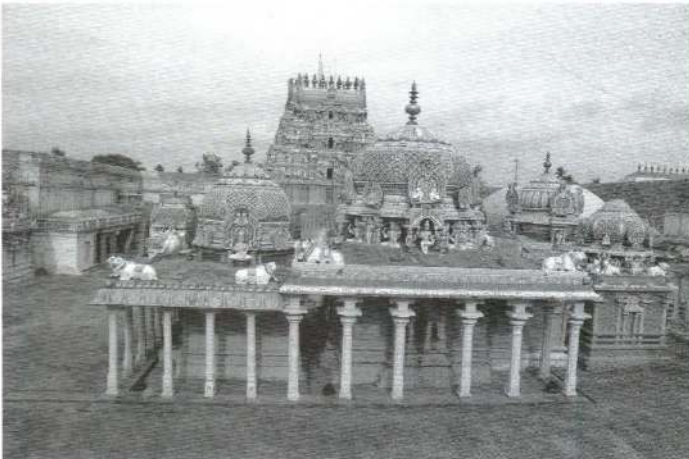
இதேபோன்று திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமொழியிலும் ஏராளமான பாடல்கள் நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்துவதாக உள்ளன. மாதிரிக்கு ஒன்று:

பார்த்தற்கு ஆய்அன்று, பாரதம் கைசெய்
 திட்டு வென்ற பரஞ்சுடர்,
 கோத்து அங்கு ஆயர்-தம் பாடியில் குரவை
 பிணைந்த எம் கோவலன்,
 ஏத்துவார் - தம் மனத்து உள்ளான், இட
 வெந்தை மேனிய எம்பிரான்,
 தீர்த்தநீர்த் தடம் சோலைகூழ்
 வேங்கடம் அடை நெஞ்சமே.

- பெரிய திருமொழி: 74

(அருச்சுனனுக்காக அன்று பாரதப்போரை வெல்லவைத்த பரஞ்சுடர், ஆயர்பாடியில் குரவைக் கூத்து கோத்து ஆடிய கோபாலன்; போற்றுவர் மனத்தில் வதிபவன், திருவிடவெந்தையில் வாழும் எம்பிரான்; அவனுடைய தீர்த்த நீர்நிலைகளும், சோலைகளும் சூழ்ந்த திருவேங்கடத்தை நெஞ்சமே, நீ அடைவாயாக.)

இவ்வாறு திருமுறைகளிலும், தீவ்யபிரபந்தத்திலும், நெஞ்சுக்கு அறிவுரைத்தலைக் கண்டு நாம் போற்றலாம்.

23. கந்தபுராணத்தில் ஹரி ஹர புத்திர தரிசனம்

தேவர்களும், அசுரர்களும் இணைந்து பாற்கடலைக் கடைந்தபோது நஞ்சு எழு, அதனை சிவபெருமான் வாங்கி மிடற்றுள் வைத்த பின்னர், மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் கடைந்த போது எழுந்த திருமகளைத் திருமால் தம் துணைவியாக ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர் சிவந்த நிறமுடைய சந்திரன் போன்று அழகிய செம்பொன் குடத்தில் அமுதம் எழுந்தது. தேவர்களும், அசுரர்களும் ஆரவாரம் செய்து அமுதகுடத்தை சூழ்ந்து கொண்டனர். தம்முடைய முயற்சியால் தான் அமுதம் வந்தது என்று ஒருவருக்கொருவர் அசுரரும் தேவரும் போரிட முயன்றனர். அந்தப் போரைத் தவிர்ப்பதற்காகத் திருமால் ஒரு மோகினி வடிவம் எடுத்தார்.

விண்ணுலகிலும், மண்ணுலகிலும், பாதாள உலகிலும் எங்குமே கண்டிராத அழகோடு விளங்கும் மோகினியைக் கண்ட தேவர்களும், அசுரர்களும் வியந்து நின்றனர். அப்போது காமதேவன் தன் மலரம்புகளை அவர்கள் மீது செலுத்தினான். அனைவரும் அளவிறந்த காமவயப்பட்டு மோகினியைச் சூழ்ந்தனர்.

மோகினி வடிவில் இருந்த திருமால் அவர்களிடம், தான் வேண்டுமா? அமுதம் வேண்டுமா என்று கேட்டார். தேவர்கள் இது திருமாலின் லீலை என்று உணர்ந்து தங்களுக்கு அமுதமே வேண்டும் என்றனர். அவர்கள் அமுதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அகன்றனர். அசுரர்களோ காமம் மிகுந்து, மோகினியே வேண்டும் என்று அழைத்துச் சென்றனர்.

மோகினி அசுரர்களிடம், “வலிமை மிக்க வீரன் என்னைத் தழுவுட்டும்” என்று கூற, அவர்கள் வலிமையை வெளிப்படுத்த ஒருவருக்கு ஒருவர் போரிட்டு மாண்டனர். அவர்களுள் இருவர் மட்டும் ஒதுங்கியிருந்து, தேவர்போல் வடிவ கொண்டு தேவர்கள் மத்தியில் அமுதம் பெறத் தலைப்பட்டனர்.

அசுரர்கள் அழியுமாறு செய்த திருமால் தேவர்களிடம் வந்து அமுதத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கத் தொடங்கினார். மாறு வேடத்தில் இருந்த இரு அசுரர்களும் தேவர்களுடன் அமுதத்தைப் பெற்றனர். ஆனால், மந்திரத்தைச் சொல்லி விதிப்படி உண்ணாமல் விரைந்து உண்ணத் தலைப்பட்டனர். இதனைக் கண்ட சந்திரனும் சூரியனும் இவர்கள் மோசத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, திருமாலிடம் குறிப்புக் காட்டினர்.

திருமால் தம் கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அசுரர் இருவர் தலைகளையும் துண்டித்தார். அவர்கள் உண்டிருந்த அமுதம் கழுத்துவரை வந்திருந்ததால் தலைகள் அழிவற்றவை ஆயின. உடல்கள் வெட்டுப்பட்டதால் அழிந்தன.

வெட்டுப்பட்டு அழியாத தலைகளால் அசுரர்கள் இருவரும் சிவபெருமானை வழிபட அவர்கள் இருவரும் கரும்பாம்பு செம்பாம்பு, வடிவம் பெற்று ராகு, கேது ஆயினர். அவர்களைத் திருமாலுக்குக் காட்டித்தந்த சூரியனையும், சந்திரனையும் வானில் வரும்போது மறைக்கத் தொடங்கினர். இதுவே கிரகணம் ஆயிற்று.

தேவர்கள் அமுதம் உண்ணுவதையும், திருமால் மோகினி வடிவில் இருப்பதையும் கண்ட சிவபெருமான், தம்முடைய நான்கு வகை சக்திகளுள் திருமாலும் ஒருவர் என்பதை உலகுக்கு அறிவிக்க எண்ணினார். உமை, தூர்க்கை, காளியுடன் திருமாலும் சிவசக்தி ஆவார். “அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயறானார்க்கே” (4:40:5) என்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரமாகும்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய கந்தபுராணம் அசுர காண்டத்தில் “மகா சாத்தாப் படலம்” 32 ஆவது படலமாக உள்ளது. அதில் இவ்வரலாறு பேசப்பட்டுள்ளது. அப்படலப் பாடல்கள் சிலவற்றை இங்குக் காண்போம்.

நண்ணியேதனி நாயகன் அவ்விடைப்

பெண்ணின் நீர்மையைப் பெற்றிடு நாரணன்

உண்ணை கீழ்ந்து மயக்குற்றுருகியே

எண்ணில் இன்புறக் கூடினன் என்பவே. (பாடல் : 3252)

(சிவபெருமான், பெண்ணின் இயல்புடன் விளங்கிய திருமாலை மனம் நெகிழ்ந்து மயங்கி உருகுமாறு எண்ணற்ற இன்புறக் கூடினார்).

இந்த வண்ணம் இருக்க முராரியும்

அந்தி வண்ணத் தமலனு மாகியே

முந்து கூடி முயங்கிய வெல்லையில்

வந்தனன் எமை வாழ்விக்கும் ஐயனே. (பாடல் : 3260)

(நிகழ்வுகள் இவ்வாறு இருக்க, திருமாலும், அந்தியின் பொன்றிறம் உடைய சிவபெருமானும் கூடி இணைந்ததனால் எம்மை வாழ்விக்கும் ஐயனார் அவதரித்தார்.)

அத்தகுந்திருமைந்தற்கு அரிசுர

புத்திரன் எனும் நாமம் புனைந்துபின்

ஓத்த பான்மை உருத்திரர் தம்மொடும்

வைத்து மிக்க வரம்பல நல்கியே.

(பாடல் : 3262)

(சிவபெருமான் அத்தகைய திருமைந்தனுக்கு ஹரிஹரபுத்திரன் என்று பெயர்கூட்டி, அவருடன் ஓத்த உருத்திரர்களுடன் இருக்கச் செய்து வரங்கள் பல நல்கினார்.

புவனம் ஈந்து புவனத்து இறையென

அவனை நல்கி அமரரும் மாதவர்

எவரும் ஏத்தீடும் ஏற்றமும் நல்கினான்

சிவனது இன்னருள் செப்புதற் பாலதோ.

(பாடல் : 3263)

(சிவபெருமான் தம் மைந்தனுக்குத் தனி ஒரு உலகைப் படைத்து அதற்கு இறைவனாக அவனை நியமித்து அமரரும் முனிவர்களும் மற்றும்ள்ள யாவரும் வணங்கும்படியான உயர்வையும் வழங்கினார். சிவனது இனிய அருளை செப்பும் தன்மையுடையதோ?)

முச்ச கத்தை முமுதருள் மேனிகொண்டு

அச்சுதன் தொழ அச்சுதன் போற்றிட

மெச்சியே யவருக்கு விடை கொடுத்து

எச்சமில் சிவன் ஏகீனன் என்பவே.

(பாடல் : 3264)

(முன்று உலகங்களையும் காக்கும் திருமால் பழைய வடிவத்தைப் பூண்டு கைகூப்பித்தொழ, அந்த அரிகர புத்திரனும் துதிக்க, அவர்களைப் போற்றி விடைகொடுத்து, குறையற்ற சிவபெருமான் மறைந்தருளினார்).

நாயகன் செல நான்முகத்தோனை முன்

தாயெனத் தரும் தாமரைக் கண்ணினான்

சேய வைகுண்டம் சேர்ந்தனன் ஐயனும்

போயினான் தன் புவனத்து அரசினில். (பாடல் : 3265)

(தலைவரான சிவபெருமான் சென்றதும், முன்பு நான்முகனை ஈன்ற தாயாக விளங்கிய தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால் வைகுந்தம் போய்ச் சேர்ந்தார். ஐயன் ஐயப்பனும் தம் உருத்திர பதத்தை ஆளுதற்குச் சென்றார்).

திவ்வியப் பிரபக்கத்தில், திருமால் பெண் உருவாசி அமுதம் அளித்த நிகழ்வைத் திருமங்கை ஆழ்வார் பெரிய திருமொழியில் பின்வருமாறு போற்றுகிறார்.

வஞ்சனை செய்யத் தாய்உரு ஆகி
 வந்தபேய் அலறி மண் சேர
 நஞ்சுஅமர் முலைஊடு உயிர்செக உண்ட
 நாதனை, தானவர் கூற்றை,
 விஞ்சை வானவர், சாரணர், சித்தர்
 வியந்துதீ செய்ய பெண்உருஆகி
 அம்சவை அமுதம் அன்று அளித்தானை
 திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.

(பெரியதிருமொழி பாடல் எண். 123)

(தன்னை வஞ்சனை செய்து மாய்க்க வந்த பூதனை, தாய் உருவாக வந்து பால் கொடுத்தபோது அதனை அவள் உயிர் பறிக்கும்படி உண்ட நாதனை, அசுரர்களுக்குக் காலனானவனை, வானவரும், காரணரும் சித்தரும் வியந்து வணங்கும்படி அன்று மோகினி வடிவு எடுத்து தீஞ்சுவை அமுதத்தை அன்று அளித்த திருமலைத் திருவல்லிக்கேணியில் கண்டேன்).

கூடிநீரைக் கடைந்த ஆறும், அமுதம் தேவர்
 உண்ண, அசுரரை
 வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும்
 ஊடுபுக்கு, எனது ஆவியை உருக்கி
 உண்டுகின்ற நின்தன்னை
 நாடும் வண்ணம் சொல்லாய் நச்சு நாகு அணையானே.

(நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி 551)

(நஞ்சுடைய நாகத்தை அணையாகக் கொண்டவனே! தேவர், அசுரர் கூடி திருப்பாற்கடலைக் கடையச் செய்த வழிமுறையும், தேவர்கள் அமுதம் உண்ணுமாறு செய்து அசுரர்கள் மயங்கி அழியுமாறு பெண்ணுரு எடுத்த வித்தகமும் எண்ணும்போது என்னுள் புகுந்து என் ஆவியை உருக்கி என்னை உண்ணுகின்ற உன்னை நான் அடையும் வழியை எனக்குச் சொல்வாயாக).

இவ்வாறு கந்தபுராணமும், திவ்வியப் பிரபந்தமும் திருமால் எடுத்த மோகினி அவதாரத்தைப் போற்றுகின்றன. ஐயப்ப தரிசனத்தைப் பற்றியும், திருமால் சிவபெருமானின் சக்திகளுள் ஒருவர் என்பது பற்றியும் நாம் அறிகிறோம்.

24. தாடலை

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிய தேவாரத்தில் திருவங்கமாலை என்னும் பொதுப்பதிகம் மனித உடலில் உள்ள அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் சிவபெருமாளையே நாடிப் பணிசெய்ய வேண்டும் என்று போற்றுகிறது. இப்பதிகத்தின் முதல் பாடல்,

தலையே நீ வணங்காய் - தலை

மாலை தலைக்கணிந்து

தலையா லேபலி தேருந் தலைவனைத்

தலையே நீ வணங்காய்

என்று தலையின் பணி தலைவனை வணங்குவதே என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

திருவள்ளுவ நாயனாரும் தாம் அருளிய திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் ஏழு பாடல்களில் இறைவன் அடி சேரவேண்டியதன் இன்றியமையாமையை எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

இறைவனின் தாளும், தொண்டரின் தலையும் சேரும்போது தாள்+தலை = தாடலை என்று பிரிவற்ற நிலை ஏற்படுகிறது.

சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தம் தலைமீது பொறிக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார் திருநாவுக்கரசர் பெருமான். “கூற்றம் வந்து குமைப்பதன்முன் பூவாரடிகள் எந்தலைமேல் பொறித்து வைப்பாய்” என்று வேண்டவும், நல்லூரில் அவரை வரச்சொல்லி, “உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம்” என்று கூறி, திருநாவுக்கரசர் சென்னிமிசை பாதமலர் கூட்டினார் சிவபெருமான்.

சிவபெருமான் தோழரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சித்தவட மடத்தில் துயின்றபோது சிவபெருமான், “முதுவடிவின மறையவராய் முன்னொருவர் அறியாமே பொது மடத்தினுட்புகுந்து பூந்தாரான் திருமுடிமேல் பதுமலர்த் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொள்வார் போற்பயின்றார்” என்பதனைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் மூலம் அறிகிறோம்.

கூற்றுவ நாயனார் தோள்வலியால் சிறந்து விளங்கிய வீரச் செருக்கினராய்த் திகழ்ந்தார். அவர் தமக்குத் தில்லைவாழ் அந்தணர் முடிகூட்ட வேண்டும் என்று விழைந்த போது, அவர்கள் சோழ மன்னர் குல முதலோர்க்கு அன்றி மற்றவர்க்கு முடி கூட்டோம் என்று மறுத்து, சேர நாடடைந்து விட்டனர். தம்முள் ஒருவரை மட்டும் “பெருமை முடியை அருமைபுரி காவல் பேணும்படி

இருத்தி”ச் சென்றதனை சேக்கிழார் பெருமான் விவரித்துள்ளார். மனம் தளர்ந்த கூற்றுவ நாயனார்,

அற்றை நாளில் இரவின்கண் அடியேன் தனக்கு முடியாகப்
பெற்ற பேறு மலர்ப்பாதம் பெறவே வேண்டும் எனப்பரவும்
பற்று விடாது துயில்வோர்க்குக் கனவில் பாத மலரளிக்க
உற்ற அருளால் அவைதாங்கி உலகம் எல்லாந்
தனிப்புரந்தார்.

இவ்வாறு அருளாளர்கள் சிவபெருமானை வேண்டும்போது தம் திருவடித் தாமரையை அடிவவர்களுக்குச் சூட்ட அவர் தவறியதே இல்லை.

மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் சிவபெருமான் குருநாதராய்த் தோன்றி திருவடி தீட்சை அருளி இருக்கிறார். போற்றித் திருவகவலில்,

என்னையும் ஒருவனாக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி

என்று கூறியது மட்டுமன்றி, திருவாசகம் முழுதும் அங்கங்கும் இந்நிகழ்வைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், சென்னிப் பத்து என்ற பதிகம் முழுதும் பாடல்களின் கடைசி அடியில் “மாமலர்ச் சேவடிக் கண்நம் சென்னி மன்னி மலருமே” என்று பாடி நிறைவு செய்கிறார். திருவடிப் பேற்றை அனுபவித்து மாணிக்கவாசகர் பாடியுள்ள பாடல்கள் அகங்குழைய வைப்பவையாகும்.

மாணிக்கவாசகரின் அற்புதப் பத்து பதிகத்தின் பின்வரும் பாடல் இந்த அற்புதச் செயலை விவரிக்கிறது.

மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும் மங்கையர் தம்மோடும்
கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு குலாவியே திரிவேனை
வீடுதந்து என் தன் வெந்தொழில் வீட்டிட மென்மலர்க்
கழல்காட்டி
ஆடுவித்தெனது அகம்புகுந்து ஆண்டதோர் அற்புதம்
அறியேனே.

- அற்புதப்பத்து: 5

(செல்வமும், உறவினரும், மற்றுமுள்ள போகப் பொருள்களும் மங்கையருடன் கூடி அங்குள்ள தன்மைகளால் எக்களித்துத் திரியும் என்னை அவற்றினிருந்து விடுவித்து என் தீவினைகள் நீங்குமாறு செய்து தன் மென்மலர்க் கழலைக் காட்டி என்னை ஆட்டுவித்து, என் மனதில் புகுந்து ஆட்கொண்ட அற்புதத்தை நான் அறிய வல்லேனல்லேன்.)

மேலும் மாணிக்கவாசகரின் திருப்புவல்லி பதிகத்திலும் பின்வரும் பாடல் திருவடி தீட்சையை விவரிக்கிறது.

பேராசையாம் இந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடிஎன் தலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடல்நஞ்சை உண்டுகந்த காபாலி
பேரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

- திருப்புவல்லி:10

(பேராசையின் வடிவமாகிய இந்த உடம்பின் தொடர்பு அறும்படி பெருந்துறைப் பிரானாகிய சிவபெருமான் தம்முடைய அழகிய திருவடிகளை என் தலைமேல் வைத்தார். கருமைநிறக் கடல் நஞ்சை உண்டருளிய காபாலியாகிய அவருடைய போருக்கு இலக்காகிய முப்புரங்களை அழித்த செயலைப் பாடி பூவல்லிக் கொய்வோமாக.)

திவ்யப் பிரபந்தத்திலும் பெரியாழ்வார் தம் சென்னித் தீடரில் நாராயணன் வந்து பாத இலச்சினை பதித்ததைப் பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாடலில் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

ஏதங்கள் ஆயின எல்லாம்
இறங்கல் இடுவித்து என்னுள்ளே
பீதக வாடைப் பிரானார்
பிரம குருவாகி வந்து
போதில் கமல வன்நெஞ்சம்
புகுந்து என் சென்னித் தீடரிற்
பாத இலச்சினை வைத்தார்;
பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி: 450

(பொன்னாடை அணிந்த எம்பிரான் எனக்கு பிரமகுருவாக வந்து இதழ்களற்ற வலிய இதயக் கமலமாகிய என் நெஞ்சத்துள் புகுந்து என் தலைமீது பாத இலச்சினை வைத்து என் தீமைகள் எல்லாவற்றினின்றும் என்னை விடுவித்து அவர் வதியும் பண்டைய பட்டினமாக இருந்ததைக் காத்தருளினார்.)

நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழியிலும் “ஒழிவுஇல் காலம் எல்லாம் உடனாய் மன்னி, வழு இலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” (பாடல் எண்: 245) என்றும், “இசைவித்து என்னை உன் தாள் இணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே” (பாடல் எண்: 528) என்றும் பாடியுள்ளமை தாடலையின் சிறப்பை

விளக்குவதாக அமைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். இதேபோன்று, “எம்மாவீட்டுத் திறம் செப்பம்; நின் செம் மரபாத - பற்புத் தலை சேர்த்து; ஒல்லை கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே” என்று பாடல் எண் 201இலும் நம்மாழ்வார் இதனைப் போற்றியுள்ளமையை அறிகிறோம்.

இவ்வாறு சைவமும், வைணவமும் இறைவன் திருத்தாளில் சென்னித்தீடரைச் சேர்ப்பதையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகப் போற்றுகின்றன.

தாள் தலை என்ற இரு சொற்கள் இணையும்போது தாடலை என்ற ஒரு சொல் பிறக்கிறது. இதை அத்வைத நிலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக சைவம் காட்டுகிறது.

25. “யான் என நீ என வேறு அன்று”

மகாபாரதத்தில் பாண்டவருக்கும் கௌரவருக்கும் பன்னிரண்டு நாள்கள் போர் நடைபெற்றபோது பாண்டவர் கை ஓங்கி இருந்தது. ஆகவே பதின்மூன்றாம் நாளன்று துரியோதனன் படைகள் துரோணாசாரியார் ஆலோசனைப்படி சக்கரவியூகம் வகுத்து நின்றன. தருமன், அருச்சுனன் மகனான அபிமன்யுவை அனுப்பிப் போரிடச் செய்தான். அபிமன்யுவின் அம்புகளுக்குப் பலரும் இரையாயினர். பலர் புறமுதுகிட்டனர். அபிமன்யு தனித்துப் போரிடுவதைக் கண்டு, அவனுக்குத் துணையாக வீமனும் ஒருபுறம் எதிரிகளை அழித்தான். இருவரும் சேர்ந்துவிடக் கூடாது என்று கருதிய துரியோதனன், ஜயத்ரதனிடம் அவன் சிவபெருமானிடம் பெற்ற கொன்றை மாலையை இருவர் மத்தியிலும் இடுமாறு செய்தான். ஜயத்ரதனும் தான் பெற்ற கொன்றை மாலையை அபிமன்யுவின் தேரைச் சூழ்ந்து விழுமாறு வீசி எறிந்தான். அபிமன்யுவிடம் செல்லமுயன்ற வீமன் அங்கு சிவபெருமானின் கொன்றை மாலை கிடப்பதைக் கண்டு அதை வணங்கி தாண்டிச் செல்லாமல் நின்றான். அதைத் தாண்ட முடியாமல் நின்ற அபிமன்யுவை துரியோதனன் தம்பியர் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஆயினும் நின்ற நிலையில் அபிமன்யு தன் அம்புகளைச் செலுத்தி பலர் உயிரை மாய்த்தான். துரியோதனன் மகன் இலக்கணன் அபிமன்யு அம்பால் மாய்ந்தான். கர்ணன் புறங்கண்டான். துரோணன் தேரும் வில்லும் ஒடிந்து வீழ்ந்தான். துரோணன் வேறு தேரில் ஏறி வந்து அபிமன்யுவின் ஒரு தோள் துண்டுபட்டு விழுமாறு அம்பு எய்தான். அபிமன்யு தன் மாமன் கண்ணன் முன்பு உரைத்தருளிய மந்திரத்தை உச்சரித்து ஒரு சக்கரப் படையை வரவழைத்து, ஒரு கையால் அனைத்துப் படைக்கலங்களையும் தடுத்து நிறுத்தினான். அப்போது துரியோதனன் ஜயத்ரதனை அழைத்து அவன் சிவபெருமானிடம் பெற்ற தண்டினால் அபிமன்யுவை அழிக்குமாறு கூறினான். ஜயத்ரதன் தண்டினால் அபிமன்யு மடிந்தான். தேவர்கள் மலர் மாரிபெய்து அபிமன்யுவை வாழ்த்தினர். வஞ்சனையால் சிவபெருமானின் கொன்றை மாலையை வீசி அபிமன்யுவை தனிமைப்படுத்திக் கொன்ற வஞ்சத்தை எண்ணி வீமன் வருந்தினான். பஞ்சபாண்டவர்களும் துயரில் ஆழ்ந்தனர். அருச்சுனன் தன் நிலை இழந்தான். அப்போது வியாச முனிவர் வந்து அறிவுரைகள் பல கூறினார். துயரம் நீங்கிய அருச்சுனன் தன் மகனைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை அடுத்த நாள் மாலைக்குள் கொல்வதாக கூளுரைத்தான்.

அப்போது கண்ணன் வந்து அருச்சுனனை கயிலை சென்று சிவபெருமானிடம் படைக்கலம் பெற்றுவர அழைத்தான். அருச்சுனன் இளைத்துப் போயிருந்தான். வழியில் உணவுண்ணுமாறு கூறியபோது,

அருச்சுனன் தான் இன்னும் சிவ பூசை செய்யவில்லை என்று கூறினான். அதற்குக் கண்ணன், “நீ என்னை பூசை செய்வாய். கயிலைக்குச் சென்ற பின்னர் நாங்கள் இருவரும் ஒருவரே என்பதை உணர்வாய்” என்று கூறினான். அருச்சுனனும் சைவாகமப்படி மலர்களால் கண்ணனை அருச்சித்தான். அதன்பின்னர் கனிகளையும், தீர்த்தத்தையும் உண்டான். கருடனின் உதவியால் இருவரும் கயிலை சென்றடைந்தனர்.

சிவபெருமானை இருவரும் வணங்கினர். அருச்சுனன் தான் கண்ணன் மீது சாத்திய மலர்களையெல்லாம் சிவபெருமான் மீது கண்டு மயிர்க்கூச்செறிந்தான். சிவபெருமான் யாதுவேண்டும் என்று கேட்க, அருச்சுனன், தான் வெற்றி கொள்ளப்படைக் கலங்கள் கேட்டான். கண்ணன் பின்வருமாறு சிவபெருமானை வேண்டினான்.

தானவர்ப் பொருபடை கொண்டு தாரணி
மானவர்ப் பொருவது வழக்கும் அல்லவால்
கூனல்வில் கண்களும் குறைவு உறாததுஓர்
தூநிழல் பொய்கையும் கொடுத்தீ தோன்றலே.

(அசுரரைக் கொல்வதற்குரிய படைக்கலங்களைக் கொண்டு பூமியில் மனிதருடன் போர் செய்தல் வழக்கம் இல்லையாதலால் வளைந்த வில், அம்புகளைக் குறைவுபடாமல் கொடுக்கும் தூய நிழலுடைய பொய்கையை அளித்தீடுக பெருமானே!).

இதனைக் கேட்ட சிவபெருமான் பின்வருமாறு நகைத்து உரை செய்தார்.

என்றலும் ஈசன் நகைத்து உரை செய்தனன்
யான் என நீ என வேறு
அன்று இவையாவும் அளித்தீடுதற்கு
உனை அல்லது வல்லவர் யார்
நின்றது ஓர் தூணிடை வந்தனை யானை
முன்றின்றனை கஞ்சனையும்
கொன்றனை மன் அவையூடு உரிய பல
கூறை கொடுத்தனையே.

(சிவபெருமான் நகைத்து உரை செய்தனர்; யான் எனவும் நீ எனவும் வேறு வேறு இல்லை.

இப்போது வேண்டிய எல்லாவற்றையும் அளிப்பதற்கு உன்னையன்றி வல்லவர் யார்? இரணியனை அழிப்பதற்கு ஒரு தூணிடைத் தோன்றினை. முதலை வாய்ப்பட்ட யானையைக் காக்க அதன்முன் நின்றாய், உன் மாமன்

கம்சனையும் கொன்றனை, அரசவையில் உன்னைக் கூவி அழைத்த துரோபதைக்குத் துகிலும் அளித்து உதவினாய்).

முன்உரு ஆயினை நின் தீரு நாபியின்
முளரியின் வாழ் முனிவன்
தன்உரு ஆகி இருந்து படைத்தனை
பல சகத் அண்டமும் நீ
நின் உரு ஆகி அளித்திடுகின்றனை
நித்த விபூதியினால்
என் உரு ஆகி அழிக்கவும் நின்றனை
ஏதம் இல் மாதவனே.

(உலகத்தையெல்லாம் படைக்க முன்பு உரு எடுத்தாய். உன் உந்தியில் தாமரை மலரில் வாழ்பவனான நான்முகனின் உருப்பெற்று பல உலகங்களையும் கொண்ட அண்ட சராசரங்களும் படைத்தாய். உன் உருவத்தில் இருந்து காத்தல் தொழிலைச் செய்கின்றாய். நித்திய விபூதியினால் என் உரு எடுத்து அழித்தல் தொழிலையும் செய்கிறாய், குற்றமற்ற மாதவனே!).

சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறிவிட்டு அருச்சுனைப்பார்த்து அங்குள்ள ஒரு பொய்கையில் நீராடச் சொன்னார். அருச்சுனை நீராடினான். அப்பொய்கையின் நீரில் ஒரு பாம்பு எழுந்தது. அதன் வாயில் ஒரு பிரமசாரி வடிவில் ஒரு முனிவன் தோன்றி, நீரிலிருந்து ஒரு வில்லையும் அம்பையும் எடுத்தான்.

அம்முனிவன் அருச்சுனைக்கு உருத்திரம் என்னும் மா மந்திரத்தை உபதேசித்தான். அருச்சுனை அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டான். ஜயத்திரத்தைக் கொல்வதற்கு அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டான். சிவபெருமான், அருச்சுனைமீடத்தில் பல வரங்களை அளித்து, நீ எந்தச் சமயத்தில் இவற்றை நினைத்தாயோ, அந்தச் சமயத்தில் இந்த வில்லும் அம்பும் உன்னிடம் வந்து சேரும் என்று அருளினார். பின்னர் கண்ணனிடம், “பூவுலகில் துன்பம் நீங்க பாரதப் போர் முடிவுற்றதும், சீதரனே! நீ உன் பதமாகிய வைகுந்தம் மேவுக” என்று விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் அருச்சுனை கண்ணன் மீது சாத்திய மலர்கள் சிவபெருமான் மீது தோன்றியதையும், சிவபெருமானே கண்ணனிடம் “யான் என நீ என வேறு அன்று” என்று புகன்றதையும், சிவபெருமான் கண்ணன் பெருமையை சாற்றியதையும் அறிகிறோம். சிவபெருமானுக்கும் திருமானுக்கும் வேறுபாடற்ற தன்மையை வில்லிபாரதப் பாடல்கள் நமக்குத் துலக்குகின்றன.

26. “முன்னை ஆதியாம் மூர்த்தி நீ!”

திருமாவின் பத்து அவதாரங்களுள் இராம அவதாரத்துக்குத் தனிச்சிறப்பு உண்டு. ஒரு வில், ஒரு சொல், ஓர் இல் என்று மாமனிதனாக வாழ்ந்த இராமனுக்குத் தான் கடவுளின் அவதாரம் என்பது தெரியாது, இராமன் ஆதிப்பரம்பொருள் என்பதை சிவபெருமானே உணர்த்தினார். கம்பராமாயணம் யுத்த காண்டத்தில் மீட்சிப் படலம் இந்நிகழ்வைத் தெரிவிக்கிறது.

இராமன் இராவணனை வென்ற பின்னர் வீடணனிடம் சீதையைச் சீரோடும் அழைத்து வருமாறு கூறுகிறான். சீதை அலங்கரித்துக் கொள்ள மறுப்பு தெரிவித்தபோதும், வீடணன் இராமனது ஆணையைக் கூறி சீதையை அலங்கரித்து வருமாறு சொல்கிறான். ஆனால் சீதையைக் கண்ட இராமன் கடிந்து கொள்கிறான். தீயில் இறங்கி சீதையின் கற்பை நிரூபிக்கச் சொல்கிறான். சீதை கற்புடையவள் என்பதனை நிரூபணம் செய்யத் தீமூட்டி அதனை வலம் வருகிறாள். இதனைக் கம்பன் பாடல்கள் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றன.

தீயிடை அருகுறச் சென்று தேவர்க்கும்
தாய்தனிக் குறுகலும், தரிக்கீலாமையால்
வாய்திறந்து அரற்றின மறைகள் நான்கொடும்
ஓய்வில் நல்அறமும் மற்று உயிர்கள் யாவையும்

(மீட்சிப்படலம் : 80)

(தெருப்பிடை அருகில் சென்ற தேவர்களுக்குத் தாயான சீதை நெருங்கிச் சென்றபோது அது பொறாது நான்கு வேதங்களும் தரும தேவதையும் எல்லா உயிர்களும் வாய்திறந்து கதறியமுதன).

வலம்வரும் அளவையில் மறுகி, வான்முதல்
உலகமும் உயிர்களும் ஓல மிட்டன;
அலம் வரல் உற்றன; அலறி, ஐயஇச்

சலம் இது தக்கிலது என்னச் சாற்றின. (மீட்சிப்படலம் : 81)

(சீதை தீயைச் சுற்றி வரும்போது வானுலகு முதல் பாதாள உலகு வரை எல்லா உலகங்களும் அங்குள்ள உயிர்களும் ஓலமிட்டன. சுழற்சி உற்றன, அலறி, ஐயனே! இத்தகைய தீங்கு சீதைக்குத் தகாது என்று முறையிட்டன).

கனத்தினால் கடந்தபூண் முலைய கைவளை
மனத்தினால் வாக்கினால் மறுஉற்றேன் எனின்
சினத்தினால் சுடுதியால் தீச்செல்வா என்றான்
புனத்துழாய்க் கணவற்கும் வணக்கம் போக்கினாள்.

(மீட்சிப் படலம் : 84)

(புருத்து, ஆபரணங்கள் அணிந்த தனங்களை உடைய சீதா பிராட்டி, “நான் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் களங்கம் உற்றிருந்தால், அக்கினி தேவனே! என்னை சினந்து நீ சுடுவாயாக!” என்றாள். காட்டில் துளசியை அணிந்த தன் கணவன் இராமனுக்கும் வணக்கம் செய்தாள்).

அமுந்தின நங்கையை அங்கையால் சுமந்து
எழுந்தனன் அங்கி வெந்து எரியும் மேனியான்
தொழும் கரத்துணையினன் சுருதி ஞானத்தின்
கொழுந்தனைப் பூசலிட்டு அரற்றும் கொள்கையான்.

(மீட்சிப் படலம் : 86)

(தன்னுள் அமுந்திய சீதையைத் தன் உள்ளங்கையில் சுமந்து எழுந்தான் சீதையின் கற்பு நெருப்பால் வெந்த உடம்பினான அக்கினி தேவன். கைகளால் தொழுது இராமனிடம் அடைக்கலம் வேண்டிக் கதறினான்.)

கனிந்து உயர்கற்பு எனும் கடவுள் தீயினால்
நினைந்தலை என்வலி நீக்கினாய் என
அநிந்தனை அங்கி, நீ அயர்வு இல் என்னையும்
முனிந்தனை ஆம்என முறையிட்டான் அரோ.

(மீட்சிப் படலம் : 89)

(உயர்கற்பு என்னும் கனிந்த தீயினால் நான் சுடப்படுவேன் என்பதை நினைந்து பாராமல் என் வலிமையை நீக்கிவிட்டாய் என்னையும் கோபித்துவிட்டாய் என்று இராமனிடம் தீக்கடவுள் முறையிட்டான்).

இன்னது ஓர் காலையில் இராமன் யாரை நீ?
என்னைநீ இயம்பியது எரியுள் தோன்றி இப்
புன்மைசால் ஒருத்தியைச் சுடாது போற்றினாய்
அன்னது ஆர் சொல்ல? ஈது அறைதியால் என்றான்.

(மீட்சிப் படலம் : 90)

(தீக்கடவுள் முறையிட்ட போது, இராமன், “நீ யார்? நீ சொல்லியது என்ன? நெருப்பில் தோன்றி இப்பழிக்கிடமான ஒருத்தியைச் சுடாமல் போற்றுகின்றாய்? யார் சொல்லி இவ்வாறு செய்தாய்? இதனைக் கூறுவாய்” என்றான்).

அங்கி, யான் என்னை இவ்வன்னை கற்பு எனும்
பொங்கு வெந்தீச் சுடப் பொறுக்கிலாமையால்
இங்கு அணைந்தேன்; உறும் இயற்கை நோக்கியும்,
சங்கியா நிறறியோ, எவர்க்கும் சான்றுளாய்?

(மீட்சிப் படலம் : 91)

“நான் தீக்கடவுள். என்னை இந்த அன்னையின் கற்பு என்னும் பொய்ச்சி எழுந்த பெருந்தீ கடநான் பொறுக்கமுடியால் இங்கு வந்தேன். எனக்கு நேர்ந்ததனைக் கண்ட பிறகும் உனக்கு சந்தேகம் உள்ளதோ?”)

அழிப்பு இலசான்று நீ உலகுக்கு ஆதலால்
இழிப்பு இல சொல்லி நீ இவளை யாதும் ஓர்
பழிப்பு இலள் என்றனை பழியும் இன்று இனிக்
கழிப்பிலள் என்றனை கருணை உள்ளத்தான்.

(மீட்சிப் படலம் : 97)

(அருளுடைய உள்ளத்தானாகிய இராமன் தீக்கடவுளை நோக்கி, “நீ இந்த உலகுக்கு அழியாத சாட்சி ஆவாய். ஆதலால் இழிவு இல்லாத உயர்ந்த சொற்களைக் கூறி யாதொரு பழிப்புக்கும் இடம் அற்றவள் என்று உறுதி கூறினாய். எனவே இவள் இனி என்னை நீங்கத்தக்கவள் அல்லள்” என்றான்).

இதன் பின்னர் பிரமன், தனக்கும், உருத்திரனுக்கும், இமையவர் தலைவனாகிய இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும், உயிருடைய பொருள்களாகிய எல்லாவற்றிற்கும் நீயே பரம்பொருள் என்பது தெரியும் என்றான். “உனக்குத் தோற்றம் என்பது இல்லை. ஊழி முடிவில் அழிவும் இல்லை. என் உருவம் கொண்டு நீ படைக்கிறாய். உன் திருமால் உருவில் நீ பாதுகாக்கிறாய். சிவபெருமான் வடிவம் கொண்டு அழிக்கிறாய். காலை, பகல், மாலை போன்று மும்மூர்த்திகளாக அதீட்டித்து முத்தொழிலையும் செய்கிறாய். நீயே பிரணவப் பொருளாக உள்ளாய்” என்று பிரமன் கூறினான். அதன் பின்னர் சிவபெருமான் தோன்றி பின் வருமாறு கூறலானார்:

என்னும் மாத்திரத்து ஏறுஅமர் கடவுளும் இசைத்தான்
உன்னை நீ ஒன்றும் உணர்ந்திலை போதுமால், உரவோய்!
முன்னை ஆதிஆம் மூர்த்தி நீ; மூவகை உலகின்
அன்னை சீதையாம் மாது நின்மார்பின் வந்து அமைந்தாள்.

(மீட்சிப் படலம் : 112)

(பிரமன் இராமனுக்கு உண்மையை உணர்த்திய அளவில் எருதுமீது அமர்ந்த கடவுளாகிய சிவபெருமானும் இவ்வாறு இயம்பினார்; “உன்னை நீ இன்னான் என்று உணரவில்லை போலும்! வலிமை பெற்ற இராமனே! நீ எல்லார்க்கும் முற்பட்டவனாகிய ஆதிப் பரம்பொருள், சீதையாகிய மாது இம்மூவுலகுக்கும் தாயானபிராட்டி, நின் மார்பில் அமைந்தவள்.”)

துறக்கும் தன்மையள் அல்லளால் தொல்லை எவ்உலகும்
பிறக்கம் பொன்வயிற்று அன்னை இப்பெய்வளை பிழைக்கின்

இறக்கும் பல்உயிர் இராமன்! நீ இவள் திறத்து இகழ்ச்சி
மறக்கும் தன்மையது என்றனன் வரதாக்கும் வரதன்.

(மீட்சிப் படலம் : 113)

(“இராமனே! பழமையான இவ்வுலகங்கள் தோன்றுதற்கிடமாகப் பொன் வயிறு படைத்த அன்னை இவள். உன்னால் கைவிடப்படும் தன்மை உடையவளல்லள். இவள் பிழை செய்வாளாகில் எல்லா உயிரும் இறந்துபடும். நீ இவள் பால் காட்டும் அலட்சியம் மறக்கும் தன்மையது” என்று வரதாக்கு வரதராகிய சிவபெருமான் கூறினார்).

இவ்வாறு கம்பராமாயணத்தில் சிவபெருமான் இராமனை நோக்கி, “முன்னை ஆதியாம் மூர்த்தி நீ” என்று போற்றியதோடு இராமன் பெருமையை இராமனிடமே எடுத்தியம்பியுள்ளார். திருமாலின் அவதாரம் என்பதையும் நினைவுபடுத்தியுள்ளார். அந்த அளவுக்கு இராமன் மனிதருள் மாணிக்கமாகத் திகழ்ந்ததால் கம்பர், “மானுடம் வென்றதம்மா!” என்று போற்றினார்.

எனவே, மானுடம் வெல்லும் வழி சைவ வைணவ சமயங்களின் பெருமையை உணர்ந்து அவற்றைப் போற்றி, அவற்றின் வழி நின்றலேயாகும்.

Recent Pilgrimage

Kudavāyil Tiru Balasubramanian went on a pilgrimage during the first week of March, 2013. On his return he rushed to meet and inform us of a few facts touching the theme of this work.

In Tirunelveli the sanctum sanctorum of the Nellaiyappar temple faces east. Parallel to this garbagraha is another adytum. Here is installed a lapidary idol of recumbent Vishnu. Below the Srivatsa of Vishnu is etched a Siva-linga. Again, the bronze idol of Vishnu taken during *utsava* in procession belonging to the Pallava period – (c.10th century) –, sports a small Siva-linga, instead of the usual Srivatsa. Vishnu, in the adytum, holds a water-jug and offers *argya* to Siva. In this temple the Sivāchārya offers *archana* both to Siva and Vishnu.

In Tiruvettaṟu, a Divyaprabanda kshetra is installed a lapidary idol of recumbent Vishnu. It is twenty two feet long. The garbagraha has three entrances. Close to Vishnu is a Siva-linga. As in Tirunelveli, the temple priest of Tiruvettaṟu offers puja to Vishnu and Siva.

Suchindram is a famous place. The Lingam in the garbagraha is a mukha-lingam. This Lingam is composite in nature and is symbolic of Siva, Vishnu and Brahma. The deity goes by the name Stānumālaya. To the right of the adytum is the garbagraha of Vishnu in standing posture with his two consorts – Sri Devi and Bhū Devi. Near Rishaba Deva is a shrine under a *Punnai* tree. Here are contiguously installed the idols of Siva, Vishnu and Brahma. In the prākāra is a sub-shrine in the north-east direction. Here are installed the idols of Rama and Sita – both standing. In the east of this prākāra is the idol of the huge Hanumān.

Tiruvananthapuram is famous for its Anantapadmaswami temple. Here too is an immense idol of recumbent Vishnu. The right hand of Vishnu is touching a Siva-linga that is installed below the hand. Recently the hoarded treasures of this temple came to light. Among these is an auric idol of recumbent Vishnu whose right hand offers flowers to a Siva-linga installed below.

May Siva and Vishnu, individually or in divinely dove tailed form bless us all.

மதுக்கூர்

கையில் திருக்கோவையார்

ஒட்டுச்சுவடியுடன் மாணிக்கவாசகர்

Manickavasagar with Olascript of
Thirukoviar – Mathukur

மதுக்கூர் மணிவாசகர் செப்புத்
திருமேனி கையில் ஏந்தியுள்ள ஒட்டுச்
சுவடியில் திருவளர் தாமரைஎன்று
தொடங்கும் முதல்பாடலடி

The first sentence of the verse
beginning with " Thiruvalar
Thamarai" in OlaScript held in the
hand of the bronze statue of
Manickavasagar – Mathukur

Awakening of the Mind to the Latent truth: A Pilgrimage to Temples in the Himalayas

by
Kumaran Sriskandarajah

The Himalayas holds a deep spiritual importance to those who believe in 'Parabrahman' – the Supreme, for it is revered as the abode of divinity. This sublime natural wonder has been the age-old shelter for sages, seers, yogis and sadhus who have renounced all attachments to the materialistic world in the pursuit of true enlightenment, 'Moksha'. Within the Himalayas the origins of the holy Ganga and Yamuna Rivers can be found. This article is an account of a pilgrimage that I embarked on in September 2002. I hope that it makes for interesting reading and that it inspires you on your spiritual path.

My account commences from a seemingly 'ordinary' evening in London, when my mother had been visited by a close friend Aunty Rani (who I continue to refer to as my Aunt). It was late evening and my Aunt was about to leave, however just at the point of departure she put forward a suggestion completely unexpected and unrelated to the evening's conversation, that would spark a life changing moment for myself. She asked my mother if I would like to accompany her on a pilgrimage to see Lord Ayappan in Haridwar, which is at the foothills of the Himalayas, and to go on to Badrinath which is at 10,000 feet above sea level in the Himalayan mountain. My mother was deeply touched whilst I at the time was not completely aware of the spiritual magnitude of the opportunity. Despite not having heard of Haridwar or Badrinath, I was greatly excited at the prospect of going to the Himalayas and also visiting the Ayappan temple, as I am a devotee of Lord Ayappan and was born under the Lord's 'natachathiram' (star) - 'Utharam'. After half an hour of discussion, my parents and I had decided that the opportunity was not something that could be forgone, despite the possible mountainous hazards

that may lie ahead. My parents entrusted my safety and health in the hands of the Lord and agreed to let me go with my Aunt. In a matter of a few days after the conversation we had both arrived in India.

When contemplating the visit to India, it was agreed that my Aunt and I would initially spend four days in Chennai (South India) of which two days would be spent in Thennangur. My stay in this small spiritual region proved to be both joyous and memorable. I had the privilege of being introduced to the revered Guru, Swami Namanandar Giri. The evening before we departed for Delhi, I revealed to the Guru that it would be my 19th birthday the day I arrive in Delhi. The Guru gave me his blessing and told me that on arrival in Delhi that I must immediately set off towards Haridwar and bathe in the Ganges on this special day. The Guru explained the significance of bathing in the Ganges on one's birthday.

That evening we departed for Delhi and arrived early the next morning at Delhi airport where we set off to confirm the transport we would use for our pilgrimage. After midday we left by car from Delhi towards Haridwar which is located at the foothills of the Himalayas and represents the point where the Ganga reaches the plains. Haridwar and Rishikesh represent the gateway to the Himalayan pilgrimage shrines of Badrinath and Kedarnath. Haridwar is also the site of the celebration of the Kumbha Mela (once every 12 years) when Jupiter transits to the zodiac sign Aquarius. The name of Haridwar has appeared in different forms in the Mahabharata. It has been known as 'Mokshadvara' (the 'Door to Freedom') and 'Gangadvara' (the Gate of the Ganga). In early literature it was written that seers sang hymns at Haridwar and several heroes of the Mahabharata (Bhishma and Arjuna) did penance at the point where the Ganga meets the plains.

By the time we arrived at Haridwar the night had fallen and there was not much light in the area to aid our vision. Our driver parked the car approximately half a kilometre from the Ganges, at which point I removed my shoes. I took the necessary items of clothing that would be needed after bathing and tried to work out in

which direction the Ganges flowed. The driver pointed out the finest point of light, like a guiding star, out in the distant and told us to walk in the direction of it towards the Ganges. The night was warm and the air was moist, my Aunt and I left bare-footed in the dark towards this guiding light. I was initially quite concerned about the distance we had to walk in these conditions, yet this agitation diminished as I began to acknowledge the religious significance of what I was about to encounter. As we neared the Ganges I began to see many local people settled around the area, some preoccupied with their own activities whilst others were peacefully at rest. My Aunt and I finally reached the sides of the Ganges my eyes saw a large river but my heart witnessed the path to God. I was eager to take a bath in the holy river, which is said to cleanse the body of all past sins.

My Aunt found an appropriate spot for me to get into the Ganges; at this point I removed my clothes and passed them to my Aunt. There were three small steps that led down to the river. At the bottom there was a rope that encircled this particular stretch of the Ganga for safety reasons. As I approached the water my Aunt warned me to stay as close as possible to the rope as water current was strong, as I soon realised. She also informed me that I should do nine full body submerges into the river. As my feet plunged into the water a sharp cold sensation diffused up my leg. I submerged my body into the water at which point I quickly began the up and down religious motion. I held my nose tightly and closed my eyes and chanted the mantra “Om Namah Shivaya” as my head went in and out of the river. This momentous experience lasted for less than a minute but I knew it was an experience that I would pray many a lifetime to have again. I quickly leapt out of the water and dried up by the side, this process was aided by the comforting warmth of the surroundings.

After redressing, my Aunt and I set off back in the direction we thought we came from. With the Lord’s grace we were walking in the correct direction and eventually returned to our car. Having just experienced such a unique blessing on my birthday I was not quite sure how anything might surpass that on the rest of my journey.

The night sky was clear, and with the stars glistening above and the mighty Ganges in our hearts we set off for the Ayappan temple in Haridwar. We arrived at the temple in relatively quick time considering the lengthy periods that we had been travelling previously. It was a small well-proportioned temple situated along a very narrow side lane, which could barely accommodate two cars. Once we identified which entrance to use to enter the temple, we walked inside and there He sat – Lord Ayappan in his meditative pose with a glorious smile, which seems to justify my existence. The opportunity to get a glimpse of the Lord on my birthday seemed like destiny, as about 18 seconds later after our arrival the priest screened the Lord from viewing for that day. The power that emanated from the lord was overwhelming and simply emphasised how blessed I was on this special day. After our brief prayers all the devotees sat down in the temple and were served ‘prasadam’ (food blessed by God), rice and a few mild curries by the priests from the temple. We sat amongst the local devotees who seemed to truly value the food that they were offered. I, like the locals, was very grateful for the food and accepted it as a gift from the Lord as good a gift that any devotee could request. After eating the sweet prasadam we departed from the temple to find accommodation for that night. It was rather convenient for us that opposite the temple was a few modest hotels, which would be more than sufficient for our brief stay. After our long day we both were rather tired and decided to retire for the day so that we would be refreshed for our early darshan at the Ayappan temple in the morning.

The next morning we woke up 4am and took showers before we left for the temple. Once we walked across the narrow road to the temple, the gates to heaven were opened and we could see the graceful smile of the Lord, which was given further prominence by the soft enchanting light of the surrounding deepams. We both approached close to the Lord Ayappan; I asked Aunty if she could ask the priest if I could place my chain, which has an Ayappan pendant, at the feet of Lord Ayappan to be blessed. She asked the priest and he placed the chain at the feet of the Lord. As I was praying

my Aunt asked the priest whether I would be allowed to play flute for Lord Ayappan. The priest was apparently surprised at the unexpected request yet was very pleased to give permission for me to play in front of the Lord. As soon as I was made aware of the reply to Aunt's request, I briskly walked back to our accommodation across the road to get my flute, which I had received from my Guru Dr. N. Ramani when I was briefly in Chennai. On my return to the temple I was filled with an immense excitement at the prospect of playing in this particular temple, with which I had an immediate rapport. As I looked into the wondrous eyes of the Lord, I played raga 'alapanas' (improvisation of a scale) in Charukesi, Kalyani, Kapi and Hamsudvani. As I blew into the divine bamboo flute, I became very emotional as the seemingly unparalleled joy of playing in front of Ayappan at Haridwar overwhelmed the signals coming from my mind. My eyes began to water in response to the ecstasy that manifested from my heart. I felt a spiritual connection between the Lord and myself, which seemed to derive from the spiritual and religious nature of the music. I have always believed that music is one of the most powerful mediums of connecting with and eventually reaching God; this seemed justified as I continued with this form of dynamic prayer. Once I finished playing for the Lord, Aunt told me that devotees often carry out 'anga-pradarshanam' (rolling supine around the temple perimeter). I had seen a few devotees carry out this act of devotion, and I now had been inspired from within to perform this humble act of devotion at a temple that I had a heightened adoration towards.

On completing anga-pradashanam as my act of devotion towards the Lord, I received the chain with the Ayappan pendant that had been placed at the feet of the Lord. The priest came close to me and placed the chain around my neck. We both received some prasadhham, from one of the priests, which was placed into a miniature white carrier bag, which had a picture of Ayappan and the place of Haridwar on the front. I still have the bag and the prasadhham, which lies safely in the family prayer room at home. After visiting the Ayappan temple we returned back to the Ganges, but this time to a particularly sacred and significant spot where the Ganges comes into first contact with the soil of the earth.

The weather that morning was simply stunning, the sun was blazing and there was a comforting breeze that seemed to combat the immense heat that would have otherwise been burdensome. As we both approached the sides of the Ganges, I looked upon the holy river with greater clarity than that was previously possible the evening before. As I scoped the surrounding area, I saw many sadhus sitting in meditative postures. They sat peacefully and were also identifiable due to the minimalistic saffron cloth that they use to cover their body. As Aunty sat by the side of the river and began to sing bhajans, I felt the desire to sing the Thevarams that I had been taught by the resident Othubar of the London Sivan Kovil (Sri Sami Thandapani) back in London. I moved a little distance away from my Aunt and began to sing the hymns that are in praise of Lord Shiva. This moment could be only described as perfect, for any devotee of Lord Shiva would dream of the opportunity to sing these sacred hymns at the sides of the Ganges. In this perfect moment, my mind recounted the last time I sang these same Thevarams in my living room back in London – a truly surreal experience. It was a moment that seemed to further emphasise my belief that these experiences were destined to happen.

Before we left this region to travel up the Himalayas, I decided it would be a good opportunity to take a sample of the holy water from this notably sacred point. Once I had filled my empty mineral water bottle with sacred water, we got back to the car and we set off on a lengthy, but seemingly brief, car journey up the Himalayas.

As we were driven up a colossal mountainside, emotions of sheer amazement seem to fill my mind as I viewed this profound mountainous range. In the past, I had seen many beautiful natural landscapes in India which were fascinating, yet that which I was witnessing at that moment could only be described as spellbinding. When I had seen images of glorious mountain ranges on television or in books, prior to this moment, I could not fully appreciate the profundity of these tectonic creations. Yet as I viewed this natural splendour, I fell into a state of awe that seemed to block out all the surrounding noise. Near the base of the Himalayas, the mountain

range is covered by a luscious pastoral green, which emanates from all the trees, bushes and other plant life. After a few hours of viewing the area, I began to feel slightly weary and consequently fell asleep. When I later awoke, we were a few hours away from Rudrayaprayag which was our next intended stop.

Once we arrived at our new destination, we decided to find accommodation for that particular evening. We were fortunate to find a more than modest dwelling considering, the purpose of our trip. As we entered our room, I noticed that we had a very small balcony. As I looked to see the view available at the balcony, I could see quite clearly Naradar Rock. The weariness derived from the lengthy car journey had worn off as I laid eyes on this little island, which has deep religious significance. It is said that at this point that Saint Naradar received his veena from Lord Shiva whilst Vishnu looked on as witness. It is also believed that if you are in a true meditative state, that you will be able to hear the music of Naradar.

After we ate something to appease our hunger, we set off in the darkness to Kotheeshwar, which was about five minutes away from our accommodation by car. We stopped at the home of one of my Aunt's friend who would accompany us on our visit to this utmost sacred cave. I had been told that this relatively small cave sheltered hundreds of Sivalingams that had formed naturally, and that there was also a small unique single crystal Sivalingam naturally formed. The prospect of viewing this was something immensely special. As the night had fallen, our friend brought along a torch to help us walk down the seemingly endless steps. I could hear the comforting sound of the Ganges as it flowed and effervesced on the nearby rocks. Once we reached the bottom, we decided that it would be best to view the cave in the morning after we had bathed in the river Alaknanda (part of the Ganges) which flows in front of the Sivalingam cave.

I was shown the memorial stone for Guruji (Swami Haridas Giri) which had a carving of this great spiritual Guru who, with the Lord's grace, developed Thennangur (Tamil Nadu) into an enchanting

spiritual place. Guruji had taken Samadhi and had submerged himself into the River Alaknanda in front of the Sivalingam cave. After our brief visit to the cave that night, we were guided by our friend to a humble shelter where many sadhus could be found. As I laid eyes on the sadhus I remembered what Aunty said about doing namaskaram to all the sadhus that I was in close contact. It is said that sanyasis/sadhus can look into your soul and it is possible from the mere breath of the sadhu that one can be relieved of his/her past negative karma. As the sadhus meditate for lengthy periods upon the Almighty their soul have become pure and hence their 'self' awareness enables them to be able to carry out such 'marvels'. When we walked into the humble shelter I began to do namaskaram to all surrounding sadhus who then passed on their blessings. We were asked to sit down in such a hospitable manner by one of the sadhus. He then asked us if we wanted to have chai (tea) which was made using the most basic of instruments. We accepted this generous offering. We managed to converse with these holy people through the help of our friend, who would translate what both groups wanted to say. I was truly humbled by the way they made us feel comfortable and not conscientious of the obvious differential in levels of attained consciousness between them and ourselves. It was Aunty who conversed most with the sadhus' whilst I simply pondered about the life of a sadhu and whether I would ever be able to renounce the materialistic desires which hinder me from realising my 'true' self. I had and still have an immense respect for these spiritually enlightened beings, and remember thinking how privileged and fortunate I was to be able to sit amongst these holy people, who I aspire to be like in the distant future. After our seemingly surreal encounter, we left back towards our patient driver who drove us back to the hotel where we were to stay the night.

The next morning we woke up at 6am and returned back to Kotheeshwar with some spare clothes and towels. We were once again accompanied by Aunty's friend. Before we started to walk down the steps to the cave, on this overcast morning, we bought the necessary flowers, fruit, incense sticks and other materials that would

be required to do an abishekam for the 'stoobee' (memorial stone) of Swami Haridas Giri. As we walked down the stone steps to the bottom, I could see quite distinctly how the water was significantly more clear than that I had previously witnessed in Haridwar. Once we arrived at the bottom, Aunty said that I should bathe in the River Alaknanda and repeat the ritual that I had done earlier in Haridwar. As I looked at the river, I noticed that the motion of the water was quite unique. The Alaknanda River is said to do a namaskaram to Lord Adi Narayana in Badrinath and flows all the way down to this point and does namaskaram in front of the Sivan cave. This indicates the fact that the Lord is one Supreme Being that should not be differentiated in such an absolute manner, such is the case amongst many Hindus' today. We found an appropriate spot to bathe and so I began to undress appropriately. When I stepped into the shallow water at this spot, my body experienced a cold that I never had and probably never will feel again. Due to the biting cold, I quickly commenced the nine full body submerges into the river. I chanted "Om Namah Shivaya" three times at the beginning and the end, whilst chanting "Swamiye Saranam Ayappa" three times in between. Once I finished, I leapt out of the river and began to dry myself and get dressed. In spite of the immense cold, I was still more than aware of the great privilege and fortune of being able to bathe in the river Alaknanda at Kotheshwar, Aunty also bathed in the river, and once she had finished she began to do abishekham for the memorial stone of Swami Haridas Giri. The overcast clouds had now transformed into a precipitated form, and thus we became quite wet as Aunty and I carried out the ritual. Once we had completed our prayers, we were to go and see the profoundly sacred cave that I was eagerly anticipating. The cave was about 15-20metres above the spot at which we both had bathed. As we walked to the cave, I began to see Sivalingams of varying size in the cave. As we ventured further there was a plethora of lingams that were spread throughout the cave. The heights ranged from about 5cms to 0.5m. As we walked into the cave we had to be extremely cautious at where we stepped – as the beautifully shaped Sivalingams covered the floor of the cave.

As we neared the back of the cave, there was a deepam lit next to the very small crystal Sivalingam. I was simply overwhelmed and amazed by what I was witnessing, I was in constant prayer to the various Sivalingams that had naturally formed throughout the cave. Once we had finished our prayers we decided to return back to the car. Before we left we said our thanks to our friend who had helped us throughout our trip in this uniquely spiritual region. We returned to the hotel to collect our belongings and have something to eat before we were to embark on a momentous trip to Badrinath and the Temple of Lord Badri Narayanan.

Attainable only for half the year, Badrinath is reached by a precarious motorable road that is very prone to landslides, while it takes an arduous trek to get to Kedarnath which is currently becoming more dangerous to reach. It was unlikely that we were going to be able to reach Badrinath that day, so we decided that we would need to stop for the day at Joshimath, which is approximately 113kms away from Rudrayaprayag. Joshimath, was the first mutt to be established by Shri Adi Sankaracharya (regarded as one of the greatest philosophers, mystic and poet of all times), it is also strongly believed that it was here that Adi Shankara authored the work, Sri Sankara Bhashyam.

As we travelled towards Joshimath, I was told many stories about Badri Narayanan by my Aunt. Once we arrived late on in the evening at Joshimath, we decided to have something to eat and then find some accommodation. We were able to find somewhere to sleep, it was a simple shelter that was adequate for our brief stay. That evening we decided to try and get a good sleep, however I had developed a chest cold and found it difficult to breathe, I began to pray internally for the Lord to restore my health, as it began to make me very uneasy and prevented any chance of sleep. After about 30 minutes my prayers were answered and my breathing pattern restored back to normal, and I consequently was able to get a good night sleep.

The next morning we had to wait patiently for a few hours for the gate on the road to be opened, in order to allow any motor vehicles to travel towards Badrinath. As there had been occurrences of notable rockslides the previous evening, the authorities needed time to be able to clear the very narrow path. By about midday vehicles going towards Badrinath were allowed to go.

I was thankful to the Lord that we were finally going towards Badrinath. As we travelled to Badrinath, we had to travel at a slower speed as the road was in a poor state and there were quite a few rocks and stones on the path. Once we passed the midpoint between Joshimath and Badrinath, all the coaches and lorries in front of us began to halt. Our driver informed us that it looked like we will not be able to go, as our car was far too small and would not be able to negotiate the large rocks that lay ahead on the road. At this point, from nowhere came a passenger from one of the coaches ahead of us. He said in a hurried fashion that our car will not be able to go to Badrinath, and if we wanted to go we must jump on to their coach quickly. With hindsight, I truly believe that the Lord had sent this man to help us reach Badrinath, considering the fact he was a mere passenger on a coach who had absolutely no reason to come out of his coach. We were forced to make a decision in a few seconds or we would not be able to go to Badrinath. In the briefest of moments we decided to take the man's well-intentioned advice and get onto the same coach as him, a decision based purely on instinct. We told our driver to return back to Joshimath, where we would meet him the next day. As we leapt out of the car, the road was extremely muddy thereby restricting our ability to walk; also the basic footwear we wore did not aid the situation. As we went to the boot of the car to try and get our luggage, we saw some of the coaches begin to leave. Consequently, we both picked only a single bag out of our own luggage and briskly attempted to get on to a coach. With a great struggle, we managed to get on to the coach, and found a seat at the back of the coach, which was filled with many warmly dressed devotees. Fortunately I was wearing a jacket, for I was sitting next to an open window frame, which had been covered loosely by a blue plastic sheet.

Our journey to Badrinath was extremely uncomfortable and unsafe. Throughout the journey on coach, I was chanting various mantras for protection and self-assurance. We drove very close to the edge of the path, which was approximately 8,500 feet above sea level. The weather was torrid, as there was constant heavy rainfall, which clearly had a deteriorating effect upon the path. As there was no windowpane next to me, I began to feel very cold and slightly unnerved at the increasing risk of overhead landslides. As soon as we were told that we had arrived, I was immensely thankful to the Lord for bringing us to him in one piece.

As we left the coach, we were trying to work out whether we would be able to get a lift back to Joshinath the next morning. The man that was in charge of this touring bus managed to communicate that it would be parked around this large area alongside all the other coaches. He said that we must be at the coach by 6am or they would have to leave us behind. After receiving this information we went on a kilometre walk to find somewhere to stay. Due to the heavy rainfall we were in a desperate situation to try and find some sort of shelter. After about 15 minutes we stumbled across a building that was an Ashram. We went into the Ashram and asked whether we would be able to have any room to use as a shelter for the night. Thankfully, we were given a room which was more than adequate for our needs. As soon as we went into the room we tried to change out of our soaking cloths. However, I had only brought my backpack, which had my flute and my jumper (the only clothing item in the bag), which was also wet. The jumper in the bag was less wet than that which I was currently wearing, thus I changed my inside top and put it under my semi-waterproof jacket, hence not particularly useful. That late afternoon we decided to go and see the temple where Shri Badri Narayana is enshrined. We asked for guidance on how to get to the temple, as it was approximately three-quarters of a kilometre away from the Ashram.

As we neared the temple I could see steam coming from the hot water springs and a wooden bridge that would need to be crossed in order to get to the temple. The natural sulphurous waters have a

temperature of 55 degrees Celsius. A bath in these springs is believed to purify the body and soul and is done before visiting the temple. As I did not have a towel or any dry cloths, I decided that I would have to miss out on this opportunity. Along our walk to the bridge there were many stalls selling various items to pilgrims coming to the area. Also there were many poor people who were sat in the rain, trying to stay dry by using cardboard cuttings and whatever they had at their limited disposal. After we had crossed the wooden bridge I could clearly see the temple which looked like no other temple I had seen throughout India. The temple was smaller than what I had expected, yet I was well aware that the size of the temple bared no reflection of the unparalleled holiness that is said to emanate from this locus.

At this point I was completely soaked, my feet were at the point of freezing and I did not feel that I was in the right frame of mind for what I was about to encounter. We removed our soaked shoes at the appropriate point and we then entered the holy temple where I could see Lord Badri Narayan at the centre and Kuberan (God of wealth) on the left-hand side. When I saw the Lord, I did not feel the ecstasy that I had anticipated. I said to the Lord within myself that I could not feel that attachment that I yearned to feel. I asked for his forgiveness and attributed this to my state of mind and the immense cold that my body was experiencing. After praying to the Lord we left through the exiting door in the sanctum. The temple can be divided into three main parts, the sanctum, darshan mandap and the sabha mandap. After, we went to pray around the central part of the temple three times, my Aunt told me that we should try and visit the high priest who does the poojas to Badri Narayana. We asked someone where we could find the high priest and we were directed to this little door of a shelter. We knocked on the door a few times but there was no answer. We decided to try a bit later so we returned back into the temple. About thirty minutes later we tried again yet there was no answer. As we began to leave out of site, I could see the corner of my eye that the door had opened, I called back my Aunt and we were invited in by a devotee who was a helper for the high priest. He informed us that he would come and we should patiently

sit down. The first thing I could see was an image of Adi Sankaracharya, which we both did a namaskaram towards. After a little wait the high priest, named Raulji, had come to see us both. The opportunity to speak to the high priest who does pooja for Lord Badri Narayanan is one of the greatest honours that one could ever receive. My Aunt began to make dialogue with the priest who seemed very kind and thoughtful. We explained various details about ourselves and my Aunt explained that she was told about Rajulji by her guru Swami Namandar Giri who is the prime sishya of Swami Haridas Giri. He was aware of the great guru Swami Haridas Giri and the special deeds that he had carried out. At the end of our conversation with the high priest, he informed us that we should return to the temple at 7pm at which point there will be a special pooja.

We arrived later the evening at the time specified, at which point we were taken by one of the Raulji's helpers, under his instruction, to the front of the temple so that we could pray to Lord Badri Narayana. At this point I was in a happier state of mind, mainly as a consequence of meeting Raulji and the fact I was more dry and less cold. As we sat down and looked on at the pooja, my heart began to open and the love of the Lord flowed within. I began to feel the divinity associated with this temple and particularly this stone representation of Lord Vishnu. As Raulji began to remove the thulasi that was in contact with Badri Narayan, he threw the thulasi upon some of the pilgrims. I felt immensely blessed as a part of the garland of thulasi fell into my lap. As the chief priest removed the thulasi, flowers and jewels in the full glimpse of all the devotees the image of Badri Narajana was now covered only with sandal paste, which would be removed only the next morning. The principle image of Badri Narayana is that of black stone and it represents Vishnu seated in a meditative pose.

After the pooja, we were taken by Raulji's helper back to the shelter where Raulji stays during the day. As we sat there, my Aunt asked Raulji whether I would be able to play flute for Lord Narayana. He happily agreed and asked me to bring my flute that I had left in my bag at the Ashvaram. It was pitch black outside and was raining

with a relentless ferocity that ridiculed the “strong” rainfalls that could be found in London. Raulji sent a helper, who had a weak lit torch, with me to go and get the flute. We left at a brisk pace to the Ashram and returned in about 20 minutes back to the shelter. Once we returned, I was in a saturated state and my hands were on the verge of being frozen. Raulji asked one of his helpers to give me some hot water so that I could warm my hands, which were in no state to play the flute. Gradually, feeling returned to my fingers and the feeling of such comforting heat began to diffuse up my arms. As the temple was closed for the day, Raulji requested if I would play in this shelter which was in very close proximity to the temple, naturally I more than happily obliged. This was the greatest musical moment in my short musical life of which I have many fond memories. Despite the significance of the moment for me personally, I was surprisingly relaxed and was able to enjoy the moment of playing in front of the few people in the shelter including the high priest. I played some raga alapana in addition to two compositions special to me. After finishing I was filled with an unparalleled joy as Raulji commented favourably on my playing and insisted that I return to Badrinath and play and practice here for many years. I was overwhelmed at his more than generous comments and began to think about my parents, who persisted relentlessly throughout my youth to ensure that I continued learning the flute. I was also eternally indebted to the Lord for giving me this unparalleled stage to play.

After playing the flute, Raulji insisted that we stay and have some food. We accepted the immense hospitality shown towards us and we sat down to have some rice and curry. After the much needed meal we began to say our byes, when one of the close friends of Raulji insisted that I take a new dry jumper that he put into my hands. He was aware that I was completely soaked and had no dry clothes, thus kindly offering the jumper that I was sincerely grateful to receive. I was then given by Raulji the book “Autobiography of a Yogi” by the great Paramahansa Yogananda, who insisted that I must read this profound insight to the life of a true yogi. Raulji also gave us some thulasi that was wrapped in a special cloth that was

in contact with Badri Narayanan. To say that this was sacred and that I was privileged would have been seismic understatement. At this point I was not quite sure what I had done in this life or any of my past lives to be blessed with such a joyous day. What I will never forget is how Badri Narayana had dramatically altered my emotions from sheer disappointment to an unparalleled happiness in the space of a few hours. After saying our sincere thanks towards the high priest and all the devotees in the shelter, one of the devotees accompanied us safely back to the Ashram.

The next morning we woke up at the time that was stated and waited in the coach. However, we were told that we were unlikely to leave that day as there were many rockslides the previous evening and the fact that the road was generally prone to more imminent slides. We waited in the coach for 4 hours, at which point I was thoroughly frustrated as I was well aware of the flight I had to catch in two days time back to London. We were told after waiting for such a long period that we would try and leave tomorrow. All the passengers on the coach were told to stay in this large dormitory. Whilst we went to the dormitory we spoke to a father and son who were both pilgrims from Tamil Nadu. I was greatly thankful to the Lord for blessing us with their association, as they were the only pilgrims that we could communicate with on the coach from Badrinath. The weather that day was awful as it rained heavily and the skies were a dark grey. Consequently we remained in the dormitory the whole day.

The next morning followed a very similar pattern to the previous day. The result was the same, the roads were too dangerous to try and go across and so we had to remain in Badrinath. We decided that as the weather had eased that we would try and visit the village of Mana. This is located at a distance of 3kms from Badrinath and is the last Indian Village situated on the Indo-China border and holds great religious and historical importance on account of Vyasa's cave. Literally half a minute after deciding to try and go to Mana. Romesh, Tamil friend from the coach who can speak Hindi, managed to obtain a 4x4 Marshall jeep that was robust and perfect

for any attempt at trying to travel through these regions. Amazingly, the driver said that he would be able give us a lift to Mana and back for a small fee. We gladly accepted, and thus my Aunt, Romesh, his father and I got into the Marshall jeep and set off towards Mana. My Aunt who has come to the region many times previously informed me that this was a particularly rare experience that few pilgrims who come to Badrinath receive.

Once we arrived at Mana we were taken by a tour guide to the immensely sacred spots in the area. With God's grace we had Romesh who could translate what the guide said to us into Tamil and English. This village is located on the banks of River Saraswathy, the only place in Himalayas that she can be seen, which is a splendid picturesque scenery. It was here that the Vedas were written by Lord Ganesh as Vyasa Bhagavan recited the Holy Scriptures. We were taken to the cave where it is strongly believed Sage Vyasa Bhagavan lived many millennia ago. There was a priest in the cave alongside the relatively large statue of Vyasa Maharishi. We were truly blessed to have the opportunity to enter this sacred cave, and to witness with our own eyes the Sage who was chosen by the Supreme to compose the Mahabharatha with the aid of Lord Ganesh.

Lord Ganesh, the eldest son of Lord Shiva and Paravati, is said to have helped Vyasa Maharishi in composing this epic in written form. In addition to Mahabharata, Vyasa Maharishi composed 18 'puranas' (legendary accounts), Brahma Sutras and classified the Vedas into four parts – Rig, Yajur, Sama and Atharva. Legend has it that Adi Sankara met Vyasa Maharishi in this cave, and discussed his 'Bhashyam' (explanatory notes) for Brahma.

Our little group of pilgrims were also taken to see Ganesh Guh (cave) where you can see a small statue of Lord Ganesh. I enjoyed this greatly as I have had a strong attachment to Lord Ganesh ever since I was taken to Shree Ghanapathy temple in Wimbledon back in London as a small baby.

We were able to see the Keshav Prayag Sangamam (confluence) of the Rivers Saraswathi and Alaknanda, which was

another unique privilege. After our stay in Mana we returned back to Badrinath and went to our dormitory.

That afternoon I was constantly trying to contact my parents back in London through one of the ISD lines. This was a very tedious process and only three people in the whole region could use a line at a time. I needed to tell my father to try and get in contact with my Aunt's travel agent to see if our non-transferable ticket could be rescheduled. Finally, I was able to get through to my father and inform him that I would not be able to make the flight that evening back to London as I was still in Badrinath. The conversation ended prematurely with my father stating that he would try and get the flight rescheduled.

Later that evening we decided that we would go to see Badri Narayana again. As soon as I saw the Lord I felt comforted and relieved from any worries. After our prayers we headed back to our dormitory for the night, in the hope that roads would be cleared for the next morning and we could set off back to Delhi.

The next morning was possibly the most perplexing of all, as we heard that the roads were clear and that we were going to definitely leave that morning. However, after a couple of hours of wait we were informed that no vehicles could travel towards Joshimath that day. I became worried about my flight and the safety of return back to Delhi. Luckily, Romesh was able to advise me like an older brother and continually reminded me not to worry. That evening we decided to return to Badrinath to see Badri Narayanan and ask for his divine intervention.

As I saw the Lord, I chanted the mantra "Om Namō Narayana" three times after which I asked for him to solve the problems that we faced. After our prayers we went to visit Raulji and the uncles who were particularly hospitable towards us. A few pilgrims were in the shelter seeking the blessings of Raulji and they were soon to leave. Once it was just my Aunt and I with Raulji and his great helpers, we told them about our awkward situation. Raulji told us delightful news about our flight had been rescheduled for 10pm in two days

time. He received the news from our travel agent who had called him only an hour prior to our arrival. It was a miracle, literally five minutes after calling upon the Lord to intervene in our dilemma, he answered my prayers. I realised that there was nothing ever to worry about if I thought about Lord Narayana with honest heart. After telling this news, Raulji insisted that my Aunt and I bring our belongings from the dormitory and stay in a building that was very close to the temple. My emotions swiftly changed from almost despair to jubilation in the space of 30 minutes. We gratefully accepted the offer, and later that evening we were shown to the beautiful modern building. It was a large white building that was to be used as shelter for pilgrims and sadhus. Also it was being developed to provide healthcare to local people. We were shown to our room, which was warm and very homely. There was a little balcony where one could see a stunning view of the glorious temple and hear the chanting sound of the Ganges. That night we heard the great news from a messenger that the gate to the road would be open, thus we could leave early in the morning back towards Joshimath. We were then guided back to Raulji's shelter, where we were introduced to another gentlemen who was quite elderly and his slightly younger brother. This uncle was the solicitor for the former Prime Minister of India, Indira Gandhi. Raulji told us that they were going to go tomorrow towards Haridwar, hence we could also accompany them to Joshinath in their hired vehicle. As Raulji suggested we left the morning with the two uncles. We said our eternal thanks to the high priest – Raulji and the uncles who had been constantly helping us with various issues.

The next morning we were finally on our way towards Joshimath. After approximately three hours we arrived at Joshimath, where we immediately tried to find our unfortunate driver who had been waiting there for almost four days. We managed to find him, but as we approached he quickly informed us of the seemingly despairing news, that a few kilometres after Joshimath the road was not sufficiently clear for vehicles to pass and thus we would have to remain in Joshimath. The solicitor uncle advised us that we would need to trek through the Himalayas to a point which was not affected

by current rockslides if (and not my Aunt who was going to leave few days later) was to make my flight back to London. Therefore, we got our luggage from our original car, and told our driver that he should return back to Delhi when the road clears. Then the solicitor uncle managed to get hold of five Nepalese teenagers and two Nepalese men who earn money by carrying people's luggage (with an attaching rope mechanism) through the Himalayas. We managed to talk our way onto a local truck that was allowed to drive a few kilometres, due to the passengers being "locals". The driver drove us all as far as possible, at which point we had to start trekking through the Himalayas. An experience that is as vivid as the day it occurred and I dare say would never fade from my memory.

As I looked around at the divine landscape I felt so insignificant yet privileged to be able to witness such an immeasurable natural beauty. To try and describe such a sight with words seems to almost undermine the profundity of the scenery, it is something that needs to be experienced (like many of the things stated throughout this account) and viewed with your own eyes.

As we began to trek through the Himalayas, Aunty was at the front with two Nepalese young men, whilst I was overlooking the two older uncles and the three remaining Nepalese men who were carrying our luggage. I was carrying my backpack whilst helping the young brother of the two uncles, who was wearing mere sandals. The sun was blazing with great intensity, which made us wearier; however, if it were raining it would have been almost impossible for us to trek through the Himalayas considering our footwear. There were many moments when we had to walk as close to the mountain face as possible, as we were literally half a mere away from falling 7,000feet. At these moments I looked directly ahead and began chanting mantras in praise of Lord Shiva, Narayana and Ayappan. We had trekked for about four kilometres when we encountered a white water stream that was about ten metres wide. There was a large rock and few little rocks that were in the middle of these strong rapids. When my eyes saw this natural obstacle, I began to ask the Lord how would the senior members of this group and the Nepalese

men cross these extremely dangerous rapids. The fact we had such inappropriate footwear, made me very worried about the prospect of crossing this obstacle. I prayed as intensely as I had ever done as I witnessed my Aunt being helped across the rapids by the two Nepalese men. I was so relieved as I saw her safely reach the other side. It was now my turn, whilst praying I managed to cross the stream fortunately without too much of a problem. With Lord's divine grace we were all guided across the rapids to safety. However, this was not to be our final daunting obstacle. About thirty minutes later we stumbled across another strong rapid, which was also very wide. However this time there were no rocks, there were just three very unsteady cylindrical wooden logs, which were meant to act as a bridge. As I looked at the strong rapid and where it led towards, I knew we would have to cross successfully. I tried desperately hard not to think about the clear fatal consequences of not crossing successfully. The Nepalese men seemed quite confident at getting us safely across, and proceeded to stand separately apart on the logs. Their balance was something that could be likened to a professional beam gymnast. Only with the grace of God did we all manage to cross without any harm. After this difficult period, we progressed slowly for the rest of our trek until we reached a clear road where vehicles were passing. After a long strenuous three hours we had finally reached a point where we could try and go towards Delhi. The Nepalese helpers were paid for their great service, yet the money was no reflection of how eternally grateful and indebted I was to these brave people. Yet my overwhelming thanks went to the Lord who looked after the well being of us all in times when I had serious concerns about our safety.

Once the Nepalese helpers had left, the four of us needed to find some sort of transport to take us back to at least Haridwar. The elder uncle told us to sit down whilst he went off to find some transport. To our sheer amazement, he returned back to us in a Hindu Times (the newspaper) jeep, which had two newspaper distributors. Due to their journalist license, the jeep had easy access throughout the region, we were thus clearly jubilant. The Lord had once again

intervened in such a way as to ensure that I would be able to make the flight for the next day. It was 5pm when we left to Haridwar. It would prove to be a very long car journey and my body was drained of all accessible energy. We had eaten very modestly throughout our trip and at this point my hunger started to dwell on my mind. I fell asleep in the back seat early into the car journey to try and regain some energy. The next time I woke up it was 1am and the night was pitch black. It is usually very dangerous to try and attempt to drive through the Himalayas in such darkness. However, the driver maintained a high relative speed as his car lights were intense enough to be able to view sufficiently ahead of himself. By 3am we had reached a place where the solicitor uncle and his brother wanted to be dropped off. We were sincerely thankful to them for their help, guidance and support. After they departed we carried on towards the Ayappan temple. At 4.30am (11 hours and 30 minutes after getting into the jeep) we were dropped off at the Ayappan temple in Haridwar.

When we entered the temple, I was so relieved to see the face of Lord Ayappan once again. I was eternally grateful for his protection throughout our journey. After briefly viewing Ayappan we asked the priest who my Aunt knew whether it would be possible to have a rinse in one of the washing rooms in the temple. Thankfully, the priest was more than happy to agree, as he directed us towards the washing room. I was in need of a shower, as I had worn the same layers of cloths and had not washed properly for the past five days. However, in spite of this, I felt I had been spiritually cleansed by the Ganges and many times by the rain from the heavens that floats over this holy land.

After washing, we returned to the inner sanctum of the temple where we said our final prayers to Lord Ayappa. The priest was generous in organising transport for us back to Delhi, for which we were grateful. We were finally on our way back to my Aunt's friend's home in Delhi, where my Aunt's son was staying. We arrived back in Delhi after a long six-hour drive. On our arrival we had a much needed lunch and discussed parts of our seemingly epic pilgrimage with Aunt's friend and her son. The rest of the day was spent mostly recuperating.

That evening I said my farewell to my Aunt's friends' and her as I left their home accompanied by Aunt's son to Delhi airport. After I was dropped off at the airport, I spent a few hours waiting for my flight back to London. I began to ponder about our role in life and the divinity within creation, especially mankind (many a kind man had I been blessed to encounter on this spiritual journey). As the flight time drew closer, the excitement at the prospect of returning home to see my family started to intensify. However, I also had an immense sense of belonging to this sacred region and did not want to leave as I had become closely attached towards it. Once I got on my flight, I fell asleep almost immediately and remained in that state for the majority of the long flight.

As I arrived at the Arrivals lounge at Heathrow airport I could see my father waiting there patiently. I was very pleased to see my father, who was more pleased to see me home in one piece! As we drove back home I began to look around the streets of London and the people. Almost 24 hours ago, I was in the land of spirituality and unrivalled beauty. The stark contrast was particularly apparent as I felt I had returned to a secular, monotonous environment, where success is measured in terms of material possessions and alike. We all have our obligations, and for me personally, the most important daily aim, is to lead a life of selflessness, where you put others before yourself. A life where you endeavour in helping those less fortunate than yourself. The rest is left to the law of karma to decide how we ascend or descend the ladder to God. Having said this, I pray that all of mankind could see what my eyes have seen and feel what my heart and soul has felt, for this black ink and white paper does not in any way do justice to what I experienced on my pilgrimage to the sacred Himalayas. My mind had been awakened to the latent 'Truth'

Note: This personal account was written by
Kumaran Sriskandarajah in 2003.

உ

சிவமயம்

திருஞானசம்பந்தர் சுவாமிகள் அருளிய நமச்சிவாயப் பதிகம்

3ம் திருமுறை

பண்: கௌசிகம்

ராகம்: பைரவி

தாளம்: ஆதி

திருச்சிற்றம்பலம்

காதல் ஆகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக்கு உய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே 01

நம்பு வார்அவர் நாவில் நவிற்றினால்
வம்பு நாள்மலர் வார்மது ஒப்பது
செம்பொ னார்தில கம்உல குக்குளலாம்
நம்பன் நாமம் நமச்சிவாயவே 02

நெக்குள் ஆர்வம் மிகப்பெரு கிந்நினைந்து
அக்கு மாலைகொடு அங்கையில் எண்ணுவார்
தக்க வானவ ராகத்தகு விப்பது
நக்கன் நாமம் நமச்சி வாயவே 03

இயமன் தூதரும் அஞ்சவர் இன்சொலால்
நயம்வந்து ஓதவல் லார்தமை நண்ணினால்
நியமம் தான்நினை வர்க்குஇனி யான்நெற்றி
நயனன் நாமம் நமச்சி வாயவே 04

கொல்வார் ஏனும், குணம்பல நன்மைகள்
 இல்லார் ஏனும், இயம்புவர் ஆயிடிள்
 எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவர் என்பரால்
 நல்லார் நாமம் நமச்சி வாயவே 05

மந்த ரம்அன பாவங்கள் மேவிய
 பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேல்
 சிந்தும் வல்வினை செல்வமும் மல்குமால்
 நந்தி நாமம் நமச்சி வாயவே 06

நரகம் ஏழ்புக நாடினர் ஆயினும்
 உரைசெய் வாயினர் ஆயின் உருத்திரர்
 விரவி யேபுகு வித்திடும் என்பரால்
 வரதன் நாமம் நமச்சி வாயவே 07

இலங்கை மன்னன் எடுத்த அடுக்கல்மேல்
 தலங்கொள் கால்விரல் சங்கரன் ஊன்றலும்
 மலங்கி வாய்மொழி செய்தவன் உய்வகை
 நலங்கொள் நாமம் நமச்சி வாயவே 08

போதன் போதன கண்ணனு மண்ணல்தன்
 பாதந் தான்முடி நேடிய பண்பராய்
 யாதுங் காண்பரி தாகி யலந்தவர்
 ஓதும் நாமம் நமச்சி வாயவே 09

கஞ்சி மண்டையர் கையில் உண்கையர்கள்
 வெஞ்சொல் மிண்டர் விரவிலர் என்பரால்
 விஞ்சை அண்டர்கள் வேண்ட அமுதுசெய்
 நஞ்சுண் கண்டன் நமச்சி வாயவே 10

நந்தி நாமம் நமச்சிவா யஎனும்
 சந்தையால் தமிழ் ஞானசம் பந்தன்சொல்
 சிந்தை யால்மகிழ்(ந)து ஏத்தவல் லார்எலாம்
 பந்த பாசம் அறுக்க வல்லார்களே 11

உ

சிவமயம்

திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம்

10ம் திருமுறை

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன் தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே

ஒருவனே தேவன்

ஒன்று அவன் தானே; இரண்டு அவன் இன்னருள்;
நின்றான் மூன்றினுள்; நான்கு உணர்ந்தான்; ஐந்து
வென்றான்; ஆறு விரிந்தான்; ஏழும்பர்ச்
சென்றான்; தான் இருந்தான்; உணர்ந்து எட்டே 01

ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய்

ஒக்க நின்றானை உலப்பிலி தேவர்கள்
நக்கன் என்று ஏத்திடு நாதனை, நாள்தொறும்
பக்க நின்றார் அறியாத பரமனைப்
புக்கு நின்று உன்னி, யான் போற்றி செய்வேனே 03

மண்ணும் விண்ணும் அவனே

அகல்திடத்தார் மெய்யை, அண்டத்து வித்தைப்
புகல்திடத்து எம்மெய்யை போத விட்டானைப்
பகல்திடத்தும் இரவும் பணிந்து ஏத்தி
இகல்திடத்தே இருள் நீங்கி நின்றேனே. 04

சிவனோடு ஒக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனோடு ஒப்பார் இங்கு யாவரும் இல்லை
புவனம் கடந்து அன்று பொன்னொளி மின்னும்
தவனச் சடைமுடித் தாமரை யானே 05

- அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை
அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவனன்றி மூவரால் ஆவது ஒன்றில்லை
அவனன்றி ஊர் புகுமாறு அறியேனே 06
- அவனே தலைவன்
கண்ணுதலான் ஒரு காதலின் நிற்கவும்
எண்இலி தேவர் இறந்தார் எனப்பலர் ;
மண் உறுவார்களும் வான் உறுவார்களும்
அண்ணல் இவன் என்று அறியகிலார்களே. 12
- அனைத்தும் பார்க்கின்றான்
கடந்து நின்றான் கமலம் மலர் ஆதி;
கடந்து நின்றான் கடல் வண்ணன் எம்மாயன்;
கடந்து நின்றான் அவர்க்கு அப்புறம் ஈசன்;
கடந்து நின்றான் எங்கும் கண்டுநின் றானே. 14
- ஒளி, ஒலி சேர்க்கை
முடிவும் பிறப்பையும் முன்னே படைத்த
அடிகள் உறையும் அறநெறி நாடில் ;
இடியும் முழக்கமும் ஈசர் உருவம்;
கடிமலர்க் குன்றம் மலை-அது தானே 20
- அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவதாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவதாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே. 270
- ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமன் இல்லை நாணாமே
சென்றே புகங்கதி இல்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந்துய்மினே. 2104
- சிவ சிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவ சிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவ சிவ என்னச் சிவகதிதானே. 2716

பத்திரிநாத் திருமயன் திருக்கோயில் உத்தரகாண்ட்.

Badrinath Vishnu Temple, Uttarakhand.

Seekkizhaar Adi - p – podi Dr. T N Ramachandran is an acknowledged authority on Tamil Saivism. TNR, as he is fondly called, was a practising lawyer in the Madras High Court and Thanjavur courts. The titles “Seekkizhar Adi-p-podi” ‘Saiva Siddhanta Kalanidhi” themselves describe the distinction of this learned scholar. Dr Ramachandran has translated a monumental 112 literary works in English and is the editor of ‘Saiva Siddhanta’, journal of Saiva Siddhanta Samajam. Amongst his translations include many firsts; to name but a few are the works on Karaikkal Ammaiyar, St Manikkavaachakar’s Tirukkovaiaar and the exceptional 4286 stanzas of St. Seekkizhaar’s Periya Puranam. It is not surprising that his research papers have won him international acclaim and the encomiums of countless university dons.

Dr Ramachandran is the founder president of Kala Samrakshna Sangham which reprints old, rare and valuable manuscripts. Furthermore, he is the Honorary Director of the international Institute of Saiva Siddhanta Research, Dharmapuram.

R. Subbarayalu, B.A.(Hist.), M.Com., M.B.A. is the son of Rajagopal and Padmavathi. Born in 1943, he belongs to Tirukkadavur. He retired as the senior Deputy Registrar of Tamil University, Tanjavur in 2001. He is an authority on Management Studies. His interest is multifarious. He is, suigeneris, a cognoscente of Vaishnavism and Saivism. He is a creative author, a translator, a short-story writer and an essayist. So far he has indicted 31 books and 200 articles. He is at present the secretary of the educational institutions (collages and schools) of Sri Kasi Matam, Tiruppanandal.

Dr. T. Sriskandarajah is a fervent Saivite and an international authority in engineering in the oil and gas industry. He completed his PhD in London and has been working in the oil and gas industry at an executive level for many years. He is a renowned technical expert in the industry worldwide, having managed over 60 projects in 38 different countries. He is responsible for 14 inventions and innovations in the field from 1980 to date. In addition, he has authored and co-authored more than 50 technical papers, written major chapters in two engineering reference books, reviewed three engineering text books and presented at numerous international conferences.

He is dedicated devotee of Lord Siva. In order to help impart the wisdom of Saivism to the youth, he has published six books in Saivism, with “Saivism and Vaishnavism” sixth, ‘Splendorous Shrines of Siva’ being the fifth, and the fourth being ‘Saiva Darshanam’. He is currently a trustee and President of the London Sivan Kovil Trust and former Chairman of The Federation of Saiva (Hindu) Temples, United Kingdom.

This book is a free gift

Please pass on your comments to:

**“Pergola” Carlton Road, New Malden,
Surrey KT3 3AJ, United Kingdom.**